

Demonstratio medico-practica Prognosticorum Hippocratis, ea conferendo cum aegrotorum historiis in libro primo et tertio Epidemiorum descriptis / Ab Henrico Cope.

Contributors

Cope, Henry.
Hippocrates. Epidemics. Books 1 and 3.

Publication/Creation

[Dublin] : Typis Academiae Dubliniensis, sumptibus J. Smith & G. Bruce, 1736.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/f2pheuse>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

28,845 / B

10/-

~~22~~.

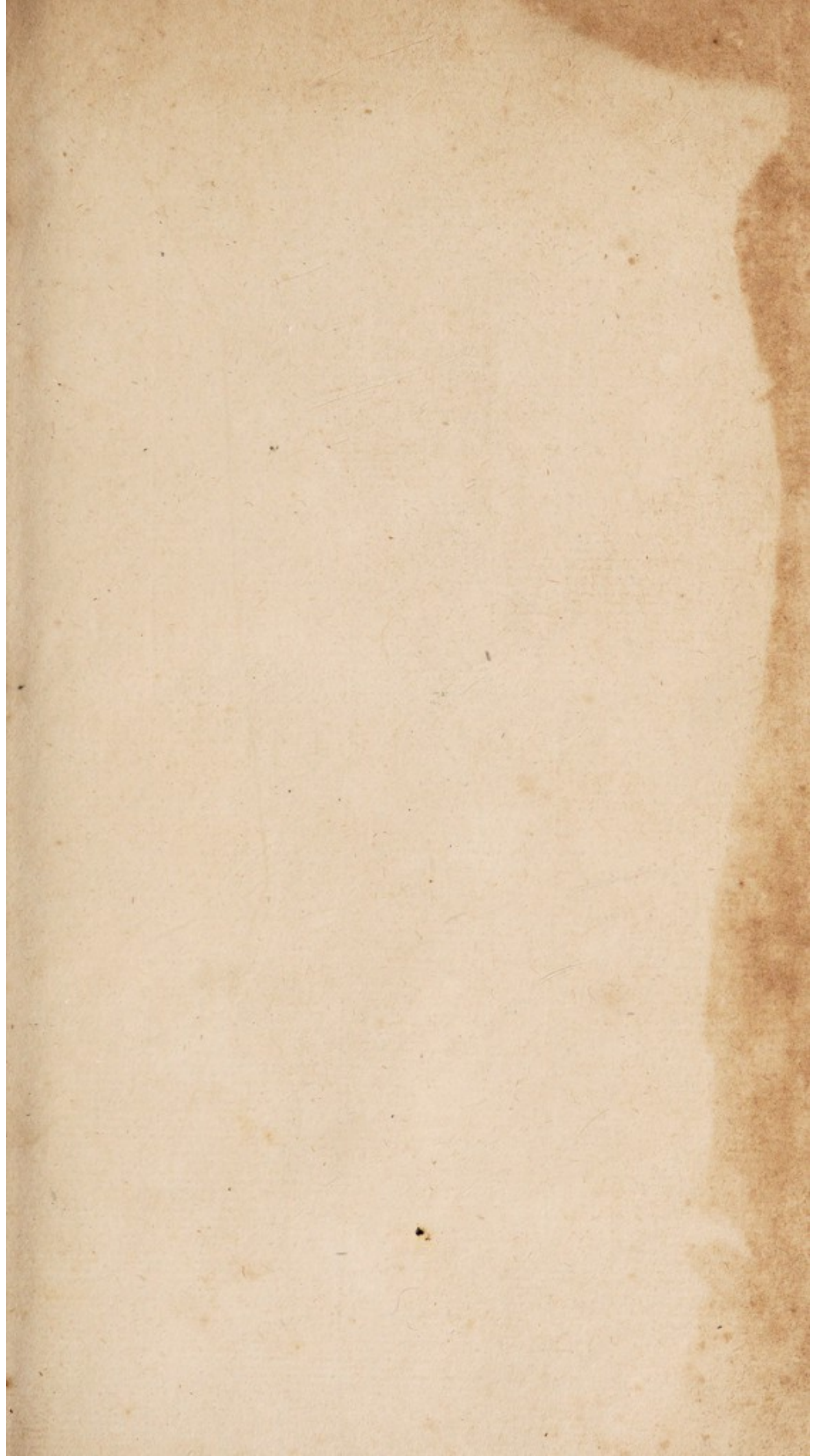
WW. 5.

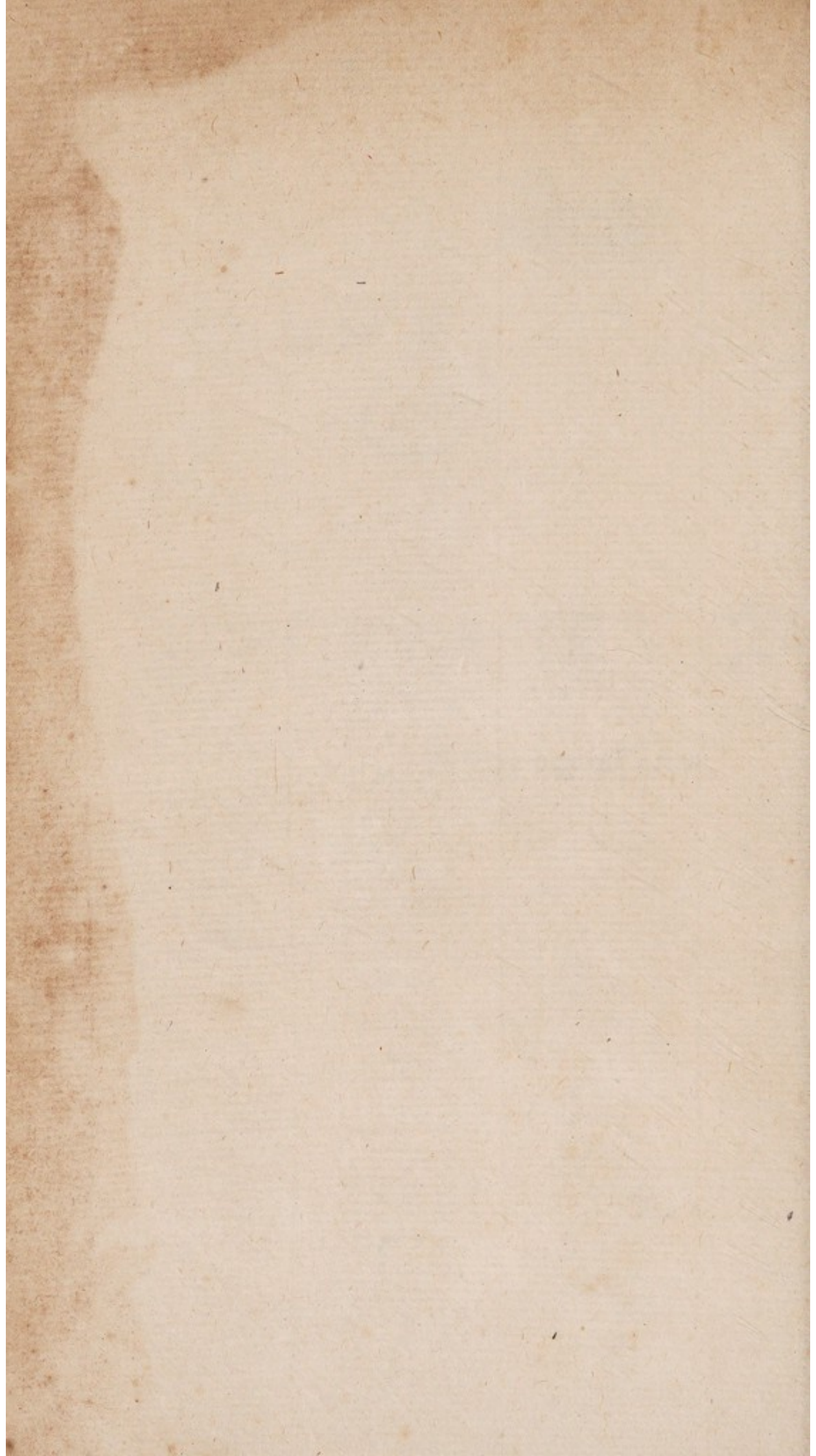
(1184)

e/

HIPPOCRATES II

Prognostica

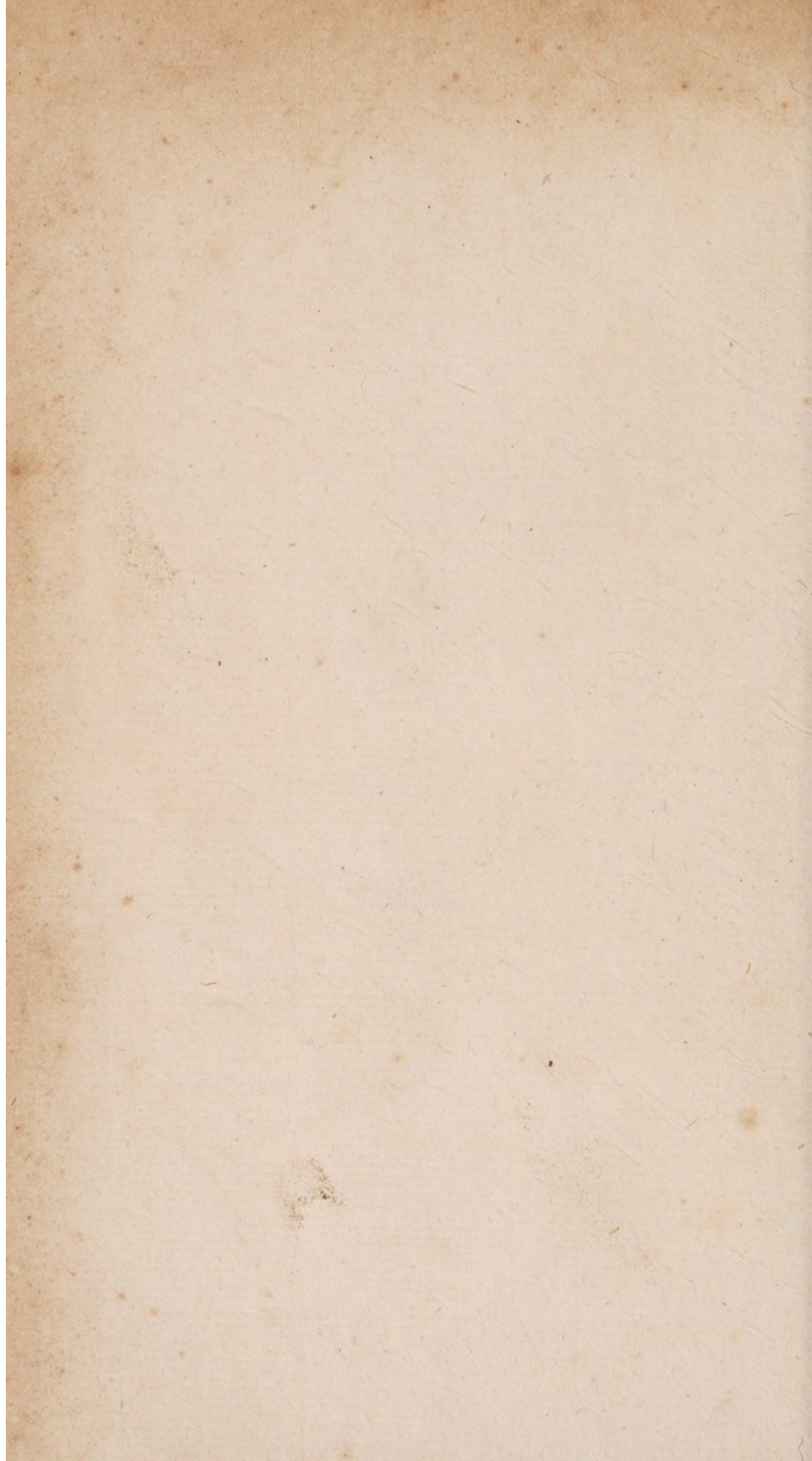

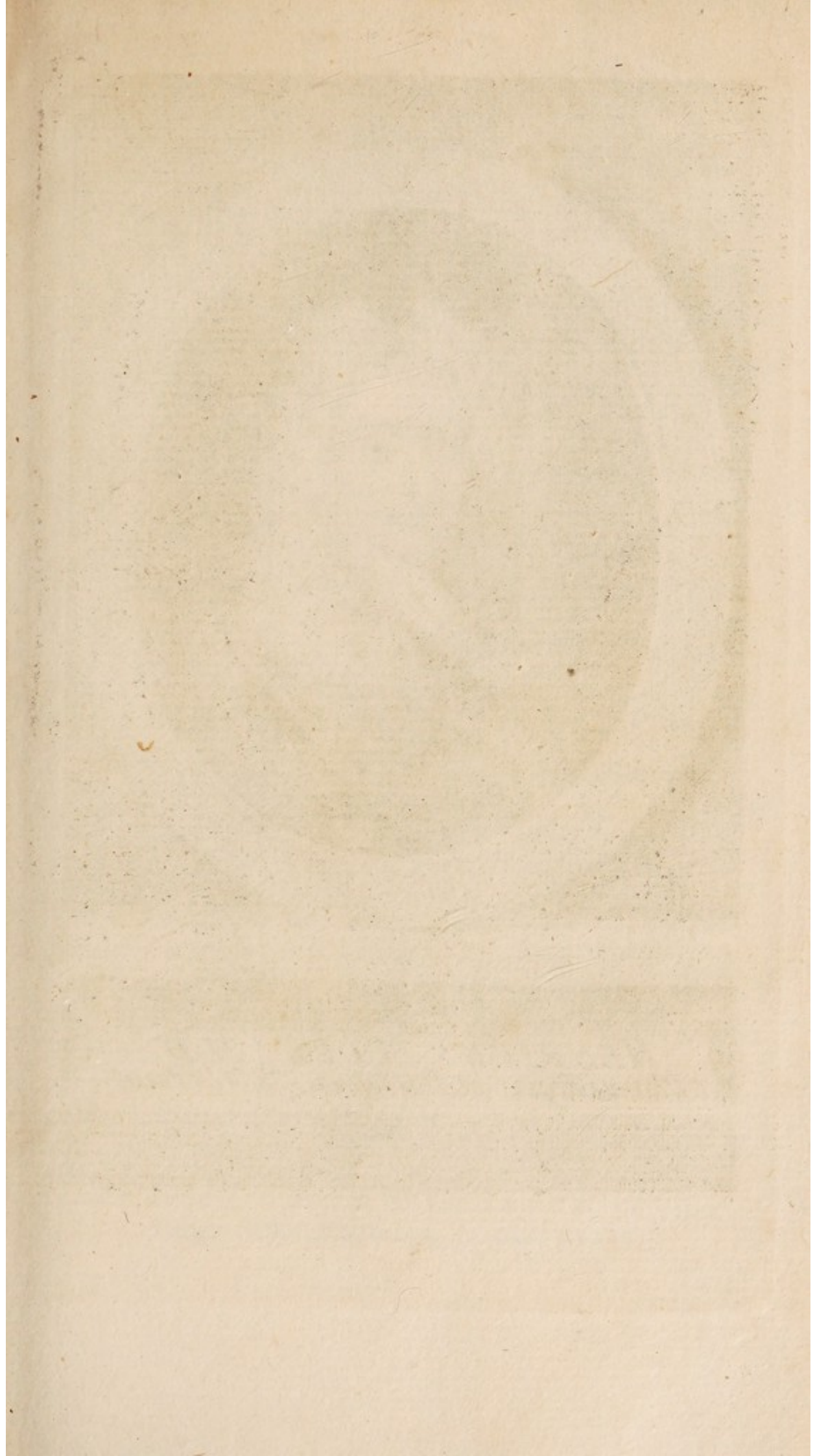

Digitized by the Internet Archive
in 2018 with funding from
Wellcome Library

<https://archive.org/details/b30522080>

G. F. Gucht Sculp.

HENRICUS COPE M.D.
et Medicus Regius ad Statum in Hibernia.

DEMONSTRATIO

Medico - Practica

Prognosticorum *Hippocratis*,

EA CONFERENDO

Cum Ægrotorum Historiis in Libro
Primo & Tertio Epidemiorum descriptis.

Ab HENRICO COPE,

Medico Regio ad Statum in *Hibernia*.

*E tenebris tantis tam clarum extollere lumen
Qui primus potuisti, Illustrans Commoda vitæ:
Te sequor, ô Graiæ gentis decus, inque tuis nunc
Fixa pedum pono pressis vestigia signis.*

——— Propter amorem,
Quod te imitari aveau. ———

LUCRET.

Typis Academiae DUBLINIENSIS,

Sumptibus J. SMITH & G. BRUCE, in Vico
vulgò dicto *Blind-key*, MDCCXXXVI.

95835

NOBILISSIMO PRINCIPI

LEONELLO,

DORSETIÆ Duci,

HIBERNIÆ Proregi,

SALUTEM.

B omni ævo scientiarum
studiosis solenne fuit, la-
bores suos viris doctrinâ,
virtute, aut nobilitate cla-
ris consecrare; paucis verò admo-
dum ea, quæ mea nunc est, felici-
tas

tas obtigit, omnibus his instructum Patronum invenire. Te Juvenem dulcè occupârunt Musæ; Te Virum facundiâ, morum suavitate, & imperandi dotibus egregiè decorârunt: Et ni vanum auguror, non inter minimas tuas laudes olim recensetur, quod, Tuis non minùs consiliis quàm auspiciis, literarum nimiùm diu languescens amor resuscitari tandem inceperat:---- Conservatæ libertatis, & bene gestæ Reipublicæ indicium haud fallax.

Ad excitandum studiorum ardorem quid pulchrius nobis exoptandum fuit, quàm ut illustris *Hiberniæ* Prorex, in *Britanniam*, Patriam suam, & celebrem Musarum sedem, reditum meditans, Filium Suum dilectissimum doctrinâ & bonis artibus Academiae nostræ instituendum relinqueret! Id solum restabat in votis (quod & jam effectum vidimus)

mus) ut Patri Filius numeris omnibus absolutus restitueretur. Hoc Tu honore illam dignatus es, præmium hoc gratissimum illa Tibi rependit.

Tua autem, Princeps inclyte, in me collata beneficia nec sum solvendo, nec ut sim optare quidem fas est; ea enim est medicorum conditio, ut vix nisi miseris usui sint. Gratum autem habere animum, & summos tam in Republica, quàm in scientia viros venerari, unumquemque fere penes est, & mihi antiquum fuit. *Hippocratem* ergo medicorum principem, quem semper colui, in clientelam confero Viri Principis, quem semper colam. Ille me medicum fecit, Tu me ad supremos in hac Insula medicinæ honores evexisti. Nollem esse medicus, nisi *Hippocraticus*: Nec cordi magis est *Archiatři* Titulus, quàm quòd Tu, Tantus Vir, eum mihi sis honorem largitus.

SICUT

SICUT mihi hætenus, sic nunc
 medicinæ Parenti præsidium & de-
 cus afferas, supplex oro. Ita Tibi
 & Progeniei tuæ periclitantibus præ-
 fidio sit sapientia medica, vel po-
 tiùs (quod faxit Numen) à morbis
 immunes vitam longam, Patriæ ca-
 ram, & omni felicitate cumulatam
 agatis. Hæc vovet ex animo

TUI,

Gentisque tuæ prænobilis,

Cultor Observantissimus,

Datum *Dublini*,
 Decemb. 5. 1735.

HENRICUS COPE.

PRÆFATIO.

UM multis abhinc annis praxi medicæ me primùm accingerem, videremque quàm parùm ad promovendam hominum salutem cujuscunque tandem generis hypotheses inservirent, concilium sæpius olim à clarissimo Boerhaavio auditoribus suis impressum (sub quo magistro medicinæ rudimenta didicisse mihi nunquam non gratulabor) persequi statuebam; scilicet ut antiquos fontes accederem, veterumque monumenta pervolverem, Hippocrati verò, & Galeno interpreti, potissimum inhærerem.

Quantam inde voluptatem exhausti, haud facile dixerim; utilitatis verò si quid, vel in mendo felicitatis, aliorum sit judicium. Hoc autem certò scio, sicubi in præsagiendo deliqui, id ingenii mei, non doctrinæ Hippocraticæ, tenuitati adscribendum esse. Nam vix quidem memini improvisum morbi exitum accidisse, quin, cum rem seriùs mecum pensitarem & Hippocratem consularem, evenisse id ex præceptis perperam intellectis, vel quod memoria excidissent, deprehenderim.

Cum verò nec exigui laboris, nec degeneris animi inceptum sit studium Hippocraticum; quonam
argumento

argumento allicerentur homines auream hancce medicine fodinam experiri, diu hæsitabam; non enim me multum profuturum sentiebam, si, cum doctissimis ubique ferè gentium medicis, ditissimam esse conclamarem. Hoc enim secula elapsa abundè satis prædicarunt; quàm pauci verò ex recentioribus medicis, illis confisi, periculum fecerunt, spreta jam sapientia Coaca miserè testatur. Hujus calamitatis causa proculdubio primaria, socordia est: Hippocrates artem longam, medici hypothetici brevissimam esse pollicentur; hanc spe lactati juvenes specus hypotheticum ingrediuntur, nec, prius quàm ad praxin accedunt, se in tenebris versatos fuisse sentiunt. At revocare gradum---hic labor---ita enim plerumque comparatum est humanum ingenium, ut malimus in tenebris assuetis cæcutire, quàm per ardua ad superas auras lucemque evadere. Alia quoque, nugacissima licèt, veterum medicorum contemptus causa reperiatur, quorundam scilicet neotericorum petulantia, vel malignitas, dixerim? Suae nempe famæ optimè consulere se existimant, si illis labem intulerint, nec Hippocratem ergo medicum, nec philosophum agnoscunt Aristotelem; tyrones utique argutiis quibusdam futilibus deludentes, quas verè doctos tædet pudetque refellere.

Horum gratiâ præsens tentamen typis mandatur. Novas inveniant artes alii, quibus --- Ex meliore luto Titan præcordia finxit. Existimationi meæ satis superque factum fuerit, si antiquas, sed jam penè amissas, ad medicinam semitas aperiā & expurgem, cultos & frugiferos Asclepiadum campos (ubi messis verè medica unicè colligenda est) è longinquo ostendens.

Votis meis quæ respondeat nullam efficaciorẽ viam excogitavi, quàm ut demonstrem veritatem observationum Hippocraticarum, illarum nempe ope, acutorum morborum magnitudinem, periculum, durationem, mutationes, & exitum prævideri; hoc est, naturam horum morborum penitiùs cognosci, posse. In explicanda ratione harum observationum multi clarissimi medici sæpe desudarunt; opinionum verò diversitas, & hinc ortæ lites, obscuritatem potiùs quàm lucem doctrinæ Hippocraticæ intulerunt. Huic malo non melius obviam iri putabam, quàm comparando has observationes cum morbis ipsis & symptomatis quæ in ægrotis occurrunt; hisce etenim si quadrent, tum verissimæ existimandæ sunt, licet rationem eventuum ignoremus.

Sed in hoc tentamine persequendo, difficultates non leves suboriuntur. Nempe qui Hippocratem averfantur, nostras morborum tum observationes, tum historias suspectas habebunt, quasi, jurati in verba magistri, ficta pro veris protulissimus. Quid ergo agendum? Historiæ enim ægrotantium à recentioribus traditæ, vel ut hypothesei cuidam & methodo medendi inde deducendæ faveant, vel ut specifici alicujus medicamenti virtutem illustrent, vel ut rarum quid, aut inauditum, propaletur, unicè concinnari videntur. Quibus ad scopum unicum collimantibus dogmata universalialia nequaquam adaptanda sunt. Hisce autem ex angustiis optimè nos expedivit Hippocrates ipse, qui quadraginta duas acutè ægrotantium historias accuratissimè delineavit, symptomata quotidiana diligenter notavit, morbiq; exitum (quamvis ex quadraginta duobus, viginti quinque mortui sint) fideliter patefacere non erubuit. Obser-

x

vationum

vationum igitur lapides Lydii sint ipsi morbi, horumque suffragiis de doctrinæ Hippocraticæ dignitate & utilitate decernatur.

Prognosticorum autem veritatem non magni facerem, si ad prædicendos morborum exitus felices aut infelices unice valerent; hoc enim medici famæ, rebus autem ægrotantis minimè prodesset. Sed longè aliter se res habet. Hisce enim docemur scopulos in praxi evitare, & navem periclitantem in portum tutò dirigere. V. g. Si signa coctionis in urinis quarto die apparentia crisin die septimo præsagiunt, tum, licet febris die quinto increverit, sexto delirium aut convulsiones occupaverint, prudens tamen medicus nec sanguinem adimi, nec vesicatoria laniantia imponi præcipiet, ne naturam, de opere suo sollicitam, temerè interpelllet aut distrahat; sed tum solum artis præstantiam experietur, cum ex prægressis signis infaustum morbi exitum suspicatur. Si pariter in principio febris diuturnum fore morbum provisum fuerit, tum non venæ sectione aliisque evacuationibus largis, aut repetitis, medicus ægrotum debilitabit; sed omni ope conabitur ægroti vires, quò morbo debellando pares sint, conservare. Sin autem brevem & periculosum fore morbum prospexerit, tum forsàn largis evacuationibus, & aliis remediis idoneis, impetum morbi coercebit, ne vitæ viribus superior evadat. Hisce & hujusmodi vel ignotis vel spretis observationibus, quæ ex penu Hippocratico unice depromendæ sunt, medicina, in solamen miserorum divinitus instituta, in perniciem ægrorum pervertitur.

Si quis mihi lites moveat, asseratque phænomena, quæ in hisce ægrotis præsagiendi ansam præbuerunt, non fore in ejusdem generis morbis signa.

na perpetua ejusdem exitus, ideoque in nostrarum regionum morbis acutis observationes Hippocraticas nullius ferè momenti esse; huic paucis responsum sit. Imprimis ipse Cous testatur, quòd hæc, quæ tradidit, signa vera comperiantur & in Lybia, & Delo, & Scythia, i. e. in regionibus calidis, temperatis, & frigidis, ergo in omnibus. Ejusdem fuerunt sententiæ, si non omnes, optimi saltem ubique medici; inter quos non infimum locum tenet doctissimus & jam plurimum desideratus Johannes Freind, qui de Sydenhamo sermonem habens ait, quòd, utcunque sive loci positione, sive constitutione aëris, ab Anglia longissimè discrepet Thasos, inter febres tamen & ab illo (viz. Sydenhamo) & ab Hippocrate adumbratas minimùm intersit discriminis. Si qui verò sint qui præ suo ingenio auctoritatem summorum licet virorum nihili faciant, hos moneo, ut Hippocratem legant, ejusque præsagia cum symptomatis & phænomenis febrium nostratium conferant; tum demum, si vanum vel falsum invenerint, rejiciant; sin autem divina plenum sapientia reppererint, parentem foveant, & debitas pro acceptis beneficiis laudes tribuant.

Utinam & nimis quidem vellem, hoc quodcunque est oneris, æquipares humeri suscepissent; meorum imbecillitatem agnosco, & doleo. Sed quod meis viribus & otio fieri potuit, feci; in hac arenâ multum & laboris & laudis aliis subeundum & acquirendum remanet. Monstratam ingrediantur viam; hæc enim, & hæc solâ, ad veram praxin medici perducuntur.

In hoc opere perficiendo, duplici sum involutus discrimine. Primo, quòd in omnibus ferè ægrotorum historiis nonnulla quotidie prætermissa sunt

symptomata, quæ si enarrata fuissent, prognostica multò magis perspicua reddidissent; altero, quòd ad omnem cavillationem evitandam, ipsis solummodo Hippocratis verbis uti decreverim; quorum vis & propositum non illico forsàn lectoribus ubique patebunt. Hippocrates enim (ut olim notavit laudatus Johannes Freind) scripsit ut artifex artificibus, brevi quidem subtilique dicendi genere usus, sed expolito & intelligentibus noto. Si verò conclusionibus a doctrinà Hippocraticà legitimè deducendis uti licuisset, præsagiorum veritas, luce clarius, nec jucundè minus, cerneretur.

In iis quæ ad textum Hippocraticum spectant, editionem Vanderlindeni sequor, nisi ubi errores typographici vel mala versio menti Hippocratis planè adversantur. Quamvis enim hæc editio minùs accurata sit, cæteris tamen anteferre visum est, quoniam citata faciliè inveniuntur, & editoris industrià paginæ earumque sectiones in Foëlii, Zuingeri, & Frobenii editionibus indigantur; ita ut minimo labore consuli, & sibi invicem conferri queant.

Liceat, benevole Lector, epistolam unam vel alteram à celeberrimo Batavorum medico, de tentamine nostro ad excitandum studium Hippocraticum, mihi conscriptam; ut & aliam, nec mihi minùs gratam, ab erudito in hanc urbem medico, qui scriptis philosophicis de medicinà plurimùm meruit, & meriturus est, hic loci inferere. Primæ partem posteriorem solam tibi sisto, altera enim ad aliud spectat.

Claro, nobiliq; Viro, HENRICO COPEO, Medico,
H. BOERHAAVE.

‘ **A** Ccepi gratas, quas ad me dedisti literas
‘ *Martii* tertio * * * * *
‘ * * * * *
‘ Commentarios tuos in *Hippocratica* doctos
‘ & laboriosos, magnâ cum voluptate relegi,
‘ atque meo quidem bono. Credo & artis stu-
‘ diosis profore doctrinâ, & exemplo. Ex-
‘ pecto, quid iis factum velis: Ubi intellexe-
‘ ro, parebo. Vale, Vir egregie, & me tuo
‘ uteré.

3
Leydæ, 17—35.
6

*Post menses aliquot opusculum ipsum accepi,
unâ cum epistolâ sequenti, quâ me honestare dig-
natus est.*

Claro, nobiliq; Viro, HENRICO COPEO, Medico,
H. BOERHAAVE.

‘ **A** Ccepi literas, quas ad me dedisti *Octo-*
‘ *bris* tertio anni proximi elapsi, unâ
‘ cum scripto de medicis rebus addito. Postu-
‘ lasset officii ratio, ociùs respondissem. Sed
‘ temporis mihi relictî penuria, negotiorum
‘ vix differendorum multitudo sæpe ingratissi-
‘ ma, prohibuere multa conaturum. Verùm
‘ & evolvendum erat prius, quàm rescriberem
‘ volumen. Eo autem viso, fui fanè gavisus,
‘ quòd veram viam ingrediaris, quâ itur à me-
‘ dico in salutem ægri. DEUS, creando cor-
‘ pus

6 pus hominis, instruxit, id bene natum fa-
 6 cultatibus, quæ valeant illud instaurare, &
 6 in sanitate conservare, redigendo aërem, ci-
 6 bum, potum, ex naturâ suâ in nostram. Sed
 6 & illud instruxit viribus, quibus peregrina
 6 morbosa subigere, atque à se expellere, per
 6 loca idonea posset. Medicus tanti negotii
 6 sapiens contemplator, inde tantum, inde uni-
 6 cè, discere potest, an ipse debeat agere, quid
 6 efficere, & per quæ? Ut hæc naturæ solius
 6 molimina ritè perspecta, juvet, regat, mu-
 6 tet. Ut huic succurrat, apponendo necessa-
 6 ria, ut obstantia removeat, permittat natu-
 6 ræ cætera. Quum pari sapientiâ atque for-
 6 tunâ id egeris, demereberis medicos, edendo
 6 opus magno labore, & doctrinâ paratum.
 6 Quare vel meo id periculo, in bonum com-
 6 mune evulges, auctor tibi sum. Vale, &
 6 salutis gentis humanæ diu, felix adsis.

4

Leydæ, 17—35.

7

VIR DOCTISSIME,
 6 Q UOD *Demonstrationem doctrinæ Hippo-*
 6 *craticæ medico-practicæ*, tam diu apud
 6 te reconditam, jam tandem exoratus publici
 6 juris facias, admodum lætor. Pertinet enim
 6 ad famam laudemque morum tuorum, ut non
 6 solum ipse feliciter medendo, verum etiam
 6 aliis feliciter medicaturis viam ineundam
 6 monstrando, bono te publico consulere osten-
 6 das. Optassem sanè, ut historias quoque mor-
 6 borum nostratium, in praxi tuâ (magnâ in-
 6 dustriâ) collectas, in lucem simul edidisses.

6 Sic

‘ Sic enim observationibus Hippocraticis fides,
 ‘ etiamſi non certior, cumulator tamen ac-
 ‘ ceſſiſſet. Spero nihilominus quod eas etiam,
 ‘ amicorum precibus cedere doctus, aliquando
 ‘ ſis in commune emolumentum evulgaturus.

‘ Ingenium Hippocraticum medicinam non
 ‘ fictis hypotheſibus, ſed obſervationibus accu-
 ‘ ratè factis, excolendam eſſe viderat. Proinde
 ‘ hiftorias morborum veras contexuit. Pluri-
 ‘ mas eorum cauſas evidentes luculenter aſſig-
 ‘ navit. Prognoftica quæ ad valetudinem pro-
 ‘ ſperam vel adverſam, ſalutem vel mortem
 ‘ ſpectant, eâ diligentia & fide tradidit, ut
 ‘ ipſi etiam medici qui poſteà in curationibus
 ‘ mutârint, eum tamen optimè præſagiſſe
 ‘ fateantur. Et quo præſagiorum iſtorum
 ‘ uſus quam latiſſimè patere conſtaret, ea
 ‘ ubique terrarum vera comperiri admo-
 ‘ nuit. Cui quidem affirmationi cum ip-
 ‘ ſa rei ratio tum experientia aſtipulantur.
 ‘ Nam cùm cauſæ morborum potiſſimæ ſint
 ‘ mutationes qualitatũ aëris ſenſilium, calo-
 ‘ ris nempe & frigoris, humiditatis, ſiccitatis,
 ‘ & ſimilium, omnino neceſſe eſt, ut ſimilares
 ‘ harum qualitatũ mutationes morbos ſimila-
 ‘ res, ſymptomataque ſimilarem eventum ha-
 ‘ bitura, in omnibus regionibus inducant. Ex-
 ‘ gr. Quamvis inter aëris *Græciæ & Britanniæ*
 ‘ temperamentum nonnihil ſit discriminis, ſi
 ‘ tamen in *Græciâ* magna aëris mutatio, à ca-
 ‘ lore ad frigus facta, pleuritides, anginas,
 ‘ aliasque febres generis inflammatorii pariat;
 ‘ fieri nequit, quin proportionalis mutatio aë-
 ‘ ris, à calore ad frigus in *Britanniâ* quoque
 ‘ facta, prædictos ibidem morbos etiam pariat,
 ‘ habitâ utique ratione cæterarum quoque aëris
 ‘ qua-

6 qualitatum quæ utrobique obtineant. Nam
 6 hujusmodi aëris mutatio non certiùs in *Græ-*
 6 *ciâ* quàm in *Britanniâ* fibras corporis firma-
 6 bit, vasa contrahet, sanguinem addensabit,
 6 eique tenacitatem conciliabit, unde in vasis
 6 minutioribus stagnare jam aptus inflamma-
 6 tiones facilè producat. Hæc uti rationi con-
 6 sentanea esse viderat, ita experienciâ propriâ
 6 egregiè firmavit vir de re medicâ optimè
 6 meritus *Cliftonus Wintringham*. Ex obser-
 6 vationibus enim per sedecim annos factis
 6 compertum habuit, quod similes aëris mu-
 6 tationes morbos in urbe *Eboracensi* locisque
 6 vicinis pariant *Græciæ* morbis similes. De-
 6 prehendit etiam eosdem morbos subitaneum
 6 thermometri ascensum vel descensum ad gra-
 6 dus proportionales consecutos fuisse, seu in
 6 æstate seu hyeme accidebat hæc aëris varia-
 6 tio. Unde meritò colligit, *Quòd neque mor-*
 6 *borum neque symptomatum variationes, à gra-*
 6 *du caloris aut frigoris, cuilibet regioni aut anni*
 6 *tempestati, peculiari, oriuntur; sed ad majorem*
 6 *in aëre mutationem, quam quæ cum salute Oeco-*
 6 *nomiæ Animalis, præcipuè corporis morbofi, con-*
 6 *sistere potest, jure sunt tribuendæ, quousque sal-*
 6 *tem ex calore aut frigore pendent morborum varia-*
 6 *tiones.* Cum itaque doctrina Hippocratica
 6 sit & veritatis indubitata, & usûs quàm am-
 6 plissimi, operam medicinæ studiosis adprimè
 6 utilem navas, quòd eam, nimis jam neglec-
 6 tam, edito opere erudito, restituere coneris.
 6 Ut autem candide ab omnibus legatur, &
 6 cum eo legentium fructu qui docto tuo la-
 6 bori respondeat, ex animo optat

8bris die 31.

1735.

Tui amantissimus,

BRYANUS ROBINSON.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΔΗΜΙΩΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ.

HIPPOCRATIS

DE

MORBIS VULGARIBUS

LIBER PRIMUS.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

Κατάστασις Πρώτη.

Ι. **Ε**Ν Θάσω, φθινοπώρῃ, πρὶ ἰσημέρειν
καὶ ὑπὸ Πληιάδα, ὕδαλα πολλὰ,
ξυνεχέα μαλθακά, ὡς ἐν νοτίοισι.
Χειμῶν νότιος· σμικρὰ πνέοντα βόρεια
αὐχμοί.

SECTIO PRIMA.

Status Primus.

Ι. **I**N Thaso ad autumnum, circiter Æqui-
noctium & sub Vergiliarum occasum,
pluviae multae, continentes, & leves fue-
runt, non secus ac spirantibus austris. Hyems
austrina, quæ flatus aquilonares parvos, & justo
B majores

αὐχμοί. Τὸ σῶλον εἰς γε χειμῶνα, ὁκοῖν ἦρ
 γίνετο. Ἡρ δὲ νότιον, ψυχινόν· μικρὰ ὕσμῃα.
 Θέρμα ὡς τὸ πολὺ ἐπινέφελον· ἀνυδρῆαι. Ετη-
 σίαι, ὀλίγα, σμικρὰ, διεσπασμένως ἐπνύσαν.
 5 Γενομένης δὲ τῆς ἀγωγῆς ὅλης ἐπὶ τὰ νότια, καὶ
 μὲν αὐχμῶν, περὶ μὲν τῆς ἦρας ἐκ τῆς προόδου κα-
 λαστάσι· ὑπερανλίης καὶ βορείῃς γνομένης, ὀλί-
 γοισιν ἐχθρόνιο Καῦσοι· καὶ τετέοισι πάνυ δύστα-
 θεῖς· καὶ ὀλίγοισιν ἡμερῶν ἄλγειν· ἢ δ' ἀπέθνησκον
 10 ἐκ τετέων. Επάρματα δὲ κατὰ τὰ ὦτα, πολ-
 λοῖσιν ἐτερόρροπα· καὶ ἔξ ἀμφοτέρων τοῖσι
 πλείστοισιν ἀπύροισιν ὀρθοτάδην. Ἐστὶ δὲ εἴσι
 καὶ

maiores ficcitates habuit: atque etiam in totum
 veri similis fuit. Ver autem austrinum, frigi-
 dum, parvas habens pluvias. Æstas ut pluri-
 mum nubila, in quâ ab imbribus cessatio fuit.
 Anniversarii venti, (qui Etesiae dicuntur) parum,
 tenuiter, disjunctim, segregatimque spiravere.
 Existente igitur toto nos ambientis aëris statu
 austrino & ad magnas ficcitates vergente, ante
 ver quidem, quod superior status subcontrarius
 & aquilonius factus fuerit, paucis febres arden-
 tes contigerunt, eæque valde mites & facillimè
 consistentes, quæ neque sanguinis ex naribus
 profusionem nisi paucis, neque mortem attule-
 runt. Multis verò aurium tumores subnasce-
 bantur, qui in alteram partem vergebant, ple-
 risque etiam in utramque, iisque febre vacuis &
 in erectum stantibus nec decumbentibus, etsi
 nonnullis paulisper incalescerent. Omnibus
 absque

καὶ μικρὰ ἐπεθερμαίνοντο· καλίσθη πᾶσιν ἀσινέως· ἔδ' ἐξεπύησεν ἑδενί, ὥπερ τὰ ἔξ ἄλλων περφασίων. Ἦν δ' ὁ τρύπων αὐτέων, χαύνα, μεσάλα, κεχυμύνα, ἔμτ' φλεγμαγνῆς, ἀνώδωια, πᾶσιν ἀσήμεως ἠφανίαθη. Εἰσέλο δ' ἐταῦτα μεσ-
 ρακίοισι, νέοισιν, ἀκμάζουσι· καὶ τέτων τοῖσι
 πρὶ παλαιότῳ, καὶ γυμνάσια πλείστοις·
 γυναιξὶ δ' ὀλίγησιν εἰσέλο. Πλείστοις δ' ἐβή-
 χες ξηραὶ· βήουσιν, καὶ ἑδ' ἐν ἀνάγασιν· καὶ φω-
 ναὶ βραδύχωδες, ἔμτ' πυλὺ. Τοῖσι δ' καὶ μτ' 10
 χρόνον φλεγμαγνῆ μετ' ὀδύης ἐς ὄρχιν ἐτεροόρο-
 παί· τοῖσι δ' ἐπ' ἀμφοτέρω. Πυρελοῖ, τοῖσι
 μέν,

absque noxâ extincti sunt, neque cuiquam, ve-
 lut ii, qui alias sui ortûs causas habent, suppu-
 rationem fecerunt. Horum autem ea fuit natu-
 ra, ut molles & laxi essent, magni, diffusi aut
 sparsi, sine inflammatione & dolore, omnibus-
 que sensim & sine ullâ significatione evanesce-
 rent. Fiebant ista quidem adolescentibus, ju-
 venibus, ætate florentibus, atque horum plu-
 rimis, qui in palæstrâ & gymnasiis exerceban-
 tur; mulieribus verò paucis contingebant.
 Multis tussēs aridæ & inanes, quibus cū tussī
 nihil educebatur, nec ita multò post voces rau-
 cescebant. Quibusdam verò ex temporis in-
 tervallo inflammationes cum dolore in alterum
 testem erumpebant, quibusdam etiam in utro-
 que. Alii quidem febribus corripiebantur, non-
 nulli verò sine febre persistebant. Atque adeò
 hæc ipsa plurimis gravia & molesta fuere. De

μὲν, τοῖσι δ' ἑ· ὁππότε ταῦτα τοῖσι πλεί-
στοις· τὰ δ' ἄλλα, ὅσοι κατ' ἰηρεῖον, ἀνόσως
διήλθον.

2. Πρωτὶ δὲ τοῦ θέρους ἀρχαρχῶν, καὶ Ἀπ-
5 θέρους, καὶ κατὰ χειμῶνα, πολλοὶ τ' ἤδη πα-
λιὸν χρόνον ὑποφθειρομένων, φθινώδεις κατεκλί-
θησαν· ἐπεὶ καὶ τοῖσιν ἐνδοιαστῶς ἔχουσι, πολ-
λοῖσιν ἐβεβαίωσε τότε. Ἐστὶ δ' οἷσιν ἡρξάτο
πρῶτον, τηλέοισιν ἔρρεπεν ἡ φύσις ὅτι τὸ φθι-
10 νώδες. Ἀπέθανον δὲ πολλοὶ καὶ πλείστοι τε-
λέων· καὶ τ' κατακλιθέντων ἐκ οἷδ', εἴ τις καὶ
μέτρετον χρόνον διεγύμειο. Ἀπέθνησκον δὲ ὀξύ-
τέρως, ἢ ὡς εἶθις αἰετίζειν τὰ τοιαῦτα· ὡς τὰ
γε ἄλλα καὶ μακρότερα ἐν τοῖσι πυρελοῖσιν
15 ἐόντα διόφρεως ἤνεσκαν, καὶ ἐκ ἀπέθνησκον, πλεί-
ων

reliquo autem quod ad ea attinet, quæ ad Chi-
rurgiam spectant, in his inculpatè habebant.

2. Ante verò æstatis initium, & per ipsam
æstatem, atque etiam ad hyemem, eorum mul-
ti, qui jam longo intervallo consumpti erant,
tabefacti decubuerunt, siquidem & multis de
tabe in dubium venientibus, ipsa tunc est con-
firmata. Est ubi etiam eos, qui naturâ erant ad
tabem promptè comparatâ, tum primùm occu-
pavit. Ex his multi atque etiam plurimi inte-
rierunt. Atque haud scio, si quis ex decum-
bentibus etiam modico tempore superfuit. Ce-
leriùs verò interierunt, quàm talia transigi so-
leant, præsertim cùm alios & diuturniores &
cum febribus conjunctos pertulerunt, nec inte-
rierunt,

ὧν γεγράφει. Μᾶλλον γὰρ καὶ μέλινον τὸ τότε
χρυσιδίων νησημάτων, τὰς πολλὰς τὸ φθινῶδες
ἐκλείνεν.

3. Ἦν δὲ τοῖσι πλείστοισιν αὐτέων τὰ πα-
θήματα τοιάδε· φρικώδεις πυρετοί, ξυνεχές, 5
ὀξείες· τὸ μὲν ὅλον ἐξ ἀφαιλίποντες. Ο δὲ τρε-
πτοί, ἡμιλεταῖοι· τὴν μὲν καθολέριον, τῇ δ'
ἐτέρῃ ἐπιπαροξυνόμενοι· καὶ τὸ ὅλον ἐπὶ τὸ ὀξύ-
τερον ἐπιδιδόντες. Ἰδόντες δὲ αἰεὶ, ἐξ ὅλης
ψύξης ἀκρέων πολλή, καὶ μέγας ἀναθερμαγνό- 10
μα. Κοιλίαι ταραχώδεις, χολώδεις, ὀλί-
γοισιν, ἀκρήτοις, λεπτοῖς, δακνώδεσι· πυκνὰ
ἀνίσταντο. Οὔρα δὲ ἦν λεπτή καὶ ἄχροα, καὶ
ἀπεπτα, καὶ ὀλίγα, ἢ πᾶσι ἐχόντα καὶ μι-
κρὰ ὑπόστασιν, ἐκαλῶς καθιζάμενα, ἀλλ' ὡμῇ 15

τινι

rierunt, de quibus paulò post scribetur. Solus
namque & eorum qui tunc viguerunt maximus
Morbus, multos tabes ipsa peremit.

3. Eorum autem plurimis huiusmodi affectus
aderant, febres horroris sensu insignes, affiduæ
& acutæ, in totum quidem non desinentes, sed
quæ erant ex semitertianarum genere, uno die
leviores, altero verò insuper ingravescentes, om-
ninoque vehementiùs incrementum. Sudores
autem perpetui, non tamen per totum corpus
diffusi, extremorum refrigeratio multa, quæ
vix quidem incalescebant. Alvi conturbatæ
biliosæ, pauca, sincera, tenuia, mordacia eges-
terunt, crebròque assurrexerunt. Urinæ te-
nues, crudæ, decolores atque paucæ, aut cras-
situdinem & paucum quod desideret habentes,
neque

τινι καὶ ἀκαίρῳ ὑποτασθῇ. Ἐβησαν δὲ μικρά,
καὶ πυκνά· πέποινα, κατ' ὀλίγον, μέλις ἀνά-
γοντες. Οἷσι δὲ τὰ βιαίότατα συμπίπτει, εἴδ' ἐς
ὀλίγον πεπασμὸς ὧν, ἀλλὰ διελέλεον ὡμὰ πύον-
5 λες. Φάρυγγες δὲ πλείστοις τέτων, εἰς ἀρχῆς
καὶ Ἀγὰ τέλει, ἐπώδυον εἶχον, ἔχοντες ἐρδύθῃ
μὲν φλεγμονῆς· ῥύματα, ῤμικρά, λεπτά, δερ-
μέα· ταχὺ τηκόμηναι, καὶ κακῶμηναι· ἀπόσιλοι
πάντων γούματων Ἀγὰ τέλει, ἄδιφοι· καὶ
10 πᾶσι δὲ πολλοὶ πρὸ θάνατον. Περὶ μὲν τὰ
φθινώδεα, ταῦτα.

4. Κατὰ δὲ θέρῃ ἤδη καὶ φθινόπωρον, πυ-
ρετοὶ πολλοὶ, καὶ ξυνεχές, εἰ βίαιοι· μακρὰ
δὲ νοσέουσιν, εἰ δὲ πρὸ τὰ ἄλλα δυσφόρως Ἀγὰ-
78 σιν,

neque probè consistentes, sed in quibus ea, quæ
subsistebant, cruda & intempestiva erant. Tus-
siendo verò pauca, densa, concocta rejiciebant,
& quæ paulatim, ac non nisi ægrè educerentur.
Qui autem violentissimè conflictabantur, iis ne
parva quidem concoctio adfuit, sed perpetuò
cruda expuebant. Horum etiam plurimis fau-
ces statim & ad extremum usque rubore & in-
flammatione affectæ doluerunt, fluxionibusque
parvis, tenuibus & acribus tentati, citò con-
sumpti, malèque vexati sunt, perpetuò cibos
omnes averfabantur, neque siti capiebantur,
multique circa mortem delirabant. Atque ista
quidem tabidis contigerunt.

4. Jam verò ad æstatem & autumnum febres
multæ, assiduæ, neque violentæ prehendebant,
istaque diu laborantibus, non his, qui cætera
molestè

ἔχουσιν, ἐγγύοντο. Κοιλία ταραχώδεις τοῖσι πλεί-
 οισι πάνυ δύσως, καὶ ἔδ' ἐν ἄξιον λόγῳ προσέ-
 βλαπτον. Οὐρα τὲ τοῖσι πλείστοισιν, εὐχρῶα
 μὲν, καὶ καθαρά· λεπτά δὲ, καὶ μὲν χερόν,
 πρὸς κρίσιν πεπαινόμηναι. Βηχώδεις ἔ' λίλυ, 5
 ἔδ' ἐπὶ τὰ βησόμενα δύσκόλως· ἔ' δ' ἀπόσιλοι, ἀλ-
 λά καὶ διδόναι πάνυ ἐνεδέχετο. Τὸ μὲν ἔν
 ὄλον, ὑπενόσεων οἱ φθινώδεις, ἔ' τ' φθινώδεα πρὸς
 πον· πυρελοῖσι φρικώδεσι. Μικρὰ ἐφιδρῶντες,
 ἄλλοτε ἄλλοι ὡς πρὸς ξυνόμηναι πεπλανημένως· 10
 τὸ μὲν ὄλον, ἐκ ἐκλείποντες· πρὸς ξυνόμηναι δὲ, πρὸς
 λαιοφυέα πρὸς πον. Εκρένελο δὲ τειλέων, οἷσι τὰ
 βραχύτατα γήραιο, πρὸς εἰκαστὴν ἡμέρῳ· τοῖσι
 δὲ πλείστοισι, πρὸς τεσσαρακοστὴν· πολλοῖσι
 δὲ, πρὸς ὀγδοηκοστὴν· ἔ' τ' δὲ οἷσιν, ἔδ' ἔ' τως, 15
 ἀλλὰ

molestè habebant, contigerunt. Alvi plurimis
 valde placidè conturbatæ sunt, nihilque effatu
 dignæ noxæ attulerunt; urinæque plurimis
 boni quidem coloris & puræ aderant, sed te-
 nues, & quæ tandem judicationis tempore con-
 coquebantur. Hi non admodum tussiculosi e-
 rant, neque ea quæ tussi rejiciuntur negotium
 exhibebant, neque cibum non aversebantur mo-
 dō, verùm etiam exhibendi illius facilem facie-
 bant copiam. In summâ igitur, afficiebantur
 qui tabescebant, non quomodo cæteri tabidi so-
 lent; sed febribus cum horroris sensu correpti
 parum insudabant, interdum alii vagas quodam-
 modo & errabundas accessiones habebant, neque
 in totum febres desinebant, sed quæ in speciem
 tertianarum

ἀλλὰ πεπλανημένως τε καὶ ἀκρίως ἐξέλιπον.
 Τελέων δὲ τοῖσι πλείστοισιν, ἢ πολὺν ἀλαλεί-
 ποντες χρόνον, ὑπέσχεσαν οἱ πυρετοὶ πάλιν.
 5 ἐκ δὲ τῶ ὑποστροφέων ἐν τῇσιν αὐτῇσι περὶόδοι-
 σιν ἐκρίνοντο. Πολλοὶ δὲ αὐτέων ἀνῆλθον, ὥστε
 καὶ ὑπὸ χειμῶνα νοσέειν. Ἐκ πάντων δὲ τῶ
 ὑποστρεαμμένων ἐν τῇ καλασάσῃ ταύτῃ, μένοισι
 τοῖσι φθινώδεσι θανατώδεα ξυνέπεσεν· ὅπῃ τοῖ-
 σι δὲ ἄλλοισι πυρετοῖσιν οὐκ ἐχθρόνιο.

TMHMA

tertianarum insultus facerent. Inter eos autem,
 quibus erant brevissimi morbi, ii ad vigesimum
 diem iudicatione solvebantur; plerisque verò
 ad quadragesimum, nonnullis etiam ad octoge-
 simum. Est ubi ne sic quidem, sed errabundè
 & nullâ observatâ iudicatione quibusdam desi-
 nerent. Horum quoque plurimis, quæ non
 longo post intervallo remisferant febres reverfio-
 nes fecerunt, iisdemque dierum ambitibus post
 ipsas reverfiones iudicabantur, earumque non-
 nullæ ægros ita produxerunt, ut sub hyemem
 affligerentur. Ex his autem omnibus, qui in
 hac statûs conditione descripti sunt, solis tabi-
 dis lethalia contigerunt, in aliis verò febribus
 nequaquam obvenere.

SECTIO

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Κατάστασις Δολιέρας

5. **Ε**Ν Θάσῳ, πρὶν ἔ φθινοπώρῃ, χειμῶ-
 nes ἐ κατὰ καιρὸν· ἀλλ' ἔξαιφνης, ἐν
 βορείοισι καὶ νοτίοισι πολλοῖσιν, ὕδροι καὶ πρῶ-
 ἐκρηγνύμενοι. Ταῦτα δὲ ἐγγέλο τοιαῦτα, μέχερ
 Πληιάδα δύσι, καὶ ὑπὸ Πληιάδα. Χειμῶν δ'
 δὲ βορεῖ· ὕδαλα πολλὰ, λαῦρα, μέγала·
 χιόνες· μιζάθρα τὰ πλεῖστα. Ταῦτα δὲ
 ἐγγόνιο μὲν πάντα, ἐ λίλυ δὲ ἀκάεργς τὰ τ'
 ψυχέων. Ἡδὴ δὲ μεθ' ἡλίου τροπὰς χειμεριῶς,
 καὶ ἡνίκα Ζέφυρος πνέειν ἀρχεῖ, ὁπιοδοχεῖ-
 μῶνες

SECTIO SECUNDA.

Status Secundus.

5. **A**NTE Autumnum in Thaso tempesta-
 tes non tempestivæ, sed cum multis
 austris & aquilonibus repentinæ & humidæ pro-
 rupere. Taliaque ad Vergiliarum occasum us-
 que, & sub Vergilias ipsas extitere. Hyems
 autem aquilonia, aquæ multæ, vehementes,
 magnæ, nives, hisque intermixta ut plurimum
 aëris serenitas. Atque ista omnia continge-
 bant, nec certè admodum inopportuna erant
 frigora. Jam verò post brumale solstitium,
 eoque tempore quo spirare incipit Favonius,
 extremæ

μῶνες μεγάλοι· βόρεια παλλὰ· χιών, καὶ ὕδα-
 λα ξυεχῶς παλλὰ· καὶ ἔρανος λαυλαπώδης,
 καὶ ὀπνέφελον· ταῦτα δὲ ξυνέτεινε, καὶ ἐκ
 ἀνίῃ μέχρ' ἐσημερίης. Ἡ δὲ ψυχρὸν, βόρειον,
 5 ὕδαλῶδες, ὀπνέφελον. Θέρσον δὲ λίαν καυμα-
 λῶδες ἐγίνετο. Ἐτησίαι ξυεχέως ἐπνέυσαν·
 ταχὺ δὲ πρὶ Ἀρκίῳ, ὃν βορείοισι πολλὰ
 πάλιν ὕδαλα. Γενομένη δὲ ἔτεον ὅλα ὕδρ᾽,
 καὶ ψυχρ᾽, καὶ βορεῖα, κατὰ χειμῶνα μὲν ὕλη-
 10 ρῶς εἶχον τὰ πλεῖστα· περὶ δὲ τὸ ἦρτον, πολλοί
 τινες καὶ οἱ πλεῖστοι διήλθον ὀπνιόσως.

6. Ἡρξάντο μὲν ἐν τῷ πρῶτον ὀφθαλμίας ροῶ-
 δεις, ὀδυνώδεις, ὕδρ᾽, ἀπεπτοί· Σμικραὶ λημίας
 πολλοῖσι

extremæ hyemis frigora magna fuere, aquilo-
 nes multi, nives & pluviae continenter multæ,
 cœlumque cum ventorum turbine nimbosum
 & nubilum, eaque ipsa non remiserunt, sed se
 ad æquinoctium extenderunt. Ver autem fri-
 gidum, aquilonium, pluviosum nubilumque,
 neque admodum æstuans æstas fuit. Venti
 anniversarii continenter spiravere, statimque
 ad Arcturum perflantibus Aquilonibus aquæ
 admodum multæ. Existente igitur anno toto
 humido, frigido & aquilonio, ad hyemem qui-
 dem ut plurimum bene valuerunt, ante ver au-
 tem plerique omnes molestè & graviter vitam
 traduxerunt.

6. Primum itaque lippitudines fluentes, cum
 dolore, humentes & crudæ obortæ sunt, for-
 des in oculis concretæ (quas lenias vocant)
 parvæ,

πολλοῖσι δυσκόλως ἐρρήνύμεθα, τοῖσι πλε-
 ροῖσιν ὑπέρρεφον· ἀπέλιπον, ὅψ' εἰς τὸ
 φθινόπωρον. Κατὰ δὲ θέρος ἤδη καὶ τὸ φθινό-
 πωρον, δυσεντερῶδεις, καὶ τενεσμοί, καὶ λει-
 εντερῶδεις, καὶ Ἀσάρροια χολῶδεις, λεπτοῖσι, πολ-
 λοῖσιν, ὠμοῖσι, καὶ δακνῶδεσιν· ἔστι δ' οἷσι καὶ
 ὑδαλώδεις. Πολλοῖσι δὲ καὶ πέρροια μὲν πόνος
 χολῶδεις, ὑδαλώδεις, ξυσμαλώδεις, πυώδεις,
 τραχυτερῶδεις· ἢ νεφελικαί, ἀλλὰ τβίλοισιν ἀνί-
 ἄλλων ἄλλα. Εμεῖοι χολῶδεις, φλεγμαλώδεις· 10
 καὶ Citίων ἀπέπλων ἀναλώται. Ἰδῶτες· πᾶσι
 πάντοθεν παλὺς ὁ πλάδῳ. Εἰρήνη δὲ ταῦτα
 πολλοῖσιν, ὀρθοσάδων ἀπύρεσι· πολλοῖσι δὲ
 πυρέτῃσι,

parvæ, nec sine difficultate multis erumpebant,
 quæ cum plurimis revertissent, tandem ad au-
 tumnum reliquerunt. Jam verò per æstatem
 & autumnum, ex intestinorum lævitate & tor-
 minibus, continuâque & inani egerendi cupi-
 ditate laborârunt, alvique fluidæ, biliosa, te-
 nuia multa cruda & mordacia, nonnunquam
 etiam aquosa dejecerunt. Plerisque etiam cir-
 cumflui non sine dolore humorum affluxus
 contigeré, biliosi, aquosi, strigmentosi, puru-
 lenti, & qui urinæ difficultatem facerent, non
 ex proprio aliquo renum vitio, sed quod istis
 alia in aliorum vicem succederent. Vomitio-
 nes pituitosæ, biliosæ, & crudorum ciborum
 educationes, ac sudores aderant, atque omnibus
 undiquaque diffuebat humiditas multa. Mul-
 tis autem hæc fiebant, qui erecti & stantes à
 febribus erant vacui, plerisque etiam febre cor-
 reptis,

πυρέτῃσι, πρὶ ὧν γεγράφει. Εν οἷσι δὲ τε
ἐπεφαίνοντο πάντα τὰ ὑποθεραμνύα, μὲν πόνε
φθινώδεις. Ἡδὴ δὲ φθινοπώρῃ καὶ ὑπὸ χειμῶνα
πυρετοὶ ξυνεχέες· καὶ τοῖσιν αὐτέων ὀλίγοισι καυ-
5 σώδεις· ἡμερνοὶ, νυκτερνοὶ, ἡμιερῆες, τετραῖ
ἀκρεβέες, τεταρῆες, πλάνητες.

7. Ἐκαστοὶ δὲ τὸ ὑποθεραμνύων πυρετῶν
πολλοῖσιν ἐγόντο. Οἱ μὲν ἦν καῦσοι, ἐλαχί-
στοί τε ἐγόντο, καὶ ἤκιστα τὸ καμνόντων ἔτοι-
10 ἐπόνησαν· ἔτε γὰρ ἀμφοτέρωθεν, εἰ μὴ πάνυ Σμι-
κρὰ καὶ ὀλίγοισιν, ἔτε οἱ πρῶτοι· τότε ἄλλα
πάντα δόξουσιν. Ἐκείνους δὲ τέλεισι πάνυ δι-
τάκτως· τοῖσι πλείστοις ξυὺ τῇσι ἀγαλιπύου-
σιν ὅν ἐπακαίδεκα ἡμέρησιν. Οὐδὲ ἀποθανόντα
ἐδένα

reptis, de quibus mox scribetur. In quibus verò
descripta omnia deprehendebantur, ii non sine
labore tabidi evadebant. Jam quidem ad autum-
num & sub hyemem febres erant assiduæ, atque
eorum paucis quibusdam ardentes, diurnæ, noc-
turnæ, semitertianæ, tertianæ exquisitæ, quar-
tanæ, erraticæ.

7. Atque enumeratarum febrium singulæ
multis oboriebantur, ardentes verò omnino
paucis, iique ex ægrotantibus minimùm labo-
rârunt. Nam neque sanguis ex naribus nisi
paucus admodum, iisque paucis profluxit, ne-
que delirârunt, cæteraque omnia placidè tule-
re. Horum plurimis bene admodum consti-
tuto & composito judicationis ordine, febris
ardens cum intermissione in septendecim diebus
solvebatur, atque haud scio an quisquam tunc
ex

ἔθενά οἶδα τότε ἐν καύσῳ· ἔδ' ἐφρενίλικά τότε
 γινόμενα. Οἱ δὲ τετράγιοι, πλείους μὲν τῶν καύσων
 καὶ ὀπιπινώτεροι· οὐτάκτως δὲ τέτοισι παῖσιν
 ἀπὸ τῆς πρώτης λήψις, τέσσαρας παύσεις· ἐν
 ἐπὶ δὲ τελέως ἐκρινόντο· ἔδ' ὑπέστρεψαν ἐνὶ 5
 τέττων. Οἱ δὲ τετραγίοι, πολλοῖσι μὲν ἔξ ἀρ-
 χῆς, ἐν τῇ τετραγίᾳ, ἤρξαντο· ἔτι δ' οἷσιν ἐκ
 ὀλίγοισιν ἔξ ἄλλων πυρετῶν καὶ νευσημάτων δόπο-
 ράσιες ἐς τετραγίαν ἐκρινόντο· μακρὰ δὲ καὶ ὡς
 εἴθισται τέλεισι, καὶ ἔτι μακρότερα ζώεπιπεν. 10
 Αμφημερνοὶ δὲ καὶ νυκτερνοὶ, καὶ πλάνητες
 πολλοῖσι πολλοί, καὶ πολλὰ χρόνον παρέ-
 μνον· ὀρθοτάδην τε, καὶ καλακευμένοι. Τοῖσι
 πλείοσι τέλει ὑπὸ πληϊάδα καὶ μέχρι χει-
 μῶν οἱ πυρετοὶ πείποντο. Σπασμοὶ δὲ πολλοί 15
 τοῖσι,

ex hac ipsâ interierit, aut ad phrenitim deve-
 nerit. At verò tertianæ plures quidem quàm
 ardentes & laboriosiores fuerunt, atque in his
 omnibus rite & ordine à primo insultu ad qua-
 ternos circuitus processere, in septem verò ab-
 solutè judicabantur, neque horum cuiquam re-
 verterunt. Quartanæ autem multis per initia
 certo & rato quartanæ tenore cœperunt, qui-
 busdam verò non paucis ex aliis febribus &
 morbis secessus in quartanas fiebant, longæque
 his pro consuetudine, atque etiam interdum lon-
 giores contingebant. Sed & quotidianæ noc-
 turnæque & errantes multæ diuque plerisque
 perseveravere, tum erectis, tum decumbenti-
 bus; horumque plurimos febres sub Vergilias
 & in hyemem usque comitabantur. Multos
 autem

λοῖσι, μᾶλλον δὲ παιδίοισιν ὅξ' ἀρχῆς· καὶ ἐπύ-
ρεσον, καὶ ὅπῃ πυρελοῖσιν ἐγίνοντο πασμοῖ. Χρό-
νια μὲν τοῖσι πλείστοις τέλει, ἀβλαβέα δὲ, εἰ
μὴ τοῖσι καὶ ἐκ τῶν ἄλλων πάντων ὀλεθρίως ἐ-
5 χθσιν.

8. Οἱ δὲ ξυνεχέες μὲν τὸ ὅλον, καὶ ἐδὲν ἐκλεί-
ποντες, πρὸξυνόμοι δὲ πᾶσι τελαιοφυέα πρὸ-
πον· μίαν ὑποκεφίζοντες, καὶ μίαν πρὸξυνό-
μοι, πάντων βιαίτατοι τῶν τότε γυμνῶν καὶ
10 μακρότατοι, καὶ μὲν πόνων μεγίστων γυμνῶν·
πρηέως ἀρχόμοι, τὸ ὅλον ὀπιδιδόντες αἰεὶ, καὶ
πρὸξυνόμοι ἐν κρεσίμοις, καὶ ἀνάστοις ὅπῃ τὸ
κάκιον· Σμικρὰ ἀποκεφίζοντες· καὶ ταχὺ πά-
λιν ὅξ' ὀπιδέσθαι, βαιοτέρως πρὸξυνόμοι ἐν
κρεσίμοις

autem statim ab initio præcipuèque pueros
convulsiones cum febre tentabant, quæ etiam
febribus succedebant, erantque hæc plurimis
diuturna quidem, innoxia tamen, nisi si qui-
bus cætera omnia perniciem adferrent.

8. At verò continuæ quidem omnino febres
erant nihilque intermittebant, sed omnes in-
vadebant earum febrium more, quæ ad tertia-
narum naturam propius accederent; uno qui-
dem die leviores, altero verò vehementiores,
omnium quæ tunc contingerent violentissimæ,
longissimæ & laboriosissimæ; per initia le-
ves & in totum perpetuò incrementis diebus
judicatoriis insultus habebant, & in deterius
proceedebant. Quæ etiam cum parum allevâs-
sent, celeriter rursus ex intermissione vehe-
mentius invadebant, & diebus judicatoriis
magnâ

κρετίμοισιν, ὥς ὅτι τὸ πᾶν κακόμενοι. Ρί-
 γμα δὲ πᾶσι μὲν ἀτάκτως καὶ πεπλανημένως ἐγί-
 νετο· ἐλάχιστα δὲ καὶ ἥκιστα τήλοισιν, ἀλλ' ὅτι
 τῶν ἄλλων πυρετῶν μείζων. Ἰδεῖντες πολλοὶ· τῶν
 ἰεοῖσι δὲ ἐλάχιστοι, καθίζοντες ἑδὲν, ἀλλ' ὥπε-
 ς ναντίον, βλάβας φέροντες. Ψύξις πολλὴ τήλο-
 οῖσιν ἀκρέων, καὶ μέγιστος ἀναθερμαννόμενα· ἑδὲ
 ἄδρυπνοι τὸ σπύλον· μάλιστα δ' ἔτοι καὶ πᾶ-
 λιν κωμαλώδεις. Κοιλία πᾶσι μὲν ταραχώδεις
 καὶ κακὰ, πολὺ δὲ τήλοισι κάκισται. Οὖρα IO
 δὲ τοῖσι πλείστοις τήλων, ἢ λεπτά, καὶ ὠμά,
 καὶ ἄχερα, καὶ μὲν χέρον σμικρὰ πεπαινόμμενα
 κρετίμως, ἢ παχέα μὲν ἔχοντα· σολερά δὲ καὶ
 ἑδὲν καθιστάμενα, ἑδ' ὑφιστάμενα· ἑδὲ πεπαινό-
 μμενα,

magnâ ex parte deterius affligebant. In
 his omnibus rigores incompofitè & errabundè
 contingebant, paucissimique & minimi, verùm
 in cæteris febribus majores, ut & fudores multi,
 his verò perpauci nihilque allevantes, sed con-
 tra noxiam afferentes. His magna extremorum
 perfriçtio, quæ vix etiam recalescerent. Ne-
 que penitus pervigiles erant, maximè verò hi
 etiam vicissim sopore gravabantur. Alvi om-
 nibus quidem conturbatæ erant malèque affec-
 tæ, istis verò multò pessimè. Horum autem
 plurimis urinæ aut tenues erant crudæque &
 decolores, aliquantoque post intervallo nonni-
 hil concoctæ, non sine judicatoriis signis, aut
 crassitudine quidem præditæ, verùm turbidæ,
 nihil consistentes aut subsidentes, neque con-
 coctæ,

ρήνα, ἢ Cρικρὰ, καὶ κακὰ, καὶ ὠμὰ τὰ ὑφί-
 σταμένα· κακίστα δὲ ταῦτα πάντα. Βῆχες μὲν
 παρείποντο τοῖσι πυρελοῖσι· γράψαι δ' ἐκ ἔχω
 βλάβην, ἐδ' ὠφελείην ἁρμοδίῳ Διὰ βηχὸς τό-
 5 τε· Χρόνια μὲν ἔν καὶ δυσχερέα, καὶ πάνυ ἀ-
 τάκτως καὶ πεπλανημένως, καὶ ἀκρίτως τὰ πλεί-
 στα τούτων διετέλθ' γινόμενά, καὶ τοῖσι πάνυ ὀ-
 λεθρῶς ἔχουσι, καὶ τοῖσι μὴ. Εἰ γὰρ τινες αὐ-
 τέων Διελίποιν Cρικρὸν, ταχὺ πάλιν ὑπέ-
 10 ρεφον· ἔστι δὲ οἷσιν ἔκρωτον αὐτέων ὀλίγοισιν,
 οἷσι τὰ βραχύτατα ἁρμόιο, πρὶ ὀγδοηκοσίων
 ἔθουσι, καὶ τούτων ὀνίοισιν ὑπέρρεφον, ὥστε κατὰ
 χειμῶνα τὸς πλείους αὐτέων ἔτι νοσέειν· τοῖσι
 δὲ πλείστοισιν ἀκρίτως ἔξελιπον. Οργίως δὲ
 ταῦτα

coctæ, aut paucæ, vitiosæ, crudæ, subsiden-
 tes, & in summâ pessimæ omnes. Tussēs qui-
 dem febres comitabantur, sed neque quam uti-
 litatem aut noxiam tunc tussis attulerit, licet
 scribere. Diuturna itaque & difficilia hæc e-
 rant, valdeque incompositè & errabundè atque
 citra solutionem horum plurima, tum his qui
 exitialiter valde, tum his qui nequaquam ità
 se haberent, permanebant. Si quibus enim
 aliquantulum intermitterent, in iis celeriter
 reversiones faciebant. Est ubi quibusdam iis-
 que paucis, ad octogesimum diem cùm brevif-
 simè judicatione solverentur, nonnullis repe-
 terent, ut etiam in hyemem eorum plurimi æ-
 grotarent. Plerosque verò omnes absque judi-
 catione deserebant. Hæc autem tum his qui
 superstitēs

ταῦτα Συμπεπῆε τοῖσι περὶ νοσήσαντοισι, καὶ τοῖ-
σιν ὅ.

9. Πολλῆς δὲ τινος ἡγομένης ἀκροσίνης, καὶ
ποικίλης ἐκ τῶ νοσημάτων, καὶ μεγίστη μὲν Ση-
μεία καὶ κακίᾳ Ἀφ' τέλει παρεπομένῃ, τοῖ-
σι πλείστοισιν, ἀποσίνης ἔτι πάντων γούμάτων,
μάλιστα δὲ τετέων, οἷσι καὶ τ' ἄλλα ὀλεθρίως
ἔχοι. Διψώδεις ὁ λίαν ἀκρόσιν ἦσαν ὅτι πυρε-
τοῖσι τέτοιαι. Γενομένων δὲ χρόνων μακρῶν,
καὶ πόνων πολλῶν, καὶ κακῆς ξυντήξεως, ὅτι
τετέοισιν ἀποσίνης ἐγγόνιο, ἢ μείζον, ὥστε ὑπο-
φέρειν μὴ δύνασθαι, ἢ μείζον, ὥστε μηδὲν ὠφελέειν.
ἀλλὰ ταχὺ παλινδρομεῖν, καὶ ξυνεπεῖλαι ὅτι
τὸ κακίον. Ἦν δὲ τετέοισι τὰ γινόμενα δυσεν-
τερῶδες, καὶ τεινεσμοί, καὶ λευκτερίαι, καὶ
ῥοώδεις.

superstites erant, tum iis qui moriebantur ex
æquo contigerunt.

9. Cumque multa eaque varia esset in mor-
bis judicationis cessatio, maximum fanè & pes-
simum signum plerisque omnes ad extremum
usque profectum est, quod cibos omnes aver-
sarentur, iique maximè qui cætera quoque exi-
tialiter haberent. In his verò febribus non
admodum inopportune siticulosi erant. Longo
autem progressu temporis, cum & labores mul-
ti malaque corporis extenuatio fieret, his hu-
morum successus aut viribus superiores, aut
minores quàm ut prodesse quicquam, succe-
debant, sed qui confestim intrò recurrerent &
in deterius contenderent. Atque his aderant
intestinatorum tormina, crebræ & inanes ege-
rendi

ροάδες· ἔστι δ' οἷσι καὶ ὑδρωπες, μᾶλλον τῶν
καὶ ἀνδρῶν τῶν· ἄσαι. Ο, τι δὲ πρῶτον οἷον τῶν
βιαίως, ταχὺ ξυνήρθη, ἢ πάλιν ἐπὶ τὸ μη-
δὲν ὠφελέειν. Εξανθήματα μικρὰ, καὶ ἐκ ἀξίως
5 τὸ πρῶτον τῶν νοσημάτων, καὶ ταχὺ πάλιν ἀ-
φανιζόμενα· ἢ πρῶτον τὰ ὦτα οἰδήματα μωλύο-
μενα, καὶ ἐδὲν ἀποσημαίνοντα. Ἐστι δ' οἷσιν ἐς
ἄρθρα, μάλιστα δὲ κατὰ τὸ ἰχθύν, ὁλίγοισι κε-
σίμωσ ἀπολιπόντα· καὶ ταχὺ πάλιν ἐπικραδύο-
10 μενα ἐπὶ τῷ ἄρθρῳ ἔξιν.

10. Εθνησκον δὲ, ἐκ πάντων μὲν, πλεῖστοι δὲ
ἐκ τριέων παρδία, ὅσα ἀπὸ γάλακτος ἦδη, καὶ
πρεσβύτερα ὀκταετία καὶ δεκαετία, καὶ ὅσα
πρῶτον

rendi cupidines, intestinorum lœviores & alvi
fluentes, nonnullis etiam aqua inter cutem cum
eiusmodi enumeratis casibus, aut sine his con-
tingebat : Stomachi fastidia. Ex his verò
quicquid violenter urgebat, aut statim è medio
tollebat, aut prorsus nihil conferebat. Papulæ
parvæ, quæ nec satis pro dignitate morborum
excretioni respondebant, sed contrà celeriter
disparebant, aut aurium tumores oboriebantur
qui sensim, & sine ullâ significatione evanesce-
bant. Nonnullis ad articulos præcipuèque ad
coxendicem decumbebant, paucis decretoriè
definebant, sed celeriter rursus pristinum ha-
bitum assequiebantur.

10. Ex quovis autem hominum genere inte-
ribant quidem, atque ex his plurimi pueri jam
à lacte depulsi, iique quibus ætas paulum pro-
cesserat, octennes aut decennes, nec dum etiam
puberes.

πρὸ ἥβης. Εγίνετο δὲ τέλοισι ταῦτα, ἐκ ἀνδρῶν
 τῶν πρώτων γεγενημένων· τὰ δὲ πλεῖστα πολ-
 λοῖσιν, ἀνδρῶν τετέων. Μῆνον δὲ χρηστὸν καὶ μέ-
 λιστον τῶν γινομένων Σημείων, καὶ πλείεσθς ἐρρύ-
 σατο τῶν ὄντων ὅτι τοῖσι μεγίστοις κινδύνουσι, 5
 οἷσιν ὅτι τὸ τραγυβρωδὲς ἐτραπέτο, καὶ ἐς τε-
 το ἀποστάσιες ἐγίνοντο. Εὐνέπιπτε δὲ καὶ ἐν
 τοῖσι πλείεσσι τὸ τραγυβρωδὲς τῇσιν ἡλικίῃσι
 ταύτησι γίνεσθς μάλιστα. Εγίνετο δὲ καὶ τῶν ἄλ-
 λων πολλοῖσιν ὀρθοστάδιον, καὶ ὅτι τῶν νοσημάτων. 10
 Ταχὺ δὲ καὶ μεγάλη τις ἡ μεταβολὴ τέτοισι
 πάντων ἐγίνετο· κοιλία τε γὰρ, εἰ καὶ τύχοιεν ἐφυ-
 γραφόμεναι, κακοήθεια πρὸς τὸν ταχὺ ξυνίσταντο·
 γόμασί τε πᾶσιν ἡδέως εἶχον· οἷτε πυρετοὶ
 ὡρῆες μὲν ταῦτα. Χρόνια δὲ τέτοισι τὰ 15
 πρὸ

puberes. Atque ista quidem his non sine su-
 periùs descriptis, multis verò superiora absque
 his contingebant. Quibus autem ad urinæ dif-
 ficultatem res tota se converterat, in eamque
 humorum secessus fierent, iis hoc unum utile
 omniumque efficacissimum signum fuit, quod
 etiam plerosque omnes ab imminente maximo
 discrimine vindicavit. Accidit verò plurimis
 urinæ difficultatem potissimùmque his ætatibus
 fieri, itemque aliis multis, qui etiam in mor-
 bis erecti obambulabant. Hic quoque subita
 quædam & magna omnium mutatio aderat.
 Alvus namque si contigisset fusas fuisse, eæ
 confestim pessimè cogeantur, & ad omnes ci-
 bos alacres erant, posteaque placidæ febres ten-
 tabant. Verùm quæ ad urinæ difficultatem

πρὸς τὸ τραγυρίω, καὶ ὀπίπονα ὡς. Οὐρα δὲ
 τετέοισιν ἢ πηλλὰ, παχέα, καὶ ποικίλα,
 καὶ ἐρυθρά, μίξοντα μετ' ὀδυῖς. Περιεργον-
 το δὲ πάντες ἔσθιοι, καὶ ἑδῆνα τετέων οἶδα δ' ὅτι
 § θανόντα.

II. Οκόσα δὲ ἀκινδυῶς, πεπασμὸς τὸ ἀ-
 πιοντων πάντας πάντοθεν ὀπκαίρης, ἢ καλὰς
 καὶ κρεσίμους δ' ὀπτάσιας, Σκοπέεω. Πεπασμὸς
 ταχυτήτα κρείσι. καὶ ἀσφαλίδι ὑγιεινῶς Ση-
 ΙΟ μάγνισιν· ὡμὰ δὲ καὶ ἀπεπία, καὶ ἐς κακὰς
 δ' ὀπτάσιας πρεπόμενα, ἀκρεσίας, ἢ πόνους, ἢ χέ-
 νους, ἢ δανάτους, ἢ τ' αὐτῶν ὑποστροφάς. Ο, τι
 δὲ τετέων ἔσθαι μάλιστα, Σκεπτόν δ' ἑ ἀλλων.
 Λέγειν

spectabant, ea his diuturna & molesta fuere,
 urinæque copiosæ, crassæ, & variantes & ru-
 bræ, partimque cum dolore purulentæ. At-
 que hi omnes superstites evasere, neque eorum
 quenquam interiisse cognovi.

II. In quibus verò casibus nullum pericu-
 lum suspectum est, eorum quæ exeunt matu-
 rationes omnes, num undique tempestivè pro-
 cedant, considerandæ sunt. In quibus etiam
 num abscessus bono sint, aut cum judicatione
 fiant videndum est. Concoctiones judicatio-
 nem brevi fore, & certam salubritatem por-
 tendunt. Cruda verò & incocta, quæque in
 malos abscessus vertunt, aut judicationis cessa-
 tionem, aut dolorem, aut diuturnitatem, aut
 mortem, aut eorundem reversiones significant.
 Horum autem quodcunque maximè futurum
 sit, ex aliis considerandum. Summâ curâ an-
 niti

Λέγειν τὰ περιγινόμενα, γινώσκειν τὰ παρεόντα,
 περιλέγειν τὰ ἐσόμενα, μελετᾶν ταῦτα. Ασ-
 κεῖν ὡς τὰ νοσήματα δύο, ὠφελέειν, ἢ μὴ
 βλάπτειν. Ἡ τέχνη ἄρα τριῶν, τὸ νόσημα, ὁ
 νοσέων, καὶ ὁ ἰητρός· ὁ ἰητρός, ὑπηρέτης τῆ τέχ- 5
 νης· ὑπεναντιῶδες τῷ νοσήματι, τῷ νοσεῦντι μὲν
 τῷ ἰητρὶ ἔχρη.

12. Τὰ ὡς κεφαλῇ καὶ τεράχνηλον ἀλγύ-
 ματα καὶ βάρεια μετ' ὀδυῖν, ἀνδρῶν πυρετῶν, καὶ
 κυνῶν πυρετοῖσι. Φρενιτικοῖσι μὲν πασμῶν· καὶ 10
 ἰώδεα ἐπανεμέουσιν· ἐνιοὶ ταχυθάνατοι τῶντων.
 Ἐν καύσοισι δὲ καὶ τοῖσιν ἄλλοισι πυρετοῖσιν,
 οἷσι μὲν τεραχύνει πόνον, καὶ κεστάφων βάρυν,
 καὶ σκοτώδεα ὡς τὰς ὀφίας, ἢ καὶ ὑποχον-
 δεῖς ζωίτασις ἐ μετ' ὀδυῖν γίνεσθαι, τετέοισιν 15
 ἀμφοτέρωθεν

niti oportet, ut præterita enarres, præsentia
 cognoscas, & futura prædicas. Duoque ista
 elaboranda sunt, ut in morbis commodes, aut
 ne quid offendas. Artem tria ista circumscri-
 bunt, morbus, æger, & medicus, qui artis est
 administer, ægrumque oportet unà cum me-
 dico morbo reluctari.

12. Capitis & cervicis dolores & gravitates
 si febres comitentur, aut sine iis accidant,
 phrenitide quidem laborantibus ad convulsio-
 nes desinunt, præsertim ubi æruginosa vom-
 itione refuderint: Sed & eorum nonnulli cele-
 riter intereunt. Qui febribus ardentibus aliif-
 ve conflictantur cum cervicis dolore & tem-
 porum gravitate, si tenebricosa caligo oculis
 obversatur, præcordiorumque contentio sine
 doloris

αἰμορραγέῃ Ἀγὰ ρινῶν. Οἷσι δὲ βάρεα μὲν ὕλης τὴν
 κεφαλῆς, καρδιωδῆς δὲ καὶ ἀσώδεις εἰσιν, ἐπα-
 νεμέθουσι χολώδεα καὶ φλεγματώδεα· τὸ πολὺ
 δὲ παιδίοισιν. Ἐν τετέοισι γὰρ οἱ σπασμοὶ μάλι-
 5 στα. Γυναιξὶ δὲ καὶ ταῦτα, καὶ ἀπὸ ὑστερέων
 πόνοι. Πρεσβυτέρας δὲ, καὶ ὅσοισιν ἤδη τὸ
 θερμὸν κρατέῃ, ὡδονηκτικὰ, ἢ μανικὰ, ἢ
 τρεῖς ὀφθαλμῶν.

10

Κατάστασις Τρίτη.

13. **E**N Θάσῳ, πρὸ Ἀρκτέρου ὀλίγον, καὶ ἐπὶ
 Ἀρκτέρῳ, ὕδατα πολλὰ, μεγάλα, ἐν
 βορείοισι· πρὸ δὲ ἰσημερίου καὶ μέχρι Πληθ-
 ῖδος,

doloris sensu affuerit, iis sanguis è naribus pro-
 funditur. Qui verò toto capite gravitatem
 sentiunt, cum oris ventriculi morfu, & sto-
 machi fastidio, ii biliosa & pituitosa vomitio-
 ne rejiciunt. Quibus in casibus plerunque pu-
 eris convulsiones maximè fiunt. Eadem etiam
 mulieribus contingunt, prætereaque obscæ-
 norum locorum dolores. Grandioribus autem
 natu, & quos jam calor defecit, partium re-
 solutiones, aut insanix, aut cæcitates.

Status Tertius.

13. **P**Aulò ante Arcturum, sub ipsoque Arc-
 turo, imbres copiosi & magni spiran-
 tibus Aquilonibus in Thaso fuerunt. Circa
 Æquinoctium autem & ad Vergilias usque,
 parvæ

αἰθέρα, νότια ὕσματα ὀλίγα. Χειμῶν βόρειος·
 αὐχμῶν· ψυχρὰ πνέματα, μεγάλα χιόνες·
 περὶ δὲ ἰσημερίῳ χειμῶνες μέγιστοι. Ἡ βόρει-
 ον· αὐχμῶν· ὕσματα ὀλίγα, ψύχρα. Περὶ δὲ
 ἡλίου προπὰς θερινὰς, ὕδατα ὀλίγα· μεγάλα 5
 ψύχρα μέχρι Κυῶς. Μετὰ δὲ Κυῶς, μέχρι
 Ἀρκιῶρος, θερμὸν θερμὸν· καύματα μεγάλα,
 ἐκ ἐκ περσάωνος, ἀλλὰ συνεχέα, καὶ βιῶνα·
 ὕδαρ ἐκ ἐλθέλο. Ετησίᾳ ἐπνέουσιν. Περὶ Ἀρκ-
 τῶρον, ὕσματα νότια μέχρι ἰσημερίας. Ἐν τῇ 10
 καταστάσει ταύτῃ, κατὰ χειμῶνα μὴ ἤρξαντο
 πᾶσι πληγίαι, καὶ πολλοῖσιν ἐγίνοντο· καὶ τινες
 αὐτέων ἐθνησκῶν ἀπὸ ταχέων· καὶ ὅς ἄλλοι τὸ
 νόσημα ὀπίστην ἔλθον. Τὰτ' ἄλλα διετέλεον
 ἄνθρωποι.

parvæ & modicæ pluviae austrinæ. Hyems
 aquilonibus perflata iusto majores siccitates,
 frigidos ventos, & magnas nives habuit. Ad
 Æquinoctium autem maxima frigora. Ver
 aquilonium, exuperantes siccitates, modicæ
 pluviae & frigida. Circa æstivum solstitium
 aquæ paucæ, frigora magna ad Canem usque.
 Post Canem verò ad Arcturum usque, per ca-
 lidam æstatem æstus magni, qui non per in-
 tervalla aut sensim fierent, sed tum perpetui,
 tum vehementes. Non pluebat, anniversarii
 venti spiravêre. Ad Arcturum autem pluviae
 austrinæ ad Æquinoctium usque. In hâc tem-
 poris conditione ad hyemem partium resoluti-
 ones cœperunt multosque invaserunt, ex qui-
 bus nonnulli celeriter interierunt, mirè quippe
 vulgariter grassabatur hic morbus, cætera ve-
 rò

ἄνοσοι. Πρωτὶ δὲ τῷ ἡρῶ, ἤρξαντο καῦσοι, καὶ
 διετέλεον μέχρι ἰσημερίας, καὶ πρὸς τὸ θερινόν.
 Ὅσοι μὲν ἦν ἡρῶ καὶ θερινόν ἀρξαμένοις αὐτίκα
 νοσεῖν ἤρξαντο, οἱ πλεῖστοι διεσώζοντο· ὀλίγοι
 5 δὲ τινες ἐθνήσκον. Ἡδὴ δὲ τῷ φθινώρῳ καὶ τῷ
 ὕσμᾶτων γυρομένων θανατώδεις ἦσαν, καὶ
 πλείους ἀπώλλυντο.

14. Ἦν δὲ τὰ παθήματα τῷ καύσῳ, οἷσι
 μὲν καλῶς καὶ διαφιλέως ἐκ ῥινῶν ἡμυρράλῃσε, ἀφ' ἧς
 10 τέττε μάλιστα βώζεσθαι· καὶ ἐδένα οἶδα, εἰ κα-
 λῶς ἀμυρράλῃσειεν, ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ ἀπο-
 θανόντα. Φιλίσκῳ γάρ, καὶ Επαμίνωνι, καὶ Σι-
 ληνῶ τεταρτάτῳ καὶ πεμπτάτῳ βρικρὸν ἀπὸ ῥι-
 νῶν ἔσταξεν· ἀπέθανον. Οἱ μὲν ἦν πλεῖστοι τῷ
 νοσησάντων

rò integrè degebant. Febres autem ardentes
 ante ver cœperunt, & ad æquinoctium usque
 & ad æstatem perseveraverunt. Quos itaque
 statim sub ipsa veris & æstatis primordia mor-
 bus invasit, plerique omnes superstites evase-
 runt, paucique interierunt. Cùm verò au-
 tumnus esset pluviaeque impeterent, lethales
 erant, pluresque peribant.

14. Inerant verò in febribus ardentibus af-
 fectiones hujusmodi, ut qui benè & largiter
 sanguinem è naribus profudissent, ii vel ex eo
 maximè servati viderentur, neque ullum, cui
 modò sanguis bene profluxisset, hoc in statu
 mortuum videre licuit. Philiscus siquidem
 & Epaminon ac Silenus, quòd his quarto die
 & quinto de naribus parùm stillaverit, mortem
 obierunt. Plerique igitur omnes ægri appe-
 tente

νόσησάντων πρὸ κρίσιν ἐπερρίψον, καὶ μάλιστα
οἷσι μὴ ἀμυρράγῳ· ἐπερρίψαν δὲ καὶ ἔτοι, καὶ
ἐφίδρυν. Ἐστὶ δ' οἷσιν ἵκτερα ἐκταίοισιν· ἀλλὰ
τέτοισιν ἢ κατὰ κύστιν κάθαρσις, ἢ κοιλίῃ ἐκ-
ταραχθεῖσα ὠφέλησεν, ἢ δαψιλῆς ἀμυρράγῳ. 5
οἷς Ηρακλείδης, ὅς κατέκειτο πρὸς Αριστοκύδην.
Καὶ τοι τέτω καὶ ἐκ ῥινῶν ἡμυρράγνησε, καὶ ἡ κοι-
λίῃ ἐπεταράχθη, καὶ τὰ κατὰ κύστιν ἐκαθήρα-
το· ἐκέρθη εἰκοσάϛ· ἐκ οἷς ὁ Φαναγόρεω οἰ-
κίτης, ὃς ἐδὲν τετέων ἐχρύετο, ἀπέθανεν. Αἰμυρ- 10
ράξαι δὲ τοῖσι πλείστοις, μάλιστα δὲ μερακί-
οις, καὶ ἀκμάζουσι· καὶ ἔθνησκον πλείστοι τοι-
τέων, οἷσι μὴ ἀμυρράξῃ. Πρεσβυτέροις δὲ ἐς
ικτέρους,

tente judicatione rigore corripiebantur, iique
potissimum qui sanguinem è naribus non pro-
fudissent, atque hi insuper novo suborto rigo-
re exudârunt. Quosdam etiam sexto die mor-
bus regiusprehendit, verum istos per vesicam
expurgatio, aut commota alvus, aut larga san-
guinis è naribus profusio sublevavit, quale quid
Heraclide, qui apud Aristocyden decumbebat,
contigit, quippe qui largum è naribus sangui-
nem profudit, & alvum conturbatam habuit,
& per vesicam perpurgatus est. Vigesimo au-
tem die judicatione est liberatus, non quomo-
dò Phanagoræ famulus, qui, cum ipsi nihil
horum quicquam evenisset, periit. Plurimis
sanguis è naribus erumpebat, præcipuè tamen
adolescentibus & ætate florentibus, atque eo-
rum bona pars periit, qui sanguinem è naribus
non profuderunt. Ætate autem provectiori-

E

bus,

ἰκτέρες, ἢ κοιλία ταραχώδεις ἢ δυσεντεριώδεις,
 οἷς Βίωνι, τῷ ᾧ Σιληνὸν καλακεμήτω. Επε-
 δήμησαν δὲ καὶ δυσεντερία, κατὰ δέξιν· καί
 τισι καὶ τῷ Αἰγνοσησάντων, οἷσι καὶ αἰμορραγία
 5 ἐγγόνιο, ἐς δυσεντεριώδεα ἐτελεύτησαν, οἷς ἔ-
 Εράτων τῷ παιδί, καὶ Μύλλω· πολλῆς αἰ-
 μορραγίης γνομύνης, ἐς δυσεντεριώδεα κατὰστα-
 σιν ᾧ ἐγγόνιο.

15. Πολὺς μὲν ἐν μάλιττα ὁ χυμὸς ὅτε ἐπε-
 10 πόλασεν· ἐπεὶ καὶ οἷσι ᾧ κείσιν ἐκ αἰμορρά-
 ῃσεν, ἀλλὰ ᾧ τὰ ὦτα ἐπαναστάτω ἠφανίσθη.
 Τέτων δὲ ἀφανισθέντων, ᾧ τῷ κενεῶνα βάρυν
 τῷ ἀρ-

bus, res sese in morbum arquatum vertebat, aut iis alvi commotæ, aut intestinorum difficultates aderant, quale quid Bioni, qui ad Silenum decumbebat, contigit. Æstare etiam intestinorum difficultates populariter vagatæ sunt, & quidam eorum qui morbis conflictabantur, quibus etiam sanguis è naribus eruperat, hunc exitum habuerunt, ut in difficultatem intestinorum inciderent, quale quid Eratonis puero & Myllo accidit, qui post multam sanguinis è naribus profusionem, in difficultatem intestinorum delapsi sunt & periculo exempti.

15. Copiosus igitur præcipuèque hic humor fluitabat. Siquidem nonnullis impendente judicatione sanguis è naribus non profluxit, sed ad aures enati tumores disparuerunt. Quibus evanescentibus ad sinistri lateris inanitam

τ' αἰσθερόν, καὶ ἐς ἄκρον ἰχθίον· ἀλγυμάτων δ' ἐ-
 μτ' κρείσιν γυρομήνων, καὶ ἔρων λεπτῶν διεξιόν-
 των, ἀμορράγειν Σμικρὰ ἤρξαντο. Περὶ δ' ἐ-
 ἑκοστῷ τετάρτῳ, ἐγγόντο ἐς ἀμορράγίῳ λυπο-
 ράσιες, Ἀντιφῶνι τῷ Κελοβάλῃ· ἐπεπαύσατο, 5
 καὶ ἐκρέθη τελέως πρὶ τριακοστῷ. Γυναῖ-
 kes δ' ἐνόησαν μὲν πολλά, ἐλάσας δ' ἢ ἄν-
 δρες· καὶ ἔθνησκον ἥσας· ἐδυτόκεον δ' ἐπλεί-
 ρα, καὶ μτ' τὰς τὸκες ἐπενόησαν· καὶ ἔθνησκον
 αὖτ' μάλιστα, οἷς Τελεβάλῃ θυγάτηρ, ἀπέθανεν 10
 ἐκτάῃ ἐκ τὸκε. Τῇσι μὲν ἐν πλείεσσιν ὅν
 τοῖσι πυρετοῖσι γυναικεῖα ἐπεφάνετο· ἔτι δ' ἐ-
 ἥσιν ἐκ ῥινῶν ἡμορράγησε, καὶ παρθένοισι πολ-
 λῇσι τότε πρῶτον ἐγγέτο. Ἐτι δ' ἥσι καὶ ἐκ
 ῥινῶν,

tem summamque coxendicem gravitas decu-
 buit, doloribusque post judicationem obortis,
 atque urinis tenuibus prodeuntibus, paucum ē
 naribus sanguinem profundere cœperunt. Ac
 circiter quartum & vigesimum diem Antiphon-
 ti Critobuli filio, humores in sanguinis è naribus
 profluvium secesserunt, quod ubi desuit, integrè
 circa quadragesimum diem iudicio est absolu-
 tus. Mulieres prætereà multæ ægrotârunt,
 minùs tamen quàm viri, nec ita multæ obie-
 runt. Plurimæ autem difficulter partum edi-
 derunt, atque à partu insuper laborârunt, ip-
 sæque potissimùm obierunt, non secus ac Te-
 lebuli filia, quæ sexto à partu die interiit. In
 febribus itaque plurimis menses apparuerunt,
 nonnullis etiam sanguis ex naribus profluxit,
 multisque virginibus id tum primùm contigit.

ρίνων, καὶ τὰ γυναικεῖά τισιν ἐπεφάνετο· οἷ τῇ
 Δαΐθαρσέως θυγατρὶ παρθένῳ ἐπεφάνη τότε
 πρῶτον, καὶ ἐκρίνων λαῦρον ἐρρύη. Καὶ εὐδε-
 μίλῳ οἶδα ἀποθανέσαν, ἥσι τέτων τι καλῶς
 5 ἤροιο. Ἡσι δὲ Σωκυρῆσεν ἐν γαστρὶ ἐχέσῃσι
 νοσῆσαι, πᾶσαι ἀπέφθειραν, ἃς καὶ ἐγὼ οἶδα.
 Οὐρα δὲ τοῖσι πλείοσι εὐχερα μὲν, λεπτὰ
 δὲ, καὶ ὑποστάσιας ὀλίγας ἔχοντα, ἀσχωρήμα-
 σι λεπτοῖσι, καὶ χολώδεσι. Πολλοῖσι δὲ τ'
 10 ἄλλων κεκεμμένων ἐς δυσεντερίας ἐτελούτα, οἷ
 Ξενοφάνη, καὶ Κελίᾳ. Οὐρα ὑδαλώδεα πολ-
 λά, καθαρά, καὶ λεπτὰ, καὶ μὲν κρίσιν, καὶ
 ὑποστάσι πολλῆς γινόμενης. Καὶ τ' ἄλλων
 καλῶς

Est ubi etiam sanguis è naribus, quibusdam
 verò menstruæ purgationes erumperent, quale
 quid in Daithartidis filiâ virgine tum primùm
 apparuit, cum largâ sanguinis è naribus pro-
 fusione. Atque haud scio, quibus horum quic-
 quam rite evenerit, an ex iis quæquam perie-
 rit. In quas verò prægnantes morbus fortè
 incidit, hæ omnes, quod sciam, abortionibus
 periclitatæ sunt. Plurimus verò urinæ bene
 quidem coloratæ, tenues autem & pauca ha-
 bentes subsidentia, cum dejectionibus tenuibus
 & biliosis. Plerisque verò alioqui judicatis,
 morbus in intestinorum tormina desiit, quale
 quid Xenophani, & Critiæ accidit. Urinæ
 etiam quibusdam dilutæ, multæ, liquidæ, te-
 nues post judicationem fuerunt, in quibus cùm
 reliqua etiam probè judicata forent, multa sub-
 sedere. Atque hoc quidem recensere æquum
 videtur,

καλῶς κεκεμηγμένων ἀναμνήσομαι, οἷσιν ἐχρύνετο·
 Βίῳ, ὃς κατέκειτο παρὰ Σιληνόν· Κρατίη τῇ παρὰ
 Ξενοφάνους, Αἰρέτωνος παῖδι, Μνησιφράτης γυν-
 αικί. Μετὰ δὲ ταῦτα δυσεντερικῶδες ἐχρύνοντο
 ἔτοι πάντες· ἢ ῥά τις, ὅτι ἔρησαν ὑδαλώδεα, 5
 ὀρεπτόν.

16. Περὶ δὲ ἀρκιῦρον, ἐνδεκαλαίοισι πηλ-
 λοῖσιν ἔκρινε· καὶ τεττέοισιν ἔθ', αἱ κατὰ λόγον
 χρομόνιαι ὑπερρεφά, ὑπέτρεφον. Ἦσαν δὲ κω-
 ματώδες παρὰ τὸ χρόνον τέτον· πλείω δὲ παι- 10
 δία, καὶ ἔθνησκον ἡμῖς ἔτοι πάντων. Περὶ
 δὲ ἰσημερίῳ, καὶ μέχρι Πληιάδος καὶ ὑπὸ
 χειμῶνα, παρείποντο μὲν οἱ καῦσοι. Ἀτὰρ
 καὶ φρενιτικοὶ πλείους τῶν καὶ ἐχρύνοντο, καὶ
 ἔθνησκον

videtur, in quibus fuere : Bion qui apud Si-
 lenum decumbebat, Cratia quæ cum Xeno-
 phane versabatur, Aretonis puer, & Mnesi-
 strati uxor. Qui omnes postea in difficulta-
 tem intestinorum delapsi sunt. An verò idcir-
 co id contigerit, quòd urinæ dilutæ prodie-
 runt, animadversione dignum est.

16. Multi circa Arcturum undecimo die
 judicatione absoluti sunt, neque his, quæ ob
 justam causam fieri solent morborum reversio-
 nes, recurrerunt. Sub hoc tempus autem so-
 pore opprimebantur, atque inter hos plures
 pueri, qui omnium vel maximè morte exempti
 sunt. Ad æquinoctium verò & ad Vergilias
 usque, & sub hyemem, febres ardentes accide-
 bant. Quinetiam tunc plurimi perpetuò cum
 febribus delirio corripiebantur, atque ex his
 plerique

ἐθνησκον τέτων οἱ πλεῖστοι· ἐχθρόνιο δὲ καὶ κα-
 τὰ θέρῃ οἷοι. Τοῖσι μὲν ἐν καυσώδεσιν ἀρ-
 χορμύοισιν ἐπεσήμηνεν, οἷσι τὰ ὀλέθρια ξυνέ-
 πιπτεν. Αὐτίκα γὰρ ἀρχορμύοισι πυρετὸς ὄξυς·
 5 ἐπερρίψεν *Σμικρὰ, ἄλρυπνοι, ἀδήμονες, διψά-
 δεες, ἀσώδεες· Σμικρὰ ἐφίδρυν, πρὶ τὸ μέ-
 τωπον καὶ κληΐδας, ἐδὲς δι' ὅλη· πολλὰ πα-
 ρέλεον· φόβοι, θυθυμία· ἄκρεα ὑπόφυχα,
 πόδες ἄκροι, μάλισα δὲ καὶ τὰ πρὶ χεῖρας. Οἱ*
 10 *παροξυσμοὶ ἐν ἀρρίησι· τοῖσι δὲ πλεῖστοισι τε-
 ταρλαίοισιν οἱ πόνοι μέγιστοι· καὶ ἰδρωῖτες ὅτι
 πλεῖστον ὑπόφυχα· καὶ ἄκρεα ἐκ ἐτι ἐθερμαί-
 νοντο, ἀλλ' ἦσαν πελιδνά καὶ ψυχρά· καὶ ἐ*
 δ' ἐδίψων

plerique omnes moriebantur, æstate autem
 pauci tales evadebant. Invadentes itaque fe-
 bres ardentes, quibus præsens immineret per-
 nicies, satis indicabant. Nempe statim ab ini-
 tio febris acuta cum modico insuper rigore
 prehendebat, vigiles erant, impotentes animi,
 sitibundi, æstuatione & corporis incontinenti
 jactatione conflictabantur, cum parvo tenui-
 que sudore circa frontem & claviculas oborto,
 nullo tamen per totum corpus diffuso, multum
 deliri erant, timore & omni mœrore confecti,
 ac velut animum despondentes, extrema pau-
 latim frigus concipiebant, pedes summi, maxi-
 méque manuum summitates, diebus paribus ac-
 cessiones contingebant. Plerisque verò omni-
 bus maximi labores die quarto aderant, sudo-
 resque longissimè subfrigidi nec extrema am-
 plius recalescebant, sed livida & frigida per-
 manebant,

δ' ἐδίψων ὅτι τέτοισιν. Οὐρα τέτοις μέλανα,
 ὀλίγα, λεπτά· καὶ κοιλία ἐφίσαντο. Οὐ δ' ἤ-
 μορράλησεν ἐκ ῥινῶν, ἐδὲ τοῖσιν οἷσι ταῦτα ξυμ-
 πίπτοι, ἀλλὰ σμικρὰ ἔσταξεν· ἐ δὲ ἐς ὑποστυ-
 φῶν ἐδενὶ τέτων ἦλθεν, ἀλλ' ἐκλαῖοι ἀπέθνησκον, 5
 ξυὼ ἰδρῶτι. Τοῖσι δὲ φρενίτικοῖσι ξυώεπιπτε μὲν
 ἐ τὰ ὑπογεγραμμένα πάντα· ἐκρένετο δὲ τέτοι-
 σιν, ὡς ὅτι τὸ πᾶν ἐνδεκαλαύροισιν· ἔτι δ' οἷσι
 καὶ εἰκοσάροισιν. Οἷσιν δὲ ἐκ δ' ἄρχῃς ἢ
 φρενίτις ἤρξατο πρὶν τελευτῶν ἢ τελευτῶν ἡμέρῃ, 10
 ἀλλὰ μέλειος ἔχουσιν ἐν τῷ πρώτῳ χρόνῳ, πρὶν
 ἢ ἐβδόμῃ εἰς ὀξύτητα τὸ νόσημα μετέπεσε.

17. Πλῆθος μὲν ἐν τῷ νοσημάτων ἐγένετο·
 ἐκ δὲ τῶν καμνόντων ἀπέθνησκον μάλιστα μειρά-
 κια,

manebant, neque ampliùs fitiebant. Urinæ
 his erant nigrae, tenues & paucae, alvique re-
 stiterunt, ac ne his quidem, quibus hæc acci-
 derent, sanguis è naribus profluxit, sed pau-
 cus stillavit, neque horum cuiquam res ad re-
 cidivam devenit, verùm sexto die cum sudore
 perierunt. Phreniticis autem contigerunt qui-
 dem descripta non omnia, sed his ferè undeci-
 mo die, quibusdam etiam vigesimo, judica-
 tione solvebantur. Quos statim ab initio circa
 tertium aut quartum diem phrenitis non pre-
 henderat, sed primo tempore moderatè se ha-
 bebant, iis circa septimum diem morbus ad ve-
 hementiam devenit.

17. Magnus itaque fuit morborum numerus,
 atque ex ægris præcipuè interibant adolescen-
 tes,

κια, νέοι, ἀκμάζοντες, λεῖοι, ὑπολόβοχοχρῶτες,
 ἰθύτεραι, μελανότεραι, μελάνοφθαλμοι, οἱ
 ἡσυχῇ καὶ ἐπὶ τὸ ράθυμον βεβιωκότες, ὑπόφωνοι,
 ἰσχνόφωνοι, τρηχύφωνοι, τραυλοὶ, ὀργίλοι· γυναι-
 5 αῖκες δὲ πλείεσται ἐκ τῆς ἐξείδεσθαι ἀπέθνησκον.
 Ἐν δὲ τῇ καλῇ αἰσὶ ταύτῃ ἐπὶ σημείων μάλιστα
 τεσσάρων διεσώζοντο· οἷσι γὰρ ἢ Ἀθρὶ ρινῶν αἰμορ-
 ράησεν, ἢ κατὰ κύστιν ἕρα πολλά, καὶ πολ-
 λὴν ὑπόστασιν καὶ καλὴν ἐχοντὶα ἔλθοι· ἢ κα-
 10 τὰ κοιλίῳ τεραχῶδεα, χολῶδεα ἐπικαίως· ἢ
 δυσεντερικὰ γροῖαλο. Πολλοῖσι δὲ ξυμπέπτε
 μὴ ἐφ' ἐνὸς κρῖναις τῷ ὑπογελαμνῶν σημείων,
 ἀλλὰ διεξιέναι Ἀθρὶ πάντων τοῖσι πλείεσσι·
 καὶ δοκέειν μὲν ἔχειν ὀχληρότερον· διεσώζοντο
 δὲ

tes, juvenes, ætate florentes, quique erant gla-
 bro corpore, cute subalbidâ, extenso & nigro
 capillitio, & nigris oculis, otiosè & fegniter
 vitam degentes, voce altâ, exili, asperâ, bal-
 bi, iræ præcipitis & acerbæ, plurimæque hu-
 jusce generis mulieres peribant. At verò hoc
 in statu ex quatuor maximè signis servabantur
 ii, quibus aut ex naribus bene sanguis proflux-
 isset; aut urina multa, in quâ quod desidebat
 copiosum & laudabile erat, per vesicam pro-
 cessisset; quique aut per alvum turbulenta, bi-
 liosa, tempestivè demitterent; aut in difficul-
 tatem intestinorum delaberentur. Multisque
 usu venit ut non ab uno ex descriptis signis
 judicarentur, sed ut plurimi per omnia per-
 currerent, & graviùs habere viderentur. Sed
 hi

δὲ πάντες, οἷσι ταῦτα ξυνέπιπτε. Γυναιξὶ δὲ καὶ παρθένοισι, ξυνέπιπτε μὲν καὶ τὰ ὑπογεγραμμένα σημεῖα πάντα. Ἡσι δὲ ἢ τέτων τι καλῶς γήνοίλο, ἢ τὰ γυναικεῖα δαφιλέως ὀπιφανεή, Ἄλλὰ τέτων ἐσώζοντο· καὶ ἔκρινε. Καὶ 5 ἐδεμίαν οἶδα ἀπολλυμένην, ἥσι τέτων τι καλῶς γένοίλο. Φίλων 10 γὰρ τῇ θυγατρὶ ἐκ ῥινῶν λαῦρον ἐρρύη, ἐβδομαίῃ δὲ ἕστα ἐδείπνησεν ἀκαίρως· ἀπέθανεν.

18. Οἷσιν ἐν πυρελοῖσιν ὀξέσι μᾶλλον καυ- 10 σώδεσιν ἀκέσια δάκρυα παρὰ ῥεῖ, τέτοισιν ἀπὸ ῥινῶν αἰμορραγίῃ περσδέχεσθαι, ὡς καὶ τ' ἄλλα μὴ ὀλεθρείως ἔχωσιν· ἐπεὶ τοῖς τε φλαύρως ἔχουσιν, ἔχ' αἰμορραγίῃ, ἀλλὰ θάνατον σημαίνει. Τὰ παρὰ τὰ ὦτα ἐν πυρελοῖσιν ἐπαμρόδῳ μετ' 15 ὀδυῖναι,

hi omnes, quibus ista contingerent, incolumes evaserunt. Mulieribus item & virgunculis evenerunt paulò antè memorata signa omnia. Decernebat autem, si quibus aut horum quippiam optimè fieret, aut liberaliter muliebria apparerent, nullaue (quod sciam) ex his quibus horum quid optimè factum esset, interiit. Philonis namque filia, cùm liberaliter ex naribus sanguis effluxisset, quòd septimò die intempestiviùs cœnâsset, mortem obiit.

18. Quibus invitis per febres acutas atque adeò ardentes lacrymæ effluunt, in his, dum cætera exitialiter non se habebant, sanguinis ex naribus profluvium expectandum est. In his siquidem, qui malè habent, non sanguinis
F eruptionem,

ὀδυῶνς, ἔστιν οἷσιν, ἐκλείποντι τῷ πυρετῷ, κρι-
 σίμως ἔτε καθίστατο, ἔτε ἔξεπύφ· τῆτέοισι
 Διάρροια χολωδέων, ἢ δυσεντερία, ἢ παχέων
 ἔρων ὑπόσασις γνομυῶν λύφ, οἷς Ερμίππῳ τῷ
 5 Κλαζομηνίῳ. Τὰ δὲ πρὶ τὰς κρίσεις, ἔξ ὧν
 καὶ Διαινώσκομην, ἢ ὄργια, ἢ ἀνόμγια· οἷς οἱ
 δύο ἀδελφοὶ, οἱ καλέκηνιο πρὸ τὸ θάνατον
 Επιγνέσθαι, καὶ ἤρξαντο ὁμῶς τὴν αὐτὴν ὥρην νο-
 σεειν· τριέων τῷ πρεσβυτέρῳ, ἔκρυνεν ἑκλή· τῷ
 10 δὲ νεωτέρῳ, ἐβδόμη· ὑπέστρεψεν ἀμφοτέρωσιν
 ὁμῶς τὴν αὐτὴν ὥρην, καὶ διέλιπεν ἡμέρας πέντε·
 ἐκ δὲ τῆ ὑποστροφῆς, ἐκρίθη ἀμφοτέρωσιν ὁμῶς τὸ
 ξύμπαν ἐπὶ δεκάτῃ καὶ δεκάτῃ οἷσιν. Ἐκρυνε δὲ τοῖσι
 πλείστοις

eruptionem, verum mortem portendunt. Qui-
 bus febre judicatorie desinente, tumores ad au-
 res in febribus cum dolore suborti, neque con-
 quiescunt, neque suppurantur, eos, biliosum
 alvi profluvium, aut intestinorum difficultas,
 aut quod in urinis crassis subfidet, liberat, qua-
 le quid Hirmippo Clazomenio evenit. Quod
 vero ad judicia attinet, ea, ut satis perspicere
 licet, aut sunt inter se similia aut dissimilia.
 Velut in duobus fratribus apparuit, qui ad
 theatrum Epigenis habitabant, quibus, cum
 eadem simul hora morbus coepisset, ætate pro-
 vectiori sexto die, juniori vero septimo decre-
 vit: reversus utrique eadem simul hora, dies
 quinque intermisit, atque ex reversione uter-
 que simul in totum die decimo septimo est ju-
 dicatione liberatus. Plurimis autem quinto
 die

πλείστοισι πέμπτῃ· διέλιπεν ἐβδόμῃ· ἐκ δὲ τῆς
 ὑποστροφῆων, ἔκρινε πεμπτάοισιν. Ὅισι δὲ ἔκρινε
 νεν ἐβδομάοισι, διέλιπεν ἐβδόμῃ· ἐκ δὲ τῆς ὑπο-
 στροφῆς, ἔκρινε τρίτῃ· ὅισι δὲ ἔκρινε ἐβδομά-
 οισι, Ἀγλιπόνιας τῇ τρίτῃ ἔκρινε ἐβδόμῃ·
 ὅισι δὲ ἔκρινε ἐκλάοισι, Ἀγλιπόνιας ἐκίλῳ ἐλάμ-
 βανε τρίτῃ· ὅισι δὲ ἔλιπε πρώτη, ἐλάμβανε
 καὶ ἔκρινε πρώτη, οἷς Ευάστονι τῷ Δαΐθαρσος·
 ὅισι δὲ ἔκρινε ἐκίλῳ, διέλιπεν ἐβδόμῃ· ἐκ δὲ τῆς
 ὑποστροφῆς, ἔκρινε τετάρτῃ, οἷς τῇ Αἰλαΐδῃ θυ-
 γατρὶ. Οἱ μὲν ἔν τῳ πλείστοι τῷ νοσησάντων, ἐν τῇ
 καλῶσιν ταύτῃ, τέτρω τῷ τρόπῳ διενόσησαν·
 καὶ ὁδὲνα οἶδα τῷ πειρημομένων, ὥτινι ἔχ ὑπε-
 ςρεψαν

die decrevit, septem intermisit & post redi-
 tum die quinto judicatio facta est. Quibus-
 dam etiam septimo die decrevit, diebus septem
 intermisit, & ex recidivâ die tertio judicatio
 facta est. Nonnullis quoque morbus die sep-
 timo judicatus est, cumque diebus tribus in-
 termisisset, septimo decrevit. Aliquibus die
 sexto morbus decrevit, atque ubi dies sex in-
 termisisset tribus diebusprehendit, quos etiam
 ubi uno die reliquisset, altero rursusprehendit
 & judicatus est, quemadmodum Evagonti Dai-
 tharsis filio contigit. Aliis sexto die decrevit,
 septem intermisit, & ex repetitione die quarto
 judicatus est, quale quid Aglaidæ filia usuve-
 nit. Plurimi igitur eorum qui tunc ægrotâ-
 runt hunc habuerunt morbi tenorem, atque
 haud scio an eorum cuiquam qui superfuerunt

τρεψαν, κατὰ λόγον αἱ ὑποτροφαὶ γινόμεναι.
 Καὶ διεσώζοντο πάντες ἕως ἔτι οἶδα οἷσιν ἂν ὑπο-
 τροφαί, Ἀλλ' ὅτι εἶδε τέττα γνοῖατο· ἐδὲ τ'
 Ἀγνοσησάντων Ἀλλ' τέττα ὅτι τρέπε ἐδενὶ οἶδα
 5 ὑποτροφῶν γνομῶν πάλιν. Εθνησκον δὲ ἐν
 τοῖσι νεσῆμασι τέτοισιν οἱ πλεῖστοι, ἐκλαῶσι. οἷ
 Επαμινώνδας, καὶ Σιληνός, καὶ Φιλίσκος ὁ Αν-
 ταγόρεω.

19. Οἷσι δὲ τὰ πρὸ τὰ ὦτα γνοῖατο, ἐκε-
 10 νε μὲν εἰκοσαίοισι· κατέσβη δὲ πᾶσιν, οἷσιν ἐκ
 ὀξεπύησεν, ἀλλ' ἐπὶ κύστιν ἐτρέπετο. Κρατι-
 στώνακι, ὅς πρὸς Ηρακλεῖ ὤκη, καὶ Σκύμνῳ ὅτι
 γναφέως δεραπαύνη, ὀξεπύησεν· ἀπέθανον. Οἷσι
 δ' ἐκμενεν ἐβδομαίοισι, διέλιπεν ἐννέα· ὑπέ-
 15 τρεφεν· ἐκμενεν ἐκ τ' ὑποτροφῆς τεταρταίοισι.
 Οἷσι

ritè factæ morborum reversiones non recurre-
 rent, omnesque, quod sciam, servabantur qui-
 bus hoc recidivæ genus contigit, neque hoc
 modo ægrotantium cuicumque morbum rursus re-
 petivisse memini. Moriebantur autem plurimi
 ex his morbis sexto die, velut Epaminondas,
 Silenus, & Philiscus Antagoræ filius.

19. Quibus tubercula ad aures enascebantur,
 ea die vigesimo decernebant. Sedata au-
 tem sunt iis omnibus, quibus non suppurârunt,
 ad vesicam tamen sese converterunt. Cratisto-
 nacli, qui ad Heraclium decumbebat, & Scym-
 ni fullonis ancillæ suppurârunt; & perierunt.
 Nonnullis verò morbus die septimo decrevit
 novem intermisit diebus, reversus est, & ex
 recidivâ quarto die judicatus est. Phanocri-
 tus,

Οἱσι δ' ἔκρωεν ἐβδομαίοισι, διέλιπεν ἔξ, αὐ-
 τῶς ἔρρε, καὶ ἐβδομαίοισιν ἔκρωεν, οἷς Φανο-
 κέρτω, ὃς καλέκειο πρὸς Γναθῶνι τῷ γεαφῇ.
 Ὑπὸ δὲ χειμῶνα πρὸς ἡλίου προπὰς χειμερῶς
 καὶ μέχρ' ἰσημερίας, παρέρμυον μὲν οἱ καῦτοι 5
 καὶ τὰ φρενίτικα· καὶ ἔθνησκον πολλοί. Αἱ
 μέντοι κρείσσις μελέπεσον· καὶ ἐκρίνετο τοῖσι
 πλείστοισιν ἔξ ἀρχῆς πεμπταίοισι· διέλιπε τε-
 παρταίοισιν· ἔρρε· ἐκ δὲ τῆς ἑπταετηρίας,
 ἔκρωεν πεμπταίοισι· τὸ δὲ ξύμπαν τεσσαρεσκα- 10
 δεκαίοισι. Ἐκρωεν δὲ παιδίοισιν ἕτω τοῖσι
 πλείστοισιν, ἀτὰρ καὶ πρεσβυτέραισιν. Ἐστὶ δ'
 οἷσιν ἔκρωεν ἐνδεκαίοισιν, ἔρρε τεσσα-
 ρεσκαδεκάτῃ· ἔκρωεν τελείως εἰκοτῇ. Εἰ δέ
 τινες

tus, qui apud Gnathonem pictorem decumbe-
 bat, septimo die judicatione est absolutus. Sub
 hyemem verò circa brumale solstitium ad æ-
 quinoctium usque, febres ardentes & phreni-
 tides perdurabant, multique peribant. Judi-
 cationes tamen variè ceciderunt, plurimisque
 quinto ab initio die morbus decrevit, quarto
 intermisit, repetiit, & ex recidivâ quinto die
 judicatio facta est, omnino diebus quatuorde-
 cim. Atque hunc in modum pueris plurimis,
 quinetiam natu grandioribus judicatio facta
 est. Nonnullis verò undecimo die morbus de-
 crevit, decimo quarto repetiit, perfectéque vi-
 gesimo judicatus est. Quòd si qui vigesimo
 novo insuper rigore corriperentur, iis quadra-
 gesimo die morbus decrevit. Plerique autem
 omnes

τινες ἐπερρίδαν πρὸ τῆς εἰκοσῆς, τολέοισιν ἔκρινε
 τεσσαρακοστῇ. Ἐπερρίδαν δ' οἱ πλείστοι πρὸ κρι-
 σιν τῆς ἑξῆς ἀρχῆς· οἱ δ' ὑπερρίνωσαντες ἑξῆς ἀρχῆς
 πρὸ κρίσιν, καὶ ἐν τῇσιν ὑποσφραγίσιν ἅμα κρι-
 5 σθ' ἐπερρίδαν. Ἐπερρίδαν δ' ἐλάχιστοι μὲν τῆς ἡρᾶς,
 δέρεος πλείους, φθινοπώρῃ ἔτι πλείους, ὑπὸ δὲ
 χειμῶνα πολὺ πλείστοι. Αἱ δ' ἀμφοτέρωθεν ὑπέ-
 ληθον.

10

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.

20. **Τ**Α δὲ πρὸς τὰ νοσήματα, ἑξ ὧν Ἀγα-
 θινώσκομεν μαθόντες ἐκ τῆ κοινῆς φύ-
 σις ἀπάντων, καὶ τῆ ἰδίης ἑκάστη, ἐκ τῆ νοσή-
 ματις, ἐκ τῆ νοσήσεως, ἐκ τῆ προσφραγίδων,
 ἐκ

omnes sub primam judicationem denuo rige-
 bant. Quinetiam quidam per exordia sub ju-
 dicium ipsum novo rigore correpti, adhuc in
 ipsis morborum reversionibus unà cum judi-
 catione riguerunt. Vere autem rigeabant om-
 nino pauci, æstate plures, per autumnum ad-
 huc plures, sub hyemem longè plurimi. At
 sanguinis è naribus profluvia cessarunt.

SECTIO TERTIA.

20. **Q**Uænam in his, quæ ad morbos spec-
 tant, dignotio facienda sit facilè dis-
 cemus, ex communi omnium & cujusque pro-
 priâ naturâ, ex morbo & ægroto, ex his, quæ
 offeruntur,

ἐκ τῆς περσφίεσσι (ἐπὶ τὸ ῥαῖον γὰρ καὶ χαλε-
 πώτερον, ἐκ τούτων) ἐκ τῆς καλασάσι ὅλης, καὶ
 κατὰ μέρη τῶν ἑσπέρων καὶ χώρης ἐκάστης, ἐκ
 τῆς ἑσπέρης, ἐκ τῆς ἀφαιτίας, ἐκ τῆς ἐπιπιδυμάτων,
 ἐκ τῆς ἡλικίης ἐκάστη· λόφοις, τεύχοις, *Κιγῆ*, 5
Αφνοήμασιν, ὑπνοῖσιν, ἔχ' ὑπνοῖσιν, ἐνυπνίοισι
 τισι, καὶ ὅτε τιλμοῖσι, κνησμοῖσι, δακρυόισιν·
 ἐκ τῆς παροξυσμῆς· ἀσχωρήμασιν, ἔρασι,
 πινάλοισιν, ἐμέτοις. Καὶ ὅσα ἔξ οἶων εἰς οἷα
 ἀσδοχαὶ νοσημάτων, καὶ ἀποστάσεις ἐπὶ τὸ ὅλε- 10
 θεν καὶ κρείσιμον· ἰδρῶς, ψύξις, ῥίψις, βήξις,
 πνιγμοὶ, λυγμοὶ, πνιγμάλα, ἐρύξεις· φύσαι
Κιγώδεες,

offeruntur, & eo, qui offert. Nam & ex his
 melius vel gravius se habent. Præterea ex
 universali ac particulari aëris conditione, &
 regionis cujusque, ex consuetudine, victus ra-
 tione, vitæ genere, ex cujusque ætate, ægri
 sermonibus, moribus, silentio, imaginationibus,
 somnis, vigiliis, ex insomniis, quæ qualia &
 quando obveniant videndum est, vellicationi-
 bus, pruritibus, lacrymis, ex accessionibus, de-
 jectionibus, urinis, sputis, vomitionibus. Vi-
 dendæ sunt etiam quæcunque fiunt morborum
 vicissitudines, & ex quibus in quos succedant,
 & quinam abscessus perniciem aut solutionem
 portentant. Sed & sudor, rigor, perfrictio,
 tussis, sternutationes, singultus, spiritus, eruc-
 tationes, flatus silentes, strepitum cientes, san-
 guinis eruptiones, ora venarum ex ano sangui-
 nem fundere solita, (Græci hæmorrhoidas di-
 cunt.)

Σιγώδεες, ψοφώδεες· αἰμορραγία, αἰμορροΐδες·
ἐκ τέτων, καὶ ὅσα Ἀπὸ τέτων, Σκεπήειον.

21. Πυρετοὶ ξυνεχές· οἱ μὲν ἡμέρῳ ἔχουσι,
νύκτι Ἀπαλείπουσιν· οἷδε νύκτι ἔχουσιν, ἡμέρῳ
5 Ἀπαλείπουσιν. Ἡμιερῆες, τριερῆες, τεταρτερῆες,
πεντημερῆες, ἑξήμεροι, ὀκταήμεροι. Εἰσὶ δὲ ὀξύ-
τα) μ, καὶ μέλιται, καὶ χαλεπώτα) νῆσοι,
καὶ θανατωδέστα), ἐν ταῖς ξυνεχεῖς πυρετοῖς. Ασ-
φαλέστα) δὲ πάντων, καὶ ῥῆϊστα), καὶ μα-
10 κρότα) ὁ τεταρτερῆς· ὁ γὰρ μόνον αὐτὸς ἀφ'
ἐωυτοῦ τοιοῦτος ἐστίν, ἀλλὰ καὶ νοσημάτων με-
γάλων ἄλλων ῥύε). Ἐν δὲ ταῖς ἡμιερῆεσσι κα-
λεομένησιν, συμπίπτει μὲν καὶ ὀξέα νοσήματα γί-
νεσθαι· καὶ ἐστὶ τῶν λοιπῶν ἕτα) θανατωδέ-
15 στα). Ἀτὰρ καὶ φθινώδεες, καὶ ὅσα ἄλλα
μακρότερα

cunt.) Atque ex his quæ per hæc contingunt
consideranda sunt.

21. Februm hæc quidem sunt continuæ, quæ
quidem interdiuprehendunt, noctu intermit-
tunt, aut noctuprehendunt, interdiu intermit-
tunt. Sunt & semitertianæ, tertianæ, quar-
tanæ, quintanæ, septimanæ & nonanæ. In
febre autem continuâ morbi sunt valde præci-
pites, maximi & gravissimi, præcipuèque le-
thales. At omnium est tutissima quartana, pla-
cidissima & longissima. Non enim solum per
se ipsa talis est, verum etiam ab aliis magnis
morbis vindicat. In eâ verò quæ semitertiana
dicitur, tum morbi acuti accidunt, tum etiam
præter cæteras ista præcipuè lethalis est. Quin-
etiam tabes & quicunque alii morbi longi affli-
gunt,

μακρότερα νοσήματα νοσέουσιν, ὅτι τῷ μά-
 λις νοσέουσι. Νυκτερινὸς ὁ λίαν θαναλώδης,
 μακρὸς δὲ ἡμερινὸς μακρότερος· ἐστὶ δὲ οἷσι
 ῥέπη καὶ ὅτι τὸ φθινῶδες. Εξδομάς τις μακρὸς,
 ὁ θαναλώδης· ἐνάτης τις μακρότερος, καὶ ὁ 5
 θαναλώδης. Τρίτης τις ἀκρεβής ταχυκρίσιμος,
 καὶ ὁ θαναλώδης. Ο δὲ γε πεμπτής τις, πάν-
 των μὲν κάκις· καὶ γὰρ πρὸ φθίσις, καὶ ἤδη
 φθίνουσιν ὅππινόν τι, κλείνῃ.

22. Εἰσὶ δὲ πρόποι καὶ καλασάσιες, καὶ πα- 10
 ροξυσμοὶ τεττέων ἐκάστῃ τῶν πυρετῶν, ὁμοίως ξυ-
 χέων καὶ ἀσθλιπόντων. αὐτὰ γὰρ ξυχεχὴς ἐστὶν,
 οἷσιν ἀρχόμενος ἀνθρῆ καὶ ἀκμάζει μάλις, καὶ
 ἀνάγει ὅτι τὸ χαλεπώτερον· ὡς δὲ κρίσιν, καὶ
 ἅμα κρίσιν, ἀπολεπνύει. Ἐστὶ δὲ οἷσιν ἀρχεῖ 15
 μαλακῶς,

gunt, in hac potissimum detinent. Nocturna
 non admodum lethalis est, longa tamen. Diur-
 na longior, nonnullis autem ad tabem vergit.
 Septimana longa est, non tamen lethalis. No-
 nana hac adhuc longior, sed non lethalis. Ter-
 tiana exacta celerem habet judicationem, ne-
 que lethalis est. Quintana autem omnium est
 pessima. Hæc nempe ante tabem, aut jam
 contabescentibus ubi supervenerit, perimit.

22. Insunt autem in singulis hisce febribus,
 tum continuis, tum intermittentibus, formæ,
 constitutiones, & accessiones hujusmodi. Vi-
 delicet quidem continua quibusdam, ubi in-
 cœpit, floret & viget maximè, & in gravius
 tendit, circa judicium verò in ipsoque judicio
 extenuatur. Nonnullis verò leniter ac laten-

μαλακῶς, καὶ ὑποβρύχιον· ἐπαναδιδοῖ δὲ καὶ
 παροξύνει καθ' ἡμέραν ἐκάστῳ· πρὶν δὲ κρεί-
 σιν, καὶ ἅμα κρείσσει, ἄλλοις ἐξέλαμψεν. Ἔστιν
 οἷσιν ἀρχόμηνον πρὸς ἐπιδιδοῖ καὶ παρο-
 5 ξύνει, καὶ μέχρι τινος ἀκμάσας, πάλιν ὑφί-
 ησι μέχρι κρείσσει, καὶ πρὶν κρείσσειν. Εὐμπίπῃ
 δὲ ταῦτα γίνεσθαι ἐπὶ παντὸς πυρετοῦ, καὶ παν-
 τὸς νοσήματι. Δὲ δὲ τὰ θάλασσιμα σκο-
 πόμηνον ἐκ τέτων προσφέρειν. Πολλὰ δὲ καὶ
 10 ἄλλα ἐπὶ καὶ ἐν ἡμεῖς τέτοισιν ἔστιν ἡδελοφισ-
 μῶς· πρὶν ὧν τὰ μὲν πρὸς γέγραπται, τὰ δὲ γε-
 γράφηται. Πρὸς αὐτὸς δὲ θάλασσιμον δοκιμά-
 ζειν, καὶ σκοπεῖσθαι, τίνι τῶν οὗτων οὐ καὶ θανα-
 τῶδες, ἢ πρὸς ἡμέρας, καὶ τίνι προσαρτέον, ἢ ὅτι
 καὶ

ter incipit, increfcit autem in dies exacerba-
 turque, fed sub iudicium in ipfoque iudicio
 abundè emicat. Eft ubi ex moderatis initiis
 augescit & exacerbatur, & fimulatque aliquan-
 tifper vigorem acceperit, ad iudicium ufque
 sub ipfumque iudicium rurfus fe remittit. At-
 que hæc in omnem febrem, omnemque mor-
 bum cadere folent. Ex his autem bene sub-
 duftâ ratione victum offerre neceffe eft. Jam
 quoque multa alia præcipua figna his funt cog-
 nata, de quibus partim aliquando fcriptum eft,
 partim verò fcribetur. Quæ tecum animo
 reputanti, perpendendum confiderandumque
 quodnam præceps periculum & mortem por-
 tendat, aut quodnam fuperftitem ægrum fore
 indicet, & cuinam admovendus cibus, necne,
 &

καὶ πότε, καὶ πόσον, καὶ τί τὸ προσφερόμενον
ἔσται.

23. Τὰ δὲ παροξυνόμενα ἐν ἀρίησι, κείνε^ς
ἐν ἀρίησιν· ὧν δὲ οἱ παροξυσμοὶ ἐν πλειόησι,
κείνε^ς ἐν πλειόησιν. Ἐστὶ δὲ πρώτη κείσιμ^{ος} 5
τῷ πλειόδων, ἐν τῇσιν ἀρίησι κενυσῶν, δ'. ε'.
η'. ι'. ιδ'. κη'. λ'. λδ'. μη'. ξ'. π'. ρ'. Τῶν
δὲ ἐν τῇσι πλειόησι κενυσῶν πλειόδων πρώτη,
γ'. ε'. ζ'. θ'. ια'. ιζ'. κα. κζ'. λα'. Εἰδέναι δὲ
χρὴ, ὅ, τι ἢν ἄλλως κερθῇ ἔξω τῷ προγεγραμ- 10
μένων, ἑσομένης ὑποστροφᾶς Σημαίνειο, καὶ
ἡρόιο ἂν ὀλέθη. Δὲ δὲ προσέχειν τῷ νῦν,
καὶ εἰδέναι ἐν τοῖσι χρόνοις τέτοις, τὰς κεί-
σιας

& quando, & quantus, & quinam cibus futu-
rus sit.

23. Quæ diebus paribus invasiones habent,
ea diebus paribus decernunt. Quorum verò
accessiones imparibus diebus fiunt, ea impari-
bus judicantur. Circuituum autem qui diebus
paribus judicant, primus est decretorius quar-
tus, sextus, octavus, decimus, decimus quar-
tus, vigesimus octavus, trigessimus, trigessimus
quartus, quadragessimus octavus, sexagesimus,
octogessimus, & centesimus. Circuituum verò
qui diebus imparibus judicant, primus est ter-
tius, quintus, septimus, nonus, undecimus,
decimus septimus, primus & vigesimus, septi-
mus & vigesimus, & trigessimus primus. Con-
siderandum autem est quod si quid aliter extra
hos præscriptos dies decernat, recidivas fore
perniciemque portendi. Animumque adver-

σιας ἐσομένης ὅπῃ Σωτηρίῳ, ἢ τὸ ἐλεύθερον, ἢ
 ῥοπὰς ὅπῃ τὸ ἄμεινον, ἢ τὸ χεῖρον. Πλάνητες
 δὲ πυρετοὶ, καὶ τελαριᾶσι, καὶ πεμπᾶσι, καὶ
 ἐβδομάσι, καὶ ἐναλῶσι, ἐν ἧσι φειόδοισι κέρ-
 5 νον, Σκεπτεόν.

APPΩΣΤΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΑΙ ΔΕΚΑ.

Π Ρ Ω Τ Ο Σ.

24. **Φ**ιλίσκος ὥκη πρὸς τὸ ταχῶς· καλε-
 κλίθη τῇ πρώτῃ· πυρετὸς ὀξύς.
 10 Ἰδρωσεν ἐν νυκτὶ ὀπιπύονως. Δόλιερον, πάντα
 παρωξύνθη· ὥς δὲ ἀπὸ κλυσμαλίας καλῶς δι-
 ἤλθε·

tere & nôsse oportet, his in temporibus futu-
 ras judicationes ad salutem aut perniciem ten-
 dere, vel momenta in melius aut deterius fa-
 cere. Prætereaque videndum est, quibusnam
 circuitibus febres errantes, quartanæ, quinta-
 næ, septimanæ, nonanæ, judicationes sube-
 ant.

ÆGROTI QUATUORDECIM.

P R I M U S.

24. **P**hiliscus, qui propter mœnia habitabat,
 primo die decubuit, eumque febris
 acutaprehendit, cum sudoribus & nocte la-
 boriosâ. Postridiè ingravescentibus omnibus,
 ex alvi dilutione meliusculè habuit, cum nocte
 quietâ.

ἦλθε· νύκτι δὲ ἡσυχίῃς. Τρίτῃ περὶ, καὶ μέ-
 χει μέσῃ ἡμέρῃς, ἔδοξε χιέσθαι ἀπὸ τοῦ κεφαλῆ· πρὸς
 δαίλῳ δὲ πυρετὸς ὄξυς, μὲν ἰδρῶτος· διψώδης·
 γλῶσσαι δὲ ἐπεξηραίνετο· μέλανα ἔρρησε· νύκτι
 δυσφύρου· ἐκ ἐκοιμήθη· πάντα παρέκρυσσε. 5
 Τετάρτῃ, πάντα παρωξύνθη· ἔρα μέλανα·
 νύκτι δυσφύρου· ἔρα δυσχρότερα. Πέμπτῃ,
 πρὸς μέσον ἡμέρῃς, μικρὸν ἀπὸ ρινῶν ἔσταξεν
 ἄκρητον· ἔρα δὲ ποικίλα, ἔχοντα ἐναιωρήματα
 τραχύλα, γονοειδέα, διεσπαρμένα· ἐκ ἰδρῶ- 10
 το. Περὶ δὲ βάλανον, φουσώδεα σμι-
 κρὰ διήλθε· νύκτι ὀππύονως· ὕπνοι σμικροί·
 λόφοι· λῆρος· ἄκρεα πάντοθεν ψυχρὰ, καὶ
 ἐκ ἐτι ἐπαναθερμαγνόμενα· ἔρρησε μέλανα· ἐκ-
 οιμήθη

quietâ. Die tertio, mane & ad meridiem us-
 que, liber à febre esse visus est, ad vesperam
 verò febris acuta invasit cum sudore & siti,
 lingua inaruit, nigrum lotium reddidit, nox
 gravis & molesta fuit, non dormivit prorsus-
 que deliravit. Quarto, graviora evaserunt om-
 nia, urinæ nigræ, nox facilior fuit, & urinæ
 melius coloratæ. Quinto, circa meridiem pa-
 rum idque sincerum è naribus stillavit, urinæ
 variæ, in quibus sublimia quædam innatantia
 rotunda, genitali semini similia, dispersa ine-
 rant, neque residebant. Huic suppositâ glan-
 de, flatuosa pauca prodierunt, nox gravis fuit,
 somni parvi, verba cum delirio, extrema un-
 diquaque frigida, quæ nec etiam ad calorem
 ampliùs revocari poterant, urinam nigram red-
 didit, aliquantulùm dormivit, sub diem vox
 defecit,

οιμήθη **Σμικρά**· πρὸς ἡμέρῳ ἄφωτον· ἵδρωσε
 ψυχρόν· ἄκρεα πελιδνά. Περὶ δὲ μέσον ἡμέ-
 ρης, ἐκτὰν ἀπέθανε. Τρίτον πνεῦμα **Ἄλφ** τέ-
 λεον, ὡπερ ἀνακαλυμμένον, ἀραιόν, μέλα·
 5 πάλιν ἐπήρθη περιφερὲς κυρίωματι· ἰδῶτες ψυ-
 χροὶ **Ἄλφ** τέλεον. Οἱ παροξυσμοὶ ἐν ἀρλίῃσιν.

defecit, sudor frigidus obortus est, summitates
 livescebant. Die sexto circa meridiem obiit.
 Spiratio huic perpetuò quasi intro revocanti
 & ingeminanti rara & magna fuit; lien in gib-
 bositatem rotundam sublatus est, & ad finem
 usque sudores frigidi perseverârunt. Accessi-
 ones diebus paribus invaserunt.

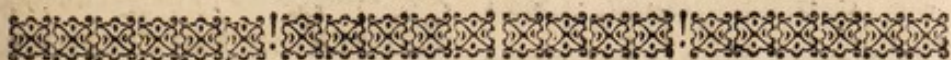

DEMONSTRATIO.

ÆGROTUM hunc in periculo versari, statim ab initio subortus sudor haud obscure indicat (1). Si quid enim utile statuisset, non inconsultò adeo & temerè prope-
rasset (2); quod verò nil profuit, damnandus est (3), & qui subsecuti sunt laborum prodromus censendus est; quæcunque hinc metuenta infausta, diei sequentis exacerbatio rata facit (4). Nec noctis secundæ tranquillitas, quicquid ægroto contulit, medicum nimis delectabit; Philiscus enim præter rationem noctem egit quietam, cùm nulla præcesserat causa quæ optatam hanc mutationem induceret. Nihil hætenus præclari ausa est natura, nec tanti fuit evacuatio artis ministerio conciliata, quæ vim sævientis morbi tam expeditè prosterneret. Fallacium harum induciarum minimè ignarus Hippocrates monet, ne hisce credamus quæ non secundum rationem levant (5); facile aliàs incautus vel non præmonitus, (ex nocte quietâ & febre die proximo remittente) magno cum suo dedecore spem vitæ falsam adstantibus pollicitus esset. Sed indomitus morbus promissorem hunc inanem diu exultare non permisisset, qui majori impetu vesperi reversus est, jam jam phrenitidem, nec multo post mortem ipsam denunciâns; nam spiratio magna & rara (6), vigiliæque phrenitidis præcursores sunt acerrimi (7); nec prævisus hostis pone diu moratur, nocte quippe prorsus deliravit, & cum difficilis illa spiratio

ratio etiamnum permaneret (8), ex conjunctis horum viribus, quid nisi perniciēs restat? Sed urinae nigræ lethalibus hisce signis insuper accesserunt, quas pessimas & maxime lethales asserit Decus Asclepiadum (9). Nullum verò symptoma tristius præbet augurium quàm fudor sine febris remissione jam denuo renovatus, quoniam sudores inter ea numerantur excreta quæ morbos judicare solent; quæ quidem cum oriantur in morbis acutis nec eos judicent, vel difficilem morbi exitum (10), vel lethalem portendunt; difficilem, (ait Galenus) si signa cruditatis solummodo comitentur; lethalem verò, si alia etiam adsint signa lethalia: Sed duo simul signa maximè lethalia in hoc ægroto extiterunt, viz. Delirium cum difficili respiratione, & urinae nigræ; quæ cum die quarto permanserunt (11), vel potius increverunt, prædicta jam quasi jurejurando sanciant. Ex symptomatis suprà relatis, non solum mortem, sed & diem quoque morbi fatalem præfagire licet. Sicut enim signa judicatoria die critico apparentia, morbi solutionem proximo die critico promittunt (12); eodem jure, signa lethalia perniciem die proximo critico minantur. Pari nempe virtute pollent dies critici, tam ad vitam, quàm mortem. Hæc autem febris diem septimum non expectavit, quoniam paroxyfmi diebus paribus invasere; lege quippe cautum est Hippocratica, ne febres aliis, quam quibus exacerbantur diebus, judicentur; exacerbationes autem diebus paribus Philiscum invaserunt, die ergo pari mors prædicenda fuit (13). Ex dictis constat, in hoc ægroto delirium, mortem, & mortis diem prævideri potuisse.

tuisse. Alia licet plurima signa lethalia in hac occurrant historia, cum hætenus relata sufficiunt ad certam prognosin, reliquorum hic loci meminisse supervacaneum ducimus.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Π**Υρέσσοντι ἰδρῶς ἐπιγινόμενοι, μὴ ἐκλείποντες τὸ πυρετόν, κακόν.

2. Τὰ δὲ κρυνόμενα ὅτι τὸ βέλτιον, μὴ αὐτοτικά ὁπφαινέσθω.

3. Οἱ δὲ μὴ ἔτι γινόμενοι, πόνον σημαίνουσι.

4. Οἱ λαβόντες, ἐν τῷ αὐτῷ παροξυσμένους, κακόν.

5. Τοῖσι μὴ κατὰ λόγον κερρίζουσιν ἢ δὲ πιστεύειν, ἢ δὲ φοβεῖσθαι λίαν τὰ μυχθηρὰ γινόμενα παρὰ λόγον. Τὰ γὰρ πολλὰ τῶν τοιούτων ὄντων

1. **F**Ebricitanti sudor superveniens, febre non remittente, malum. Aph. S. 4. No. 56.

2. Quæ vero ad melius judicant non statim appareant. M. P. L. 2. P. 686. No. 33.

3. Qui vero ita non fiunt, laborem significant. De Judicat. S. 4. No. 14.

4. Qui accessione correpti, si postridie exacerbentur, malum. Coac. S. 1. No. 112.

5. His qui non secundum rationem levant credere non oportet, neque timere valde quæ præter rationem fiunt mala. Multa enim horum sunt inconstantia,

ἔστιν ἀβέβαια, καὶ ἐπὶ πά-
ντι τοῖς ἀφαιμένον εἶδε
χερνίζειν εἴωθε.

6. Πνεῦμα---μέλα
δὲ ἀναπνεόμενον, καὶ
ἀπὸ πολλῶν χρόνων, πα-
ραφροσύνην δηλοῖ.

7. Ἡ γὰρ ἐκ τῆς οἰκίας
καὶ πόνων ἀγρυπ-
νία, ἢ παρὰ φροσύνην ἔσται
ἀπὸ τέτλες τῶν σημείων.

8. Ὅπου ἂν ἐν πυ-
ρετῇ μὴ ἀφαιρούνται
δύσπνοια γήνηται, καὶ
παρὰ φροσύνη, θανάσι-
μον.

9. Θανατωδέστερα
δὲ τῶν ἕρων τάδε δυσώ-
δεα, καὶ ὑδατώδεα, καὶ
μέλανα, καὶ παχέα.
Ἐπὶ δὲ τοῖσι μὲν ἀν-
δράσι, καὶ ταῖσι γυν-
αῖσι, τὰ μέλανα τῶν ἕ-
ρων, κακίστα.

10. Τὰ κείσιμα μὴ
κείμενα, τὰ μὲν θά-
νατώδεα, τὰ δὲ δύσ-
κετα.

constantia, nec admo-
dum permanere neque
durare solent. Aph. S.
2. No. 27.

6. Spiritus---qui ve-
ro magnus respiratur,
& per longum tempus,
delirium indicat. Præn.
S. 4.

7. Aut enim præ do-
lore & afflictionibus
vigiliæ adsunt, aut de-
lirium aderit ab hoc
signo. Prænot. S. 9.

8. Ubi in febre non
intermittente difficul-
tas spirandi & delirium
contigerint, lethale.
Aph. S. 4. No. 50.

9. Lethaliores autem
sunt urinæ fætidæ, &
aquosæ, & nigræ, &
crassæ. At tum in vi-
ris, tum in mulieribus,
urinæ nigræ pessimæ.
Prænot. S. 11.

10. Judicatoria non
judicantia, partim le-
thalia, partim difficilis
judicii. M. Pop. L. 2.
P. 686. No. 35.

11. Ἦν ἡ τετάρτη τῇ τρίτῃ ἡμέρῃ ὁμοιον ἔχη τὶ τῶν αὐτῶν τέτων, κινδυνώδης ὁ κάμνων γίνεσθαι.

12. Οἱ δὲ πυρετοὶ κείμενοι ἐν τῇσιν αὐτέ-
ησιν ἡμέρησιν τὴν ἀριθ-
μὸν, ὅσων τε πεινί-
νον, οἱ ἄνθρωποι, καὶ
ὅσων ἀπόλλυνται. Οἱ
τὴν γὰρ ἐνηθέστατοι τῶν
πυρετῶν, καὶ ἐπὶ ση-
μείων ασφαλεστάτων
βεβῶτες, τελαρῆροι παύ-
ονται, ἢ περῶσιν. Οἱ δὲ κα-
κοθέστατοι, καὶ ἐπὶ ση-
μείων δεινοτάτων γινο-
μῆροι, τελαρῆροι κτεί-
νεται, ἢ περῶσιν.

13. Τα δὲ παροξυ-
νόμῃα ἐν ἀρτίῃ, κείμε-
ται ἐν ἀρτίῃσιν. Ὡν
δὲ παροξυσμοὶ ἐν πε-
ρισσῇσι, κείμεσθαι ἐν πε-
ρισσῇσιν.

11. Si quarta dies ha-
beat quid simile tertio
ex iisdem illis, æger in
periculo versatur. Vic-
tus acut. P. 307. No.
175.

12. Febres judican-
tur iisdem numero die-
bus, ex quibus super-
stites evadunt homi-
nes, & quibus pereunt.
Etenim placidissimæ
febres, & signis secu-
rissimis contingentes,
quarto die desinunt, aut
prius. Malignissimæ
verò, & signis hor-
rendissimis oborientes
quarto die, aut prius
occidunt. Prænot. S.
20.

13. Quæ paribus di-
ebus exacerbantur, pa-
ribus judicantur. Quo-
rum autem exacerbati-
ones in imparibus fi-
unt, in imparibus judi-
cantur. M. Pop. P. 672.
No. 35.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

25. **Σ**ίληνός ὤκη ὅτι τῷ Πλαταμῶνι, πλη-
 σίον τῷ Εὐαλκίδει· ἐκ κόπων καὶ
 ποτῶν, καὶ γυμνασίων ἀκαίρων, πῦρ ἔλαβεν.
 5 Ἡρξάτο δὲ πονέειν καὶ ὀσφυῖ, καὶ κεφαλῇ εἶχε
 βάρος· καὶ τραχήλῳ ἐν ξύταισι. Ἀπὸ δὲ
 κοιλίης, τῇ περὶ τὴν χολώδεα, ἀκρῆλα, ἐπαφρα,
 καλακορέα πολλὰ διήλθεν· ἕρα μέλανα, μέ-
 λαιναν τῇ ὑπὸ τῶν ἰσχυρίων· διψώδες· γλῶσσα
 10 ὀπίξῃ· νυκτὸς οὐδὲν ἐκοιμήθη. Δόλιερον, πυ-
 ρετὸς ὀξύς· Ἀσχωρήματα πλείω, λεπτότερα,
 ἐπαφρα· ἕρα μέλανα· νύκτα δυσφόρος· μικρὰ
 παρέκρυσσε. Τρίτῃ, πάντα παρωξύνθη· ὑπο-
 χονδρία

ÆGER SECUNDUS.

25. **S**ilenum, qui in Platamone habitabat,
 juxta Eualcidis ædes, ex laboribus,
 computationibus, & exercitationibus intem-
 pestivis, ignis, hoc est, febris vehementissima
 prehendit. Cœpit autem ex lumbis laborare,
 & capitis gravitate teneri, cum cervicis disten-
 sione. Primo die ex alvo biliosa, sincera, spu-
 mantia, abundè saturata & affatim colorata
 multa prodiere. Urinæ nigræ, in quibus ni-
 gra subsidebant, sitibundus erat, lingua insuper
 arida, nocte nihil dormivit. Altero die, fe-
 bris acuta fuit, dejectiones plures, tenuiores,
 spumantes, urinæ nigræ, nox inquietæ & gra-
 vis, aliquantulum deliravit. Tertio, omnia
 graviora

χονδρίῃς ξυῖταις ὅξ ἀμφοῖν παρὰ μήκης πρὸς
 ὀμφαλὸν, ὑπολάπαρ. Διὰ χωρήματα λεπτά,
 ὑπομέλανα· ἔρα πολυῖα, ὑπομέλανα· νυκτὸς
 ἐδὲν ἐκοιμήθη· λόφοι πολλοὶ, γέλως, ὤδῃ, κα-
 τέχεν ἐκ ὑδνώατο. Τετάρτη, διὰ τῶν αὐτῶν. 5
 Πέμπτη, διὰ χωρήματα ἀκρήια, χολώδεα, λεῖα,
 λιπαρά· ἔρα λεπτά, διὰφανέα· Σμικρὰ κα-
 τενόσ. Ἐκλή, πρὸ κεφαλῇ Σμικρὰ ἐφίδρωσεν·
 ἀκρεα ψυχρά, πελιδνά· πολὺς βλητικισμὸς·
 ἀπὸ κοιλῆς ἐδὲν διήλθεν· ἔρα ἐπέστη· πυρετὸς 10
 ὄξυς. Ἐβδόμη, ἀφών· ἀκρεα ἐκ ἐτι ἀνεθερ-
 μαίνετο· ἔρησεν ἐδὲν. Ογδὲς, ἰδρῶσε δι' ὅλα
 ψυχρόν· ὅξανθήματα μὲν ἰδρῶτα ἐρυθρά, τραγ-
 γύλα,

graviora evasere, præcordiorum contentio u-
 trimque ad umbilicum promissa, submollis, de-
 jectiones tenues, nigricantes, urinæ turbidæ,
 nigrae, nox infomnis, verba multa, risus, can-
 tus, continere se non potuit. Quarto, eadem
 affligebant omnia. Quinto, per alvum seces-
 sere syncera, biliosa, lævia, pingua, urinæ
 tenues, pellucidæ, paulum ad intelligentiam
 rediit. Sexto, circa caput tenuis & paucus
 sudor obortus est cum extremorum frigore &
 livore, multa corporis incontinentia & jacta-
 tio, nihil demisit alvus, urinæ restiterunt, fe-
 bris acuta. Septimo, voce defectus est, cor-
 poris summa non amplius ad calorem revocari
 poterat, nihil minxit. Octavo, sudor frigi-
 dus per omnia membra diffusus est, cum pu-
 stulis rubentibus, rotundis, parvis, varis non
 absimilibus,

γύλα, *Σμικρά*, οἷον ἰονθοί, παρέμεινεν· ἐκ ἀφί-
 γατο. Ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐρεθισμῶ *Σμικρῶ* κό-
 περα λεπία, οἷα ἀπεπία, πολλὰ διήλθον μὲν
 πόνον· ἔρχοντο δὲ οὐδὲν δακνώδεα· ἄκρεα *Σμι-*
 5 *κρά* ἀνεθερμαίνετο· ὕπνοι λεπτοί, κωμαλώδεις·
 ἀφωνοί· ἔρα λεπία, ἀφανέα. Ἐνάτη, ἀπὸ
 τῶν αὐτῶν. Δεκάτη, ποτὰ ἐκ ἐδέχετο· κωμα-
 τώδης. οἱ δὲ ὕπνοι λεπτοί· ἀπὸ δὲ κοιλίης ὄμματα·
 ἔρησεν ἀθρόον, ὑποπαχὺ, κείμενον· ὑπὸ τῶν
 10 *κεμνῶδης*, λυγρὰ· ἄκρεα πάλιν ψυχρά. Ἐν-
 δεκάτη, ἀπέθανεν. Ἐξ ἀρχῆς τῆς ἀρχῆς τέ-
 λεον, πνεῦμα μέγα, ἀραιόν· ὑποχονδρίον
 παλμὸς ξυεχής. Ἡλικίη, ὡς περὶ ἑτέρα εἴκοσιν.

ab similibus, quæ permanebant, neque absces-
 sum faciebant. Alvus verò parum concitata,
 stercora tenuia, crudis similia, multa non sine
 labore demisit, urina cum dolore mordax red-
 debatur, corporis summa paulisper ad calorem
 reducebantur, somni exigui erant ac veluti so-
 pores, vox defecit, urinæ tenues & perspi-
 cuæ. Nono eadem fere omnia. Decimo po-
 tum non capiebat, sopore detinebatur, somni
 autem exigui erant. Ab alvo similia prodi-
 bant, minxit affatim subcrassum in matellâ de-
 positum. Quod subsederat, hordei tosti non
 exactè moliti crassioribus frustulis simile erat,
 album, summa corporis iterum frigida. Un-
 decimo die, obiit. Huic per exordia ad ex-
 tremum usque spiratio magna & rara fuit, &
 continens præcordiorum palpitatio. Ætatis
 annum agebat ferè vigesimum.

DEMONSTRATIO.

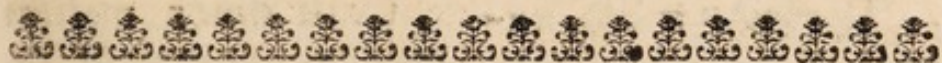
MORBI hujus principium medico Hippocratico præfagia infauſta præbet, nulla quippe exorta ſunt ſymptomata quæ non graviffimos & lethales morbos comitari conſueverunt; ſpiratio magna & rara (1), lingua arida (2), vigiliæ (3) & hypochondriorum palpitantes phrenitica ſunt (4): Capitis dolor (5), cervicis tenſio (6), urina nigra (7) cum nigro ſedimento & dejectiones multæ (8), partim phrenitidis, partim lethalis morbi ſigna ſunt. Prædicta phrenitis die ſecundo incepit, & tertio ita increvit, ut ſe continere non potuit ægrotus. Decurſu ergo morbi decernendum, num mortis nuncii certam minus fidem merentur, & utrum penes ſit artem Apollinarem vitæ terminum prævidere. Hoc autem luculenter ut appareat, contemplandi veniunt dies ſequentes; quorum ſecundus nil aliud medico præſagienti ſpondet quam, eorum quæ jam prædicta ſunt, firmitatem; omnia nempe in deterius ibant, & phrenitidem olim divinatam, cum iisdem lethalibus ſignis ſtipatam, dies tertius in lucem protulit; hiſque omnibus ſupervenientes alvi ſubnigri ſeceſſus (9), & die quarto permanentes, perniciem die ſeptimo denunciant. Nec, quanquam ægrotus ultra hos limites vitam produxit, falſi itaque inculanda eſt doctrina Hippocratica; ſuppreſſis nempe die ſeptimo omnibus actionibus, tam animalibus quam naturalibus, parum abſuit (tanta eſt dierum criticorum vis) quin prædictio compleretur.

pleretur. Ergo si medicus, hisce nimium fretus oraculis, mortem in diem septimum pronunciaffet, culpæ veniam impetrare meruisset, cum tantillum a scopo aberrasset. Bene quidem esset medicorum gloriæ, si tales quotidie objicerentur errores; pulchrum quidem esset sic cum Hippocrate errare. Sed nec Hippocrati, nec vestigia ejus prementi, falli conceditur; nam qui præceptorum generalium meminit, facilè intelligit, cur ægrotus diem septimum superare debuit. Non inficias eo, quin ex generali signorum natura die quarto comparentium, mors die septimo expectanda esset; & rarò admodum tam firmâ basi instituta præfagia medicum eludunt. Hæc verò absolutè vera esse nemo doctrinâ Hippocraticâ versatus, proferre audebit, contrarium quando asserit ipse (10), omnium quot quot fuere prædicendi peritissimus: Signa etenim cuncta, quæ vel mortem vel salutem promittunt, quibusdam finibus terminantur, quos ultra citraque prædictiones instabiles admodum evadunt. Scilicet cum vita vel mors præfagitur, hujusmodi fere ubique reparias annexas condiciones; septimo judicatio continget (11), si cætera sint pro ratione----- morietur (12), si non omnino aut ex optimis signis aliquod accedat, aut corporis vires adsint, &c. i. e. mors vel morbi crisis tali die continget, ni quid ex bonis vitam producat, vel ex malis mortem acceleret. Hac lege, medicus die quarto mortem in diem septimum pronunciaffet, nec minus legitimè die quinto mutanda esset sententia, ob insignem rerum mutationem quæ tunc inciderat; omnes nempe mutationes in morbis quæ non in prava mutantur,

mutantur (13), profunt, & morbi longitudinem significant (14); sed quæ coram contigit mutatio, non solum non prava, sed & laudabilis quidem censenda est. Nam die tertio & quarto dejectiones erant tenues, subnigræ; quinto verò, biliosæ, puræ, læves & pingues (15), quæ nigris & aliis lethalibus diuturniores sunt. Mutatæ sunt etiam urinæ; die primo, erant nigræ, cum nigro sedimento; die secundo, nigræ; die tertio & quarto, turbidæ & nigræ; sed quinto, pro nigris, turbidis, & subnigris, tenues & pellucidæ evasere; satis superque quidem malæ, sed non, ut prius, lethales, mortis nempe dilationem aliquam præ se ferentes (16). Hodie etiam ad se rediit qui hucusque phreniticus fuerat; en aliam in melius mutationem! quæ omnia longiorem vitam, minimè verò salutem promittunt; tales enim mutationes inconstantes sunt & ægrè judicant (17). Legibus Asclepiadum, à morte die septimo impendente ægrotum nostrum vindicavimus: Investigandum restat, ad quem diem differtur supplicium; ampliatur enim reus, non absolvitur. Die octavo, nova & lethalia symptomata oriuntur, viz. sudor frigidus (18), & papulæ rubræ abscessum non facientes (19); quæ cum die nono pariter affligebant, mortem die undecimo indicabant. Sed cùm omnia signa die septimo lethalia erant, & nova insuper die octavo ejusdem profapiæ accesserant, cur superavit ægrotus diem nonum, qui inter criticos numeratur? Respondet medicorum princeps, si quis in febre continua die quarto & septimo maximè affligatur, & non judicatus fuerit, undecima plerumq; perit (20); i. e. si accessiones

sint hisce diebus vehementissimæ, die undecima vel liberatur ægrotus, vel succumbit. Silenus autem hisce diebus maximè affligebatur, & si undecima judicandus fuisset, die nono signa salutaria sese in conspectum dedissent. Sed pro salutaribus, exitiosa erant pleraque; ergo pro judicatione vel crisi exitium occupat. Reclament litigatores, si signa lethalia die impari exorta & permanentia non semper die proximo judicatorio mortem ratam faciunt; errabit sæpe medicus, cujus præfagia tam instabili fundamento nituntur. Nequaquam, nam & hanc quoque nubem radii Hippocratici dissipant. Omnes enim dies impares non sunt in unaquaque febre critici; sed illi soli, qui periodis vel circuitibus febrium coincidunt. Ex. gr. In febribus quarum periodi sunt ternariæ, i. e. quæ tertio quoque die exacerbantur, omnes dies impares sunt critici; sed in quibus exacerbationes quarta quaque die dominantur, non omnes dies impares, sed quidam solummodo judicatorii sunt, viz. 7. 11. 17. at 3. 5. 9. 13. 15. non omnino in his morbis judicatorii sunt, quoniam in febribus quarum periodi sunt quaternariæ, exacerbationes hisce diebus non contingunt. Ergo nec judicationes, nam ex exacerbationibus judicationes cognoscuntur (21), i. e. quo ordine dierum exacerbationes, eodem ordine & jure judicationes contingunt. Si tertio quoque die febris exacerbatur, in uno aliquo horum tertiorum judicabitur; si autem quarto quoque die exacerbatur, in uno aliquo horum judicabitur. Ergo monet Hippocrates, ut dies per ternarios & quaternarios animadvertamus (22), & tunc

tunc non latebit nos, quo inclinat morbus; constat autem in hoc ægroto, exacerbationes vel paroxysmos quaternarios fuisse. Quamvis enim prima exacerbatio die tertio invasit, cum tamen & quarto die perduravit, quaternaria quoque censenda est. Sed cum proxima exacerbatio non ante diem septimum invaluit, tunc vere quaternaria devenit. Si enim ternariæ fuissent accessiones, tum dies quinta exacerbatoria fuisset; sed vice exacerbationis, omnia eo die, & ad septimum usque, leviora fuerunt. Ergo undecimo supremum diem (naturæ scilicet & Hippocrati debitum) ægrotus obiit.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. Πνεῦμα---μέγα
δὲ ἀναπνεόμε-
νον, καὶ ἄρα πολλὰ
χρόνια, πρὸ φρεσύνῃν
δηλοῖ.

2. Γλῶσσαι---αἱ δα-
σφαῖαι κατὰ ξηρα, φρε-
νιτικαί.

3. Ἡ γὰρ ὑπὸ ὀδυνῇς
τε καὶ πόνων ἀγρυπνίῃ,
ἢ πρὸ φρεσύνῃ ἐστὶ ἀπὸ
τετέως τῆς σημείας.

4. Οἱ

1. Spiritus---qui ve-
rò magnus respi-
ratur, & per longum
tempus, delirium in-
dicat. Prænot. S. 4.

2. Linguae---asperæ
& resiccatae, phreniti-
cæ sunt. Co. S. 2. No.
150.

3. Aut enim præ
dolore & afflictionibus
vigiliæ adsunt, aut de-
lirium aderit ab hoc
signo. Prænot. S. 4.

I 2

4. Juxta

4. Οἱ κατὰ κοιλίην
ἐν πυρετῷ παλμοί, ἐκ-
τάσιας ποιέουσιν.

5. Κεφαλῆς δὲ ὀδυ-
αίχυναι τε, καὶ σινο-
χέες ξυῖ πυρετῷ, ἢ
μὲν τι τὸ θανατωδῶν
σημείων προσήκοντο, ὁ-
λέθρον κάρη.

6. Τετάρτη σκλη-
ρὸς καὶ ἐπώδυος ---
ὀλέθρον.

Τετάρτη πόνος κα-
κὸν μὲν ἐν παντὶ πυ-
ρετῷ, κάκιον δὲ οἷσιν
ἐκμανῆναι ἐλπίς.

7. Ὀλέθρον δὲ ἔστιν
τὸ ἔρυν τότε μέλαινα
τὸ ὑπόστασιν ἔχον, καὶ
τὸ μέλαν.

8. Ἐν καύσῳ κοιλίη
καταρραγεῖσα, θανά-
σιμον.

9. Ἡ μὲν μέλαινα
ἀσπασίς, θάνατον
σημαίνει.

10. Τῶν οξέων νο-
σημάτων ἐν πάμπαν
ασφαλές

4. Juxta ventrem in
febre palpitationes,
mentis emotiones in-
ducunt. Co. S. 2. No.
269.

5. Capitis dolores
fortes & continui cum
febre, siquidem letha-
lium signorum quid
acceserit, valde sunt
perniciosi. Præn. S. 22.

6. Collum durum &
dolens, perniciosum
est. Co. S. 2. No. 196.

Colli dolor malum
quidem in omni febre,
pessimum autem in his
quibus timor est ut in-
saniant. Prædict. S. 9.

7. Perniciosa est uri-
na nigra, nigrum ha-
bens sedimentum. Co.
S. 5. No. 31.

8. In febre ardente
si alvus affatim erupe-
rit, lethale. Co. S. 1.
No. 182.

9. Nigra alvi ege-
stio, mortem signifi-
cat. Vict. Acut. P. 307.
S. 48.

10. Acutorum mor-
borum non in totum
certæ

ασφαλείας αἱ προδξατο-
ρεύσεις, ἔτε τῷ θανά-
τῳ, ἔτε τῷ ὑγιείῃς.

II. Ἦν ἡ τετάρτη
τῇ τρίτῃ ὁμοιον ἔχη τι
τῶν αὐτῶν τέτων, κιν-
δυνώδης ὁ κάμνων γί-
νεῖ.

12. Τῇσι δὲ ἐν ἀρ-
χῇσι τῶν πυρετῶν, ἢ
τε προφροσυνῇ ἐπιγρή-
ται, ἢν τὸ ἀπόπλεξις τῶν
μελέων τινός, εἰδέναι τὸ
ἀνθρώπον ἀπολλύμενον,
ἢν μὴ πανάπασιν ἢ τῶν
καλλίστων τι σημεῖων
ἐπιγρήῃ, ἢ σώματι
ἀρετῇ ὑποκείῃ.

13. Αἱ μεταβολαὶ
ὠφελέουσιν, ἢν μὴ ἐς πο-
νηρὰ μετάβαλλῃ.

14. Καὶ ὅτε ἐν ὅλῳ
τῷ σώματι μεταβο-
λαί, καὶ ἢν τὸ σώμα
καταψύχῃ, ἢ αὐθις
θερμαίνῃ, ἢ χροῖμα
ἕτερον ἢ ἕτερον γίγνη-
ται, μήκῃ νόσος ση-
μαίνει.

15. Τὰ

certæ sunt prædictio-
nes, neque mortis, ne-
que sanitatis. Aph. S.
2. No. 19.

11. Si quarta dies
habeat quid simile ter-
tiæ ex iisdem illis, æger
in periculo versatur.
Vict. Acut. P. 307.
No. 175.

12. In principiis fe-
brium sive delirium ac-
cesserit, sive alicujus
membri syderatio, pe-
riturum esse hominem
sciendum est, si non
omnino aut ex optimis
signis aliquod accedat,
aut corporis vires ad-
sint. Prædict. L. 2. S.
23.

13. Mutationes pro-
funt, nisi ad prava mu-
tentur. M. Pop. L. 2.
S. 2. P. 690.

14. Et ubi in toto
corpore mutationes, &
si corpus perfrigere-
tur, & rursus calefiat,
aut color alius ex alio
gignatur, longitudi-
nem morbi significat.
Aph. S. 4. No. 40.

15. Alvi

15. Τὰ ποικίλα ὑποχωρήματα χροινώερα μὲν τῷ μελάνων, καὶ τῷ ἄλλων θανασίμων ὑποχωρημάτων, ἑδὲν δὲ ἥσον ὀλέθρια.

16. Ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν, εἰ μὲν μεταβολὰς ἔχῃ τὸ ἔσθῃ, χροῖνον Cημαίνει.

17. Δύσκριτα καὶ ἀβέβαια τὰ τοιαῦτα.

18. Ψυχροὶ ἰδεῖντες ξυῖ μὲν ὅξῃ πυρετῶ, θανάσιμοι.

Οἱ ἰδεῖντες --- κάκι-
τοι δὲ οἱ ψυχροὶ τε,
καὶ μένοντες πρὸς τὴν κε-
φαλὴν τε, καὶ τὸ πρὸς
σωπόν γινόμενοι, καὶ τῷ
ἀνθέντι. Οὗτοι γὰρ Cυῖ
μὲν ὅξῃ πυρετῶ, θάνα-
τον προσημαίνει. Ξυῖ
δὲ προσημαίνει, μήκος, νῆ-
σις. Καὶ οἱ κατὰ πᾶν
τὸ Cῶμα ὡσαύτως γι-
νόμενοι τοῖσι πρὸς τὴν κε-
φαλὴν.

15. Alvi egestiones
variæ, diuturniores
sunt nigris & aliis le-
thalibus egestionibus,
nihilò verò minùs per-
niciosæ. Judicat. S. 7.

16. In febribus mu-
tationes si habuerit u-
rina, diuturnitatem sig-
nificat. Judicat. S. 7.

17. Ægrè judicant
& inconstantes sunt ta-
les, viz. urinæ. Judi-
cat. S. 7.

18. Sudores frigidi
cum acuta quidem fe-
bre, lethales sunt. Ju-
dicat. S. 8.

Sudores ----- frigidi
quidem pessimi, & qui
solum circa caput &
faciem fiunt & collum.
Hi enim cum acuta
quidem febre, mortem
significant; cum mi-
tiori verò, longitudi-
nem morbi. Et qui
per totum corpus fi-
unt, similiter his qui
circa caput. Prænot.
S. 5.

19. Οἷσιν

19. Qui-

19. Οἷσιν ἐν Σωέ-
χεσι φλυζάκια κατὰ
πάν τὸ Σῶμα ἐκφύει,
θανάσιμον, μὴ γινώ-
μηναι πυώδους ἀποστή-
ματι.

20. Συνεχὲς δὲ πυ-
ρετὸ εἰαν τετραημέριον
πενήντη, καὶ ἐβδομημέριον,
καὶ μὴ κερῖν ἐνδεκα-
τῆρι ὀλέθριον ὡς τὰ
πολλὰ.

21. Πρὸς τὰς ἀρχὰς
σκέπτονται τῶν νέσων, εἰ
αὐτίκα ἀνθῶσι. Δῆλον
δὲ τῇ ἐπιδόσει, τὰς δὲ
ἐπιδόσεις τῇσι πειρί-
δοισι. Καὶ αἱ κρίσεις
ἐντεῦθεν δῆλοι, καὶ τοῖ-
σιν ἐν τῇσι πειρίδοισι
παρεξυσμῶσι.

22. Ἀλλὰ χρὴ ἀπὸ
τῆ πρώτης ἡμέρας ἐνθυ-
μέεσθαι, καὶ καθ' ἑκάστην
τετραάδα παραθεμελίω-
σκέπεσθαι, καὶ ἐλθέειν
ἀπὸ τῆς πρώτης τὸ νόσημα.

19. Quibus in feбри-
bus continuis pustulae
per totum corpus e-
rumpunt, lethale est,
si purulentus abscessus
non fiat. Co. S. 1. No.
163.

20. In febre conti-
nuâ si quis quartâ die
& septimâ affligatur,
& non judicatus fuerit
undecimâ plerumque
perit. Judicat. S. 8.

21. Circa principii-
um morborum consi-
derandum, an statim
floreant. Clarum au-
tem hoc fit ex incre-
mento, incrementum
autem ex circuitibus.
Et judicationes hinc
quoque manifestæ fi-
unt, itemque ex exa-
cerbationibus in circu-
itibus. M. Pop. P. 686.

22. Verùm à primo
die considerare oportet,
& prout singuli
quaternarii adduntur
animadvertere, & non
latebit quo vertetur
morbus. Prænot. S. 20.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

26. **Η** Ροφῶντι πυρετὸς ὀξύς. Ἀπὸ κοιλίνης ὀλίγα, τενεσμώδεα κατ' ἀρχάς· μὲν δὲ ταῦτα λεπτὰ διήλθε, χολώδεα ὑπὸ συχναῖς ὕπνοι ἐκ ἐνῆσαν· ἔρα μέλανα, λεπτά. Πέμπτη, πρὸ κώφωσις· παρωξύνθη πάνια· σπλῆν ἐπήρθη· ὑποχονδρείω ξύντασις· ἀπὸ κοιλίνης ὀλίγα, μέλανα διήλθε· παρεφρόνησεν. Ἑκτη, ἐλήρθε· εἰς νύκτα ἰδρώς· ψύξις· λήρθη· παρέκρουσεν· εἰς νύκτα κατενόη· κατεκοιμήθη. Ογδὴ, ἐπύρεσε·

ÆGER TERTIUS.

26. **H** Erophontem febris acuta prehendit, alvus circa initia pauca, & cujufmodi in crebrâ & inani egerendi voluntate solent, demisit, deinde verò tenuia, biliosa & copiosa. Somnum nullum capiebat, urinæ nigræ & tenues erant. Quinto die, mane surditas obvenit, exasperata sunt omnia, lien sublatus intumuit, cum præcordiorum contentione, ex alvo pauca & nigra percurrerant, desipuit. Sexto, delirabat, sub noctem fudor obortus est, frigus, delirium perseverabat. Septimo, corporis summa perfrixerunt, siticulosus fuit, deliravit, sub noctem ad mentem rediit, dormivit. Octavo, febricitavit, lien imminuebatur,

ἐπύρεσε· σπλὴν ἐμείβετο· κατενόη πάντα· ἦλθε
 Ἰησὺς κατὰ βεβῶνα· ἔπαρμα τὸ πρῶτον σπλη-
 νὸς κατ' ἴξιν, ἔπειτα οἱ πόνοι ἐς ἀμφοτέρας κνή-
 μας· νύκτι δὲ φόβος· ἔρα δὲ χρέστερα, ὑπόστα-
 σιν εἶχε σμικρὴν, λευκὴν. Ἐνάτη, ἰδρωσεν· 5
 ἐκέρθη· διέλιπε. Πέμπτη, ὑπέστρεψεν· αὐτίκα
 δὲ σπλὴν ἐπήρθη· πυρετὸς ὄξος· κώφωσις πάλ-
 λιν. Μετὰ δὲ τὴν ὑποστροφὴν, τρίτη, σπλὴν
 ἐμείβετο· κώφωσις ἥσον· σκέλεα ἐπωδύνως· νύκ-
 τα ἰδρωσεν. Ἐκέρθη ἑπτακαιδεκάτη, ἐδὲ πα- 10
 ρέκρυσεν ὅτι τῇ ὑποστροφῇ.

tur, prorsus ad intelligentiam rediit. Ad in-
 guen doluit, primumque ei tumor subortus
 est, quā lienī ē directo respondebat, deinde
 dolor ad utramque tibiam transiit, nox facilis,
 urinæ meliūs coloratæ, in quibus quædam al-
 ba subsidebant. Die nono, sudore oborto
 morbus decrevit, intermisit. Quinto pòst re-
 versus est die, simulque lien in tumorem subla-
 tus est, febris acuta, rursusque surditas. Ter-
 tio post recidivam die imminuebatur lienis tu-
 mor, minorque surditas erat, dolor crura in-
 vasisit, noctu sudore oborto ad decimum septi-
 mum diem judicatus est, neque in morbi re-
 versione deliravit.

DEMONSTRATIO.

SÆpiùs demiratus sum Galenum, medicum maximè Hippocraticum, & in ejus doctrinâ versatissimum, affirmâsse hunc ægrotum præter spem superstitem fuisse, i. e. contra sancitas præfagiendi leges mortem evasisse. Næ ille haud advertit, quam temerè mendacii infamiam oraculis inussit Hippocraticis, quæ ipse toties & pro meritis divina prædicat; horum enim suffragiis morti damnatus nullus unquam reus evasit. Cùm tantorum ergo virorum nomina periclitantur, viz. vel universa Asclepiadum familia, vel Galeni sagacitas; quod veritas, quod pietas suadet, Hippocrati, medicinæ parenti, succurrendum est: Ostendendo suum illibatum remanere præfagiis honorem, altum verò dormivisse Pergamenum, quem tamen summum in medicina virum quivis doctus & probus confitebitur.

Si clinice curâisset hunc ægrotum Galenus, proculdubiò aliter sensisset, nec sub salutaribus adeò signis militantem pro desperato habuisset. Sed in hoc deceptus, quantumvis aliàs acutus, animum ad symptomata quæ ab Hippocrate referuntur solum adhibuit; quæ verò inculpata, & idcirco intacta relinquuntur, neglexit; lethali scilicet in urina signo perterrefactus, illæsam respirationem (quoniam non commemorabatur) parùm videbat. Illæsam autem fuisse respirationem patet, quòd (sicut in antecedentibus ægrotis) non culpatur, neque alia recensita symptomata affectam respirationem

spirationem ullo modo supponunt. Nullus quippe colli, capitis, laterum, ventriculi, vel hypochondriorum dolor ante diem quintum adfuit; in primis ergo diebus nullum præter urinas nigras lethale signum exstitit. Ad mortis verò prædictionem non sufficit unum aliquod lethale signum, nisi cætera eodem vergunt; jubemur itaque in morbis acutis omnia signa perpendere (1), & eorum vires inter se conferre, ut quid sit futurum ritè prænoscamus. Urina nigra signum simpliciter lethale dicitur, respiratio autem bona est signum maximè salutare (2); hucusque igitur vis vitæ æqualis saltem, si non superior, fuit morbo; ideoque nil aliud medico præfagiendum, quàm nec crisin nec mortem die septimo expectandam fore: Non crisin, quia signa coctionis non præcessere; non mortem, quòd signa salutaria & lethalia æqualia fuerunt. Fallitur ergo Galenus, cum ex insperato superstitem fuisse ægrotum contendit; sortes enim Hippocraticæ non nisi ancipitem fore morbi exitum, acremque inter vitam & mortem luctam exorituram hætenus denunciant.

Quinto infertur bellum die præcedenti indictum, & paribus instructi copiis hostes concurrunt; in quem verò propendeat victoria, medici est statuere. Primum fecit impetum animosus morbus aures statim occupans, ibique magno cum tumultu castra ponit: Interitæ verò vitales copię eodem ipso die vim vi repellunt, hostilis exercitus partem non contemnendam in fugam vertunt, & ad lienem usque à capite detrudunt; quo pacto relictæ turmæ minori cum negotio ad extrema usque

imperii, viz. inguina & tibias scedere coguntur, & tantoperè confractæ sunt morbi vires, ut nil magni in posterum ausus sit, sed leviter quasi velitando copias seduxit.

Ex dictis patet, vim vitæ morbo saltem ab initio æqualem fuisse; die quinto autem superiorem, ad splenem abscessus demonstrat. Qui, quamvis inter optimos non sit, bonus tamen habendus est (3), & impetum morbi caput petentis aliquantulum coercuit. Sed nec litem diremit optimus ille diei octavi abscessus, infra ventrem & quam remotissimus a morbo. Egregios autem habuit effectus, delirium fugavit, somnum conciliavit, urinas purgavit, & crisin die nono cum febris intermissione excitavit. Decimo quarto verò revertit, quoniam plenæ coctionis signa judicationem non præcessere (4); sed de recidivâ bene sperare decet, quòd neque urinæ nigræ, nec delirium revertuntur; & ad splenem abscessus cavet, ne quid mali renovata surditas produceret. Quo verò die perfecta crisis futura sit, lectori non constat; quòd status cruditatis vel coctionis post recidivam non indicatur. Ex incepta tamen die octavo coctione, verisimile est die decimo quarto perfectæ coctionis vestigia extitisse.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

Ι. **Χ**ΡΗ δὲ τὸ μέλ-
λοντα ὀρθῶς
προγινώσκειν τὰς πει-
σομένης, καὶ τὰς ἀπο-
θανεύουσας, ὅσοις τὸ ἄν
μέλλει πλεόνας ἡμέρας
ᾤσχεμένειν τὸ νόσημα,
καὶ ὅσοις ἀνελασθῇ, τὰ
σημεῖα εκμανθάνοντας
πάντα διώκας κρίνειν,
λοσιζόμενον τὰς διωά-
μειας πρὸς ἀλλήλας,
ὥστε γε Ἀγαμέμνων.

2. Εὐπνοίαν δὲ χρὴ
νομίζειν κάρηα μεγά-
λῃ δυνάμει ἔχειν ἐς
σωτηρίην ἐν ἅπασιν τοῖ-
σιν ὅξεσι νησθήμασι, ὅσα
σύν πυρετοῖσιν ἔστι, καὶ
ἐν τεσσαράκοντα ἡμέ-
ρησι κρίνει.

3. Ἀποσάσεις---χρη-
σταὶ δὲ αἱ κάτω τὸ νόσημα,
οἷον κισσοί, ὅσφυ βάρ-
εα ἐκ τῆς ἄνω. Ἀριστά
δὲ μάλιστα αἱ κάτω-
τάτω

Ι. **Q**UI verò rectè
prænoscere vo-
let & superstites futu-
ros, & morituros, &
quibus per plures dies,
& quibus ad pauciores
morbus duraturus est,
eum signa omnia edif-
cere, & judicare posse
convenit; ita ut vi-
res ipsorum inter se
conferendo expendat,
quemadmodum scrip-
tum est. Prænot. S. 26.

2. Oportet autem
existimare bonam re-
spirationem magnam
vim habere ad salutem
in omnibus acutis mor-
bis, qui cum febribus
sunt, & in quadragin-
ta diebus judicantur.
Prænot. S. 4.

3. Abscessus---boni
autem sunt, qui infra
morbum sunt, velut va-
rices, lumborum gra-
vitates ex supernis.
Optimi verò potissi-
mum

τάτω κοιλῆς, καὶ πρῶ-
τωτάτω ἀπὸ τ' νέσθ.

4. Ὡμὰ δὲ, καὶ ἀ-
πέπλα, καὶ ἐς κακὰς
δυστάσιας πρεπούμενα,
ἀκρυσίας, ἢ πόνους, ἢ
χερόνους, ἢ θανάτους, ἢ
τῆς αὐτῶν ὑποστροφάς.
Ὅτι δὲ τούτων ἕσται
μάλιστα, σκέπτεον εἰς
ἄλλων.

mum sunt inferni &
longissimè infra ven-
trem, & remotissimi à
morbo. M. Pop. P. 687.
No. 50.

4. Cruda verò, & in-
concocta, & in malos
abscessus conversa, aut
acrisias, aut dolores,
aut diuturnitatem, aut
mortem, aut eorundem
recidivas. Quod ve-
rò ex his potissimùm
futurum sit, ex aliis
considerandum est. M.
Pop. P. 661. No. 90.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

27. **Ε**Ν Θάσῳ Φιλίνῃ γυναικα, θυγατέρα
 τεκῆσαν, καὶ κατὰ φύσιν καθάρσι-
 γινομμένης, καὶ ἄλλα κέφως ἀγάγυσαν, τεσσα-
 ρεσκαὶ δεκάτῳ ἔῃσαν μὲν τὸ τόκον, πῦρ ἔλαβε δὲ
 μὲν ῥίγε. Ἠλγες δὲ ἀρχομένη καρδίῳ, καὶ
 ὑποχόνδριον δεξιόν· γυναικείων πόνοι· κάθαρ-
 σις ἐπαύσατο· πρῶτη δὲ, ταῦτα μὲν ἐκ-
 φάθη. Κεφαλῇ δὲ, καὶ τραχήλῳ, καὶ ὀσφύ-
 ῳ πόνοι παρέμμενον· ὕπνοι ἐκ ἐνήσαν· ἄκρεα ψυ-
 χεῖ· διψώδης· κοιλίῃ ξυεκαύθη· Cμικρὰ
διήδ

ÆGER QUARTUS.

27. **P**hilini uxorem in Thaso, quæ filiam pe-
 pererat, cum ex naturæ præscripto
 purgationes procederent, cæteraque leviter ha-
 beret, decimo quarto post partum die, ignis,
 hoc est, febris vehementissima, cum rigore
 apprehendit. Huic circa exordia oris ventricu-
 li dolor contigit & præcordiorum dextrorum,
 locorum muliebrium dolores, purgatio defe-
 cit. Ex subdito autem pefso ista quidem alle-
 vata sunt, capitis verò & cervicis lumborum-
 que dolores perseverabant, somni non aderant,
 extrema frigida, sitibunda erat, alvus adusta
 pauca demittebat. Urinæ tenues, & per ini-
tia

διήλθε ἔρα λεπτὰ, ἄχρεα κατ' ἀρχάς. Ἐκταὴν
 εἰς νύκτα παρέκρυσσε πολλὰ, καὶ πάλιν καλε-
 νόφ. Ἑξδόμη, διψώδης· Ἀχχωρήματα χολώ-
 δεα, κατακορέα. Ογδόη, ἐπερρίγωσε· πυρε-
 5 τὸς ὀξύς· σπασμῶν πολλοί, μὲν πόνος· πολλὰ
 παρέλεγεν· Ἑξανίσταλο βάλανον προδευμένη.
 Πολλὰ διήλθε μὲν πειρρόος χολώδεα· ὕπνοι
 ἐκ ἐνῆσαν. Ἐνάτη, σπασμῶν. Δεκάτη, Ἐμι-
 κρὰ καλενόφ. Ἐνδεκάτη, ἐκοιμήθη· πάντων ἀ-
 10 νεμνήθη, ταχὺ δὲ πάλιν παρέκρυσσε. Ουρῇ
 δὲ μὲν σπασμῶν ἀθρόον, πάλιν, ὀλιγάκις ἀνα-
 μιμνησκόντων, παχὺ, λευκόν· οἷον γινέσθαι ἐκ τῶν
 καθισταρμένων, ὅταν ἀναλαραχθῇ κέρμας πάλιν
 χερόν.

tia decolores. Sexto die ad noctem multum
 deliravit, rursusque ad intelligentiam rediit.
 Septimo siticulosa, dejectiones biliosæ, in ple-
 num & affatim coloratæ. Octavo, novo ri-
 gore suborto febris acutaprehendit, convul-
 siones multæ non sine dolore, multum delira-
 vit. Glande subditâ ad desidendum exsurrexit,
 multaue prodierunt cum bilioso affluxu. Som-
 num capere non poterat. Nono convulsiones,
 decimo aliquantulum mente constabat, unde-
 cimo dormivit, omnia in memoriam subierunt,
 sed statim rursus deliravit. Convulsa autem
 urinam confertim multam reddidit, rarò ab iis
 qui assidebant admonita, crassam, albam (qua-
 le quid in subsidentibus urinis visitur, quæ
 longo intervallo in matulâ depositæ & reser-
 vatæ returbantur) eaque non subsidebant, sed
 colore

χρόνον· ἔ· καθίστατο· χροῖμα, καὶ πᾶσι· ἰκε-
 λον οἷς γίνετο· ὑποζυγίς· τοιαῦτα ἔργα, οἷα καὶ γὰρ
 εἶδον. Περὶ δὲ τεσσαρεσκαίδεκάτῳ ἔβση, παλ-
 μοὶ δὲ ὅλας τὸς ῥώμασι· λόγοι πολλοί· ῥω-
 κὰ κατενόη, ἀλλὰ ταχέων δὲ πάλιν παρ-
 κρυσσε. Περὶ δὲ ἑπτακαίδεκάτῳ ἔβσα ὡς ἀφω-
 ν. Εἰκοστῇ, ἀπέθανεν.

colore & crassitudine veterini generis urinas
 referebat. Atque istiusmodi fuerunt urinæ,
 quas videre licuit. Ad decimum quartum di-
 em totum corpus palpitaciones occupârunt,
 multum loquebatur, aliquantulum mente con-
 stabat, sed confestim rursus desipuit. Circa
 decimum septimum voce defecta est, vigesimo
 obiit.

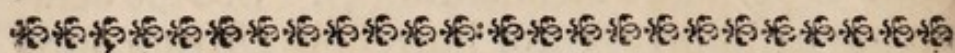

DEMONSTRATIO.

NEC qualis fuerat in hâc ægrotâ respiratio, memoriæ traditum est; ergò pro confesso sumetur, eam pro magnitudine morbi satis integram fuisse. Nec fieri potest, quin puerpera hâc validis admodum viribus constaret; delicatula enim gravissimos hosce morbi insultus ad vigesimum diem haud sustinisset. A capite enim ad calcem morbus universum corpus occupavit, cerebrum invasere vigilæ, fitis fauces exsiccavit, alvus contenta exussit, uterus ab officio cessavit, urina cruda & maligna, & frigore congelantur extrema. Si specifica uniuscujusque diei symptomata singulatim tradidisset Hippocrates, minimè dubitem, quin aliæ etiam causæ (præter eas quæ jam supponuntur) reperirentur, cur mulier hâc septimum diem superavit; hoc est, robur corporis quibusdam se manifestasset signis, quæ longitudinem morbi indicassent. Hujusmodi quid ex ipsis urinis hariolari licet, circa initia decolores erant, i. e. omnino pallidæ, nullo colore imbutæ; quæ verò ab initio coloris expertes erant, circa quartum aut quintum diem simpliciter tenues dicuntur, i. e. paululùm quàm in principio crassiores. Si medicus Hippocraticus talem in urinis mutationem observasset, morbum ultra septimum productum iri prædicere non dubitasset (1), licet ex alio aliquo signo mortem priùs subodoratus fuisset. Huic quoque conjecturæ favebunt die sexto subita delirii ad resipiscentiam mutatio, & secessus

cessus die septimo biliosi, qui hætenus combustis & pauci excreti sunt. Mutationes autem hæ, quamvis morbi longitudinem significant, non tamen periculum tollunt (2); talia enim alvi excrementa incrementis morbi signa sunt, & perpetuò damnantur (3). Sed die octavo novus subortus rigor horrendus est, tum quod in phreniticis pessimum signum habetur (4), tum quod inter judicatoria cùm æstimetur (5), ne minimum quidem judicavit (6). Vice enim levaminis, morbus sævissimè bacchatur; deliriis quippe, vigiliis, & convulsionibus multis, fretus & adjutus. Sed ex diris his symptomatis inopinatum gaudium exoritur, viz. die decimo paululùm resipiscebat, undecimo dormivit, & omnium recordatur. Lætis & faustis hisce quis è medicorum vulgo non ægrotanti gratularetur, bono esse animo jubens, & rem pulchrè procedere clamans? Vanam autem lætitiā medicus Hippocraticè doctus solus reprimet, infidis & ἀλαγοῖς hisce quam minimè credulus; probè conscius, quod fluxa & fugacia hæc diu durare non solent (7). Imò mortem potius quam salutem augurabitur, animadvertens speciosa hæc levamina ex perniciosis signis (8), viz. convulsionibus, & pravis crisi bus oriri; & die decimo quarto haud dubie succubisset, ni subita & magna illa in urinis mutatio mortem distulisset. Nam quæ hætenus tenues erant, crassæ jam & magna quantitate prorupere; natura tanto levata onere morbum diutiùs sustinuit, acriterque die decimo quarto pro aris & focis præliando, delirium paululùm repulit. Pervicax autem hostis illicò conversus vitæ satellites, instar fulminis, prostravit;

conclamatum itaque esse de ægroto die decimo septimo oracula Asclepiadum ubique resonant. Convulsionibus (9) nempe cum delirio (10) & rigoribus (11) superveniens ἀφωνία, die proximo judicatorio vitæ terminum imposuit.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Ε**Ν τοῖσι πυρε-
τοῖσιν, εἰ μὲ-
ταβολὰς ἔχη τὸ ἔσθ, *ἔσθ*,
χερόνιον σημαίνει.

2. Δύσχερα καὶ
ἀβέβαια τὰ τοιαῦτα.

3. Αἱ ἐς ἄκρα τε-
λευτῶσαι καθάρσεις, ἐν
πᾶσι παροξυντικά.

Τὸ ποικίλον κατα-
κορὲς ἀσπασίμα, *ἀσπασίμα*,
φλαῦρον.

4. Ρίγος ἐπὶ τατε-
ροῖσι, κακίστον.

5. Ὑπὸ καύσθ ἔχο-
μεν ρίγος ἐπιγενόμε-
νον, λύσις.

Καῦσος, ρίγος ἐπι-
γενόμενος, λύεται.

6. Τὰ

1. **I**N febribus mu-
tationes si habu-
erit urina, longitudi-
nem significat. Judicat.
S. 7.

2. Ægrè judicant
& inconstantes sunt ta-
les, viz. urinæ. Judi-
cat. S. 7.

3. Meracæ desinen-
tes purgationes, omni-
bus quidem exacerba-
torix. Prædict. S. 15.

Alvi egestio varia
abundè colorata, mala
est. Co. S. 6. No. 23.

4. Rigor in his (viz.
phreniticis) pessimum.
Prædict. S. 2.

5. A febre ardente
occupato si rigor ac-
cesserit, solutio fit.
Prædict. S. 11. Aph.
S. 4. No. 48.

Febris ardens, rigore
superaddente, sol-
vitur, Co. S. 1. No.
188.

6. Ju-

6. Τὰ κρείσιμα μὴ κείμενα, τὰ μὲν θανατωδέα, τὰ δὲ δύσκολα.

7. Τοῖσι μὴ κατὰ λόγον κρινομένοις οὐδὲ πιστεύειν, οὐδὲ φοβεῖσθαι λίαν τὰ μηχανητὰ γινόμενα πᾶσι λόγῳ. Τὰ γὰρ πολλὰ τῶν τοιούτων ὄντων ἀβέβαια, καὶ οὐ πάντες τοῖς ἀγαμένοις, οὐδὲ κρινόμενοι εἰσώθῃ.

8. Τὰ ὀλέθρια ἀσήμεως βραδυνήσαντα, θάνατον σημαίνει.

9. Αἱ ἐν πυρετοῖσιν ἀφωνία, πασμώδεα τρόπον ἐκτᾶσαι σιγῇ, ὀλέθριον.

10. Αἱ μετὰ ἀφωνίας ἐκτάσεις, ὀλέθρια.

11. Αἱ τοῖσιν ὑπὲρ μέτρον ἀφωνία, θανάσιμον.

6. Judicatoria non judicantia, partim lethalia, partim difficilis judicii. M. Pop. P. 686. No. 34.

7. His qui non secundum rationem levant credere non oportet, neque timere valde quæ præter rationem fiunt mala. Multa enim horum instantia sunt, nec admodum permanere, nec durare solent. Aph. S. 2. No. 27.

8. Perniciosa sine signis levantia, mortem indicant. Prædict. S. 6.

9. Vocis interceptiones in febribus, convulsorio modo contingentes, si ad mentis emotionem cum silentio deveniunt, perniciosum. Prædict. S. 7.

10. Cum vocis defectu mentis emotiones, perniciosæ. Co. S. 2. No. 177.

11. Vocis defectio- nes rigore subinde correptis, lethale. Coac. S. 2. No. 178.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.

28 **Ε** Πικράτε γυνῆκα, ἥ καλέκειο παῖδα
 Αρχιγέτω, παῖς τόκον ἤδη εὔσαν,
 ῥίψαι ἔλαβεν ἰχυρῶς· ἐκ ἐθερμάνθη, ὡς ἔλεγον·
 5 καὶ τῇ ὑπεραιῇ τοιαῦτα. Τρίτῃ δὲ, ἔτεκε θυ-
 γαλέρα, καὶ τ' ἄλλα πάντα κατὰ λόγον ἦλθε.
 Δουτέρῃ μὲν τόκον, ἔλαβε πυρετὸς ὄξύς· καρ-
 δίης πόνον, καὶ γυναικείων. Περιεμύνη δὲ,
 ταῦτα μὴ ἐκκρίνῃ· κεφαλῆς δὲ, καὶ τραχήλου,
 10 καὶ ὀσφύος πόνον· ὕπνοι ἐκ ἐνῆσαν. Ἀπὸ δὲ
 κοιλίης ὀλίγα, χολώδεα, λεπτὰ διήφ' ἀκρήλα·
 ἕρα λεπτὰ ὑπομέλανα. Ἀφ' ἧς δὲ ἐλάμβανε
 πῦρ, εἰς νύκτα ἐκλαῖν παρέκρυσεν. Ἐβδόμη,
 πάντα παρωξύνθη· αἵρυσιν· παρέκρυσεν·
 15 διψώδης· ἀσχωρήματα πάντα χολώδεα, κα-
 τακορέα.

ÆGER QUINTUS.

28. **E**picratis uxor, quæ apud Archigeten decumbibat, cum jam partus instaret, vehementi rigore correpta est, nec (ut aiebant) incaluit, & postridie eadem adfuerunt. Tertio die filiam peperit, cæteraque omnia rite atque ordine processerunt. Altero à partu die eam febris acuta prehendit, cum oris ventriculi & locorum muliebrium dolore. Quæ quidem omnia ex subdito pecto allevata sunt, sed tum capitis, tum cervicis ac lumborum dolor invasit, neque somni ulli aderant. Ex alvo pauca, biliosa, tenuia & sincera demisit, cum urinis tenuibus & nigricantibus. Sexto postquam febris corripuit die, sub noctem deliravit. Septimo, exasperata sunt omnia, cum pervigilio desipuit, sitibunda fuit, ex alvo biliosa

τακορέα. Ογδὴ ἐπερρίψωσεν· ἐκοιμήθη πλείω.
 Ενάτη, Ἀπὸ τῶν αὐτῶν. Δεκάτη, σκέλεα ὅπι-
 πόνως ἤλθῃ· καρδίας πάλιν ὀδύνη· καρδιαρῆ·
 ἐπαρέκρυσεν· ἐκοιμάτο μᾶλλον· κοιλίη ἐπέ-
 ρη. Ενδεκάτη, ἔρρησεν ὀχρεώτερα, συχνύως
 ὑπόστασιν ἔχοντα· διήγε καφότερον. Τεσσαρεσ-
 καιδεκάτη, ἐπερρίψωσεν· πυρετὸς ὀξύς. Πεντε-
 καιδεκάτη, ἡμεσε χολώδεα, ξανθὰ, ὑπόσυχνα·
 ἰδρωσεν ἄπυρρον· ἐς νύκτα δὲ πυρετὸς ὀξύς· ἔρα-
 πάχον ἔχοντα· ὑπόστασις λευκή. Εξκαιδε- 10
 κάτη, παρῶξύνθη νύκτα, καὶ δυσφόρως· ἔχ ὑπ-
 νωσε· παρέκρυσεν. Οκτωκαιδεκάτη, διψώδης·
 γλώσσα ἐπεκαύθη· ἔχ ὑπνωσε, παρέκρυσεν
 πολλά· σκέλεα ἐπωδύνως εἶχε· πρὶν δὲ εἰκο-
 σὶ,

liosfa omnia abundéque colorata secesserunt.
 Octavo, rursus suborto rigore liberaliùs quie-
 vit. Nono, iisdem perseverantibus; decimo
 molestus crurum rursusque oris ventriculi do-
 lor invasit cum capitis gravitate & absque de-
 lirio, aliquantò plus dormivit, alvus substitit.
 Undecimo, meliùs coloratas urinas cum copio-
 so sedimento reddidit, leviùs habuit. Decimo
 quarto, suborto novo rigore febris acuta pre-
 hendit. Decimo quinto, biliosa, flava, sub-
 frequentia vomitione refusa sunt, ex sudore
 febris reliquit. Sub noctem febris acuta, uri-
 nae crassae, quae album habebant sedimentum.
 Quibus decimo sexto ad noctem ingravescen-
 tibus, molestè habuit, non dormivit, deliravit.
 Decimo octavo, sitibunda fuit, lingua retor-
 rida, non dormivit, multum deliravit, crurum
 dolor infestavit. Ad vigesimum, mane parvo
 suborto

τῷ, περὶ σμικρὰ ἐπερρίψασε· χολαίωδης· δὲ
 ἡσυχίης ὑπνωσεν· ἡμεσε χολώδεα, ὀλίγα, μέ-
 λανα· ἐς νύκτα κώφωσις. Περὶ δὲ πρῶτῳ καὶ
 εἰκοστῷ, πλὴν ἄριστερ βάρῃ δι' ὅλα μετ'
 5 ὀδύνης· σμικρὰ ἐπέβησεν. Οὐρα δὲ πᾶχῃ
 ἔχοντα, θολερά, ὑπέρυθρα· κείμενα ἔκαστον
 ἑατο· τὰ δ' ἄλλα καθοιέως· ἐκ ἄπυρ[©].
 Αἰθίς δ' ἀρχῆς φάρυγγα ἐπωδύνως· ἐξέβη[©]
 κίων ἀνεσπασμύν[©]· ῥεύμα δριμύ, δακνῶδες,
 10 ἀλμυρῶδες ἄρ' τέλει[©] παρέμεινε. Περὶ δὲ
 εἰκοστῷ ἐβδόμῳ, ἄπυρ[©]· ἔρριπον ὑψίστασις·
 πλὴν ὑπὸ ἡλγε. Περὶ δὲ τετάρτῳ καὶ τρια-
 κοστῷ, πῦρ ἐλάβειο· κοιλίῃ χολώδεσιν ὑπε-
 τείχετο. Ἡμεσε τῇ τεσσαρακοστῇ ὀλίγα χολ-
 15 ωδέα. Ἐκέρθη· τελέως ἄπυρ[©] τῇ ὑγδοηκοστῇ.

suborto rigore sopor tenuit, placidè dormivit,
 biliosa pauca, nigra vomuit, sub noctem sur-
 ditas oborta est. Circiter verò vigesimum pri-
 mum, sinistrum latus undique gravitas cum
 dolore occupavit, parvâ insuper subortâ tussi;
 urinæ crassæ, turbulentæ, subrubræ, quæ de-
 positæ non subsederunt. Cætera verò leviùs
 habuit, neque à febre immunis fuit. Statim
 per exordia faucium dolor & rubor adfuit, co-
 lumella contracta fuit, fluxio acris, mordax
 & falsa ad extremum perseveravit. Ad vige-
 simum septimum diem, febre libera, urinæ
 cum sedimento aderant, latus aliquantulum
 doluit. Ad trigesimum verò quartum febris
 corripuit, alvum biliosa conturbârunt. Qua-
 dragesimo, pauca biliosa vomuit. Octogesimo,
 judicatione prorsus est absoluta & febre liberata.
 DEMON-

DEMONSTRATIO.

HUJUS & subsequētis ægroti licet ad octogesimum usque diē febris protracta sit, ejus tamen progressum ultra vigesimum (quod & in cæteris omnibus instituti est nostri) non indagabimus; quoniam nondum experiētiā satis compertum est, quid valeant dies critici, vel quibus legibus ultra hunc terminum gubernantur. Haud leve tamen quid in re medica veteres præstitisse mihi videntur, si præcepta observationibus confirmata tradiderunt, quibus instructi, durationem & mutationes quæ in morbis acutis occurrunt ad vigesimum diē prævidere valeamus. Horum utinam vestigiis recentiores institissent, tum re quidem, non verbis, locupletata fuisset praxis medica, & ad centesimum fortè diē prognosticorum extensus fuisset honos.

Quæcunque hujus febris primis diebus symptomata occurrunt, delirii, vehementiæ, & diuturnitatis signa habentur; capitis dolor cum vigiliis delirium significat (1), quod sexto die comparuit; hisque superincidentes colli dolor (2), & dejectiones puræ (3), permanente etiam dolore capitis (4), morbi vehementiam & periculum notant. Septimo ergo, omnia exacerbata sunt, cum signis etiamnum exacerbandæ febris, viz. dejectionibus biliosis, puris, renovatis. Excretorum tenuitas, i. e. cruditas (5), quæ ad undecimum morbi diē duravit, & frequentes imperfectæ judicationes diuturnitatis insimulant febrem (6). Die oc-

tavo nempe imperfectè judicata est cum rigore, unde meliùs dormivit. Die decimo alteram judicationem imperfectam, mediante crurum dolore (7), passa est; dolores enim à morbo remoti, abscessûs speciem præ se ferunt. Hinc ergo delirium cessavit, meliùs dormivit, & ἄρσεν ὀυχεώτερον cum subsidentia multâ, & meliùs se habuit. Novo rursus suborto rigore, vomitu & sudore multo die decimo quinto febris judicabatur; quæ citò nihilominùs revertit, quòd coctionis signa nondum illuxerant.

Quædam etiamnum in hâc puerperâ illustranda restant, viz. cur post largam in urinis subsidentiam die undecimo, vomitione & sudore die decimo quinto febris non integrè judicata fuit? Respondeo, quoniam urinæ non benè coloratæ erant, dicuntur enim solummodo meliùs coloratæ; deinde subsidentia erat συχνή, i. e. multa vel continua, non autem alba (8), lævis, & æqualis, quæ perfectæ coctionis notæ sunt. Idem die decimo quinto de urinâ crassâ cum sedimento albo censendum est; prædictæ etenim urinæ non modò non coctæ sunt, sed etiam multum temporis ad coctionem exegerunt, ideòque meritò diuturnitatem morbi præmonstrabant (9).

Si dicatur autem quod coma rigori superveniens die vigesimo sit symptoma maximè metuendum, & quod medentis animum distrahere aptum sit; regeratur, minimè; quoniam prægressa quæque phænomena morbum longum promiserunt. Ergo in tali casu, nullum inopinatum symptoma medicum Hippocraticum terrebit; quoniam non ex uno, sed ex omnibus

omnibus signis conjecturam facere oportet. Sin timido, vel pusillo, hoc minùs sufficiat, audiat quid Hippocrates in hoc ipso casu præfagit. Dicit (ait) his nigrum vomitum expectandum esse (10). Et sanè qui capitis & oris ventriculi doloris in principio morbi non obliviscitur (11), hâc observatione vix indigebit, ut causam vel effectum oborti comatis intelligat.

Incusandum obiter Galenum vel incuriæ vel erroris censeo, qui nullum ante undecimum diem signum apparuisse opinatur, unde mors vel vita expectanda sit; quandoquidem patet post criticum diei octavi conatum, ægrotum meliùs dormivisse, idem die nono duravit, & decimo post abscessum cruris cum intermissione delirii meliùs adhuc dormivit. Cùm hæc morbi levamina non contra sed maximè secundum rationem evenerunt, & tres dies continuos durarunt, nequeo non in ea esse sententia, quod firmitatis & virium corporis indicia non ambigua præbentur, nam quæ præter rationem bona emergunt, nec diu durare nec permanere solent.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Κ**εφαλαλγία ἐν ὀξεί, — μὴ ῥυ-
ένλῳ αἵματι ἐκ ῥινέ-
ων, ἐς φρενιλικὸν περὶ-
σταται.

2. Τετραχληθὺς πόνος
κακὸν ἐν πάντι πυρε-
τῷ, κάκιον δὲ οἷσιν
ἐκμανῆναι ἐλπίς.

3. Αἱ ἐς ἄκρητα τε-
λευτῶσαι καθάρσεις, ἐν
πᾶσι παροξυστικά.

4. Κεφαλῆς δ' ὀδυ-
ναι ἰσχυρά τε, καὶ συνε-
χέες, ξύ πυρετῷ, ἢν
μὲν τι τὸ θαναλωδέων
σημείων προσήνοιτο, ὁ-
λέθριον κάρτα.

5. Πεπασμοὶ ταχύ-
τητα κείσιν, καὶ ἀσ-
φαλίαν ἐς ὑγιάνην ση-
μαίνουσι. Ὡμὰ δὲ, καὶ ἄ-
πεπτα, καὶ ἐς κακὰς ἀπο-
στάσεις πεπομφα, ἀ-
κρωτία, ἢ πόνος, ἢ χεῖ-

185,

1. **C**apitis dolor in
morbo acuto,
non profluente sangui-
ne ex naribus, ad phre-
nitidem devenit. Co. S.
1. No. 170.

2. Colli dolor malum
est in omni febre, pes-
simum verò in his qui-
bus timor est ut insa-
niant. Prædict. S. 9.

3. Meracæ desinen-
tes purgationes, omni-
bus sunt exacerbato-
riæ. Prædict. S. 15.

4. Capitis dolores for-
tes & continui, si quid
lethaliū signorum ac-
cesserit, perniciosi val-
de sunt. Prænot. S. 22.

5. Coctiones celeri-
tatem judicationis, &
securitatem sanitatis
significant. Cruda ve-
rò, & incocta, & in
malos abscessus con-
versa, acrifias aut labo-
res, aut diuturnitatem,
aut

της, ἢ θανάτου, ἢ τῆς
αὐτῶν ὑποτροπῆς. Ὅτι
δὲ ταύτων ἔσται, μά-
λιστα Κεφάλειον δὲ ἄλ-
λων.

6. Κρίσεις δὲ, καὶ
ἀφίσεις τῷ καῦσον Ἰν-
φλιγνόντων, μακρότερα
ἢ νῦσθαι.

7. Ἀποστάσεις ἢ Ἀφ-
φλεβῶν, ἢ Ἀφ' ὀστέων,
ἢ νεύρων, ἢ δέρματι,
ἢ ἐκ προπύων ἑτέρων.
Χρησταὶ δὲ αἱ κάτω τῷ
νῦσθαι, οἷς κίρσοι, ὅσ-
φου βαρεὰ ἐκ τῷ ἄνω.

8. Τὸ δὲ ἔρον ἄρι-
στον ἔστιν, ὅταν εἴη λευ-
κὴ τὴν ὑπόστασιν, καὶ
λείη, καὶ ὁμαλὴ, πᾶσι
πάντα τῷ χρόνῳ, ἐς τὸ ἄν
κερῶν ἢ νῦσθαι.

9. Οὕρων δὲ ἢν τὸ
μῶν ἔρηθρὸν μὴ καθαρόν
ἢ, τὸ δὲ ὑπόστημα λευ-
κὸν τὴν, καὶ λεῖον ἔχει,
χερῶν κίρση ἢ κρίσεις.

aut mortem, aut reci-
divas. Quod verò ex
his potissimum futu-
rum fit, ex aliis con-
siderandum est. M. Pop.
P. 661. No. 90.

6. Judicationes ve-
rò, & remissiones eo-
rum quæ febrem ar-
dentem significant,
longiorem morbum fa-
ciunt. Judicat. S. 4.

7. Abscessus aut per
venas, aut per ossa, aut
nervos, aut cutem, aut
alias emotiones. Uti-
les autem sunt qui infra
morbum fiunt, velut
varices, lumborum gra-
vitates ex supernis. M.
Pop. P. 687. No. 45.

8. Optima verò uri-
na est, quum fuerit al-
ba subsidentia, & læ-
vis, & æqualis per to-
tum tempus, donec ju-
dicatus fuerit morbus.
Prænot. S. 11.

9. In urinis autem si
id quod miçtum est pu-
rum non sit, subsiden-
tiam verò albam & læ-
vem habeat, diuturni-
or fit morbus. Judicat.
S. 6.

10. Τοῖσι

10. Qui

ΙΟ. Τοῖσι ποικίλως
 Διανοσέεσι, καὶ πρῶ-
 κρέεσι, πυκνὰ κωμα-
 τώδεσι, πρὸς δέχεσθαι
 λέγε μέλανα ἔμετον.

ΙΙ. Ὅστις δ' ἂν ἐν
 πυρετῷ μὴ θανατώδει
 φῆ ἢ κεφαλῇ ἀλγέειν,
 ἢ καὶ ὀφθαλμοὺς τὶ πρὸς
 τῶν ὀφθαλμῶν φαίνεσθαι,
 ἢ καὶ καρδιᾷ μὲν
 τρεῖς πρὸς γέννησιν, χολώ-
 δης ἔμετος παρέρ-
 χεται.

Οἷσι δὲ βάρεα μὲν
 ὅλης τῆ κεφαλῆς, καρ-
 διᾷ μὲν δὲ, καὶ ἀσώ-
 δεες εἰσιν, ἐπανεμέεσι
 χολώδεα καὶ φλεγμα-
 τώδεα.

ΙΟ. Qui variè ægro-
 tant, & mente moven-
 tur, si subinde sopor in-
 vadat, dicito his nigrum
 vomitum expectandum
 esse. Co. S. I. No. 148.

ΙΙ. Quicunque in fe-
 bre non lethali dixerit
 sibi caput dolere, aut e-
 tiam præ oculis obscu-
 rum quiddam appare-
 re, si & oris ventriculi
 morsus huic accesserit,
 ei biliosus vomitus ade-
 rit. Prænot. S. 25.

Quibus gravitas to-
 tius capitis, & oris ven-
 triculi morsus adfunt,
 & nauseabundi, hi bi-
 liosa & pituitosa vo-
 munt. M. Pop. P. 662.
 No. 99.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΕΚΤΟΣ.

29. **Κ** Λεονακλίδην, ὃς κατέκειτο ἐπάνω ἔ
 Ηρακλείῃ, πῦρ ἔλαβε πεπλανημέν-
 ῳς· ἤλθει δὲ καὶ κεφαλῇ ἔξ ἀρχῆς, καὶ πλού-
 ρον ἀριστερόν· καὶ τὰ ἄλλων πόνοι, κοπιώδεα 5
 τέρον. Οἱ πυρετοὶ παροξυσμοί, ἄλλοτε
 * ἀλλοίως ἀτάκτως· ἰδεῖντες, ὅτε μὲν, ὅτε δ' ἔ.
 Τὰ μὲν πλείστα ἐπεσήμανον οἱ παροξυσμοί, ἐν
 κρισίμοις μᾶλλον. Περὶ δὲ εἰκοσὶν τετάρτῳ,
 χεῖρας ἀκρας ἐφύχετο· ἡμεσε χολώδεα, ξανθὰ, 10
 ὑπόσυχνα, μετ' ὀλίγον δὲ ἰώδεα· πάντων ἐκ-
 φιάτη. Περὶ δὲ τετακτοῦ ἐόντι, ἤρξατο ἀπὸ
 ῥινῶν

ÆGER SEXTUS.

29. **C**Leonactidem, qui supra Heraclium
 decumbebat, ignis, hoc est, febris
 vehemens, vago & incerto quodam ordine pre-
 hendit. Capitis & lateris sinistri circa initia
 dolor adfuit, cæterorumque membrorum per-
 inde ac ex lassitudine labores. Februm ac-
 cessiones aliæ subinde absque ullo ordine, &
 nunc quidem sudores, nunc verò minimè. Fe-
 brum insultus, ut plurimum, diebus decreto-
 riis ferè invadebant. Ad vigesimum quartum
 diem extremæ manus frigescebant, vomitione
 refusa sunt biliosa, flava, subfrequentia, non
 longè verò post, virulenta, quibus omnibus
 levatus est. Circiter trigesimum, sanguis fluere
 ex

* Legunt omnes, ἀλλοίως. Etiam cap. 4. p. 6. ubi cæteri
 legunt ἄλλοι ὡς, Lindanus habet ἀλλοίως. Quæ fortasse verior
 est lectio.

βινῶν ἀμφοτέρωθεν· ὃς ἀμφοτέρων, καὶ ταῦτα πε-
 πλανημένως κατ' ὀλίγον μέχρι κρείσι· ἐκ
 ἀπόσι· δὲ, ἐδὲ διψώδης πρὸς πάντα τ' χρόνον,
 ἐδὲ ἀγρυπν· ἕρα δὲ λεπτά, ἐκ ἄχρα. Περὶ
 5 δὲ τεσσαρακοστῷ ἔων, ἔρησεν ὑπέρυθρα, ὑπὸ
 τασιν πολλῶν, ἐρυθρῶν ἔχοντα· ἐκφρίσθη· μὲν
 δὲ ταῦτα ποικίλως τὰ τ' ἔρων, ὅτε μὲν ὑπόστα-
 σιν εἶχεν, ὅτε δὲ ἔ· Ἐξηκοστῇ, ἔρυσιν ὑπόστα-
 σις πολλή, καὶ λόκη, καὶ λείη· ξυνέδωκε
 10 πάντα· πυρετοὶ διέλιπον· ἕρα δὲ πάλιν λεπτά
 μὲν, εὐχρα δέ· Ἑβδομηκοστῇ ἀπυρ, διέλι-
 πεν ἡμέρας δέκα. Ογδοηκοστῇ, ἐπεβρίσωσε· πυ-
 ρετὸς ὅξυς ἔλαβεν· ἰδρωσε πολλῶν· ἔρυσιν ὑπό-
 τασις ἐρυθρή, λείη. Τελείως ἐκέρθη.

ex utrâque nare cœpit, idque inconstanter
 paulatim ad judicationem usque, sed nec ci-
 bum averfabatur, nec siticulosus toto tempore
 fuit, neque verò insomniâ torquebatur, urinæ
 tenues, non tamen decolores erant. Ad qua-
 dragesimum verò, subrubra minxit, cum se-
 dimento multo rubro, leviùs habuit. Post quæ
 variè se habuerunt urinæ, ut quæ interdum
 sedimentum haberent, interdum verò nequa-
 quam. Sexagesimo, urinis sedimentum mul-
 tum, album & læve adfuit, remissâ sunt om-
 nia, febris intermisit. Urinæ verò iterum te-
 nues quidem, boni coloris tamen. Die septua-
 gesimo à febre liber fuit, quæ dies decem in-
 termisit. Octogesimo, rigore oborto febris
 acuta prehendit, sudor multus, urinis sedimen-
 tum rubrum, læve adfuit. Quibus perfecta
 judicatio successit.

DEMON.

DEMONSTRATIO.

URINÆ ad trigefimum vel quadagesimum diem tenuitas (1), vagæ & inordinatæ febris accessiones (2), crebræ judicationes non judicantes (3), viz. sudores, vomitiones, & hæmorrhagiæ, febris prolixitatem in quolibet progressûs stadio demonstrant. Prævisâ igitur morbi duratione, proximè incumbit medico, ut quid sit periculi maturè prænoscat. Minimè autem in vado esse res ægroantis, pertinax & producta urinæ cruditas proclamat; periculum enim esse suspicio est, ne vires non sufficiant dum tales urinæ coquantur (4). Ex viribus ergo solis ægroti, lites decernendæ sunt; has autem validas admodum & integras esse innuunt illæsus appetitus (5), vigiliarum & sitis absentia (6), quæ ad diem quadagesimum, incipiente tunc coctione, perdurarunt: Nunc enim urinam subrubram cum subsidentiâ subrubrâ, & postea urinam variam, modò cum subsidentiâ, modò vacantem minxit. Tales urinæ morbi quidem longitudinem promittunt (7), sed quæ periculo omnino vacat. Die sexagesimo, mutatum est sedimentum subrubrum in album & læve, quod febris ad exitum properantis indicium est; intermisit ergo postea ad decem dies, & octogesimo perfectè judicabatur.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Π**Επασμὸν ταχύ-
τητα κρείσσει,
καὶ ἀσφαλὲς ἐς ὑγιάν
σημαίνει. Ὡμὰ δὲ,
καὶ ἀπεπία, καὶ ἐς κα-
κὰς ἀποστάσεις πρεπ-
όμενα, ἀκρωσίας, ἢ πό-
νες, ἢ χεῖρες, ἢ θα-
νάτους, ἢ τῶν αὐτῶν ὑπε-
ρτροφάς. Ὅτι δὲ τρι-
τέων ἔσται μάλιστα,
σκέπτεον ὅξ ἄλλων.

2. Κρείσιες δὲ, καὶ
ἀφέσιες τῷ καῦσον ση-
μαζοντων, μακρότερα
ἢ νοσῶν.

3. Τα κρείσιμα μὴ
κρίνοντα, τὰ μὲν θα-
ναλώδεα, τὰ δὲ δύσ-
κελα.

4. Ες τὸ ἂν δὲ πυρ-
ρὸν τὸ εἴη τὸ θερμὸν, καὶ
λεπτόν, σημαίνει το νο-
σημα

1. **C**octiones cele-
ritatem judi-
cationis, & securita-
tem sanitatis signifi-
cant. Cruda verò, &
incocta, & in malos ab-
scessus conversa, acrisi-
as, aut labores, aut diu-
turnitatem, aut mor-
tem, aut recidivas.
Quod verò ex his po-
tissimum futurum sit,
ex aliis considerandum
est. M. Pop. P. 661.
No. 90.

2. Judicationes ve-
rò, & remissiones eo-
rum quæ febrem ar-
dentem significant,
longiorem morbum
faciunt. Judicat. S. 4.

3. Judicatoria non
judicantia, partim le-
thalia, partim difficilis
judicii. M. Pop. P. 686.
No. 35.

4. Quamdiu verò ful-
va fuerit urina, & te-
nuis, morbum incon-
coctum

σημα ἀπεπνον εἶ). Ἦν
δε πολυχρόνιον εἴη τοι-
ῆτον ἐόν, κίνδυνος μὴ
εὐδωήσῃ ἀνθρώπου
ἀφαιρέσας, ἐς τ' ἂν πε-
πανθῇ ἢ νῆσ.

5. Ἐν πάσῃ νῆσω
τὸ ἐρρώδης τὴν ἀγνοίαν,
καὶ εὖ ἔχειν πρὸς τὰς
προσφορὰς, ἀγαθόν. Τὸ
δὲ ἐναντίον, κακόν.

6. Ἐστὶ δὲ τὰ μὲν ἀ-
γαθὰ τὰδε—εὐπνεν εἶ)
—καὶ δίψαν μὴ ἔχειν
—καὶ ὕπνους.

7. Εἰ δὲ εἴη τὸ τε
ἕρον ὑπέρυθρον, καὶ ἡ
ὑπίσασις αὐτέῃ ὀμγίῃ,
καὶ λείη, πολυχρονιώ-
τερον μὲν τὸ γινέσθαι,
σωτήριον δὲ κάρτα.

8. Τὸ δὲ ἕρον ἀε-
ρον εἶναι, ὅταν εἴη λευ-
κὴ τε ἡ ὑπίσασις, καὶ
λείη, καὶ ὀμαλὴ—ση-
μαίνει γὰρ ἀσφαλὲς τε,
καὶ τὸ νῆσημα ἐλίσσο-
χρόνιον ἐσεῶς.

coctum esse significat.
Si autem diuturna fue-
rit talis existens, peri-
culum est ne sufficere
homo non possit, donec
urina cocta fuerit. Præ-
not. S. 11.

5. In omni morbo
mente valere, & bene
se habere ad ea quæ of-
feruntur, bonum est.
Contrarium verò, ma-
lum. Aph. S. 2. No. 33.

6. Sunt autem bona
hæc --- bene spirare ---
& sitim non habere, ---
& somnos habere. Præ-
not. S. 14.

7. Si verò urina sit
subrubra, & subsiden-
tia ejus similis, & læ-
vis, multo diuturnior
fit morbus, sed valdè
salutaris. Prænot. S. 11.

8. Urina autem op-
tima est, cum subsiden-
tia fuerit alba, & læ-
vis, & æqualis. --- Sig-
nificat enim securita-
tem, & morbum fore
brevem. Prænot. S. 11.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ.

30. **Μ**Ετωνα πυρ ἔλαβεν· ὁσφύου βάρου
 ἐπώδυον. Δολέρη, ὕδωρ πινόλει
 ὑπόσυχνον, ἀπὸ κοιλίης καλῶς διήλθε. Τεῖτη,
 5 κεφαλῆς βάρου· Αἰσχωρήματα λεπτὰ, χολώ-
 δεα, ὑπέρυθρα. Τετάρτη, πᾶντα παροξύνθη·
 ἐρρύη ἀπὸ δεξιῶ μυκλήρου ἄμα δις κατ' ὀλίγον·
 νύκτα δυσφόρως· Αἰσχωρήματα ὄμια τῇ τετάρτῃ·
 ἔρα ὑπομέλανα εἶχεν ἐναιώρημα ὑπομέλαν ἐόν,
 10 διεσπασμένον· ἔχ' ἰδρύνετο. Πέμπτη, ἐρρύη λαύ-
 ρον

ÆGER SEPTIMUS.

30. **M**Etonem ignis, hoc est, febris vehe-
 mens,prehendit cum lumborum gra-
 vitate & dolore. Postridie ex liberaliore aquæ
 potu alvus rectè demisit. Tertio, capitis gra-
 vitas tenuit, dejectiones tenues, biliosæ, ali-
 quantulum rubentes prodierunt. Quarto, ex-
 asperata sunt omnia, bis ex nare dextrâ sanguis
 paulatim effluxit, nox laboriosa, dejectiones
 eædem, quæ die tertio, urinæ nigricantes, quæ
 sublime quiddam in medio innatans, subnigrum
 divulgum, nec subsistens habebant. Quinto
 die ex nare sinistrâ liberaliter sanguis sincerus
 effluxit,

εν δὲ ἀριστερᾷ ἀκρητον· ἰδρωσεν· ἐκέρθη. Με-
 τὰ δὲ κρίσιν, ἄλγυπνον παρέλεγεν· ἔρα λεπτὰ,
 ὑπομέλανα. Λιθοῖσιν ἐχρήσατο κατὰ κεφα-
 λῆς· ἐκοιμήθη· καλενός. Τῷ τῷ ἔχ ὑπέστρεψεν·
 ἀλλ' ἡμερῶν ἀγῆσε πολλάκις, καὶ μὲν κρίσιν. 5

effluxit, sudore oborto judicatus est. Post ju-
 dicationem autem cum pervigilio præter ratio-
 nem loquebatur, urinæ tenues & nigricantes
 erant. Post capitis perfusiones quievit, men-
 te constitit. Huic morbus non revertit, ve-
 rum etiam post judicationem crebrò sanguis ἐ-
 naribus erupit.

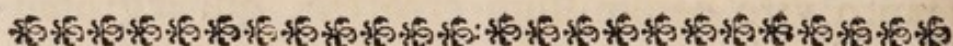
DEMON-

DEMONSTRATIO.

Æ Gritudinis hujus historia, ad praxin medicorum in morbis acutis feliciter instituendam, mihi nunquam non maximi momenti visa est. Hinc enim discimus, quàm periculosæ sint in febris initio indiscriminatim designatæ alvi subductiones, & quàm necessaria sit acutissima ingenii acies, quæ occulta morborum consilia prævideat; cùm tantas turbas aquæ potus excitavit, ut parùm abfuit quin febris (pro morbi genio mitis admodùm, & quæ brevi sanitatem promisit) ægrum vivis eripuisset. Nulla, præter lumborum & capitis gravitatem, symptomata suborta sunt; utraq; quidem hæmorrhagiam significantia (1); quam cum natura moliretur, temerariâ & intempestivâ aquæ potione ab incepto distrahitur: Unde sanguis ad superiora vergens reprimatur, & (invita quasi *ὕλην*) intestina versus attrahitur. Ex directionibus hisce sanguinis adversis, naturæ inceptum opus retardatur; & vice judicationis, ita prosperè inchoatæ, pessima symptomata die quarto se manifestarunt. Viz. nox fuit laboriosa, urina subnigra cum suspenso nigro, & pro fluxu sanguinis liberali (jam olim promisso) non nisi guttulæ quædam effluxêre. Hasce ex aquæ potu dejectiones excitatas fuisse ipse testatur Hippocrates: Et sanguinis per nares fluxionem ex iisdem impeditam fuisse, (parte nempe sanguinis per alvum effusa) excretorum rubedo non obscurè innuit. Sed forsitan Hippocratis jussu dicet quispiam

quispiam aquam ingurgitatam fuisse; at planè haud Hippocratem novit, qui tanti erroris suspectum habeat; citò enim naturæ propositum oculatissimus medicorum heros animadvertisset, nec recta euntem in devia detrusisset salutis humanæ custos integerrimus. Imò verò, si conceditur medicorum principem aquæ potabilis vim laxativam cognovisse (2), statim iniqua hæc, & inanis suspicio omnino evanescet, quæ tum doctrinæ, tum praxi Hippocraticæ penitus repugnat. Sedulò enim monet, ne purgemus (3), vel moveamus quid in morbi principio, nisi coctum sit; & tunc quidem diligenti prius adhibitâ cautione (4), ne deducas humores eo quo naturaliter non vergunt (5). Horum præceptorum cùm præsens historia luculentum adeò exemplum sit, nefas credere à tanto viro commissum errorem, qui ægrotantem in ultimum vitæ discrimen impulit. Verisimile enim videtur, ni sanguis amissam ad nares semitam denuò recuperasset, vel dysenteria, vel phrenitide periturum fuisse hominem. Nam post turbatam alvum omnia die quartâ exasperata sunt, infaustum plerumque in exacerbationibus diem (6), & qui delirium vel phrenitidem prænunciat. Sanguinis stillæ ubique (7), sed præsertim quarto die (8), ab Hippocrate damnantur. Eiusdem sunt farinæ dejectiones rubræ (9), sed post sanguinis eruptionem summopere pravæ sunt (10); quid verò de nocte laboriosâ, & urinis nigris sentiendum sit, aliàs tradidimus. Mirabuntur proculdubio qui doctrina Asclepiadum minùs versantur, cur post atrocia signa diei quarti, febris die quinto, sanguinis eruptione & sudore, profligata

profligata fuit. Cessabit autem miraculum, cum imperfectam admodum fuisse crisin animadverterint, & quod deliria cum vigiliis eam infecuta sint, quæ non nisi post capitis perfusiones quieverunt. Perpendant insuper prædicta symptomata mala, non morbi naturæ debita, sed ex errore inducta fuisse; in repentinis ergo hisce malis, medicos consolatur Hippocrates, & quò distinguantur à genuinis morbi symptomatis docet. Si enim ob ægri inobedientiam, vel errorem fiunt, postridie sedabuntur (11). Dejectiones proinde biliosæ, die tertio subortæ, quarto cessarunt, destinatum iter natura persequitur, & tandem (quamvis non sine sudore & multo sanguine) optatam sanitatis metam attigit.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

I. **Τ**Α ἐν ὀσφύϊ ἀλγήματα ἀμφοτέρωθεν. Αἱ δὲ ὀσφυαὶ ἀλγήμεναι ἀμφοτέρωθεν, λαῦραι.

Ἐς τ' αὖτ' ὀδυνητὴ κεφαλὴς ἢ νεύρα, προσδέχεσθαι χρὴ αἵματι ῥῆξιν ἢ ῥινῶν, ἢ ἐμπύησιν.

2. Ὁκισα

I. **D**Olores in lumbis sanguinis fluxiones inducunt. Ex lumborum dolore sanguinis fluxiones largæ. Co. S. 3. No. 23.

Quamdiu capitis dolor recens fuerit, expectare oportet sanguinis per nares fluxionem, aut puris eruptionem. Prænot. S. 22.

2. Quæ-

2. Ὅκοσα γὰρ ὕδαλα
ἔστιν ἔφειν ἄριστα, καὶ
τακερώλαλα, ταῦτα καὶ
τὴ κοιλὴν ἀγαλύειν ἐ-
κὸς μάλιστα καὶ ἀγα-
τήκεν.

3. Πέπονά φαρμα-
κένειν καὶ κινέειν, μὴ
ῥά, μηδὲ ἐν ἀρχῇσι,
ἢ μὴ ὀρᾷ. Τὰ δὲ
πλεῖστα μὴ ὀρᾷ.

4. Ἐν τοῖσιν ὅξεσι
πάθεσιν ὀλίγακις, καὶ
ἐν ἀρχῇσι, τῇσι φαρ-
μακείησι χρέεσθαι, καὶ
τὸτο πρὸς ἐξουκρινήσαν-
τας ποιέειν.

5. Ἀ δὲ ἄγειν, ὅρα
ἂν μάλιστα ῥέπη, ταῦ-
τη ἄγειν ἀγὰ τὴν ἑυμφε-
ρόντων χωρίων.

6. Τρίτην ἐπιχονίης,
τετάρτην παροξυθένλει,
κακόν. Ἡ γὰρ καὶ
φρενίτικοι οἱ τοιοῦτοι πα-
ροξυσμοί.

2. Quæcunque au-
tem aquæ optimæ coc-
tu sunt, & facillimè li-
quesunt, eas par est &
ventrem maximè ex-
solvere & liquefcere.
De Aere Aqu. & Loc.
S. 16.

3. Concocta purga-
re & movere oportet,
non cruda, neque in
principio, nisi turge-
ant. Plurima verò non
turgent. Aph. S. 1.
No. 22.

4. In acutis affectio-
nibus rarò, & in prin-
cipiis, purgantibus u-
tendum, atque hoc dili-
genti priùs adhibitâ
cautione faciendum.
Aph. S. 1. No. 24.

5. Quæ ducere oportet,
quo maxime ver-
gant, eo sunt ducenda
per loca convenientia.
Aph. S. 4. No. 21.

6. Quibus tertio die
subsistit accessio, &
quarta exacerbantur,
malum. Et metus est,
ne hujusmodi accessio-
nes phrenitidem indu-
cant. Co. S. 1. No. 113.

7. Στάξιες αἱ ἐλα-
χισταί, κακά.

8. Αἱ τελαρῖαι αἱ
μυρράγαι, δύσχελοι.

9. Κοιλίης πλείπυ-
σις ὀξέρυθρος, κακὸν ἐν
τοῖσι νοσήμασι.

10. Μεθ' αἱμυρρά-
γῳ, μελάνων δίοδος
κακόν. Πονηρὰ δὲ καὶ
τὰ ὀξερυθροειδέα, εἰ δὲ
ἄρα γε τελαρῖοις ταῦ-
τα αἱμυρράγῃσι.

11. Δῆλα δὲ τὰ
ἀπὸ τῆς ἀπειθίας γινό-
μενα κακά. Αἱ τε γὰρ
δύσπνοια, καὶ τ' ἄλ-
λα τοιαῦτα τῇ ὑπερβολῇ
πεπαύσεσθαι, ἢν δὲ ἀμαρ-
τὰς γένῃ.

7. Sanguinis stillæ
perpusillæ, malæ. Co.
S. 1. No. 86.

8. Quartâ die con-
tingentes sanguinis è
naribus eruptiones æ-
grè judicant. M. Pop.
P. 700. No. 81.

9. Alvi profluvium
rubicundum, malum
in morbis. Præd. S. 1.
L. 1.

10. Post sanguinis
eruptionem, nigrorum
per alvum transitus ma-
lum. Prava sunt etiam
prærubra, præsertim
si sanguinis ista eruptio
quartâ die contigit.
Præd. S. 18. L. 1.

11. Manifesta verò
sunt mala quæ ob ægri
inobedientiam fiunt.
Nam & spirandi diffi-
cultates, & alia hujus-
modi postridie seda-
buntur si ob peccatum
fiunt. Prædict. S. 6.
L. 2.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΟΓΔΟΟΣ.

31. **Ε**Ρασινόν, ὃς ὥκῃ ἀπὸ Βοώτε χαράδρῳ,
 πῦρ ἔλαβε μὲν δ᾽ ἔπνυν· νύκλα, τα-
 ραχώδης. Ἡμέρῳ τὲ πρῶτῳ, δι' ἡσυχίης·
 νύκλα, ὀπιπόνως. Διήλκην, πάντᾳ παρωξύνθη· 5
 ἐς νύκλα παρέκρυσσε. Τρίτῃ, ὀπιπόνως· πα-
 ρέκρυσσε πολλά. Τετάρτῃ, δυσφορέατα· ἐς δὲ
 τὴν νύκλα ἐδὲν ἐκοιμήθη· ἐνύπνια, καὶ λοῖσιμῳ·
 ἔπειτα χεῖρα, μεγάλα, καὶ ὀπίκαιρα· φόβος,
 δυσφορέα. Πέμπτῃ, πρὸς καλὴν ἤλκην, καὶ κα- 10
 λενόφ πάντᾳ· πάλιν δὲ πρὸς μέσση ἡμέρῃ ἐξε-
 μάνη· καλέχεν ἐκ ἡδυνάλο· ἄκρεα ψυχρά,
 ὑποπέλια.

ÆGER OCTAVUS.

31. **E**Rasium, qui ad Bootæ torrentem habi-
 tabat, febris à cœnâ vehemens corripu-
 it, noctem turbulentam transegit. Primus dies
 quietus fuit, nox laboriosa. Postridie, ingra-
 vescentibus omnibus sub noctem deliravit. Ter-
 tio die, laboriosè habuit, multùm deliravit.
 Quarto, gravissimè, per noctem verò nihil dor-
 mivit, somnia aderant & ratiocinationes, de-
 inde deteriora, magna & imprimis animadver-
 tenda, timor & magna corporis incontinentia.
 Quinto, manè compositus erat, omninoque ad
 intelligentiam redierat. Ad meridiem verò
 valde insanivit, neque se cohibere poterat, sum-
 ma corporis frigida & liventia, urinæ crudæ,
 O 2 sub

ὑποπέλια· ἔρα ἄπεπτα. Απέθανε ὡς ἡλίη
 δυσμάς. Τέτω οἱ πυρελοὶ ἄφ' τέλεος ζῶν
 ἰδεῖν· ὑποχόνδρια μέλωρα· ξυΐτασις, μετ'
 ὀδυμῆς. Ουρα δὲ μέλανα, ἔχοντα ἐναιωρήματα
 5 ἑρπύλλας· ἔχ' ἰδρύνετο· ἀπὸ δὲ κοιλίης κόπρα-
 να δίηι· δίψα ἄφ' τέλεος ἔλιν· πασμοὶ
 δὲ πολλοὶ ζῶν ἰδεῖν, ὡς θάνατον.

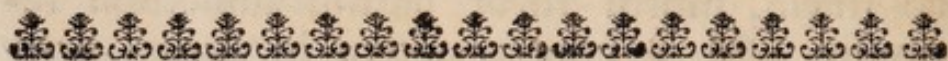
sub solis occasum defunctus est. Huic ad ex-
 tremum usque febres cum sudore aderant, præ-
 cordiorum tumor & contentio non sine dolore.
 Urinæ verò nigrae, sublimia quædam in me-
 dio innatantia rotunda habebant, neque subsi-
 debant, & ex alvo stercora demissa sunt. Sitis
 continua non magna tamen. Convulsiones cum
 sudore sub mortem multæ.

DEMONSTRATIO.

IN brevi hujus febris curriculo quàm minime
ma spes vitæ emicuit. A principio usque
ad finem, morbi furor parùm admodùm re-
pressus est; è contra autem in fugam con-
jectæ tergiversantes vitales copiae castra ini-
mico diripienda tradiderunt. Imparium adeò
bellatorum quis non spectator miles de victo-
ria protinus decerneret; præsertim si sub op-
timo duce Hippocrate militare didicisset? To-
tius ergo prælii modum & præpositum si u-
trinque speculemur, haud diu ambigemus, ut-
rum morbo vel ægroto palma concederetur,
Sudores erant perpetui sine febris remissione,
ergo naturam debilitant, & ut tales damnan-
tur (1). Deinde nox fuit laboriosa, an dormi-
vit autem vel vigilavit, reticetur; qualitercun-
que verò res cadit, lugubre præsagium oritur.
Si dormivit, lethale signum hoc est (2): vi-
giliae autem, vel somni interpellati pessima &
convulsoria sunt (3). Ægrotus die secundo
novum insultum expertus est, acerrimi & o-
vantis hostis indicium certissimum (4). Die
tertio idem belli furor duravit; & si quid ho-
die remisit morbus non metu, nec ignaviâ, per-
actum est; sed eo quidem animo, ut crudelius
die quarto exacerbesceret (5). Magna nunc
& tremenda pericula impendent, & catervatim
demum renovatæ plagæ subitam & certam
stragem accelerant (6). Nec quicquam magis,
quàm insidiosæ die quinto ægrotanti concessæ
induciæ, præsagium hoc confirmat. Sub pla-
cidâ

cidâ nempe hâc amicitiaë specie (7), ultimam rabiem hostis complere meditatur; nec præconceptam diu dilatam fore malitiam, frigus & livor extremorum (8), instantis mortis nunciis, propalant.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Ι** Δρωτες ὃ ἀριστοί
είσιν, καὶ τά-
χις αὖ πυρετὸν παύον-
τες, οἱ ἐν τῇσι χερσίμη-
σιν ἡμέρησι γινόμενοι,
καὶ τελέως τὸ πυρετὸν
ἀπαλλάσσοντες. Ἀγα-
θοὶ δὲ καὶ ὅσοι ἀγρίαν-
ται τῷ σώματι γι-
νόμενοι, ἐνπέλες ἔρως τὸ
νόσημα φέρειν ποιήσω-
σιν. Οἱ δ' ἂν τετάρτων
τὸ μὴ ἐρῶσιν, ἐν λυ-
σιτελέσσει γινόμενοι.

Τὰ κρείσσιμα μὴ κεί-
νοντα, τὰ μὲν θανατώ-
δεα, τὰ δὲ δύσκερα.

2. Ἐν ᾧ νοσήματι
ὑπνὸς πόνον ποιεῖ, θά-
νάσιμον.

1. **S**Udores autem op-
timi sunt, & ce-
lerrimè febrem sedant,
qui in judicatoriis die-
bus fiunt, & febrem
perfectè summovent.
Boni quoque sunt qui
per totum corpus obo-
rrientes, morbum faci-
lius ferre faciunt. Qui
verò nihil horum faci-
unt, incommodi sunt.
Judicat. S. 1.

Judicatoria non ju-
dicantia, partim leth-
alia, partim difficilis ju-
dicii. M. Pop. P. 686.
No. 35.

2. Quo in morbo
somnia laborem facit,
lethale.

νάσιμην. Ἦν δὲ ὕπνῳ
ὠφελὲς, ἢ θανάσιμην.

3. Αἱ ταραχώδεις
θρασύλαι ἐπεξέρσιες,
σπασμώδεις ἄλλως τε
καὶ μεθ' ἰδρωτῶν.

4. Οἱ λάβόντες ἐς
τὸ αὐρον παροξυνθέντες,
κακόν.

5. Τρίτῳ ὀπιχόν-
τες, τεταρτῷ παρο-
κυνθέντες, κακόν.

6. Καὶ γὰρ τὸ πρῶ-
τον χρῆμα ἀπολυμνῶν,
ταχύτεραι αἱ κρείσσιες,
ὅτι τάχες οἱ πόνοι, καὶ
βιωχεές, καὶ ἰσχυροί.

7. Τὰ ὀλέθρια ἀσθ-
μῶς ραφωνήσαντα, θά-
νατον σημαίνει.

8. Τὰ πελιδνὰ χι-
νόμενα ἐν πυρετῷ, σιών-
τομον θάνατον σημαίνει.

lethale. Si verò som-
nus juvet, non lethale.
Aph. S. 2. No. 1.

3. Turbulentæ &
valde confidentes ἐ
somno exsurrectiones
convulsiones minan-
tur, præsertim cum su-
dore. Prædict. S. 15.
L. 1.

4. Qui accessione
correpti, postero die
gravius habent, malum.
Co. S. 1. No. 112.

5. Quibus tertio die
subsistit accessio, &
quarto ingravescit, ma-
lum. Co. S. 1. No. 113.

6. Nam & eorum
qui statim pereunt, ve-
lociores sunt judicatio-
nes, quoniam celeres
sunt dolores, & conti-
nui, & fortes. M. Pop.
P. 686. No. 30. 32.

7. Perniciosa sine
signis levantia, mortem
significant. Prædict.
S. 6. L. 1.

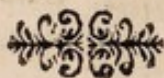
8. Livores in febr-
bus suborientes, brevi
mortem affore signifi-
cant. Co. S. 1. No. 97.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΕΝΑΤΟΣ.

32. **Κ**ΡΙΤΩΝΙ ἐν Θάσῳ, ποδὸς ὀδυνη ἤρξατο
 ἰσχυρὴ, ἀπὸ δακτύλου ἔμεγάλε, ὅς-
 θος ἄδιναι πεινῶντι· κατεκλιθὴ αὐτὴμέρον· φει-
 5 κώδης, ἀσώδης, μικρὰ ὑποθερμαγνόμενος· νυκτὶ
 παρεφρονήσε. Δολιέρη, οἶδημα δὲ ὅλη ἔπο-
 δὸς καὶ πρὸς Ἐφυρὸν ὑπέρυθεν, μὲν ξυλιάσι·
 φλυκταινίδια μέλανα· πυρετὸς ὀξύς· ἔξεμάνη·
 ἀπὸ δὲ καιλίης, ἄκρηλα, χολώδεα, ὑπόσυχνα
 10 διήλθεν. Απέθανεν, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς δολιερᾶς.

ÆGER NONUS.

32. **I**N Thaso, Critoni erecto & obambulan-
 ti pes vehementer dolere ex pollice cœ-
 pit, eodem die decubuit cum horrore & stō-
 machi fastidio aliquantulum incalescens, sub
 noctem desipuit. Postridie per totum pedem
 & ad talum tumor subruber & contentus, pu-
 stulæ parvæ nigrae, febris acuta, infaniâ cor-
 reptus est. Ex alvo merè biliosa plurima pro-
 cesserunt. Postridie, ex quo laborare cœpe-
 rat, mortuus est.

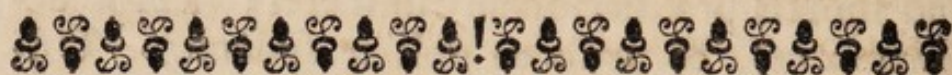
DEMON-

DEMONSTRATIO.

MORS subita, sed non improvisa, Critonem eripuit. Duo enim primo die symptomata exorta sunt, quorum alterutrum ad mortis prædictionem sufficeret; nempe delirium (1), & pedis ex-pollice syderatio. Usitatissimum fuit antiquis, omnes vehementes & subitos dolores, qui vim corpori spectabilem impressere, syderationes vel *δοτοπληξίας* (non minùs quàm subitam corporis prostrationem, eo præcipuè nomine populariter insignitam) appellare. Si verò objicitur, dolorem pedis in hoc ægroto syderationis titulum ante diem secundum non meruisse, quia tumor cum pustulis nigris tunc primùm apparuit, ideòque mortis præsagium non exinde eruendum esse: Respondeo (cum Galeno, qui miratur non celebratam venæ sectionem) verisimile esse, Hippocratem ante secundum diem non advocatum fuisse, & primo die pedis inspectionem prætermisissam fuisse. Hoc obiter perstringo, quo meliùs supponatur pollicis dolorem vel primo die syderationis veram formam obtinuisse, ideòque ægrotum sub præsagio illo lethali ritè & legitimè comprehendi. Ut ut verò sit, die subsequenti pustulæ nigræ, veram gangrænam vel syderationem referentes, scrupulum eximunt. Quibus cùm febris acuta, ad insaniam usque insurgens, accessit; per totum corpus morbum dissipari constat, & eadem labe cerebrum

P rebrum

rebrum infectum esse (2) : Quo nihil mortale magis inter signa conspicitur. Si verò cerebrum gangrænosum vel sphacelatum fuit, lethale est maximè (3), etiamsi malum aliunde non contraxerit. Collatis itaque inter se hisce omnibus, à principio morbi mortem instare nullo negotio prævidetur.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

I. **Τ**ΗΣΙ Δ' Ἐν ἀρ-
χῇσι τῷ πυ-
ρετῶν, ἢν τε πρῶτα φρε-
σύνῃ ἐπιγῆνῃ, ἢν τε
ἀπόπληξις τῶν μελέων τι-
νῶν, εἶδεναι τὸ ἀνθρω-
πον ἀπολλύμενον, ἢν μὴ
πανιὰ πασιν ἢ τῷ καλ-
λιστῶν τὸ σημεῖον ἐπι-
γῆνῃ, ἢ σώματι ἀ-
ρετῇ ὑποκείνῃ.

2. Αἱ δὲ ξυὲ πυ-
ρετῶν γινόμεναι ὁδύνας
πρὸς τὸ ὀσφύν τε, καὶ τὰ
κάτω χεῖρα, ἢν τῷ φρε-
νῶν ἀπὸ πῶντα, τὰ κάτω
ἐκλείπῃσιν, ὀλέθριον
κάρη.

I. **I**N principiis fe-
brium sive deli-
rium accesserit, sive a-
licujus membri fidera-
tio, perituum homi-
nem sciendum est, si
non omnino aut ex op-
timis signis aliquod ac-
cedat, aut corporis vi-
res adsint. Prædict. S.
23. L. 2.

2. Dolores cum fe-
bre contingentes circa
lumbos, & infernas
partes, si septum trans-
versum attigerint, in-
fernas partes reliquen-
tes, perniciosi valde
sunt.

κάρια. Προσέχειν ἔν
δεῖ τ' νόον τοῖσιν ἄλ-
λοισι σημείοις, νῶς ἢ
τὶ καὶ ἄλλων σημείων
ἐπιγίνηται πονηρὸν τι,
ἀνέλπις ὁ ἄνθρω-
πος.

3. Ὅσοοισιν ἂν σφα-
κελιῶν ὁ ἐγκέφαλος,
ἐν τρισὶν ἡμέρησιν ἀ-
πόλλυται. Ἦν δὲ ταύ-
τας ἀφύψωσιν, ὑγιέες
γίγνονται.

funt. Proinde aliis
quoque signis animum
advertere oportet, nam
si quid ex aliis signis
accedat malum, despe-
ratus est homo. Præ-
not. S. 19.

3. Quibus sphacela-
tum est cerebrum, in
tribus diebus pereunt.
Si verò has effugerint,
fani fiunt. Aph. S. 17.
No. 50.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.

33. **Τ**ΟΝ Κλαζομνίον, ὃς καλέκετο πρὸς
τὸ Φρυνιχίδεω φρέαρ, πῦρ ἔλαβεν·
ἤλθῃ δὲ κεφαλῇ, τράχηλον, ὄσφυν, ὅξ ἀρχῆς.
5 Αὐτίκα δὲ κώφωσις· ὕπνοι ἐκ ἐνῆσαν· πυρετός
ὅξυς ἔλαβεν· ὑποχόνδρων ἐπῆρτο μετ' ὅκκ· ἔ-
λινε Σιώτασις· γλῶσσα ξηρή. Τελέρην, ἐς νύκ-
τα παρεφρόνησε. Πέμπτη ὀππύονως, καὶ πάντα
παρωξύνθη. Περὶ δὲ ἐνδεκάτῳ, Σμικρὰ ἐρέ-
10 δωκεν. Ἀπὸ δὲ κοιλῆς ὅξ ἀρχῆς καὶ μέχρι
τρεσαρεσκαδεκάτης λεπτὰ, πολλὰ, ὑδατόχερα
δίηθ.

ÆGER DECIMUS.

33. **C**Lazomenius qui ad Phrynichidæ pu-
teum decumbebat, igne, h. e. vehe-
mentissimâ febre correptus, per exordia ex ca-
pite, cervice & lumbis dolere cœpit. Con-
festim surditas invasit, neque somni aderant,
febris acutaprehendit, præcordium in tumo-
rem sublatum fuit, neque valde contentum, lin-
gua arida. Die quarto, sub noctem deliravit.
Quinto, cum molestiâ exasperata sunt omnia,
ad undecimum verò aliquantulum remiserunt,
alvus ab initio ad decimum quartum usque,
multa, tenuia, aquæ similia trans mittebat.
Quod

διή. Εὐφώως τὰ πρὸς Ἀναχώρησιν διήλθεν· ἐ-
 πείλα κοιλίῃ ἐπέστη. Οὐρα Ἀφ' τέλει^α λεπτά^α
 μ, εὐχρεα δέ, καὶ πολὺ εἶχεν ἐναιώρημα ὑπο-
 διεσπασμῶν· ἐχ' ἰδρύετο. Περὶ δὲ ἐκίλυ καὶ
 δεκάτῳ, ἐρησεν ὀλίγω παχύτερα· εἶχε Cμi-5
 κρὺς ὑπόστασιν· ἐκέφισεν ὀλίγω· κατενόη μᾶλ-
 λον. Ἐπικαυδεκάτῃ δέ, πάλιν λεπτά· πρὸς
 δὲ τὰ ἕαλα ἀμφοτέρω, ἐπλήρθη ξυὺ ὀδυῶν· ὕπνοι
 ἐκ ἐνῆσαν· παρελήρη· πρὸς δὲ τὰ Cκέλεα ἐ-
 πωδυῶς εἶχεν. Εικοστῇ ἄπυρ^α, ἐκείθη· ἐχ' 10
 ἰδρῶσε· πάντα κατενόη. Περὶ δὲ ἐβδόμῳ καὶ
 εἰκοστῷ, ἰχίς ὀδυῶν δεξιῇ ἰχυρῶς, Ἀφ' ταχέων
 ἐπαύσατο. Τὰ δὲ πρὸς τὰ ἕαλα, ὅτε καθίστα-
 το,

Quod ad dejectiones attinet, commodè habe-
 bat, deinde alvus suppressa est. Urinæ per
 totum morbum tenues quidem, boni tamen
 coloris erant, & sublime quiddam in medio
 innatans multum, non nihil dispersum habe-
 bant, neque subsidebant. Ad decimum sex-
 tum, paulò crassiores urinas reddidit, quibus
 paulum inerat sedimenti, non nihil allevatus
 est, meliùsque sibi constabat. Decimo septi-
 mo, rursus tenues profluxerunt, secundùm u-
 tramque aurem tumor cum dolore subortus
 est, somni non aderant, delirabat, crurum do-
 lore vexabatur. Vigesimo, judicatione à fe-
 bre vindicatus est, non sudavit, omninoque ad
 intelligentiam rediit. Circa vigesimum septi-
 mum, vehemens coxendicis dolor obortus sta-
 timque sedatus est. Quæ autem ad aures erant
 tubercula

το, ἔτε ὕπερ, ἤλθε δέ. Περὶ δὲ τὸ πρῶτον
καὶ τριακοντῷ, Ἀράρροια πολλοῖσιν ὑδαλώδεσι
μὲν δυσεντερικῶν· ἕρα παχέα ἔργ· καλεσθ
τὰ πρῶτα τὰ ὠτα. Περὶ δὲ τὸ τεσσαρακοντῷ,
5 ὀφθαλμὸν δεξιὸν ἤλθ· ἀμβλύτερον ἴωρα· κα-
λεσθ.

tubercula neque conquiescebant, neque suppu-
rabant, verum dolebant. Ad trigésimum pri-
mum, ex alvi profluvio, aquosa excrementa
multa & cujufmodi in difficultate intestino-
rum esse solent, prodierunt, crassas urinas red-
didit, tubercula circa aures conquieverunt.
Circa quadragesimum verò, oculi dextri do-
lor subortus est, hebetior visus fuit, consti-
tit.

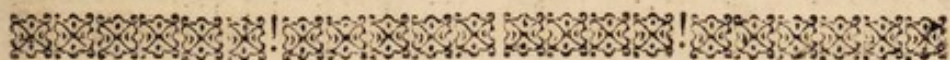
DEMONSTRATIO.

IN Sileni historiâ suprâ notatum est, pleraque symptomata quæ tribus primis diebus Clazomenio contigerunt delirii prodromos fuisse; quòd eo magis jam metuendum, quoniam huic insuper surditas accessit (1). Dies quartus debitum vaticinio honorem affert, novumque ad novas laudes campum aperit; nam cum nulla neque coctionis nec mortis signa huc usque detegantur, morbum die septimo, nec citius, judicatione (2) vel morte terminatum iri tutò licet medico pronunciare (3). Eademque de causa, nec undecimo, nec decimo quarto, vel decimo septimo; nam ad diem usque decimum sextum urina erat tenuis, quæ jam incrascescens (4), cum sedimento parvo, magnam spem criseos die vigesimo exhibuisset; si abscessus ad aures inhibiti fuissent, & signa plenioris coctionis die decimo septimo apparuissent. Sed urinis die decimo septimo recrudescentibus, judicationis perfectæ spes omnino sublata est; & suboriuntur aurium abscessus, (à principio ex surditate (5) metuendi) qui cum morbum non judicabant, diuturnitatem præfagiebant (6).

Morbi progressum ad vigesimum diem pedetentim prosecuti sumus, ibique imperfectè judicatum ex instituto relinquimus. Jam verò num secundum artis regulas prævideri possit, qualis futurus sit morbi exitus, salutaris scilicet vel lethalis, haud injucundum erit investigare. Nec sagax medicus diu ambiget si, quæ
in

in principio omisimus, symptomata recolligat. Ad diem ferè undecimum, morbi species gravis admodùm & periculosa fuit; inter hæc autem mala, scintillæ aliquæ micantes valetudinis redituræ, licet cineribus obrutæ, perspicacem indagatorem non deferent. Nam ab initio morbi, alvus commodè satis multa aquosa demisit; quod cum toleratu erat facilè (7), multùm profuisse ægroto, & profuturum esse existimandum est. Suum quoque calculum probus & stabilis urinarum color adjecit. Hæc ergo phænomena periculum, à diuturna & pervicaci humorum cruditate interminatum, minuunt; & spem faciunt validas admodùm esse naturæ vires, quæ coctionem perficiant; vel humores noxios qualescunque demum fuerint, penitùs è venis eliminant: Sin minùs, ad infernas saltem corporis partes protrudant. Die decimo septimo suborti ad aures abscessus, hisce utcunque auspiciis freto, quin terrori essent medico, non inficias eo. Hos enim periculosissimos esse veterum monumenta agnoscunt (8); delirium scilicet & mortem inducentes, ni vel benignè suppurentur; vel hæmorrhagia, alvi fluxu, urinis crassis, aut abscessu ad articulos amoveantur. Oracula verò Hippocratica diu de eventu sollicitum esse vetant; exiguam quippe salutis umbram, eo ipso die, tiliarum dolores proferunt. Nam cùm dolores inter abscessus numerantur (9), optimi censendi sunt, cùm quàm remotissimi à morbo sunt (10), & longissimè infra ventrem. Et quamvis minores erant quàm qui aurium tumores amoverint (11), eorum nihilominùs incrementum prohibebant; & crisi, quæ die vigesimo

vigesimo contigit, viam straverunt. Quamvis autem parotides post judicatam febrem perdurabant, nil tamen mali ominentur, eâdem planè ratione, quòd in senibus quàm juvenibus minùs periculosa sunt, nempe febres & deliria minùs ipsis accidunt (12). Ad reliquum quod spectat, observatu dignum est, naturam ad morbum debellandum diebus judicatoriis, omnibus viribus incubuisse.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Ο** Σοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τὰ ὦτα κωφωθῇ, τῆτέοισι μὴ λυθέντι τῷ πυρετῷ μανῆναι ἀνάγκη.

2. Ὅσοισιν ἐξδομαῖα κέινεται, τῆτέοισιν ὀπνέφελον ἔχει τὸ θρόν τῇ τελευτῇ ἐρυθρόν, καὶ τ' ἄλλα κατὰ λόγον.

3. Οἱ δὲ πυρετοὶ κέινονται ἐν τῇσιν αὐτέσιν ἡμέρησι τ' αεθμῶν, ὅς ὢν τε πειγίνονται

1. **Q**uibus in febribus aures obfurduerint, his non soluta febre insanire necesse est. Judicat. S. 11.

2. Quibus septimâ die febres judicantur, his urina nubeculam habet rubram quartâ die, & alia secundum rationem. Aph. S. 4. No. 71.

3. Febres judicantur iisdem numero diebus, ex quibus & superstites evadunt homines, &

Q

quibus

ται οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅ-
ων ἀπὸ λυωλα.

4. Οὐλοισιν ἐλπίς
ἐς ἄρθρα ἀφίσταται, ῥύε-
ται δὲ δυστάσι. ἔρον
πολὺ, καὶ παχὺ, καὶ
λευκὸν γιγνόμενον, οἷον
ἐν τοῖσι κοπώδεσι πυ-
ρετοῖσι τεταρταίοισιν
ἀρχεται γίνεσθαι. Ἦν
δὲ καὶ ἐκ τῶν ῥινῶν ἀμυγ-
ράγησι, καὶ παντὶ τα-
χὺ λύεται.

5. Ἐκ κωφώσι. ὁπ-
πείως, τὰ πὰρ ὦτα.

6. Ἐν τοῖσι πυρε-
τοῖσιν δυστήματα μὴ
λυόμενα πρὸς τὰς πρῶ-
τας κρίσεις, μήκ. νέ-
σο σημάδι.

7. Ἐν τῇσι ταραχῇ-
σι τῇ κοιλίᾳ, καὶ τοῖσιν
ἐμέτοις τοῖσιν αὐτο-
μάτως γιγνόμενοις, ἢν
μὴ, οἷα δεῖ καθαίρεσθαι,
καθαίρονται, συμφέρει
τε, καὶ εὐφρόως φέρου-
σιν. Ἦν δὲ μὴ, τερ-
νάντιον.

8. Τὰ

quibus pereunt. Præ-
not. S. 20.

4. Quibus spes est
abscessum fore ad arti-
culos, eos abscessu li-
berat urina multa, &
crassa, & alba reddita,
qualis in febribus cum
lassitudinis sensu quar-
tâ die quibusdam fieri
incipit. Si verò etiam
sanguis ex naribus eru-
perit, brevi admodum
solvitur. Aph. S. 4.
No. 74.

5. Ex furditate con-
sentaneum est ut ab-
scessus juxta aures fi-
ant. Prædict. S. 22. L. 1.

6. In febribus ab-
scessus in primis ju-
dicationibus morbum
non solventes, morbi
longitudinem signifi-
cant. Aph. S. 4. No. 51.

7. In perturbationi-
bus alvi, & vomitibus
sponte evenientibus, si,
qualia oportet purgari,
purgentur, confert &
facilè ferunt. Sin mi-
nùs, contra. Aph. S.
1. No. 2.

8. Ex

8. Τὰ πᾶρ ἐς μά-
λισα ἐκ τῶ ὀξέων ἐν τοῖ-
σι καυματώδεσι γίνε-
ται. Καὶ ἢν μὴ κέρ-
σιν ποιήσῃ καὶ ἐκπε-
παίνηται, ἢ ἐκ ῥινῶν αἵ-
μα ῥῆ, ἢ θρα ὑπόστα-
σιν παχεῖαν λάβῃ, ἀ-
πόλλυται.

Ὡτὸς δὲ ὀξείῃ ὀδύνη
ξυν πυρετῷ ξυνεχέει τε
καὶ ἰσχυρῷ, δεινόν. Κίν-
δυνος γὰρ ὡδραφρονήσαι
τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀπί-
λεσθαι.

Τὰ ὡδρὰ τὰ ὦτα ἐν
πυρελοῖσιν ἐπαιρόμενα
μέτ' ὀδύνης, ἔστιν οἷσιν
ἐκλείπονται πυρετῷ
κρητιμῶς, ὅτε καθίστα-
το, ὅτε ὀξέπυει. Τε-
τέοισι Ἀγάρροια χολω-
δέων, ἢ δυσεντερία, ἢ
παχέων ἔρων ὑπόστα-
σις γινώμενη, λύει.

Τὰ πᾶρ ἐς οἷσιν ἀμ-
φὶ κέρσιν γινώμενα μὴ
ἐκπυήσῃ, τέττων ἀπαλ-
λασομεγύνων, ὑποτροφῇ
γίνεται.

8. Ex morbis acutis
maximè in febribus ar-
dentibus tubercula ad
aures fiunt. Et nisi
judicatione solvantur
& maturescunt, vel ex
naribus sanguis effluat,
vel urina subsidentiam
crassam habeat, ægros
interimunt. Co. S. 2.
No. 96.

Auris dolor acutus
cum febre continuâ ac
forti, horrendus est.
Periculum est enim de-
liraturum esse homi-
nem, ac periturum.
Prænot. S. 22.

Tubercula juxta au-
res in febrientibus cum
dolore obortâ, quibus-
dam febre judicatorio
modo deficiente, neque
sedantur, neque sup-
purantur. Hæc bilio-
forum alvi profluvium,
aut dysenteria, aut cras-
sarum urinarum subsi-
dentia solvit. M. Pop.
P. 668. No. 178.

Quibus tubercula ad
aures circa judicatio-
nem suborta non sup-
purata fuerint, his dis-
parentibus, recidiva fit.

γίνεται. Κατὰ λόγον
τῆς ὑποσφοφῆς τῆς ὑπο-
σφοφῆς γνομῆς, αἰθίς
αἴρεται καὶ πρᾶξις,
ὥστε αἱ τῆς πυρετῶν
ὑποσφοφαί, ἐν ἑμῇ
πειρώδω. Ἐπὶ τέτοι-
σιν ἔλπις ἐς ἄρθεα ἀφί-
σταται.

9. Ἀποσάσεις ἢ Ἀφί-
στας, ἢ δι' ὀστέων,
ἢ νεύρων, ἢ δέρματι.

10. Ἀφίστας (ἀπο-
σάσεις) δε μάλιστα αἱ
κάτω, καὶ αἱ κατωτά-
τω κοιλίης, καὶ πρᾶ-
σις ἀπὸ τῆς νεύρων.

11. Γενομένων δὲ
χερόνων μακρῶν, καὶ
πόνων πολλῶν, καὶ
κακῆς ξυμῆς, ὅπ-
τε τοῖσιν ἀποσάσεις ἐ-
κείνων, ἢ μείζους, ὥστε
ἀφίστας μὴ δύνασθαι, ἢ
μείζους, ὥστε μὴδὲν ὠφε-
λέειν.

12. Ἀπόλλυται δὲ
οἱ μὲν νεώτεροι τῆς ἀν-
θρώπων ἐξδομας, καὶ
ἐτι

Pro ratione verò reci-
divarum recidiva con-
tingente, rursus intum-
escunt & permanent,
veluti febrium recidi-
væ in simili circuitu.
His spes est ad articu-
los abscedere. M. Pop.
P. 807.

9. Abscessus aut per
venas, aut per ossa, aut
nervos, aut cutem. M.
Pop. P. 687. No. 45.

10. Optimi absces-
sus verò potissimum
sunt inferni & longis-
sime infra ventrem, &
remotissimi à morbo.
M. Pop. P. 687. No.
47.

11. Si verò tempus
productum fuerit, &
dolores multi, & col-
liquatio mala, his ab-
scessus succedebant, aut
maiores quàm ut ferre
queant, aut minores
quàm ut prodesse. M.
Pop. P. 660. No. 65.

12. Pereunt autem
juniores homines sep-
timo die, aut citius,
ex

ἔτι θάσσον, ὑπο τῆς
τῆς νεύματι. Οἱ δὲ
γέροντες, πολλῶν βρα-
δύτερον. Οἱ τε πυρε-
τοὶ, καὶ αἱ πᾶσι
σύνῃ ἡσόν αὐτέοισιν
ἐπιγίνονται, καὶ τὰ
ὦτα ἄρ' ἔτι φθάνει
ἐκπύσκειν.

Περὶ θεωρεῖν δε
καὶ τῆς πυρετός, ἢν τε
ἐπιλείνωσιν, ἢ τε ἀνιῶ-
σι, καὶ ἔτις ἀποφαί-
νεσθαι.

ex hoc morbo. Senes
verò longè tardiùs.
Nam & febres & de-
liria minùs ipsis acci-
dunt, & hâc de cau-
sâ aures antea suppu-
rantur. Prænot. S. 22.

Verùm considerare
oportet etiam febres
ipsas, num intendun-
tur, aut remittant, at-
que ita de totâ re sen-
tentiam ferre. Co. S.
2. No. 98,

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ.

34. **Τ**ΗΝ Δεομεάδεω γυναῖκα, θυγατέρα
 τεκῆσαν, καὶ τὰ ἄλλων πάντων ἡμο-
 μῶν κατὰ λόγον, δουλεύειν ἔβαν, ῥύθμῳ ἑλα-
 5 6ε· πυρετὸς ὀξύς. Ηρξάτο δὲ πονεῖν τὸ πρῶ-
 τιν, πρὶν ὑποχόνδριον· ἀσώδης, φρενώδης, ἀ-
 λύσσα, καὶ τὰς ἐχομῆας ἔχ ὑπνωσε· πνεῦμα
 ἀραιὸν, μέλα, αὐτίκα ἀνεπασμῶν. Δουλέρη,
 ἀφ' ἧς ἐρρίγωσεν, ἀπὸ κοιλῆς καλῶς κόπρωνα
 10 διήλθεν· ἔρα παχέα, λευκά, δολερά· αἶα γί-
 νεῖ

ÆGER UNDECIMUS.

34. **D**Romeadæ conjugem postquam filiam
 peperisset, cæteraque omnia rite at-
 que ordine procederent, postridie rigor cum
 febre acutâprehendit. Primo statim die
 præcordii dolor invasit, non sine stomachi fa-
 stidio, horrore, magnâque corporis inconti-
 nentiâ, neque iis, qui post consecuti sunt,
 diebus somnum capere potuit. Spiratio rara,
 magna, subitôque revulsa, ac velut retracta
 fuit. Postridie ejus diei quo rigor cepit, ex
 alvo commodè stercora processerunt, urinæ,
 crassæ, albæ, turbulentæ, cujusmodi esse so-
 lent

νε) ἐκ τῷ καθίστασθαι, ὅταν ἀναλαραχθῇ κεί-
 μνα χέρον πελιν· ἔκαστατο· νύκτα ἐκ
 ἐκοιμήθη. Τρίτη, πρὶ μέσον ἡμέρας ἐπερρίνω-
 σε· πυρετὸς ὀξύς· ἔρα ὅμοια· ὑποχόνδρια πό-
 νος· ἀσώδης· νύκτα δυσφόρος, ἐκ ἐκοιμήθη· 5
 ἰδρωσε δι' ὅλα ὑπόφυχα, ταχὺ δὲ πάλιν ἀνε-
 θερμάνθη. Τετάρτη, πρὶ μὲ ὑποχόνδρια, μι-
 κρὰ ἐκεφίσθη· κεφαλῆς δὲ βάρος μετ' ὀδύνης·
 ὑπεκαρῶθη· ἔταξε μικρὰ ἀπὸ ῥινῶν· γλῶσσα
 ὀπίσθη, διψώδης· ἔρα λεπτὰ, ἐλαιώδεα· 10
 Σμικρὰ ἐκοιμήθη. Πέμπτη, διψώδης, ἀσώδης·
 ἔρα ὅμοια· ἀπὸ κοιλίης ἐδέν· πρὶ δὲ μέσον
 ἡμέρας, πολλὰ παρέκρυσε, καὶ πάλιν ταχὺ
 Σμικρὰ

lent quæ subsederunt, ubi in matellâ multo
 tempore depositæ returbantur, neque subside-
 bant, noctu nihil dormivit. Tertio, ad me-
 ridiem novo suborto rigore febris acuta pre-
 hendit, urinæ similes, præcordii dolor, sto-
 machi fastidium & nausea aderant, nox diffi-
 cilis fuit, neque dormivit, sudor per totum
 corpus frigidus diffusus est, statim tamen rur-
 sus ad calorem rediit. Quarto, præcordii do-
 lor aliquantum remisit, sed unâ cum dolore ca-
 pitis gravitas adfuit, sopore nonnihil detenta est,
 nares paucum stillârunt sanguinem, lingua val-
 de resiccata, sitibunda fuit, urinæ tenues, oleo-
 sæ, parum dormivit. Quinto, siticulosa, nausea-
 bunda, urinæ eadem, ex alvo nihil secessit,
 circa meridiem valde deliravit. Confestimque
 rursus parùm ad intelligentiam rediit, ubi sur-
 rexisset

Σμικρὰ καλινόη· ἀνισταμένη ὑπεκαρώθη· ψύξις
 μικρά· νυκτὸς ἐκοιμήθη· παρέκρυσεν. Ἐκλήθη
 πρῶτ' ἐπερρίγωσε, ταχὺ δὲ διεθερμάνθη· ἴδρωσε
 δι' ὅλην· ἀκρεα ψυχρά· παρέκρυσεν· πνεῦμα
 5 μέγα, ἀραιόν. Μετ' ὀλίγον πασσμοῖ ἀπὸ κε-
 φαλῆς ἤρξαντο· ταχὺ ἀπέθανεν.

rexisset sopore detenta est, paulum perfrixit,
 nocte dormivit, deliravit. Sexto die, mane
 novus subortus est rigor celeriterque recaluit,
 sudor toto corpore dimanavit, extrema friges-
 cebant, deliravit, spiratio magna & rara fuit.
 Paulò post convulsionibus à capite subortis ce-
 leriter defuncta est.

DEMONSTRATIO.

CUM partus ipse, & omnia post partum, feliciter admodum processerant; die tamen sequenti, tot maligna symptomata exorta sint; gravem aliquam & abditam causam, quæ tali incendio fomitem præbuit, intus delitescere vel crassæ Minervæ medicus subolfaciet. Naturam autem causæ solus forsan Hippocratice doctus perspectam habebit; ille etenim, ex hypochondrii dolore post enatam febrem remanente (1), uteri, vel vicinarum partium inflammationem subesse intelliget. Quippe si dolor inflammatorius non fuisset, à febre solutus fuisset; ideòque febres malignæ habentur quæ hinc originem ducunt (2).

Ad pulmones quoque & cerebrum irrepſiſſe inflammationem inviſum reſpirationis genus arguit (3). Delirium (4), convulſiones (5), & mortem exinde eſſe metuenda (6), ſortes Aſclepiadum ad ravim uſque clamant. Feralia hæc decreta pernicioſæ die ſequenti urinæ non perfunctoriè rata faciunt (7), malorumque immobilis pertinacia non lentis paſſibus properare fatum indicat (8). Nam die tertio, eadem omnia perdurabant; novuſque acceſſit ejuſdem indolis hoſtis, fudor frigidus (9), ſuum, licèt ſupervacaneum, morituro ſuffragium conferens. Perfidæ quoque die quarto induciæ malitiam morbi mirificè illuſtrant (10); ſuſpecta ſunt ab hoſte beneficia, & plerumque infeſtiſſimi livoris monumenta poſt ſe relinquunt. Statim ergò, relictis hypochondriis,

R

dolor

dolor cum gravitate soporosa cerebrum invasit. Sed & alium quoq; mortis prænuncium (quo vix certior ullus) fatalis hæcce dies protulit; viz. narium stillicidium (11). Cùm igitur tot lethalia signa die quarto emineant, diem septimum haud superaturam ægrotam cognoscimus (12). Delira ergo, & convulsa, legibus Asclepiadum morigera, die sexto ad plures migravit.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Ο** Κόσοισι πρὸς τὸ ὑπὸ χόνδριον πόνοι γίνονται ἄτερ φλεγμονῆς, τέλειοισι πύρεϊ δὲ πινόμενῳ λύει τὸ πόνον.

2. Οἱ δὲ ὑπὸ χόνδριων ἀλγύματι πυρετοὶ, κακοήθεις.

3. Πνεῦμα δὲ πυκνὸν μὲν ἐστὶν, πόνον σημαίνει, ἢ φλεγμονὴν ἐν τοῖσι ὑπὲρ τῶν φρενῶν χωρίοις.

1. **Q**uibus ad hypochondrium dolores fiunt absque inflammatione, his febris superveniens solvit dolorem. Aph. S. 6. No. 40.

2. Febres ex præcordiorum doloribus, malignæ. Præd. S. 7. L. 1.

3. Spiritus densus dolorem significat, aut inflammationem in locis supra septum transversum. Prænot. S. 4.

4. Μέγα

4. Qui

4. Μέγα δ' ἀναπνεόμενον, καὶ διὰ πολὺ χρόνον, ὡς ἀφροσύνην δηλοῖ.

5. Ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τὸ πνεῦμα προσκόπτον, κακόν. Σπασμὸν γὰρ σημαίνει.

Κάκιζον δὲ καὶ πλησίον θανάτου — καὶ διπλὴ εἰσω επανάκλησις, ὅποῖον ἐπεισπνέουσι.

6. Ὅρῃν δὲ χρῆ καὶ τὰς μυκτῆρας, ἣν ὁμοίως τὸ πνεῦμα δι' ἀμφοτέρων ἐλκήται, καὶ ἣν πολὺ φέρηται ἐκ τῶν μυκτῆρων, φιλέει γίνεσθαι σπασμὸν. Ἦν δὲ σπασμὸς γρήται, θάνατος τῷ τοιῷδε προσδοκίμῳ, καὶ καλῶς ἔχει προσλέγειν.

7. Ὅκόσοισι δ' ἐν πυρετοῖσι τὰ ἔργα ἀνατεταράχθη, οἷον ὑποζυγίων, τατέοισι κεφαλαλγία ἢ πᾶρσις, ἢ παρῆσιν.

4. Qui verò magnus inspiratur, & per multum temporis interval- lum, delirium signifi- cat. Prænot. S. 4.

5. In febribus spiri- tus offendens, malum. Convulsiones enim sig- nificat. Aph. S. 4. No. 68.

Pessimus autem est, & morti propinquus, -- duplo intro revocatus, velut superinspiranti- bus. Co. S. 2. No. 194.

6. Inspicere verò na- res oportet, an spiritus æqualiter per utrasque feratur, & si multus fe- ratur è naribus, convul- sio fieri solet. Si verò convulsio fiat, tali mors expectanda est; & pul- chrum est prædicere. Vict. Acut. P. 307. S. 48. No. 7.

7. Quibus autem in febribus urinæ contur- batae, qualis jumento- rum, his capitis dolo- res adsunt, aut aderunt. Aph. S. 4. No. 70.

Πάνυ γ' τὰ δασέα
ἔρα, καὶ ἀναίελαρα
μύα, Σημεῖον ἀκριβές
κεφαλαλγίης, καὶ πασ-
μῶ, καὶ θανάτου.

8. Τὰ δὲ ἐν ἑλα-
χίστῳ χρόνῳ μέλλοντα
κρίνεσθαι, ἐντέλλεσθαι γι-
νώσκεισθαι. Μέγιστα γ'
τὰ ἀσφάλευτα ἀπ' ἀρ-
χῆς αὐτέοις ἔστιν. Οἱ
μὲν γ' περὶ σόμνοι,
εὐπνοοὶ τε καὶ ἀνώδυοι
εἰσι, καὶ κοιμῶνται τὰς
νύκτας, τά τε ἄλλα Ση-
μεῖα ἔχουσιν ἀσφαλέ-
στα. Οἱ δὲ ἀπλῶς
μενοὶ, δύσπνοοι γίνον-
ται, ἀλλοφάσοντες, ἀγ-
ρυπνέοντες, τὰ τε ἄλλα
Σημεῖα κακίστα ἔχον-
τες.

Καὶ γ' τὸ περὶ ἀσφά-
λεια ἀπλῶς ταχύ-
τεροι αἱ κρίσεις, ὅτι τα-
χέες οἱ πόνοι, καὶ συνε-
χέες, καὶ ἰσχυροί. Τὰ
δ' ἐκρίνοντα ἐπὶ τὸ βέλ-
τιον, μὴ αὐτίκα ἐπι-
φανεῖσθαι.

9. Ψυχροί

Urinæ densæ, & con-
turbatæ, certum sig-
num doloris capitis,
convulsionis, & mor-
tis. M. Pop. P. 874.
S. 54.

8. Qui verò morbi
in brevissimo tempore
judicabuntur, faciliores
cognitu sunt. Maximæ
enim differentię ipsi
ab initio sunt. Qui e-
nim suppositi evasuri
sunt, facilè spirantes,
& doloris expertes
sunt, & nocte dormi-
unt, aliaque signa se-
curissima habent. Qui
verò morituri, ægrè
spirantes fiunt, deli-
rantes, vigilantes, alia-
que signa pessima ha-
bent. Prænot. S. 21.

Nam & eorum qui
statim pereunt veloci-
ores sunt judicationes,
quoniam celeres sunt
dolores, & continui,
& fortes. Quæ verò
ad melius judicant, non
statim apparere debent.
M. Pop. P. 686. No.
30.

9, Sudores

9. Ψυχροὶ ἰδρῶτες
ξυῖ μὲν ὀξεί πυρετῶ,
θανάσιμοι. Εὖν δὲ πρη-
ῦτέρω, μῆκος σημαί-
νεσι τ' νέσθ.

10. Τὰ ὀλέθρια ἀσθή-
μως ῥατῶν ἡσανία, θά-
νατον σημαίνει.

11. Στάξεις αἱ ἐλά-
χιται, κακαί.

Μυκλὴρ ἐν τεττέοισι
ἀποτάρζων, ὀλέθριον.
Ἄλλως τὲ, καὶ ἐν τε-
ταρταίοισιν ἀρχομένοι-
σι.

12. Τῶν ἐπτά, ἡ τε-
τάρτη ἐπίδηλος.

9. Sudores frigidi
cum acutâ febre, le-
thales. Cum mitiori
verò, longitudinem
morbi significant. Ju-
dicat. S. 8.

10. Perniciosa sine
signis levantia, mortem
significant. Prædict.
S. 6. L. 1.

11. Perpusillæ fan-
guinis stillæ, malum.
Co. S. 1. No. 86.

Nasus in his distil-
lans, perniciosus, tum
aliàs, tum quarta ab
initio die. Prædict. S.
1. L. 1.

12. Septimorum,
quartus est index. Aph.
S. 2. No. 24.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ.

35. **Α**Νθρωπὸς θερμανόμενος ἐδείπνησε,
καὶ ἔπιε πλέον· ἡμεσε πάντα νυκ-
τός· πυρετὸς ὄξύς· ὑποχονδρίαι δεξιᾷ πόνος·
5 φλεγμονὴ ὑπολάπαρ ἐκ ἧς εἶσω μέρεος·
νύκτια δυσφύως. Οὐρα δὲ κατ' ἀρχαῖς πᾶχος
ἐχοντία, ἐρυθρά, κείμενα ἐ καθίστατο· γλῶσσα
ὑπέρση· ἐ λίαν διψώδης. Τελαίρη, πυρετὸς
ὄξύς· πόννοι πάντων, Πέμπη, ἔρησε λείον, ἐ-
10 λαιῶδες, πάλυ· πυρετὸς ὄξύς. Ἐκλή, δείλης
πολλὰ παρέκρυσεν, ἐδὲ ἐς νύκτια ἐκοιμήθη.
Ἐβδόμη, πάντα παρωξύνθη· ἔρα ὄμνια· λό-
γοι πολλοί· καλέχεν ἐκ ἡδυνάτο. Από δὲ
κοιλίης

ÆGER DUODECIMUS.

35. **I**Ncalescens quidam cœnavit, bibitque
largius, nocte omnibus vomitu refusis
febris acutaprehendit cum præcordii dextri
dolore, inflammatio subinanis ad interna ver-
gebat, nox molesta & difficilis fuit. Urinæ
verò per initia crassæ, rubræ, quæ in matulâ
depositæ non subsidebant, lingua valde refic-
cata, non admodum erat siticulosus. Quarto
die, febris acuta invasit, undique dolores ur-
gebant. Quinto, minxit læve, oleosum, mul-
tum, febris acuta detinebat. Sexto, ad vespere-
ram plurimum deliravit, neque nocte dormi-
vit. Septimo, exasperata sunt omnia, urinæ
similes erant, verba multa profundeabat, neque
fe

κοιλίης ἐρεθισμῷ ὕγρα ταραχώδεια διήλθε, μὲν
 ἐλμίνθων. Νύκτα ὀργίως ὀππόνως· πρὶν δὲ
 ἐρρίγασε· πυρετὸς ὀξύς· ἰδρωσε θερμῷ· ἄπυ-
 ρος ἔδοξε γῆρας· ἔ· πολὺ ἐκοιμήθη· ὅξ ὕπνῃ,
 ψύξις, πύαλισμός· δείλης πολλὰ παρέκρυσσε. 5
 Μετ' ὀλίγον δὲ ἤμεσε μέλανα, ὀλίγα, χολώδεια.
 Ἐνάτη, ψύξις· παρελήρη πολλὰ· ἔχ ὕπνωσε.
 Δεκάτη, Σκέλεα ἐπωδύνως· πάντα παρωξύν-
 θη· παρελήρη. Ἐνδεκάτη, ἀπέθανεν.

se continere poterat. Ex alvo irritata, liquida
 & turbulenta cum lumbricis secesserunt, nox
 perinde laboriosa fuit. Manè verò ex rigore
 febrisprehendit acuta, sudor calidus subsecu-
 tus est, ex quo sine febre esse visus est, non
 multum quieuit. Ex somno perfrictio, cre-
 bra sputatio, ad vesperam multum deliravit.
 Paulò post verò nigrorum, paucorum biliofo-
 rum vomitus est subssecutus. Nono, perfrictio,
 magnum delirium, neque dormivit. Decimo,
 crurum dolor invasit, ingravescabant omnia,
 desipuit. Undecimo, mortuus est.

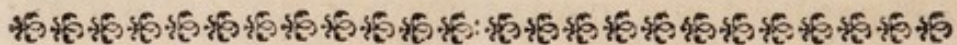
DEMONSTRATIO.

IN gravem errorem delapfi videntur Galenus & omnes ferè post eum, quot quot Hippocratem notis illustrarunt, qui morbum hunc naturâ suâ admodum mitem conjiciunt, intempestiva verò cibi & potûs ingurgitatione lethalem devenisse. Hoc quippe non solum gratis dictum est, sed & rationi & doctrinæ Hippocraticæ omnino repugnat. Nec precariam adeò rem esse hominis vitam, vel quæ filo tam exili suspendatur, facilè crediderim, ut alimento alioquin salubri, & potu consuetudinem paululum excedente, in morbi principio temerè usurpatis, & statim post vomitu rejectis, concussa præcepta corruat. Quomodo autem cognovit Galenus, morbum hunc adeò levem futurum esse? Respondet quidem, quod ante cibos solum incaluit, nec febris ante vomitionem acuta evasit. At ne noverat quoque, omnia circa principia debiliora esse (1), & circa vigorem fortiora; & vix inchoatum fuisse morbum, cum cibos sumpsit ægrotus: Ipseque fatetur Hippocrates, difficillimum esse in principio morborum durationem vel vehementiam prævidere (2), nisi præcipiti admodum cursu ferantur (3). Ergo, ex descriptione hujus febris, nulla ante cibos assumptos conjectura legitima formari potuit; nec tam diros effectus ex hujusmodi (in morbis) commissis erroribus Hippocrates observavit. E contrario, brevi evanescere docet mala (4), quæ hinc originem ducunt. Condonabitur hæc

hæc mihi licentia in tanto viro animadvertendo, quoniam apprimè necessarium est medentibus, ut morborum genuina symptomata ab extraneis & adventitiis distinguantur; quod sæpius ab Hippocrate nec perfunctoriè inculcatum reperio. Non solum enim operam perdimus fortuita hæc symptomata domando, quæ sponte desitura essent; sed naturæ forsan institutum, quæ in morbo ipso expugnando occupata fuit, irritum facimus. Supponatur V.G. pleuriticus in morbi vigore, cui sputum coctum facile educitur, & reliqua pro morbi genio auspicato admodum procedunt; dein, ex temeraria cibi & potûs assumptione, dyspnæa, vel delirium superveniat: Huic si medicus, ignota vel neglecta mali causa, venam secaret, quò dyspnææ, vel delirio occurreret, in summum vitæ periculum ægrum inducturus esset, debilitatis nempe viribus, quæ ad sputum eliminandum tantummodo suffecere. Sed hæc obiter, historiam ipsam aggrediamur.

Hypochondrii dextri tumor submollis cum dolore primum est symptoma quod occurrit; ex tumoribus autem hypochondrii dolentibus febres malignas oriri, in præcedenti aliisque ægrotis jam pridem observatum est, hosque affectus in dextro quàm sinistro latere magis periculosos esse (5). Sed præceps exinde non metuendum est exitium, quoniam inflammatio submollis erat (6). Urina crassa affectum caput indicat (7), & linguâ resiccatâ (8), phrenitidem jam inchoatam vel saltem in propinquo esse, fitis absentia demonstrat; nam, siccâ linguâ, fieri non potuit quin sitisset ægrotus, ni mens alienata sentiendi facultatem obtusio-

rem reddidisset (9). Et, ne quid dubii præfagienti restaret, exacerbatio die quartâ reiterata vetat (10). Promissum dies sextus delirium attulit, septimo in phrenitidem transiens. Hoc quoque ex nocte sextâ insomni (11), & urinæ pertinaciâ malevolâ augurandum erat. Quibus cum judicatoria per urinam, alvum, & sudorem, non judicantia (12), sed malis stipata signis, viz. perfrictione post somnum (13), & nigrorum paucorum vomitione (14), accessere merito prædicendum erit exitium. Id verò ultra diem undecimum non prorogatum iri, diei quarti & septimi afflictiones farentur (15).

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. Περὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ τέλη, πάντα ἀθενέστερα. Περὶ δὲ τὰς ἀκμὰς, ἰχυρότερα.

2. Τελέων δ' ἐν ἀρχῇσιν, ἔστι χαλεπώτατον προσγινώσκειν τὰ μέλλοντα ἐν πλείω χρόνῳ κείμεθα. Ὁμοιωτάται γὰρ ἀρχαὶ εἰσιν αὐτέων.

3. Τὰ

1. **C**irca principia & fines, omnia sunt debiliora ; circa vigores verò, vehementiora. Aph. S. 2. No. 30.

2. At in horum principiiis, difficile est cognoscere eos qui in plurimo tempore judicantur. Simillima enim sunt eorum principia. Prænot. S. 20.

3. Qui

3. Τὰ δ' ἐν ἐλα-
χίστῳ χρόνῳ μέλλοντα
κρίνει, εὐπετέστερα
γινώσκει. Μέγιστα γὰρ
τὰ ἀσφύρνια ἀπ' ἀρ-
χῆς αὐτέοισιν ἔστιν.

4. Δῆλα δὲ τὰ
ἀπ' ἀπειρίας γινό-
μενα κακὰ. Αἱ τε γὰρ
δύσπνοια, καὶ τ' ἄλ-
λα τοιαῦτα τῇ ὑστεραίᾳ
πεπαύσεθ', ἢν δι' ἀμαρ-
τάδα γένηθ'.

5. Οἶδημα——εἰ δ'
εἴη ἐν τῷ πλούτῳ, ἀ-
κινδυνώτερον ἔστιν ἐν τῷ
ἐπ' ἀρίστερα.

6. Οἶδημα δ' ἐν τῷ
ὑποχονδρίῳ, Κληρόν
τ' ἔον, καὶ ἐπώδυον,
κάκιζον μὲν——σημαίνει
δὲ τὰ τοιαῦτα οἰδήμα-
τα ἐν ἀρχῇ μὴ θάνα-
τον ὀλιγοχρόνιον ἔσεσθαι.
——Τὰ δὲ μαλθακὰ τ'
οἰδημάτων, καὶ ἀνώ-
δυα, καὶ τῷ δακτύλῳ
ὑπείχοντα, χρονωτέρας
τὰς κρίσεις ποιέει, καὶ
ποσὸν ἐκείνων δεινότερα
ἔστιν.

7. Ὁκό-

3. Qui verò morbi
brevissimo tempore ju-
dicabuntur, faciliores
cognitu sunt. Maxi-
mæ enim differentiæ
ab initio ipsis sunt.
Prænot. S. 21.

4. Manifesta verò
sunt mala quæ propter
ægri inobedientiam fi-
unt. Nam & spirandi
difficultates, & alia hu-
jusmodi postridie se-
dabuntur, si ob pecca-
tum fiunt. Prædict. S.
16. L. 2.

5. Si tumor fuerit in
latere, minus pericu-
losus est in sinistro.
Prænot. S. 6.

6. Tumor in hypo-
chondrio durus, & do-
lens, pessimus est--fig-
nificant autem tumores
tales in principio mor-
tem quidem brevi ad-
futuram. ---- Tumores
molles, & sine dolore,
& digito cedentes, diu-
turniores judicationes
faciunt, & minùs illis
sunt horrendi. Prænot.
S. 6.

S 2

7. Qui-

7. Ὅσοισι δὲ ἐν πυρετοῖσι τὰ ἔρα ἀνα-
τελεσθέντα, οἷς ὑποζυ-
γίων, τελείοισι κεφα-
λαλσίαι ἢ πάρεσιν, ἢ
παρέσον.

8. Αἱ δασεῖαι κα-
τάξηροι, φρενιτικαί.

9. Ὅσοι, πονέον-
τες τι τῷ Σώματι,
τὰ πολλὰ τῶν πόνων ἐκ
ἀδάνοντα, τελείουσιν ἢ
γνώμη νοσέει.

10. Τριτὴν ὁπῆχον-
τες, τετάρτῃ παρ-
εξωθέντες, κακόν. Ἡ
ρὰ γε καὶ φρενιτικοὶ οἱ
τοιούτοι παρῆσιν;

11. Κάκιζον δὲ μὴ
κοιμάσθαι, μὴτε τῇ νυκ-
τί, μὴτε τῇ ἡμέρῃ. Ἡ
γὰρ ὑπὸ ὀδυῖνός τε καὶ
πόνων ἀγρυπνίῃ, ἢ
παρῆσιν ἐξ αὐτῶν ἀπὸ
τελείας τῷ Σώματι.

Ἄν ὁ νοσήματι ὑπ-
νοῦ πόνον ποίσει, θά-
νατον.

7. Quibus autem in
febre urinæ conturba-
ta, quales jumento-
rum, his dolores capi-
tis aut adsunt, aut ade-
runt. Aph. S. 4. No.
70.

8. Asperæ reficcatae
linguae, phreniticae,
Co. S. 2. No. 150.

9. Quibus pars ali-
qua corporis dolet, ne-
que ferè dolorem sen-
tiunt, his mens ægro-
tat. Aph. S. 2. No. 6.

10. Quibus tertio
die subsistit accessio,
& quarto ingravescit,
malum. Et metus est
ne hujusmodi accessio-
nes phrenitidem indu-
cant. Co. S. 1. No. 113.

11. Pessimum autem
est non dormire, neque
nocte, neque die. Aut
enim præ dolore & af-
flictionibus vigiliæ ad-
sunt, aut delirium ade-
rit ab hoc signo. Præ-
not. S. 9.

Quo in morbo som-
nus laborem facit, le-
thale. Aph. S. 2. No. 1.

12. Τὰ κρείσιμα μὴ
κρίνοντα, τὰ μὲν θανα-
τώδεα, τὰ δὲ δύσκρι-
τα.

13. Οἱ κοιμαλώδεις
ὑπνοι, καὶ αἱ καλαψυ-
ξίαι, ὀλέθριον.

14. Εἰ δὲ εἴη τὸ ἐ-
μύμνον πρᾶσσειδες, ἢ
πέλιον, ἢ μέλαν, ὅτι
ἂν ἢ τελέων τὸ χρώμα-
των, νομίζεν χρηὸν πο-
νηρὸν εἶναι. Εἰ δὲ καὶ
πάντα τὰ χρώματα ὁ
αὐτὸς ἄνθρωπος ἐμέει,
κάρη ὀλέθριον ἢ δε γί-
νεται.

Τὸ μικρὰ ὀπφαί-
νεται, οἷον τὰς, καὶ
ἔρον, καὶ ἔμελον, καὶ
ἀσχωρήματα, κακὸν
μὲν πάντως.

15. Συνεχῆς δὲ πυ-
ρετὴ εἰαν τετραγῶν
πονέει, καὶ ἑβδομῶν,
καὶ μὴ κερθῇ ἐνδεκα-
τῶν ὀλέθριον ὡς τὰ
πολλά.

12. Judicatoria non
judicantia, partim le-
thalia, partim difficilis
judicii. M. Pop. P. 686.
No. 35.

13. Somni velut so-
pore oppressi, & per-
frigerationes, perni-
ciosi. Co. S. 2. No. 41.

14. Si verò id quod
vomitu rejectum est,
fuerit prafini coloris,
aut lividum, aut ni-
grum, quicumque ho-
rum fuerit colorum,
malum esse putandum
est. Si verò omnes co-
lores idem homo vo-
muerit, valde pernicio-
sum hoc est. Prænot.
S. 12.

Quæ parva copia se
manifestant, velut stil-
læ sanguinis, sive per
urinas hæc sint, sive
per vomitionem, sive
alvi egestionem, peni-
tus quidem mala. Co.
S. 5. No. 87.

15. In febre conti-
nuâ, si quis quartâ die,
& septimâ maximè af-
fligatur, & non judi-
catus fuerit undecimâ
plerumque perit. Judi-
cat. S. 8.

APPΩΣΤΟΣ

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΣ.

36. **Γ**υναῖκα, ἣ καλέκετο ἐν ἀκτῇ, τρίμηνον
 πρὸς ἐωυλῷ ἐχυσσα, πῦρ ἔλαβεν· αὐ-
 τήκα τε ἤρξατο πονέειν ὁσφύῳ. Τρίτη, πόνου
 5 τραχήλου, κεφαλῆς, κατὰ κληΐδα, καὶ χεῖρα
 δεξιῇ. Διὰ ταχέων δὲ γλῶσσα ἡφώνη· δεξιὴ
 χεὶρ παρεῖθη μὲν πασμῶ, πῶρα πληκτικὸν τρέ-
 πον· παρελήθη πάντα· νύκτια δυσφύρου· ἐκ
 ἐκοιμήθη. Κοιλίη ἐταράχθη, χολώδεσιν, ἀκ-
 10 ρήτοισιν, ὀλίγοις. Τετάρτη, γλῶσσα φωνῆς ἐ-
 λύθη· πασμῶ τ' αὐτῶν· πόνου πάντων παρε-
 μενον· κατὰ ὑποχόνδριον ἔπαρμα ξὺν ὀδύνη·
 ἐκ

ÆGER DECIMUS TERTIUS.

36. **M**ulier quædam quæ in littore decum-
 bebat, trimestri fœtu gravida, igne,
 hoc est, vehemente febre, correpta est, statim-
 que ex lumbis dolor invasit. Die tertio, cer-
 vicem, caput, circa jugulum manumque dex-
 tram dolor occupavit. Celeriter verò lingua
 voce defecta est, manus dextra non sine con-
 vulsione elanguit, quale quid in partium resolu-
 tionibus levibusque fiderationibus contingere
 solet, deliravit prorsus, nox difficilis & labo-
 riosa fuit, neque dormivit, ex conturbatâ alvo
 biliosa, sincera & pauca secesserunt. Quarto,
 linguæ vox soluta, eorundem convulsiones &
 undique dolores perdurabant, præcordia cum
 tumore dolor occupavit, somnum non capie-
 bat, prorsus deliravit, alvi perturbatio aderat,
 urinæque

ἐκ ἐκοιμάτο· παρέκρυσσε πάντα· κοιλίη τα-
 ραχώδης· ἔρα λεπτά, ἐκ εὐχερα. Πέμπτῃ, πυ-
 ρετός ὄξύς· ὑποχονδρεῖα πόνου· παρέκρυσσε
 πάντα· Ἀναχωρήματα χολώδεα· ἐς νύκτα ἰ-
 δρωσεν, ἄπυρρον. Ἑκτῇ, καλινόφ· πάντων ἐκ- 5
 φιάτη· πρὶ δὲ κληΐδα ἀριστερῇ, πόνου πα-
 ρέμενε· διψώδης· ἔρα λεπτά· ἐκ ἐκοιμήθη. Ἑβ-
 δόμῃ, τρώμ· ὑπεκαρώθη· Σμικρὰ παρ-
 κρυσεν· ἀλγήματα κατὰ κληΐδα, καὶ βραχί-
 ονα ἀριστερὸν παρέμεινε· τὰ δ' ἄλλα διεκέφισε· 10
 πάντα καλινόφ· τρεῖς δὲ διέλιπεν ἄπυρρον. Ἐν-
 δεκάτῃ, ὑπέτρεψεν· ἐπερρίψωσε· πῦρ ἔλαβε.
 Περὶ δὲ τεσσαρεσκαίδεκάτῃ, ἡμεσε χολώδεα,
 ξανθὰ, ὑπόσυχνα· ἰδρωσεν· ἄπυρρον ἐκρίθη.

urinæque tenues nec probati coloris reddebantur. Quinto, febris acutaprehendit cum præcordiorum dolore, penitus deliravit, alvi recrementa biliosa erant, sub noctem sudor obortus est & à febre vindicata. Sexto, ad mentem rediit, allevârunt omnia, ad jugulum verò sinistrum perseverabat dolor, sitibunda erat, urinas tenues reddidit, neque quievit. Septimo tremor corripuit, aliquantulum soporata est, nonnihil deliravit, juguli & brachii sinistri dolores perseveraverunt, cætera verò allevârunt, ad se planè rediit. Tribus autem diebus defecit febris ab eâque immunis visa est, undecimo rediit, & novo insuper orto rigore febris vehemens corripuit. Ad decimum verò quartum diem, biliosa, flava, crebrâ vomitione sunt refusa, obortoque sudore à febre judicatione est liberata.

DEMON-

DEMONSTRATIO.

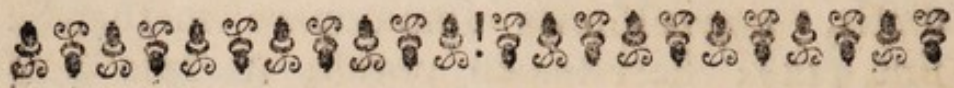
QUoniam omnibus, quos videre licuit, commentatoribus quasi miraculo fuit, mulierem hanc nec foetum, nec vitam amisisse; operæ pretium duxi, morbi symptomata stabilitis medicinæ prognosticis, i. e. Hippocraticis, conferre, quo melius dijudicetur, num juxta leges Asclepiadum abortum, vel mortem evasit. Omni igitur ut fucio vacuum sit institutum examen, necesse habeo abortûs signa, quæcunque ab Hippocrate recensentur, enumerare; liquido inde ut perspiciat lector, horumne aliqua, vel quot huic foeminæ quadra-
runt. Hæc autem sunt mammarum gracilitas subita (1), magna ex mammis lactis effusio (2), vehemens in febre attenuatio sine causâ manifestâ (3), purgationes menstruæ (4), uteri acetabula mucosæ plena (5), alvi fluxus copiosus (6), venæ sectio si major fuerit foetus (7), tenesmus (8), spiritus suspiriosus in febribus (9). Hæc, ni fallor, vel pleraque, vel summa saltem eorum sunt, quæ ab Hippocrate abortum vel præcedere, vel inferre observantur: Quorum ne unum quidem, præter ipsam febrem, huic contigit. Tantum igitur abest, ut miremur hanc non abortivisse, quòd de die in diem certiores facti sumus, abortum non passuram esse. Investigandum jam restat, num præter rationem, vel sancitas acutorum leges, mortem effugit.

Lumborum dolores in initio morbi (10), & quæ die tertio symptomata subsequuta sunt,
medico

medico forſan, utcunque ſagaci, metum incuterent: Hiſce autem in anguſtiis, filios ſuos conſolatur Hippocrates, monens ut paroxyſmi finem expectemus, priuſquam temerè quid mali pronunciemus. Quamvis enim ex prædictis, convulſiones ſummopere metuendæ ſint (11); fieri tamen poteſt, ut ipſa hæc *παραλα* morbum vel penitus (12), vel ex parte ſolvant: horumque vim benignam ægrota linguæ ſolutione, die quarto, experiri incepit (13), cum plenâ febris (die proximo) intermiſſione, idque intra præſcriptos ab Hippocrate limites, viz. tertio poſt convulſiones die (14). Rebus ficce in meliùs mutatis, nihilominùs ſanitas integra non expectanda eſt, quòd plurima moleſta ſymptomata (15), quæ recidivam minantur, poſt judicationem remanebant, viz. ad jugulum dolor, ſitis, urinæ tenues. Ergo die undecimo repetit febris, novo ſuborto rigore, unde novo judicatio ſperanda eſt (16). Neque hoc ſolùm, ſed & judicationis ſpecies non obſcurè innuitur, viz. vomitio (17) & ſudor (18). Nec latebit Hippocraticè doctum, cur hæc potiùs, quàm alias, excretiones rigor excitet, viz. quia nec urinæ profluvium (19), nec abſceſſus (20), nec alvi fluorem (20), rigores ſolent præcedere.

En morbi acuti exemplum ſine præcedente (quod ſcimus) coctione ſoluti! Rarum quidem, nec ſine ſummâ ægrotantis moleſtiâ, & variis naturæ conatibus, feliciter ſaltem ad finem perductum. Sed notatu non indignum, quod omnes hi conatus diebus judicatoriis criſin moliebantur. Quarto die, lingua ſoluta eſt; quinto,
T
ſudore

fudore oborto, à febre vindicata est; septimo ad se planè rediit; & decimo quarto perfectè judicabatur.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Γ**υναὶκὶ ἐν γαστρὶ ἐχέσθῃ, ἣν οἱ μαστοὶ ὀξυαῖφνης ἰχνοὶ γέγωνται, ἐκτιτρώσκει.

2. Ἦν γυναὶκὶ ἐν γαστρὶ ἐχέσθῃ γάλα πολὺ ἐκ τῶν μαστῶν ῥυῆ, ἀδερὺς τὸ ἔμβρυον σημαίνει. Ἦν δὲ στερεοὶ οἱ μαστοὶ ἔωσιν, ὑγιεινότερον τὸ ἔμβρυον σημαίνει.

3. Ὅκοσά ἐν γαστρὶ ἐχέσθῃ, ὑπὸ πυρετῶν λαμβάνοντα, καὶ ἰχυρῶς ἰχναίνοντα ἀνδρὸς φανερῆς, τίκτεσι χαλεπῶς καὶ ὀπικινδυνῶς, ἢ ὀπτικινδυνεύουσα κινδυνεύουσιν.

4. Ἦν

1. **M**ulieri in utero gerenti si mammae ex improvise graciles fiunt, abortit. Aph. S. 5. No. 37.

2. Mulieri in utero gerenti si multum lactis ex mammis fluxerit, infirmum foetum significat. Si verò solidæ fuerint mammae, saniores foetum significat. Aph. S. 5. No. 52.

3. Quaecunque utero gerentes à febris corripuntur, & vehementer attenuantur absque manifestâ causâ, difficulter & periculose pariunt, aut abortientes periclitantur. Aph. S. 5. No. 55.

4. Si

4. Ἡν γυναῖκί ἐν γαστρὶ ἐχέσῃ αἱ καθάρσεις πορεύονται, ἀδυνάτον τὸ ἐμβρυον ὑγιαίνειν.

6. Γυναῖκί ἐν γαστρὶ ἐχέσῃ, ἢν ἡ κοιλίη πολλὰ ῥυῖ, κίνδυνος ἐκτεῖσθαι.

7. Γυνὴ ἐν γαστρὶ ἐχέουσα φλεβοτομηθεῖσα ἐκτιτεῖσκει, καὶ μᾶλλον, εἰ μᾶλλον εἴη τὸ ἐμβρυον.

8. Γυναῖκί ἐν γαστρὶ ἐχέσῃ τεινεσμός ἐπιγενόμενος, ἐκτεῖσθαι ποιεῖ.

9. Τὰ μυχθῶδες ὅξαναφέροντα πνεῦμα ἐν πυρετοῖσι, ἐκτιτεῖσκονται.

10. Αἱ ἐκ νῶτε ἀλγύματα ἀρρώστιας ἀρχαί, δύσκολοι.

11. Τὰ ὅσφυς ἐς τράχηλον καὶ κεφαλὴν ἀναδίδοντα, πρᾶλύνοντα πρᾶπλήκτικον τρύπον, πασμύδα, πρᾶ-

4. Si mulieri in utero gerenti purgationes prodeant, impossibile est foetum esse sanum. Aph. S. 5. No. 60.

6. Mulieri in utero gerenti si alvus multum fluxerit, periculum ne abortiat. Aph. S. 5. No. 34.

7. Mulier in utero gerens sectâ venâ abortit, & magis, si major fuerit foetus. Aph. S. 5. No. 31.

8. Mulieri in utero gerenti tenesmus superveniens, abortire facit. Aph. S. 7. No. 27.

9. Quæ fufpiriosum efferunt spiritum in febribus, abortiunt. Co. S. 3. No. 446.

10. Ex dorsi dolore morbi principia, difficilia sunt. Co. S. 3. No. 6.

11. Quæ ex lumbis ad collum & caput transeunt, & levis fiderationis modo resolvunt, convulsoria sunt, mentem moventia. At-

T 2

ten-

παρακρουστικά. Ἡ ῥὰ
γὰ καὶ λύειαι τὰ τρι-
αῦτα πασμῶσι ;

12. Ὑπὸ πυρετῷ ε-
χομδρω, πασμῶς ἢν λά-
βῃ, παύειαι ὁ πυρετὸς
αὐθημερὸν, ἢ τῇ ὑστε-
ραίν, ἢ τῇ τρίτῃ.

13. Σπασμῶν φωνὴ
ἐν γονίμῳ λύειαι, ἀ-
πήλλακται τὸ μέγαλιν
νοσήματι.

14. Ὑπὸ πυρετῷ ε-
χομδρω, πασμῶς ἢν λά-
βῃ, παύειαι ὁ πυρετὸς
αὐθημερὸν, ἢ τῇ ὑστε-
ραίν, ἢ τῇ τρίτῃ.

15. Ὑποσφοαὶ λαμ-
βάνονται, οἷσιν ἂν ἀπυ-
ρέτοις γρομένοισιν ἀ-
ΐρυπνία ἐρρομένοι πρὸς
γίνωνται, καὶ ὕπνοι
ταραχώδεις, ἢ ἀρ-
ρώστη τὸ σῶματι, ἢ
ἀλγύματα ἐνὸς ἐκάστου
τῶν μελέων.

tendendum autem est,
num talia solvuntur
convulsione? Co. S.
3. No. 10. Prædict. S.
16. L. 1.

12. Si à febre deten-
tum convulsio corri-
piat, sedatur febris eâ-
dem die, aut postridie,
aut tertiâ die. Judicat.
S. 12. Co. S. 1. No.
231.

13. In convulsioni-
bus si vox die legitimo
solvitur, à magno mor-
bo liberat. M. Pop. P.
708. No. 8.

14. Si à febre deten-
tum convulsio corri-
piat, sedatur febris eâ-
dem die, aut postridie,
aut tertiâ die. Judicat.
S. 12. Co. S. 1. No.
231.

15. Recidivæ fiunt
in his quibus, febribus
desinentibus, vigiliæ
fortes accedunt, aut
somnia turbulenti, aut
corporis debilitas, aut
dolores uniuscujusque
membri. Judicat. S. 9.

16. Ὑπὸ καύσῃ ε-
χομένῳ, ὀπιγνομένῳ ῥί-
γεῖ, λύσις.

17. Ἦν δὲ καὶ ῥί-
γεῖ παρὰ τὴν καρδίαν, καὶ τὰ
κάτω μέρη τῆς ὑποχον-
δρίας ψύχρα ἔχῃ, καὶ
θάνατον ἔτι ὅ ἐμείλῃ
παρέσθαι.

18. Ἐν καύσῳ, εἰάν
ὀπλάβῃ ῥίγεῖ, φιλέει
ἰκτερίδα.

19. Οἷσι ῥίγεῖ, ἔρῃ
ὀπίσθασιν.

20. Ἀποτάσεις εἰ
μάλα, οἷσι ῥίγεα.

16. A febre ardente
detento, rigore super-
veniente, solutio fit.
Aph. S. 4. No. 58.

17. Si verò rigor su-
perveniat, & partes in-
fra præcordia frigida
sint, citius adhuc vo-
mitus aderit. Prænot.
S. 25.

18. In febre ardente,
si rigor insuper corri-
piat, exudare solet. Ju-
dicat. S. 11.

19. Quibus rigor,
urinæ suppressio. Co.
S. 1. No. 43.

20. Quibus rigores
fiunt, nil ferè abscede-
re solet. M. Pop. P.
797. No. 25.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΤΕΣΣΑΡΕΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΣ.

37. **Μ**Ελιδίη, ἣ κατέκειτο πρὸς τὸ τ' Ἡρῆς
 ἱερόν, ἤρξατο κεφαλῆς, καὶ τραχή-
 λε, καὶ γένεθρον ἰσχυρὸς· αὐτίκα δὲ πυ-
 5 ρετὸς ὀξύς ἔλαβε. Γυναικῖα δὲ Σμικρὰ ἐπε-
 φαίνεται· πόνοι τῶν πάντων ξυνεχέες. Ἐκλή-
 κωμαλώδης, ἀσώδης, φερκώδης· ἐρίθημα ἐπὶ
 γνάθων· Σμικρὰ παρέκρυσεν. Ἐβδόμη, ἰδρω-
 σε· πυρετὸς διέλιπεν· οἱ πόνοι παρέμεινον·
 10 ὑπέφρεψεν· ὕπνοι Σμικροί. Οὐρα Ἀχὺ τέ-
 λεθρα, εὐχερα μὲν, λεπτὰ δέ· Ἀσχωρήματα
 λεπτὰ, χολώδεα, δακνώδεα, κάρλα ὀλίγα, μέ-
 λανα, δυσώδεα διήλθεν. Οὐρῆσιν ὑπόστασις
 λευκή, λεῖπ· ἰδρωσεν. Ἐκέρθη τελείως ἐνδεκά-
 15 καλαίη.

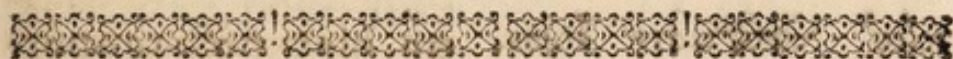
ÆGER DECIMUS QUARTUS.

37. **M**Elidia, quæ ad Junonis ædem decum-
 bebat, ex capite, cervice, & pectore
 vehementer dolere cœpit, confestimque fe-
 bris acutaprehendit. Menstruæ verò purga-
 tiones paucæ visæ sunt, horumque omnium
 continentes erant dolores. Sexto die, profun-
 dus eam sopor corripuit, stomachi fastidium &
 æstuatior, horror, malarum rubor, deliravit.
 Septimo, profuso sudore febris intermisit, do-
 lores perseverabant, febris rediit, somni parvi
 aderant. Urinæ per totum morbum laudabilis
 fuere coloris, cæterum tenues. Alvi recre-
 menta tenuia, biliosa, mordacia admodum pau-
 ca, nigra, graveolentia prodierunt. In urinis
 subsederunt alba & lævia, sudor dimanavit, die
 undecimo judicatione integrè est absoluta.

DEMON-

DEMONSTRATIO.

AD illustrandam doctrinam Hippocraticam hujus quoque ægritudinis historia, figillatim licet non proponantur quotidiana symptomata, non parùm confert. Ad sextam usque diem permanentes capitis dolores, fortes & continui, morbum vehementem significant; at mortiferum, si quod aliud lethale signum comparuisset (1). Sed cùm urina, etiamsi tenuis ab initio, bene colorata fuit; post febris intermissionem, nihil, præter recidivam, ex cruditate (2), & dolorum perseverantia pronuntiandum est (3). Color verò dejectionum lethalis omnino negligendus est, quòd prægressæ recidivæ conditio judicationem (4), quinto post die, necessario supposuit; undecimo ergo die perfectè judicabatur.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Κ**εφαλῆς ὀδυῖναι
ἰσχυρὰ τε, καὶ
συνεχέες, συν' πυρετῶ,
ἢν μὲν τί τ' θαναλωδέων
σημείων προσγίνοιτο,
ὀλέθριον κάρη.

2. Ὁκός

1. **C**apitis dolores
fortes, & con-
tinui, cum febre, siqui-
dem lethaliū signo-
rum quid accesserit,
perniciōsi valde sunt.
Prænot. S. 22.

2. Qui-

2. Ὅκείσοισι δὲ ἂν οἱ πυρετοὶ παύωνται, μήτε σημεῖων γενομένων λυτηρίων, μήτε ἐν ἡμέρησι κρείμνησιν, ὑποφρογὴν προσδέχεσθαι ἐλπὶς τῷ τέτοις.

3. Ὑποφρογὰ λαμβάνοντα, οἷσιν ἂν ἀπυρέτοις γνομήσοισιν ἀβρυπνιὰ ἐρρομήσιν προσγίνωνται, καὶ ὕπνοι ταραχώδεις, ἢ ἀρρώστῃ τῷ σώματι, ἢ ἀλγήματα ἐνὸς ἐκάστου τῶν μελέων.

4. Καὶ εἰ ἐκλελοιπότῃ πυρετῷ, καὶ ἰδρωτὶ ὀπιγνομήσῃ, πυρρὸν ὕδρον ἐρήσει λελυκὺς ὑπόστασιν ἔχον, προσδέχεσθαι τέτοις ὑποφρογῇ πυρετῷ αὐθήμερον. Αὐτὰ δὲ αἱ ὑποφρογὰ πεμπάται κείνοντα ἀκίνδυνοι.

2. Quibus febres cessant, neque signis salutaribus apparentibus, neque in diebus judicatoriis, his reverfuras expectandum est. Prænot. S. 24.

3. Recidivæ fiunt in his, quibus febribus desinentibus vigiliæ fortes accedunt, aut somni turbulenti, aut corporis debilitas, aut dolores uniuscujusque membri. Judicat. S. 9.

4. Et si, febre deficiente cum sudore accedente, urinam fulvam minxerit quæ albam habet subsidentiam, his expectare oportet recidivam eodem ipso die. Hæ verò recidivæ quinto die judicantur extra periculum. Judicat. S. 9.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΔΗΜΙΩΝ

ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ.

HIPPOCRATIS

DE

MORBIS VULGARIBUS LIBER TERTIUS.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

Ἀρρώστου Πρώτου.

Ι. ΠΥθίων, ὃς ἦν καὶ παρὰ Γῆς ἱερὸν ἤρξατο
τρεμῶ ἀπὸ χειρῶν. Τῇ πρώτῃ, πυ-
ρετὸς ὄξυς, λήρη. Δόλιερη, πάντα παρω-
ξιώθη. Τέττη, τὰ αὐτὰ. Τέλειρῃ, ἀπὸ κοι-
λῆς

SECTIO PRIM A.

Æger Primus.

Ι. PΥthio ad Telluris ædem habitabat. Huic
statim primo die tremor ex manibus, fe-
bris acuta, & mentis vacillatio cœpit. Quæ
omnia postridie exasperata sunt, & tertio ea-
dem perseveravêre. Quarto, ex alvo pauca,
U
sincera,

λῆς ὀλίγα, ἀκρῆλα, χολώδεα διήλθε. Πέμπτη,
 πάντα παρωξύνθη· ὕπνοι λεπτοί· κοιλίη ἐστῆ.
 Ἑκτὴ, πύελα ποικίλα, ὑπέρυθρα. Ἑβδόμη,
 τόμα παρέρυθη. Ογδὸν, πάντα παρωξύν-
 5 θη· τρόμι καὶ πάλιν παρέμηνον· ἔρα δὲ κα-
 ταρχὰς μὲ καὶ μέχερ τὸ ογδόης, λεπτὰ, ἄχρα,
 ἐναιώρημα εἶχον ἐπινέφελον. Δεκάτῃ, ἰδρωσε·
 πύελα ὑποπέποντα· ἐκρίθη. Καὶ ἔρα ὑπό-
 λεπτα πρὸς κρείσιν. Μετὰ δὲ κρείσιν, τεσσαρα-
 10 κοστῇ ἡμέρῃ ὕστερον ἐμπύημα πρὸς ἔδρυν, καὶ
 στραγγισμῶδης ἐγγίετο ἀπόσασις.

sincera, biliosa transmissa sunt. Quinto, in-
 valuerunt omnia, tremores perseverârunt, som-
 ni exigui aderant, alvus constitit. Sexto, spu-
 ta fuerunt varia, aliquantulum rubra. Septi-
 mo, os perperam distractum est. Octavo, in-
 gravescentibus omnibus etiamnum tremores
 permanebant. Urinæ verò à principio qui-
 dem & ad octavum usque diem tenues, deco-
 lores, sublime quiddam in medio innatans nu-
 bilum habebant. Decimo, sudoribus provo-
 catis paulumque maturioribus redditis sputis
 judicatus est, & sub iudicium ipsum urinæ
 aliquantisper, tenues visæ sunt. Post iudica-
 tionem verò, quadragesimo tandem die, cir-
 ca sedem suppuratio facta est, & in stranguri-
 am abscessus transiit.

DEMONSTRATIO.

EX duobus quæ primo die occurrunt symptomatibus, delirium valde metuendum esset (1), ni manuum tremor, alterum, nec leve quidem symptoma præcessisset. Hoc autem posito, non modo non metuendum est delirium, sed & maximè prodesse censendum; quod inde critica tremorum cessatio speranda fuit (2). Constat autem tremores post delirium cessasse, quoniam ad octavum usque diem amplius non memorantur; tunc enim *πρόμυι πάλιν παρέμεινον*, i. e. redierunt & permanebant, non ut priùs statim desierunt. Aliàs ab interpretibus expositam esse hanc sententiam fatis scio, viz. tremores sine intermissione etiamnum permanebant. Sed quâ ratione, vel autoritate, id planè nescio; nam *πάλιν* apud nullos, quos videre contigit, authores durationem, sed mutationem rei significat. Pace ergo dissentientium, diversam expositionem sequar; cum id non solum usus communis suadet, sed & Aphorismorum, Coacarum, Prænotionum, & libri de Judicationibus autoritas idem cogit. Omnes nempe asserunt tremores in febribus ardentibus à delirio solvi. Ab hoc die ad octavum, morbi principium duravit, variis incidentibus ingravescens, quæ nec mortem, nec crisin præse ferunt. Tum primum enim coctionis, imperfectæ licet, signa in urinis conspecta sunt; ideoque febris die proximo critico judicabatur.

Quoniam verò sub iudicium ipsum, urinæ tennes erant, morbi reliquiae non nisi longo post tempore, viz. die quadragesimo, stranguriâ & suppuratione circa sedem factâ, penitus subactæ sunt.

In hoc ægroto notatu dignissimum est, quòd licèt abscessus sedis suppuratorius, & stranguria non ante diem quadragesimum evenerint, à decimo tamen morbi die, medico Hippocratico præfagienda fuerunt; ex diuturna scilicet urinæ tenuitate (3), & tremoribus absque iudicatione legitimâ solutis (4). Febris die decimo iudicabatur, quoniam paribus diebus exacerbata est (5); iisdemque jugiter morbum depellere natura conatur. Nam die secundo, omnia ingravescabant; quarto dejectiones erant sinceræ, i. e. exacerbatoriæ (6); nec morbi idea, quamvis quinto die omnia exacerbata sunt, exinde mutatur, nam in morbis magnis accessiones sæpe reduplicantur (7). Die quarto per alvum, sexto per sputum crisis incepta est, octavo omnia exacerbata sunt, & decimo iudicatur.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Τ**ῆσι δ' ἐν ἀρχῇσι τῷ πυρετῶν ἢν τε πρᾶξιν ἐν τῇ ἐπιγνώσει, ἢν τε ἀπὸ πλεξίς τῶν μελέων τινός, εἰδέναι τὸν ἄνθρωπον ἀπολλύμενον, ἢν μὴ πανάπασιν ἢ τῷ καλίστων τῶν σημείων ἐπιγνώσει, ἢ σώματι ἀρετῇ ἐποκέσει.

2. Οἵσοισιν ἀν ἐν τοῖσι καύσοισι πρόμνη γινώσκωνται, πρᾶξιν ἐν τῇ λύσει.

3. Οἵσοι δ' ἀν ἐν λεπτὰ καὶ ὡμὰ ἐρέσει πάλιν χερσὶν, ἢν τ' ἀλλὰ ὡς πρᾶξιν ἐν τῇ ἐπιγνώσει, ἢν τε ἀπὸ πλεξίς τῶν μελέων τινός, εἰδέναι τὸν ἄνθρωπον ἀπολλύμενον, ἢν μὴ πανάπασιν ἢ τῷ καλίστων τῶν σημείων ἐπιγνώσει, ἢν σώματι ἀρετῇ ἐποκέσει.

4. Οἵσοισιν ἐν πυρετῶν ἀκρίτως τὰ προμνη γινώσκωνται, πρᾶξιν ἐν τῇ λύσει.

1. **I**N principiis febrium, five delirium accesserit, five alicujus membri syderatio, perituum hominem sciendum est, si non omnino aut ex optimis signis aliquod accesserit, aut corporis vires adsint. Prædict. S. 23. L. 2.

2. Quibuscunque in febribus ardentibus tremores fiunt, delirium solvit. Aph. S. 6. No. 26. Judicat. S. 11. Co. S. 5. No. 185.

3. Quicunque urinas tenues & crudas mingunt multo tempore, si alia velut superstitionibus futuris signa fuerint, his abscessum expectare oportet ad loca infra septum transversum. Prænot. S. 11.

4. Quibuscunque in febribus tremores citra judi-

μώεα παύεαι, τατέ-
οισι χέονω ἐς ἄρθεα ἀ-
πόστασις ὀδυώδης ἐκ-
πυῖσα καὶ κύστις ἐπώ-
δυω.

5. Τὰ δὲ παροξυσ-
μῶνα ἐν ἀρτίῃ, κείμεναι
ἐν ἀρτίῃσιν. Ὡν δὲ οἱ
παροξυσμοὶ ἐν πείσῃ-
σι, κείμεναι ἐν πείσῃ-
σι.

6. Αἱ ἐς ἄκρητα τε-
λευτῶσαι καθάρσεις, ἐν
πᾶσι παροξύντικαι.

7. Οἱ λαβόντες ἐς
τὸ αὐρὸν παροξυνθέντες,
κακόν.

judicationem cessant,
his temporis progressu
abscessus dolorificus
suppuratorius in arti-
culos fit, & vesica do-
lorifica. Co. S. I. No.
198.

5. Quæ verò pari-
bus diebus exacerban-
tur, paribus judican-
tur. Quorum autem
exacerbationes in im-
paribus fiunt, ea in im-
paribus judicantur. M.
Pop. P. 672. No. 37.

6. Meracæ definen-
tes purgationes, omni-
bus quidem exacerba-
toriæ sunt. Prædict. S.
15. L. I.

7. Qui accessione
correpti, postero die
exacerbantur, malum
est. Co. S. I. No. 112.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

2. **Ε**Ρμοκράτης, ὃς καλέκετο πρὸς τὸ καινὸν
 τεῖχος, πῦρ ἔλαβεν. Ἡρξάτο δὲ ἀλ-
 γέειν κεφαλῇ, ὁσφυῖ· ὑποχονδρίαι ἐντασις ὑπο-
 λάπαρ· γλῶσσα δὲ ἀρχομύῳ ἐπεκαύθη· κώ-5
 φωσις αὐτίκα· ὕπνοι ἐκ ἐνήσαν· διψώδης ἔλί-
 αν. Οὖρα παχέα, ἐρυθρά, κείμενα ἔκαθί-
 ζαντο· ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐκ ὀλίγα ξυσκεκαυμμένα
 διήλθον. Πέμπτη, ἔβησε λεπτὰ· εἶχεν ἐναιώρημα·
 ἔχ' ἰδρυτο· ἐς νύκτα παρέκρυσεν. Ἐκτῇ, ἰκ-10
 τερωδης·

ÆGER SECUNDUS.

2. **H**ermocrates qui secundum novum mu-
 rum decumbebat, igne, hoc est, vehe-
 mentissimâ febre correptus est. Cœpit ex ca-
 pite lumbisque dolere, præcordia molliter con-
 tendebantur. Lingua verò per exordia deusta
 fuit, confestimque surditas obnata est, somni
 non aderant, sed nec admodum sitibundus erat.
 Urinas crassas, rubras, quæ in matellâ depo-
 sitæ non subsidebant, reddidit. Ex alvo ve-
 rò exusta non pauca demissa sunt. Quinto
 die, urinas minxit tenues, suspensum quid in
 medio habentes, neque subsidentes. Sub noctem
 desipuit. Sexto, aurigine tentatus est, ingra-
 vescebant.

τερνύδης· πάντα παρωξύνθη· ἔκαλενόφ. Εβ-
 δόμη, δυσφύως· ἔρα λεπλά, ὄργια· τὰς ἐπο-
 μύας πῶρα πλησίως. Περὶ δὲ ἐνδεκάτῳ ἑόνῳ,
 πάντα ἔδοξε καθιδύνα· κῶμα ἤρξατο· ἔρα
 5 παχύτερα, ὑπερυθρα, κάτω λεπλά, ἔκαθί-
 ξατο· ἡσυχῇ καλενόφ. Τεσσαρεσκαιδεκάτῃ,
 ἄπυρ· ἔχ' ἰδρωσεν· ἐκοιμήθη· καλενόφ· πάν-
 τα· ἔρα πῶρα πλήσια. Περὶ ἐπτακαιδεκάτῳ
 ἑόνῳ, ὑπέστρεψεν· ἐθερμάνθη· τὰς ἐπομύας,
 10 πυρετός ὄξύς· ἔρα λεπλά. Πάλιν δὲ εἰκοστῇ
 ἐκείθη, ἄπυρ· ἔχ' ἰδρωσεν. Απόσιτος πῶρα
 πάντα τ' χρόνον· καλενόφ· Ἀγαλέεας ἐκ ἐ-
 δύνατο· γλῶσσα ὀπίξηρ· ἐκ ἐδίφα· καλε-
 15 κοιμάτο μικρὰ κωμαλίωδης. Περὶ δὲ εἰκοστῇ
 καὶ

vescebant omnia, neque sibi satis constabat.
 Septimo, molestè habuit, urinæ tenues, fimi-
 les erant, identidem subsequētibz diebus se-
 gessit. Ad undecimum autem diem allevari
 omnia visa sunt. Sopor cœpit, urinæ crassi-
 ores, subrubræ, deorsum tenues erant, neque
 subsidebant. Paulisper ad intelligentiam rediit.
 Decimo quarto, à febre immunis fuit, non su-
 davit, dormivit, prorsus mente constabat, uri-
 næ eadem. Ad decimum septimum, revertit
 morbus, incaluit, deinceps febris erat acuta,
 urinæ tenues. Rursus autem vigesimo die ju-
 dicatus est, à febre immunis fuit, neque su-
 davit. Hoc toto tempore cibum averfabatur,
 mente constabat, loqui non valebat, lingua
 resiccabatur, non sitiebat, sopore tentatus ali-
 quantulum dormivit. Circiter verò quartum
 &

καὶ τετάρτῳ, ἐπεθερμάνθη· κοιλίη ὑγρὴ, πολλοῖσι, λεπτοῖσι ῥέεσα· καὶ τὰς ἐπομύδας, πυρετὸς ὀξύς· γλῶσσα ξυεκαύθη. Ἐβδόμῃ καὶ εἰκοτῇ, ἀπέθανε. Τέτῳ κώφωσις ἄρ' ἐτέλει· παρέμεινεν· ὄρα παχέα, καὶ ἐρυθρά, ἐκαθίστάμενα, ἢ λεπτὰ καὶ ἄχρεα, καὶ ἐναιώρημα ἔχοντα· γούεας δὲ ἐκ ἡδύνατο.

& vigesimum, denuo incaluit, alvus fluida, liquida, & tenuia multa demisit, & proximis deinceps diebus febris acutaprehendit, lingua exusta est. Septimo & vigesimo obiit. Huic per totum morbum surditas permansit, urinæ crassæ & rubræ non subsidebant, aut tenues & decolores, & suspensum quid in medio innatans habebant. Cibum verò capere non valebat.

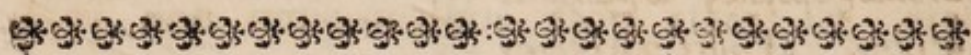
DEMONSTRATIO.

FEbris exquisitissimè ardentis exemplum in Hermocrate proponitur, cujus motus tum exacerbatorii, tum judicatorii, diebus legitimis & imparibus in judicium capitis agrotantem vocant; vitam, vel mortem alternatim meditantes. Post varias tandem colluctationes, fatifcente demum naturâ, morbus immitis die à denunciato bello vigesimo septimo victoriam reportavit. Dolores capitis (1) & lumborum (2), lingua exusta (3), vigiliæ (4), furditas (5), præsertim cum urinis non subsidentibus (6), & exustâ alvo, morbi malignitatem satis superque illustrant. Omnia nempe hæc symptomata incendium intus delitescens detegunt, cerebroque non leve periculum imminere præsagiunt. Ergo die quinto deliravit, & sexto intelligentiâ omnino privatur. Nihil autem ictero gravius infausto hoc die accidit (7), tum quòd furditas cum urinis rubris non confidentibus præcessit, tum quòd hypochondrium dextrum intendebatur (8); auriginosa enim hæc suffusio, etsi nulla prægressa fuissent mala symptomata, morbum suspectum reddidisset: Gravibus autem superveniens malis malignitatem, prius indicatam, magnoperè confirmat. Infaustum dico diem sextum, quoniam si icterus die sexto vel citiùs sine rigore invadat (9), perniciosus censetur; si vero rigores sexto die contingunt, ægroti difficulter judicantur (10). Sed non solum malè audit icterus hicce, quòd hepatis inflammationem sequatur,

sequatur, verum etiam quod inter judicatoria non judicantia nuncupandus sit; ideoque vel mortem, vel summum periculum significat (11): Idque maximè, quod humoris peccantis tantam vel quantitatem, vel malignitatem supponit, ut multum metuendum sit, ne vires corporis oneri excutiendo pares non sint.

Ex sequentibus jam, utrum mors, vel difficile continget judicium, decernendum est. Si mala post judicatorium non judicans mitescent, vel saltem non augmentur, subjugari posse morbum spes aliqua restat. Sin autem symptomata ingravescent, gravius quid non abs re metuendum. In hoc ægro omnia ingravescebant, & præcipuè delirium, quo nullus ictero magis invisus hospes (12). Hinc enim cessante delirio ἀφωρον futurum ægrotum Cous prædixit. Δυσφορίη, i. e. corporis inquietudo, docet naturam adhuc cum morbo luctari, & si qua patet via, crisin moliri: Sed cum nihil profecerit (13), novum imbecillitatis indicium exhibetur. Die undecimo levamen breve quidem ægrotanti, nullum verò medenti (nec coctionis quippe, nec criseos signis apparentibus) solamen affert. E contra, perniciose multa undique instabant; prædicto ergo levamini non solum non fidentum (14), sed & omnis recuperandæ sanitatis spes penitus abjicienda est (15). Miserrima licet sit hæc febricitantis conditio, mutationes tamen in urinis protrahendam esse aliquantisper vitam pollicentes (16), solatiolum quoddam præbent; dantur enim induciæ, quo natura vires suas contra hostem postea experietur. Nec ignavè se gessit moriturus, decimo

quarto nempe febrem repressit, dormivit, & ad se rediit; sed cum nec sudavit, nec coctione adjutabatur, febris die septimo revertit, quam ægrotus renovatis viribus paululùm repulit, vocis tamen defectio (17) cum sopore (18) & inappetentiâ (19) (quæ toto fermè morbi decursu durarunt) effactas penitus vires testatur, & ægrotum in deditionem redigit.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Κ**εφαλαλγίη ἐν ὀξείᾳ, ὑποχόνδριον ἀνεσπασμῶδες, μὴ ρύεντι αἵματι ἐκ ρινέων, ἐς φρενιτικὸν πρὸς ἴσταται.

2. Αἱ ἐκ νώτε ἀλγύματα ἀρρώστιας ἀρχαί, δύσκολοι.

3. Αἱ δασεῖαι κατὰ ξηροί, φρενιτικαί.

4. Κάκιον δὲ μὴ κοιμᾶσθαι, μήτε τὴν ἡμέραν, μήτε τὴν νύκτα. Ἡ γὰρ ὑπὸ ὀδυῖνός τε καὶ πόνων ἀγρυπνίη, ἢ πρὸς ἀφροσύνην ἔσται ἀπὸ τούτου τῶν σημείων.

5. Ὅσοι-

1. **C**apitis dolor in morbo acuto, præcordium revulsum, non profluente è naribus sanguine, ad phrenitidem devenit. Co. S. 1. No. 170.

2. Ex dorsi dolore ægritudinis principia, difficilia sunt. Co. S. 3. No. 6.

3. Asperæ (linguæ) resiccatae, phreniticæ sunt. Co. S. 2. No. 150.

4. Pessimum autem est non dormire, neque die, nec nocte. Aut enim præ dolore ac afflictionibus vigiliæ adsunt, aut delirium aderit ab hoc signo. Prænot. S. 9.

5. Qui-

5. Ὅσοισιν ἂν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τὰ ὦτα κωφωθῇ, τετέοισι, μὴ λυθέντ^α τ^ς πυρετ^ς, μανῆται ἀνάγκη.

6. Κώφωσις, καὶ ἔρα ακαλιάστα, ἐξέρυθρα, ἐναιωρῆμνα, π^ρακρο-
τικόν. Τοῖσι τετέοισι ἰκτερεῖς, κακόν.

7. Ἰκτερε^ς πρὶ μ^ε τ^ς ἐβδόμης ἡμέρης ἐπι-
γνώμην^α, κακόν. Ἐβ-
δόμη δέ, καὶ ἐνδεκάτη,
καὶ τεσσαρεσκαδεκάτη
κρίσιμον, μὴ σκληρύ-
γων ὑποχόνδρια.

8. Vid. No. 7.

9. Ἐν πυρετῷ χο-
λώδει πρὶ τ^ς ἐβδόμης
μέτα ῥίγε^ς ἰκτερε^ς
ἐπιγνώμην^α, λύει τ^ς
πυρετόν. Ἄνδρ^ς δὲ ῥί-
γε^ς ἢν ἐπιγνώμην^α ἐξω
τ^ς καιρῶν, ὀλέθριον.

10. Ὅκόσοισιν ἐν τοῖ-
σι πυρετοῖσιν ἐκταύοισιν
ἔσσι ῥίγεα γίνεσθαι, δύ-
σχετα.

11. Τὰ

5. Quibuscunque in febribus aures obsur-
duerint, non soluta fe-
bre, insanire necesse
est. Judicat. S. 11.

6. Surditas, & urinæ non confidentes, valde rubræ, innatantes, men-
tis emotionem porten-
dunt. His morbo re-
gio corripī, malum est.
Prædict. S. 4. L. 1.

7. Morbus regius ante septimum diem accedens, malum. Sep-
timo verò, ac nono, &
undecimo, & decimo
quarto judicatorius est,
si non præcordia indu-
ret. Co. S. 1. No. 172.

8. Vid. No. 7.

9. In febre biliosa ante septimum diem si accedat morbus regius cum rigore, solvit fe-
brem. Verum sine ri-
gore si accedat extra
temporis occasiones,
perniciosus est. Vict.
Acut. P. 313.

10. Quibus in fe-
bribus rigores sexto
die fiunt, difficulter ju-
dicantur. Aph. S. 4.
No. 29.

11. Ju-

11. Τὰ κρείσιμα μὴ
κρίνοντα, τὰ μὲν θανα-
τώδεα, τὰ δὲ δύσκη-
τα.

12. Κακὸν δὲ καὶ
ὅπῃ ἐκλέρω μέρωσις, τέ-
ρας ἀφώνους ἀθανά-
τους συμβαίνει πνί-
γεσθαι. Τάχα δὲ καὶ
κοιλίῃ πονηρῦεται τέ-
τοισι.

13. Οἱ ἀσώδεις ἀνε-
μέτως παροξυνόμενοι,
κακὸν.

14. Τοῖσι μὴ κατὰ
λόγον καθίζουσιν ἐ δὲ
πιστεύειν, ἐδὲ φοβεῖσθαι
λίαν τὰ μυχθηρὰ γινό-
μενα ὡδολόως. Τὰ
γὰρ πόλλα τῶν τοιυτέων
εἰσιν ἀβέβαια, καὶ ἐ
πάνυ τοὶ ἀγαμέμνεις, ἐδὲ
χρονίζεν εἰώθε.

15. Τὰ ἐλεύθερα ἀσύν-
μως ῥασιωνήσαντα, θά-
νατον σημαίνει.

16. Ἐν τοῖσι πυ-
ρετοῖσιν εἰάν μεταβο-
λὰς ἔχη τὸ ὕδρον, χρο-
νον

11. Judicatoria non
judicantia, partim le-
thalia, partim difficilis
judicii. M. Pop. P. 686.
No. 34.

12. Mala est ex ic-
tero fatuitas, hos voce
privari & sentientes
suffocari contingit.
Fortassis etiam & alvus
his malè afficitur. Co.
S. 2. No. 75. 76. 77.

13. Qui anxie se jac-
tantes sine vomitu in-
gravescunt, malè ha-
bent. Co. S. 4. No. 9.

14. Quæ non secun-
dum rationem levant
credere non oportet,
neque timere valde
quæ præter rationem
funt prava. Multa e-
nim horum sunt incon-
stantia, nec admodum
permanere, nec durare
solent. Aph. S. 2. No.
27.

15. Perniciosa sine
signis levantia, mortem
indicant. Prædict. S.
6. L. 1.

16. In febribus si
mutationes habeat uri-
na, diuturnitatem fig-
nificat,

νον τε σημαίνει, καὶ ἀνάγκη τῷ ἀδενέοντι μεταβάλλειν καὶ ἐπὶ τὰ χεῖρα, καὶ ἐπὶ δάκτυλα. Ἦν ἀρχόμενα ἔρα μὴ ὄμια ἦ, ἀλλὰ γένηται πάχυνται ἐκ λεπτῶν, καὶ παντελῶς λεπτά, δύσπεπτα καὶ ἀβέβαια τὰ τοιαῦτα.

17. Οἷσι φωνὰ ἅμα πυρετοῖσι ἐκλείπεται μὲν κρείσσιν, προμώδεες καὶ κωμαλώδεες τελειοῦσι.

18. Αἱ μετ' ἐκλύσιτο κατόχως ἀφωνία, ἐλεύθερα.

19. Ἐν πάσῃ νόσῳ τὸ ἐρρωδῆς ἢ ἀγνοίαν, καὶ εἰ ἔχειν πρὸς τὰς προσφορὰς, ἀγαθόν. Τὸ δ' ἐναντίον, κακόν.

nificat, & necesse est ægrotum mutari ad deteriora, & ad alteram partem. Si urinæ ab initio non similes fuerint, sed ex tenuibus crassæ fiant, & penitus tenues, tales ægrè judicant & inconstantes sunt. Judicat. S. 7. No. 7.

17. Quibus voces cum febris deficientes post judicationem, hi tremantes & soporosi moriuntur. Prædict. S. 12.

18. Vocis defectioes cum exolutione alto sopore detinente, perniciosæ. Prædict. S. 12.

19. In omni morbo mente valere, & bene se habere ad ea quæ offeruntur, bonum est. Contrarium verò, malum. Aph. S. 2. No. 23.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

3. **Ο** Καλακείδης ἐν τῇ Δεάλκῃς κήπῳ,
 κεφαλῆς βάρῳ, καὶ κρόταφον δεξιὸν
 ἐπωδυνῶς εἶχε χεῖρον παλῶ· μὲν δὲ προφά-
 5 σι, πῦρ ἔλαβε· κατεκλιθῆ. Δούλέρη, ὅξ ἀ-
 ριγερῶ ὀλίγον ἀκρητον ἐρρύη ἄμμα· ἀπὸ δὲ κοι-
 λῆς κόπρενα καλῶς διήλθεν· ὅρα λεπτὰ, ποι-
 κίλα, ἐναιωρήματα ἔχοντα Σμικρὰ, οἷον κείμενα,
 γονοειδέα. Τρίτῃ, πυρετὸς ὀξύς· Ἀχχωρή-
 10 ματα μέλανα, λεπτὰ, ἐπαφρα· ὑπὸ τῆσιν πε-
 λιδνὴ Ἀχχωρήμασιν· ὑπεκαρῶτο· ἐδυσφόρει
 πρὸς

ÆGER TERTIUS.

3. **Q**uidam in Dealcis hortis decumbens, ex
 longo intervallo capitis gravitate &
 temporis dextri dolore conflictatus, ex levi
 verò occasione, igne, hoc est, vehementi fe-
 bre, correptus decubuit. Postridie ex sinistrâ
 nare paucus sincerus sanguis effluxit. Alvus
 autem stercora probè demisit. Urinæ tenues,
 in quibus varia inerant suspensa quædam in
 medio innatantia, hordei tosti non exactè mo-
 liti crassioribus frustulis ferè similia, genitale-
 que semen referentia. Tertio die, febris acu-
 taprehendit, dejectiones nigræ, tenues, spu-
 mantes processere, & quæ in iis secessibus sub-
 scribebant, livida erant, sopore aliquantulum
 premebatur; cùm desurgeret, molestè habe-
 bat.

πρὸς τὰς ἀνατάσιας· ἔρρις ὑπότασις πελιδνή,
 ὑπόγλιχρῶ. Τετάρτῃ, ἡμεσε χολώδεα, ξαν-
 θὰ, ὀλίγα· Αἰσλιπὼν ὀλίγον, ἰώδεα. Εξ ἀρι-
 στέρῃ ὀλίγον ἀκρητον ἐρρύη· Αἰσχωρήματα ὄμγια,
 ἔρα ὄμγια· ἐφίδρωσε πρὸς κεφαλῇ, καὶ κληΐδα· 5
 πωλῶν ἐπήρθη· μηρῶ ὀδύνη κατ' ἴξιν· ὑποχον-
 δρὶς δεξιῇ ξύντασις ὑπολάπαρῶ· νυκτὸς ἐκ
 ἐκοιμήθη, παρέκρυσσε Σμικρά. Πέμπτῃ, Αἰσ-
 χωρήματα πλείω, μέλανα, ἔπαφρα· ὑπότα-
 σις μέλαινα Αἰσχωρήμασι· νύκτα ἐχ ὑπνώσε, 10
 παρέκρυσσεν. Ἑκτῇ, Αἰσχωρήματα μέλανα,
 λιπαρά, γλίχρα, δυσώδεα· ὑπνώσε· καλενόμε-
 μαλλον. Ἑβδόμῃ, γλῶσσα ὑπέρηρῶ· διψώ-
 δης·

bat. Quæ in urinis subsidebant livida & ali-
 quantisper glutinosa erant. Quarto, biliosa,
 flava, pauca, vomitione rejecit, paulumque
 intermittens, virulenta. Ex nare finistrâ pau-
 cus sincerus sanguis defluxit, dejectiones eæ-
 dem urinæque erant, paucus tenuisque fudor
 circa caput & jugulum obortus est, lien sub-
 latus intumuit, femur è directo respondens do-
 lorprehendit. Præcordiorum dextrorum con-
 tensio submollis fuit, nocte non dormivit, ali-
 quantulum deliravit. Quinto, dejectiones fu-
 ere copiosiores, nigrae, spumantes, in quibus
 subsidebant nigra, nocte nihil dormivit, desi-
 puit. Sexto, dejectiones nigrae, pingues, glu-
 tinosæ, foetidæ erant, dormivit, meliusque
 mente constabat. Septimo, lingua valde re-
 siccata, sitibundus erat, non dormivit, delira-
 vit,

δης· ἐκ ἐκοιμήθη· παρέκρυσεν· ἕρα λεπλά,
 ἐκ εὐχρα. Ογδόη, ἀσχωρήματα μέλανα,
 ὀλίγα, συνηκότες· ὑπνώσε· καλινόει· διψώ-
 δης ἔλινω. Ενάτη, ἐπερρίγωσε· πυρετὸς ὀξύς·
 5 ἰδρωσε· ψύξις· παρέκρυσσε· δεξιῶ ἱλλαινε·
 γλῶσσα ὑπέρηρ· διψώδης, ἄρτυρ· Δε-
 κάτη, αὖτε τὰ αὐτά. Ενδεκάτη, καλινόφ δι-
 ὄλε πάνλια· ἄπυρ· ἰδρωσεν· ἕρα λεπλά,
 αὖτε κελσιν. Δύο διέλιπεν, ἄπυρ· ὑπέρ-
 10 ἔρψε τεσσαρεσκαιδεκάτη. Αὐτίκα δὲ νύκτι
 ἐκ ἐκοιμήθη, πάντια παρέκρυσσε. Πεντεκαίδε-
 κάτη, ἕρον πολέρον, οἷον ἐκ τῶν καθεστηκότων γί-
 νεσθαι, ὅταν ἀναλαραχθῇ· πυρετὸς ὀξύς· πάντια
 παρέκρυσεν· ἐκ ἐκοιμήθη· γέναλα καὶ κνήμας
 ἐπώδυναι

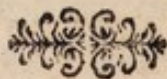
vit, urinas tenues neque probè coloratas red-
 didit. Octavo, alvi recrementa nigra, pauca,
 coacta ; quievit, ad sese rediit, neque valde
 fiticulosus fuit. Nono, oborto rigore febris
 acuta invasit, insudavit, perfrixit, deliravit,
 dexter oculus perversus est, lingua resiccata,
 fiticulosus erat & insomnis. Decimo, in iis-
 dem versabatur. Undecimo, prorsus per om-
 nia mente constabat, febre liber, insudavit,
 urinæ tenues ad judicationem visæ sunt. Du-
 os dies à febre integer remansit, quæ decimo
 quarto repetiit, mox verò nocte non quievit,
 omnino desipuit. Decimo quinto, urinam
 turbidam reddidit, cujusmodi fit ex his quæ
 ubi subsederunt, commoventur, febris acuta
 prehendit, penitus desipuit, non quievit, ge-
 nua

ἐπώδυνα εἶχεν· ἀπὸ δὲ κοιλίης βάλανον προ-
 δερδύω, μέλανα κόπρανα διήλθεν. Εξκαιδε-
 κάτη, ἕρα λεπιά, εἶχε δὲ ἐναιώρημα ὀπινέφε-
 λον· παρέκρυσεν. Επτακαιδεκάτη, πρὸς ἄ-
 κρεα ψυχρά· πρὸς ἐλλετο· πυρετός ὀξύς· 5
 ἴδρωσε δι' ὅλα· ἐκασφίθη. Καλενός μᾶλλον· ἐκ
 ἄπυρρον· διψώδης· ἤμεσε χολώδεα, ξανθὰ,
 ὀλίγα. Ἀπὸ δὲ κοιλίης κόπρανα διήλθη, μετ'
 ὀλίγον δὲ μέλανα, ὀλίγα, λεπιά· ἕρα λεπιά,
 ἐκ εὐχρεα. Οκτωκαιδεκάτη, ἐ καλενός· κω- 10
 μαλώδης. Εννεακαιδεκάτη, ἄρα τ' αὐτῶν· ἕρα
 λεπιά. Εἰκοστῇ, ὑπνώσε· καλενός πάντα· ἴδρω-
 σεν

nua & tibiae dolor occupavit. Ab alvo au-
 tem ex glande suppositâ, stercora nigra exie-
 runt. Decimo sexto, urinæ tenues sunt red-
 ditæ, quæ suspensum quiddam in medio inna-
 tans nubilosum habebant, deliravit. Decimo
 septimo, manè extrema frigescabant, tegu-
 mentis convolutus est, graviter febricitavit, fu-
 dore per totum corpus dimanante allevatus est,
 paulò plus intelligebat, neque febre liber, si-
 tibundus erat. Vomitione refusa sunt biliosa,
 flava, pauca. Ex alvo verò stercora prodie-
 runt, ac mox paulò nigra, pauca, tenuia. U-
 rinæ tenues, neque laudabilis erant coloris.
 Decimo octavo, sopore detentus est, neque ad
 intelligentiam redierat. Decimo nono, eadem
 perseveraverunt, urinæ tenues erant. Vige-
 simo, dormivit, in totum mente constabat, fu-
 dore correptus à febre immunis fuit, nec siti-

σεν ἄπυρρον· ἐκ ἐδίψα· ἔρα δὲ λεπία. Εἰκοστῇ
 πρώτῃ, ῥμικρὰ παρέκρυσεν· ὑπεδίψα· ὑπο-
 χονδρίαι πόνον, καὶ πρὶ ὀμφαλὸν παλμὸς ἄλ-
 τέλεον. Εἰκοστῇ τελάρῃ, ἔρρισιν ὑπόσασιν·
 5 καλινόει πάνια. Εἰκοστῇ ἐβδόμῃ, ἰσχίαι δεξιᾷ
 ὀδύνη· ἔρα λεπία, καὶ εἶχον ὑπόσασιν· τὰ δ'
 ἄλλα εἶχεν ὀπαικέστα. Περὶ δὲ εἰκοστῇ ἐνά-
 τῃ, ὀφθαλμοῖς δεξιᾷ ὀδύνη· ἔρα λεπία. Τεσ-
 σερακοστῇ, διεχώρησε φλεγμαλώδεα, λολυκά,
 10 ὑπόσυχνα· ἴδρωσε πολλῶν δι' ἑλκὸς· τελέως
 ἐκέρθη.

vit. Urinæ verò tenues erant. Altero & vi-
 gesimo, paululùm desipuit, nonnihil sitivit,
 præcordiorum dolor & continens ad umbili-
 cum palpitatio occupavit. Quarto & vigesi-
 mo, in urinis subsidentia inerant, penitus men-
 te constabat. Vigesimo septimo, coxendicis
 dextri dolor cepit, urinas tenues reddidit in
 quibus subsidentia inerant, de reliquo verò pla-
 cidissimè habuit. Ad vigesimum nonum, ocu-
 lus dexter doluit, urinæ tenues redditæ sunt.
 Quadragesimo, pituitosa, alba, copiosa, alvus
 deiecit, sudore multo ex toto corpore diffu-
 ente, perfectâ judicatione est absolutus.

DEMONSTRATIO.

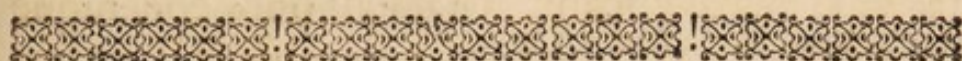
FEbrem hanc capitis vitio ortum suum debere, ejusdem gravitas & temporis dextri dolor, ex longo intervallo affligentes, demonstrant. In hanc ergo partem universas morbi vires dirigendas esse (1), & in hanc arenam potissimum decertandum esse, par est ut expectemus. Si ocius natura superior evaserit, sanguinis vel puris eruptio speranda est (2) : Sin autem non nisi post viginti dies, tum mediante sanguinis eruptione, vel abscessu ad infernas partes, morbus profligandus est. Cui autem decernendus sit triumphus, diligens praelii observatio docebit. *Ἐναιωγήματα οἷς κέρματα* diutinum fore certamen prædicant (3). Et die quarto, sanguinis fluxio non judicans idem resonat (4); præsertim cum ex nare sinistrâ eruperit (5), morbo dextram capitis partem occupante. Sed morbi diuturnitas non hinc solum innotescit, verum inde etiam quod nulla magna symptomata huc usque invaserunt, quæ mortem vel sanitatem ægroto intentarent. Prolixior cum futura sit morbi conditio, dierum subsequen-
tium invisa phænomena, viz. dejectiones nigræ vel spumosæ, medicum Hippocraticum non multum perterrefacient, quoniam à capite (6), ubi morbus sedem elegerat, defluebant. Talia excreta, instar abscessuum, juvant, quod humores noxii à morbi sede procul extruduntur (7); & sive abscessus, sive aliter audiunt, conspicuæ saltem utilitatis fuerunt. Hinc enim somnus die sexto (8), & post somnum delirii mitigatio conciliantur (9).
Sed

Sed revera excreta hæc abscessus legitimi sunt, & pro talibus ab ipso Hippocrate recognita (10); ideòque spem, potiùs quàm metum, excitant.

Cùm doctrina Hippocratica de abscessibus feбри, quæ nunc agitur, tam accuratè quadret; non possum non demirari Galenum, aliosque ferè omnes commentatores, qui excreta hæc mala vocant, attamen uno eodemque momento (nescio quâ caligine obducti) tumorem splenis cum dolore femoris magnæ spei symptomata proclamant. Quasi hæc per alvum & vesicam egesta non peræque essent abscessus, & ut tales ab Hippocrate, ipsoque Galeno recepta. An non (quæso) magis optandum esset, ut humores hi maligni penitus è corpore eliminarentur, quàm ut spleni vel femori decumberent, unde forsan rursus in venas & arterias, in perniciem ægroti, impellerentur? Si nihil aliud volunt interpretes, cum symptoma hoc infamant, quàm morbi magni & difficilis signum esse, nihil obrecto; sed si morbum hinc in pejus ire putant, planè repugno. Talia enim excreta vis morbi necessario postulavit. Sed ad rem, magna jam oneris parte levata, natura die nono crisin aggreditur; sed mordicus adeò renitebatur morbus, ut ante diem undecimum nil magni præstiterit. At ne nunc quidem stabilem vel diuturnum fore naturæ principatum, urina ante & circa judicium tenuis portendit; ideòque resuscitatis, quæ intus latitabant, copiis (11), febris die decimo quarto novas turbas excitat, quas dies decimus septimus aliquantisper sedavit, & vigesimus, penitus ferè dissipavit.

Ægrotus

Ægrotus autem integram victoriam non consequitur, quod coctrices copiae ad praelium non accessere, idcirco lentè, nec ante quadragimum diem, pertinax & improbus hostis recessit, abscessu (12) prius in coxendice dextrâ facto quod à vigesimo morbi die præfagendum erat (13).

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Α** Τὰρ ἦν δὲ καὶ
 περὶ πεπονηκὸς
 τὶ ἢ περὶ τῆς νοσέειν,
 ἐνταῦθα γινέσκει ἢ νῦν
 σφ.

2. Κεφαλῆς δ' ὀδυῖται
 ἰσχυρὰ τε καὶ συνε-
 χέες ξυὼ πυρετῶ, ἦν
 μὲν τὶ τ' θανατωδῶν
 σημείων προσγίνοιτο,
 ὀλέθριον κάρτα. Εἰ
 δ' ἄτερ τ' τοιούτων ση-
 μέων ἢ ὀδύνη ὑπερ-
 βάλλοι εἴκοσιν ἡμέρας,
 ὃ τὲ πύρετος ἔχει,
 ὑποσκέπτεις χρηρῶ
 ματὶ ῥῆξιν ἀλλὰ ῥι-
 νῶν, ἢ ἄλλῳ τινὰ
 ἀπὸ

1. **S**ED & si quid
 doluerit ante
 morbum, ibi se mor-
 bus figit. Aph. S. 4.
 No. 33.

2. Capitis dolores
 fortes & continui, cum
 febre, si quid lethali-
 um signorum accesserit,
 perniciosi valde. Si
 verò absque talibus sig-
 nis dolor viginti dies
 transmiserit, & febris
 tenuerit, sanguinis è
 naribus eruptionem,
 aut alium abscessum
 quendam ad infernas
 partes

ἀπίσασιν ἐς τὰ κάτω
χωρία. Ἐς τ' ἂν δὲ
ἢ ὀδύνη ἢ νέερα, πρὸς
δέχεσθαι χρὴ αἵματ' ὅ-
ρῃξιν. Ἀλλὰ ῥινῶν, ἢ ἐμ-
πύησιν, ἄλλως τὲ καὶ
ἢν ἢ ὀδύνη πρὸς τῆς
κεφαλῆς τὲ καὶ τὸ
μέτωπον ἢ. Μᾶλλον
δὲ χρὴ πρὸς δέχεσθαι
τῶ μὲν αἵματ' ὅρῃξιν
τοῖσι νεωτέροις πέντε
καὶ τριήκοντα ἔτεων,
τοῖσι δὲ γεραιτέροις
τ' ἐμπύησιν.

3. Ὅσοις πυρεσ-
σθαι ἐν τοῖσιν ἔρσι
κεμνώδεις αἱ ὑποτά-
σεις γίνονται, μακρῶς
τ' ἀρρώστῳ σημαίνει.

4. Ἦν ἀπὸ τ' τε-
τάρτῳ αἵματ' ῥύσις
ᾗρη, χεῖρα σημαίνει.

Αἱ τελαρλαῖαι ἀμφο-
τερά, δύσκειτοι.

5. Τὰ ἀνάπαλιν ἀμ-
φοτέρωθεν, κακόν, οἷον
ὅτι

partes expectare oportet. Sed & quam diu dolor recens fuerit, similiter sanguinis è naribus eruptionem, aut puris eruptionem sperare convenit. Cum aliàs, tum si dolor circa tempora & frontem fuerit. Verùm sanguinis eruptio magis expectanda est triginta quinque annis junioribus, senioribus verò puris eruptio. Prænot. S. 22.

3. Quibus febricitantibus in urinis subfidentia sunt crassiori farinae similes, longam infirmitatem significant. Aph. S. 7. No. 31.

4. Si à quarto die sanguinis fluxus fiat, diuturnitatem indicat. Co. S. 3. No. 433.

Quarto die contingentes sanguinis eruptiones, ægrè judicant. M. Pop. L. 2. P. 700. No. 81.

5. Sanguinis eruptiones ex adversâ parte malæ,

ὅτι πολλὴν μεγάλην ἐκ
δεξιᾶ ῥύεντα, καὶ τὰ
καθ' ὑποχόνδριον αὐ-
σάτως.

6. Ὅσοισι ἀφρώ-
δεια τὰ Ἀσχωρήματα
ἐν τῇσι Ἀσφρίσιν, τε-
τέοισι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς
φλέγμα καταρρέει.

7. Ἀποσάσεις ἢ Ἀσ-
φλέων, ἢ δι' ὀστέων, ἢ
νεύρων, ἢ δέρματι, ἢ
ἐκ τροπέων ἐτέρων. Χρη-
σταὶ δὲ αἱ κάτω τῆς νύκτος,
οἷς κίρσοι, ὁσφύϊ βα-
ρεα ἐκ τῆς ἀνω.

8. Ἐν τῇσι ταρα-
χῇσι τῆς κοιλίας καὶ τοῖς
σιν ἐμέτοις τοῖσιν αὐ-
τομάτως γινομένησιν, ἢν
μὴ οἷα δεῖ καθαίρειν,
καθαίρων, ξυμφέρει τὸ
καὶ ἐνφύως φέρει. Ἦν
δὲ μὴ, θανάσιον.

9. Ὅκε πρὸς φροσύνην
ὑπὸ πάσῃ, ἀγαθόν.

malæ, velut in splene
magno si ex detrâ nare
fluat; & circa præcor-
dia eodem modo se res
habet. Prædict. S. 18.
L. 1.

6. Quibus spumofæ
egestiones in alvi pro-
fluviiis, his de capite
pituita defluit. Aph. S.
7. No. 30.

7. Abscessus fiunt
aut per venas, aut ossa,
nervos, cutem, aut alia
hujusmodi diverticula.
Boni autem sunt qui
infra morbum fiunt,
velut varices, & lum-
borum gravitates, si ex
superioribus partibus
ad infernas fiunt. M.
Pop. P. 687. No. 45.

8. In alvi perturba-
tionibus, & vomitibus
sponte evenientibus,
siquidem, qualia pur-
gari oportet, purgen-
tur, confert & facile
ferunt. Sin minus, con-
tra. Aph. S. 1. No. 2.

9. Ubi somnus deli-
rium solvit, bonum.
Aph. S. 2. No. 2.

10. Ἀποφάσεις ἢ
 Δὲ φλεβῶν, ἢ Δὲ κοι-
 λίας.

11. Τὰ ἐγκαταλιμ-
 πανόμδρα ἐν τῇσι νῆ-
 σοισι μέτα κρείσιν, ὑπο-
 φροφὰς ποιεῖν εἰωθεν.

12. Ὅκόσοισι δ' α-
 ναταρμόοισιν ἐκ τῶ νῆ-
 σων τὶ πονέει, ἐνταῦθα
 αἱ ἀποφάσεις γίνονται.

13. Vid. No. 2.

10. Abscessus fiunt
 aut per venas, aut per
 alvum. M. Pop. P. 687.
 No. 52.

11. Quæ in morbis
 post crisin intus relin-
 quuntur, recidivas fa-
 cere solent. Aph. S. 2.
 No. 12.

12. Quibus ex mor-
 bo resurgentibus ali-
 quid dolet, ibi absces-
 sus fiunt. Aph. S. 4.
 No. 32.

13. Vid. No. 2.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

* 4. **Ε**Ν Θάσῳ, Φιλίππου κεφαλῇ ἐπόνεε
 χρόνον παλῶ· καί ποτε καὶ ὑποκα-
 ρωθείς, κατεκλίθη. Ἐκ δὲ πολλῶν πυρετῶν ξυνε-
 χέων γήμορῶν, ὁ πόνος παρωξύνθη· νυκτὸς 5
 ἐπεθερμάνθη τὸ πρῶτον. Τῇ πρώτῃ, ἡμεῖς
 χολώδεα, ὀλίγα, ξανθὰ τὸ πρῶτον· μὲν δὲ
 ταῦτα, ἰώδεα πλείω· ἀπὸ δὲ κοιλῆς κόπρανα
 διήλθε· νύκλα δυσφόρος. Δεύτερη, κώφωσις·
 πυρετὸς

ÆGER QUARTUS.

4. **P**hilistes in Thaso ex longo intervallo ca-
 pite dolebat, tandemque etiam altissimo
 sopore aliquantulum correptus decubuit. O-
 bortis autem ex comestationibus febribus affi-
 duis ingravescebat dolor, nocte primū in-
 caluit. Primo die, biliosa, pauca, vomitione
 refudit, flava primū, deinde verò ærugino-
 sa plurima. Ab alvo autem stercora exierunt,
 nox implacida fuit. Postridie, furditas obve-
 nit,

Z 2

* Inter ægrotum *tertium* & *quartum* libri omnes interposi-
 tum habent, Τμήμα Δεύτερον· cui nullum hīc esse locum nemo
 non videt.

πυρετός ὀξύς· ὑποχόνδριον δεξιὸν Cωελάθη·
 ἔρρεπεν ἐς τὰ ἔσω· ἕρα λεπτά, Ἀφφανέα, εἶχεν
 ἐναιώρημα γονοειδές, Cρικρὸν· ὀξεμάνη, πρὶ
 μέσον ἡμέρης. Τρίτη, δυσφόρος. Τετάρτη,
 5 πασργί· παρωξύνθη πάλιν, Πέμπτη, πρὶ
 ἀπέθανεν.

nit, febris acuta cum præcordiorum dextro-
 rum contensione, quæ intro vergebant. Uri-
 nas tenues & perspicuas reddidit, in quibus
 suspensum quiddam in medio innatans paucum,
 semini genitali simile inerat. Circa meridiem
 vehementer insanivit. Die tertio, permolestè
 habuit. Quarto, convulsionibus exagitatus
 est, exasperata sunt omnia. Quinto, sub tem-
 pus matutinum defunctus est.

DEMONSTRATIO.

EN alterum gravissimæ febris specimen, à capitis dolore diuturno oriundæ! Infauftum hoc, præcedens autem feliciter cessit. Nec immeritò quidem utriusque abfimile fatum, plurimum quippe morbi inter se diffentiebant. Hic ex computationibus, ille ex levi causâ ægrotavit; hic primo statim die, ille non ante tertium veternosus evasit; huic mali vomitus primo die, alteri non ante quartum; Philistes die secundo insanivit, alteri ad quartum usque diem mens illæsa; & ne tum quidem, nisi paululùm, deliravit. In priori ægroto, multa diuturnitatem, multa sanitatem promiserunt; in Philiste, omnia celeritatem & perniciem. Vomitus judicatorius nimis citò apparuit (1), virulentus autem vomitus cum nocte molestâ & surditate, non modo symptomaticè malus (2), sed & insaniam præ se ferebat (3); quòd ex urinâ pellucida, tenui, conjectandum quoque fuit (4). Ex diei tertii *δυσφορίᾳ* morbi malignitas ulteriùs indicatur (5). Hisce omnibus si convulsiones, quæ quarto die contigerant, superaddantur, diem septimum non superaturum ægrotum nemini non palam fit; præsertim cum hæc mala capitis dolori forti adjuncta fuerint (6).

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Κ**ΑΙ ὅς τῳ ὥσθ' ἡ
 χρῆμα ἀπολ-
 λυμένων ταχύτερα αἱ
 κρίσεις, ὅτι ταχέες οἱ
 πόνοι, καὶ Συνεχέες,
 καὶ ἰσχυροί. Τὰ δὲ
 κείνοῖα ὑπὲρ τὸ βέλλιον,
 μὴ ἀντίκα ὑποφαίνεσθω.

2. Εἰ δὲ εἴη τὸ ἐ-
 μδομένον πρασινεὶς,
 ἢ πέλινον, ἢ μέλαν, ὅτι
 αὖ ἢ τῶν τ' χρωμά-
 των, νομίζεν χρηὴ πο-
 νηρὸν εἶναι.

3. Τὰ ἐν κεφαλαλ-
 γίῃσιν ἰώδεα ἐμέσματα
 μὲν κωφώσι. ἀγρυπ-
 νώδεα, ταχὺ ἐκμαίνει.

4. Ὅκοσοισιν ἔρα
 ἀφανέα λευκά, πο-
 νηρά. Μάλιστα δὲ ἐν
 τοῖσι

1. **N**AM & eorum
 qui statim in-
 tereunt velociores sunt
 judicationes, quoniam
 & celeres sunt dolo-
 res, & continui, & for-
 tes. Quæ verò ad me-
 lius judicant, non sta-
 tim apparere debent.
 M. Pop. P. 686. No.
 35.

2. Si verò id quod
 vomitu rejectum est,
 præsini fuerit colo-
 ris, aut lividum, aut
 nigrum, quicumque
 horum fuerit colo-
 rum, malum esse pu-
 tandum est. Prænot.
 S. 12.

3. In capitis dolori-
 bus vomitus æruginosi
 cum surditate & vigi-
 liis, citò insaniam af-
 fore denunciant. Præd.
 S. 2. L. 1.

4. Quibus urinæ
 pellucidæ albæ, malæ.
 Maximè autem in
 phre-

τοῖσι φρενιτικοῖσιν ὁπ-
φαίνεθ'.

5. Οἱ ἀσώδεις ἀνε-
μέτως παροξυνόμενοι,
κακόν.

6. Κεφαλῆς δ' ὁ-
δύναϊ ἰχυραὶ τὲ, καὶ
Συνεχέες Σύν πυρετῶ,
ἣν μὲν τί τ' θανατω-
δέων προσγίνοιτο, ὁ-
λέθρον καρτὰ.

phreniticis observan-
tur. Aph. S. 4. No. 72.

5. Qui anxie se jac-
tantes sine vomitu in-
gravescent, malè ha-
bent. Co. S. 4. No. 9.

6. Capitis dolores
fortes & continui in
febre, si quid lethali-
um signorum accesserit,
perniciosum valde.
Prænot, S. 22.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.

5. **Χ** Αιρίωνα, ὃς καλέκετο παρὰ Δημανέτω,
 ἐκ πολλῶ πῦρ ἔλαβεν· αὐτίκα δὲ κε-
 φαλῆς βάρος ἐπώδυνον· ἐκ ἐκοιμάτο· κοιλή
 5 ταραχώδης, λεπτοῖσιν, ὑποχολάδεσι. Τρίτη,
 πυρετὸς ὀξύς· κεφαλῆς τρόμος, μάστιγα δὲ
 χεῖλες ἔκ κάτω· μετ' ὀλίγον δὲ, ῥίψας, πασ-
 μγί· πάντα παρέκρυσσε· νύκτι δυσφύως. Τε-
 τάρτη, δι' ἡσυχίης· μικρὰ ἐκοιμήθη· παρέλεθ.
 10 Πέμπτη, ὀππόνως· πάντα παρωξύνθη· λῆρος·
 νύκτι δυσφύως· ἐκ ἐκοιμήθη. Ἐκλή, ἄρα τ'
 αὐτῶν.

ÆGER QUINTUS.

5. **C** Hærión, qui apud Demænetum decum-
 bebat, ex potu, igne, hoc est, febre
 vehementissimâ correptus est, statimque capi-
 tis gravitas cum dolore occupavit, non dor-
 mivit, alvus perturbata secessus tenues & ali-
 quantulum biliosos demisit. Tertio die, febris
 acuta invasit & capitis tremor, præcipuè verò
 labri inferioris, pauloque post rigor, convul-
 siones, omnino desipuit, nox molesta fuit.
 Quarto, quievit, paulisper dormivit, delira-
 vit, quinto, laboriosè habuit, exasperata sunt
 omnia, delirium, nox molesta, non dormivit.
 Sexto,

αὐτῶν. Ἐβδόμη, ἐπερρίωσε· πυρετὸς ὀξύς· ἴ-
 δρωσε δι' ὅλα· ἐκέρθη. Τέτρω δὲ τέλει ἀπὸ
 κοιλίης δαχνομήματα, χολώδεα, ὀλίγα, ἀκρη-
 τα· ἔρα λεπτά, εὐχρα, ἐναιώρημα ὀπνέφελον
 ἔχοντα. Περὶ ὀγδύω, ἔρησεν δὺχερώτερα, ἔ-
 χοντα ὑπότασιν λευκῇ, ὀλίγῃ· καλινόφ. ἀ-
 πύρει, διέλιπεν. Ἐνάτῃ, ὑπέστρεψε. Περὶ
 δὲ τεσσαρεσκαδεκάτῃ, πυρετὸς ὀξύς· ἴδρω-
 σεν. Ἐξκαδεκάτῃ, ἤμεσε χολώδεα, ξανθὰ,
 ὑπόσυχνα. Ἐπτακαδεκάτῃ, ἐπερρίωσε· πυρε-
 τὸς ὀξύς· ἴδρωσεν· ἄπυρ, ἐκέρθη. Οὕτω μὲν
 ὑποστρεφὼν καὶ κέρσιν, δὺχερώτερα, ὑπότασιν
 ἔχοντα.

Sexto, eadem perseveravere. Septimo, novo
 suborto rigore febris acuta prehendit, & per
 omnia membra diffuso sudore judicatus est.
 Huic per totum morbum ex alvo dejectiones
 biliosæ, paucæ, sinceræ prodierunt. Urinæ
 tenues erant, boni coloris, quæ sublimè quid-
 dam in medio innatans nubilosum habebant.
 Ad octavum, urinas melioris coloris, in qui-
 bus subsidentia inerant candida & pauca, red-
 didit, ad intelligentiam rediit, à febre immu-
 nis fuit, quæ nono repetiit. Ad decimum
 quartum autem, graviter febricitavit, infuda-
 vit. Decimo sexto, biliosa, flava, copiosa,
 vomitione rejecit. Decimo septimo, novo de-
 super orto rigore febris acuta invasit, & sudo-
 re dimanante à febre judicatione absolutus est.
 Urinæ post morbi reversionem & judicatio-
 nem melioris erant coloris, atque in his subsi-

ἔχοντα. Οὐδὲ παρέκρυσεν ἐν τῇ ὑποσφοῇ.
 Οκτωκαίδεκάτῃ, ἐθερμαίνετο σμικρὰ· ἐπεδίψα·
 ἕρα λεπτά, ἐναιώρημα ὀπνέφελον· σμικρὰ πα-
 ρέκρυσσε. Περὶ ἐννεακαίδεκάτῃ, ἀπύρετος· τερά-
 5 χηλον ἐπωδυνῶς εἶχεν· ἕρπυσιν ὑπόστασις. Τε-
 λέως ἐκέρθη εἰκοστῇ.

dentia inerant, neque per recidivam mentis alienatio adfuit. Decimo octavo, paulum incaluit, atque insuper sitibundus; urinæ tennes, sublime quiddam in medio innatans nubilosum habebant; aliquantulum deliravit. Ad decimum nonum, à febre immunis fuit, cervicis dolor occupavit, urinis subsidentia inerant. Vigesimo, perfectâ judicatione absolutus est.

DEMONSTRATIO.

Capitis dolores & vigilias febris vehementis & delirii signa esse, omnesque excretiones non judicantes vel mortem vel difficilem morbum præfagire, in præcedentibus ægrotis fatis superque annotayimus. Talem hujus morbi ideam diei primi & pleraque tertii symptomata præbent; boni verò quid, nec observatu indignum, dies tertius protulit (1), viz. tremorum à delirio cessationem (2), quod & in Pythione haud multo priùs observatum est. Quarto quippe die quievit, paululùm dormivit, & aliquantulùm deliravit; de tremoribus verò, vel convulsionibus verbum nullum. Horum tamen haud minùs quàm delirii memor fuisset Hippocrates, si perseverassent. Hujus diei quies & levamen non obscurè felicem morbi exitum innuunt, magnis enim tum ad vitam, tum ad mortem dies quartus viribus induitur. Imprimis, qualis erit die septimo morbi status, indicat (3); quæcunque die quarto mala apparent, eo deteriora sunt (4); quæcunque bona, eo magis secura (5). Observandum est insuper, quod in omnibus epidemiorum ægrotis lethaliter affectis, morbus die quarto ingravescibat; in cæteris autem omnibus, symptomata die quarto mitescebant, vel saltem substiterunt. In Philisco, omnia die quarto exacerbata; in Sileno, eadem; in Erasino, omnia die quarto difficillima & periculosa; in Dromeadæ uxore, die quarto capitis gravitas ærumnosa cum hypochondriorum le-

A a 2

vamine,

vamine, quod valde perniciosum erat; relictis nempe partibus inferioribus, morbus superiora invasit (6). In duodecimo ægroto, die quarto febris acuta, dolores undique; in Philiste, die quarto spasmi, omnia exacerbata; in Aristionis famulâ, die quarto omnia exacerbata. Idem in octavo, decimo, undecimo, & duodecimo hujus sectionis, ut & tertio, quarto, & quinto sectionis secundæ hujus libri. In iis verò qui evaserunt, nulla die quarto memoratur exacerbatio, excepto Metone; & ideò huic accidisse conjicio, quod, prout in libro primo jamdudum notatum est, naturæ motus copioso & temerario aquæ potu turbati sunt. Nec in hoc ægro dies quartus, septimi index, vanum augurium præbet. Quamvis enim intermediis diebus morbus furebat, dies nihilominus indicatus non contemnendam per sudorem judicationem attulit: Quæ licet morbum (utpote crudum) penitus non subjugaverit, feroces tamen ejus insultus in posterum summopere restrinxit; octavo enim die urina meliùs colorata fuit, cum febris intermissione. Sed ob diei impotentiam (7), nono revertit hostis, quem natura cautè observans, & diebus faustis adoriens, quotidie debiliorem reddidit, & vigesimo, integram victoriam adepta est; non fortuitè, herclè, nec improvisò, sed quam urinæ, decimo septimo, concoctæ palam prædicabant.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Ο**Ι πυρετοὶ οὐκ
σοι μὴ ἀγα-
λείποντες, ἀλλὰ τριτῆς
ἰσχυρότεροι γίνονται,
μᾶλλον ἐπικίνδυνοι.

2. Ὁκόσοισιν ἂν ἐν
τοῖσι καύσοισι τρόμοι
γίνωνται, ὡρακοπή λύει.

3. Τῶν ἐπὶ αὐτῇ, τελάρ-
τη ἐπίδηλον.

Ὁκόσοισιν ἐβδομάτη
κρίνειται, τετάρτοις ἐπι-
νέφελον ἵχει τὸ ἔσθαι τῇ
τελείᾳ ἔρυσθαι, καὶ
τ' ἄλλα κατὰ λόγον.

Τετάρτων δὲ οἷσιν ἂν
ἀρχῇται ὁ πόνος τῇ πρώ-
τῃ ἡμέρῃ γίνεσθαι, τελάρ-
ται οἱ πιέζονται μᾶλ-
λον ἢ πεμπταῖοι, ἐς δὲ
τὴν ἐβδόμην ἀπαλλάσ-
σονται.

1. **Q**Uæcunque fe-
bres non in-
termittentes tertiâ die
vehementiores fiunt,
magis periculosæ sunt.
Aph. S. 4. No. 43.

2. Quibus in feбри-
bus ardentibus tremo-
res fiunt, delirium sol-
vit. Aph. S. 6. No. 26.

3. Septimorum, quar-
tus est index. Aph. S.
2. No. 24.

Quibus septimo erit
judicatio, hi nubecu-
lam rubram in urinâ
habebunt die quarto,
& alia secundum rati-
onem. Aph. S. 4. No.
24.

Porro quibus horum
dolor inceperit fieri
primo die, hi quarto
magis quam quinto
premuntur, septimo
autem liberantur. Præ-
not. S. 25.

4. Καὶ οἷς φλαύρον
ἀγαχώρημα, δυσκολώ-
τατον τελαρλαίοισιν ἀρ-
χομένηον.

Ἦν ἡ τελέρη τῇ
τρίτῃ ἡμέρῃ ὄμβριον ἔχη
τὶ τ' αὐτῶν τέτων, κιν-
δυνώδης ὁ κάμνων γί-
νεται.

Τερίτῃ ἐπίχοντες,
τετάρτῃ παροξυνθέν-
τες, κακόν. Ἡ ῥὰ γὰρ
καὶ φρενιτικοὶ οἱ τοιῶ-
ντοι παροξυσμοί;

Αἱ τελαρλαίαι ἀμφο-
ῖν γαίαι, δύσχελοι.

Ἐν καύσῳ ῥύσις ἐκ
μυκτήρων τελαρλαίω,
κακόν, ἢν μὴ τί ἄλλο
ἀγαθὸν συμπίσῃ. Περ-
παιώ δὲ, ἥσων κιν-
δυνώδης.

5. Οὖρον παχὺ λε-
κόν—ἐπὶ τοῖσι κοπια-
δεσι τελαρλαίοισιν ἔστιν
ὅτε

4. Et quibus alvi re-
crementum vitiosum,
id maximam molestiam
exhibet, si quarto die
inceperit. Co. S. 1. 6.
No. 62.

Si quarta dies quid
simile habuerit tertiæ
ex iisdem illis, æger in
periculo versatur. Vict.
Acut. P. 307. No. 175.

Si tertiâ die subsistit
accessio, & quartâ in-
gravescit, malum. Et
metus est ne hujusmo-
di accessiones phreni-
tidem inducant. Co. S.
1. No. 113.

Quartâ die contin-
gentes sanguinis flux-
us, ægrè judicant. M.
Pop. P. 700. No. 85.

In febre ardente
fluxio sanguinis è na-
ribus quartâ die, ma-
lum, si non aliud quid
boni coinciderit. Ve-
rùm quintâ, minus pe-
riculosa. Co. S. 1. No.
186.

5. Urina crassa alba
in lassitudinosis feбри-
bus quartâ die aliquan-
do

ὅτε ἔρχεται, καὶ ῥύεται
τὸ ἀπόστασι.

Ὅσοις ἐλπίς ἐς
ἄρθεα ἀφίσταται, ῥύεται
τὸ ἀπόστασι. ἕρπον πο-
λὺ, καὶ παχὺ, καὶ λευ-
κὸν γιγνόμενον, οἷον ἐν
τοῖσι κοπώδεσι πυρε-
τοῖσι τελαιαγοῖσιν ἄρ-
χεται ἐνίοισι γίγνεσθαι.

6. Αἱ Κυὸ πυρετῶ
γιγνόμενα ὀδυῖα πρὸς τὸ
ὄσφιν τε, καὶ τὰ κα-
τω χωρία, ἢν τὸ φρε-
νῶν ἀπὸ τῶν, τὰ κάτω
ἐκλείπεται, ὀλέθριον
κάρια.

7. Πυρέσσοντι ἢν μὲν
ἐν πλείωσιν ἀφῇ ὁ πυ-
ρετος, ὑποτροπιάζειν
εἰωθεν.

do prodit, & liberat
ab abscessu. De humo-
ribus S. 11.

Quibus spes est ab-
scessum fore ad articu-
los, eos abscessu libe-
rat urina multa, & cras-
sa, & alba reddita, qua-
lis in febribus cum las-
situdine quartâ die qui-
busdam fieri incipit.
Aph. S. 4. No. 74.

6. Dolores cum fe-
bre contingentes circa
lumbos & infernas par-
tes, si septum trans-
versum attigerint, in-
fernas partes relinquen-
tes, valde perniciosi.
Præn. S. 19.

7. Febricitanti nisi
in diebus imparibus di-
miserit febris, reverti
solet. Aph. S. 4. No.
61.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΕΚΤΟΣ.

6. **Τ**ΗΝ Εὐρυάνακλιν δυσαιέρα παρθένον,
 πῦρ ἔλαβεν. Ἦν δὲ ἀδιψῶν. Ἀλλὰ τέ-
 λεον γόμαλα ἐπεσσεδέχετο· ἀπὸ δὲ κοι-
 5 λῆς *Κρικρά* δειή· ἔρα λεπτά, ὀλίγα, ἐκ εὐ-
 χερα. Ἀρχομένη δὲ τῷ πυρετῷ, πρὶν ἔδρυν
 ἐπένεεν. *Εκλαίη* δὲ ἔβσα, ἀπυρῶν· ἐχ' ἰδρω-
 σεν· ἐκρίθη· τὸ δὲ πρὶν τῷ ἔδρυν *Κρικρά* ἔξε-
 πύησεν, ἐρράβη ἅμα κρείσθ'. *Μελά* δὲ κρείσιν,
 10 ἐβδομαίη ἔβσα, ἐρρίγωσε· *Κρικρά* ἐπεθερμάν-
 θη· ἰδρωσε. *Μελά* δὲ κρείσιν ὕγδοαίη ἔβσα,
 ἐρρίγωσεν

ÆGER SEXTUS.

6. **E**Uryanactis filiam virginem, ignis, hoc
 est, febris vehementissimaprehendit.
 Sine siti autem perpetuò permanfit, neque ci-
 bos ullos admittebat. Alvus pauca demisit,
 urinæ tenues, paucæ, neque probi coloris e-
 rant. Incipiente autem febre, ad sedem dolor
 erat. Sexto verò die, à febre immunis fuit,
 non sudavit, judicata est. Quod ad sedem
 enatum erat paululùm suppuravit, simulque ju-
 dicatione disruptum est. A judicatione septi-
 mo die, rigore correpta aliquantulùm incaluit,
 sudavit. Octavo verò post judicationem die,
 non

ἐρρίνωσεν ὃ πολλά· ὕπερον δὲ ἀκρεα ψυχρὰ
αἶψι. Περὶ δεκάτῳ, μὲν τὸ ἰδεῖν τὸ γνόμνον,
παρέκρυσσε· καὶ πάλιν ταχὺ καλενός. Εἰλεγον
δὲ γούσαμνός βόπυ, ταῦτα παθεῖν. Δια-
λιπῶσα δὲ δυωκαδεκάτῳ, πάλιν πολλά πα- 5
ρελήρη· κοιλίῃ ἐταράχθη χολώδεσιν, ὀλίγοις,
καὶ ἀκρήτοις, λεπτοῖς, δακνώδεσι· πυκνὰ
ἀνίστατο. Αφ' ἧς δὲ παρέκρυσσε τὸ ὕπερον, ἀ-
πέθανεν ἐβδόμῃ. Αὕτη, ἀρχομνός τ' νοσήματι,
ἤλγε φάρυγγα, καὶ ἄρ' τέλεος ἔρδθη εἶχε· 10
καὶ γαστρεῶν ἀνεπασμνός· ῥόματα πολ-
λά, σμικρὰ, λεπτά, δερμέα· ἔβησε· πέπο-
τα ὅθεν * ἀνῆγε· ἀπόσιλι πάντων, ἄρ' πάν-
τα

non admodum riguit, posteaque extremorum
frigus semper adfuit. Ad decimum, post cuni-
quem habuerat sudorem, deliravit, rursusque
statim ad mentem rediit. Ista autem (ut fere-
bant) ex degustatâ uvâ huic contigerant. Ubi
autem duodecimum diem intermisisset, pluri-
mum rursus desipiebat. Alvus conturbata,
biliosa, pauca & sincera, tenuia, mordacia red-
didit, crebro desurgebat. Septimo verò die,
ex quo postremum delirâisset, mortua est. Hæc
ab ipso morbi exordio, ex faucibus doluit, &
continuum ruborem habuit, gurgulioque re-
tractus est, distillationes multæ, parvæ, te-
nues, acres aderant. Tussiebat, neque con-
coctum quicquam educebat. Toto morbi tem-

B b

porē

* Πέποντα οὐδὲν, ita habent omnes impressi. Quid si lega-
mus, πέπον οὐδὲν ὃ

τα τὸ χρόνον, ἐδ' ἐπεθύμησεν ἐδενός· ἀδελφῶν,
 ἐδ' ἐπινεν ἐδὲν ἀξιον λόγε· Cιγῶσα, ἐδὲν διε-
 λέξετο· δυαδυμὴ ἀνελπίζως ἐωυλῆς εἶχεν. Ἦν
 δέ τι καὶ ξυγγρικόν· φθινῶδες.

pore omnis generis cibos averfata est, neque
 quicquam appetivit, non sitiit, neque quic-
 quam effatu dignum bibit, taciturna erat, ni-
 hil loquebatur, mœror & animi desperatio
 inerant. Erat autem nativa quædam ac con-
 genita ad tabem propensio.

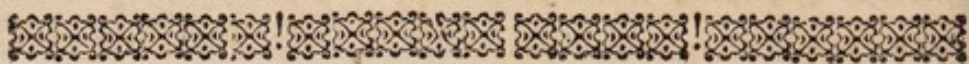

DEMON.

DEMONSTRATIO.

Naturâ hujus morbi, (qui partim chronicus, partim acutus habendus est) discordiâ exemplarium impressorum, obscurus & interruptus dierum ordo impediunt, quominus mutationes & duratio morbi prævideri possint. Nam ex quadraginta tribus, septem solummodo dierum symptomata numerantur, viz. primi, sexti, decimi tertii, decimi quarti, vigesimi tertii, trigesimi sexti, quadragiesimi tertii; hinc ergo sumpta prognostica ut sint universalis necesse est, utpote quæ morbi periculum denuncient, judicationis verò, aut mortis diem conjecturæ subtrahant. Signa ergo tantum idiopathica attingemus, & quid ex his, secundum leges Asclepiadum, prædicendum sit, demonstrabimus. Virgo hæc nativâ quâdam & congenitâ ad tabem propensione diu laborabat; sed tabes hæreditariæ sunt omnium periculosissimæ. Hicce autem morbus non tantum jure hæreditario, sed & propriâ suâ naturâ perniciosus erat; quippe qui nullo ferè symptomate lethali destituebatur, nec benigni quid pro vitâ militabat. In talibus enim ubi spes aliqua vitæ superest, imprimis ut sint sine febribus necesse est (1); sed hæc tabes febrili vehementissimæ conjuncta est. Sputum concoctum & facilè eductum esse debet; hæc autem parum, acre, tenue, & crudum extusit. Destillationes à capite ad nares converti debent; huic autem in fauces & pulmones destillationes multæ & acres defluebant. In ta-

be saluari alvus semel in die solvitur, & egestorum consistentia pro ratione ciborum fit; huic alvus biliosis, &c. turbata fuit. Cùm ergo nihil eorum, quæ conducunt, huic tabidæ quadravit, vitæ spes omnis abjicienda est; idque potissimum, si appetitûs prostratio (2), faucium rubor cum dolore (3), sedis dolor suppuratorius (4), taciturnitas cum mœstitiâ & desperatione hisce insuper adjungantur (5).

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

Ι. ΠΕρὶ δὲ τῶ φθι-
νόντων, κατὰ
μέν τὸ πύελον, καὶ τῷ
βήχα, ταυτὰ λέγω, ἀ-
περὶ πρὸς τῷ ἐμπύων ἐ-
γερφον. Χρηὶ γὰρ τὸ
πύελον τῷ μέλλοντι
καλῶς ἀπαλλάξαι, ὡ-
πείεως τε ἀναβήσεως,
καὶ εἰς λυκόν, καὶ ῥ-
μαλόν, καὶ ὀμέχρον,
καὶ ἀφλέγμαντον. Τὸ
δὲ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κα-
ταρρέον, ἐς τὰς ῥίνας πρέ-
πει. Πυρετὸν δὲ μὴ
λαμ-

I. DE tabescentibus,
quod ad spu-
tum ac tussin attinet,
eadem dico quæ de sup-
puratis scripsi. Opor-
tet enim eum qui probè
liberari volet, facile
sputum per tussim re-
jicere, & id esse album,
& æquale, & ejusdem
coloris, & ab inflam-
matione alienum. Quod
verò à capite defluit,
ad nares converti. Fe-
brem verò non invade-
re,

λαμβάνειν, ὥστε τὸ δειπ-
νων μὴ κωλύεσθαι, μήδε
διψῶν. Ἡ δὲ γαστήρ
ὑποχώρειτο πᾶσαν ἡ-
μέραν, καὶ τὸ ὑποχώ-
ρειν ἔστω σκληρὸν, πλῆ-
θος δὲ κατὰ τὰ εἰσι-
όντα.---Ὅστις μὲ ταῦτα
πάντα ἔχει, περικλι-
κώλια γίνεται. Ὅς δ'
ἂν μηδὲν τούτων ἔχῃ,
ὀλεθρὴ κώλια.

2. Ἐν πάσῃ νόσῳ
τὸ ἐρρωθεῖν τὸ ἀνάνοϊαν,
καὶ εὖ ἔχειν πρὸς τὰς
προσφορὰς, ἀγαθόν. Τὸ
δὲ ἐναντίον, κακόν.

3. Φάρυγξ ἐλκερμένη
ξὺν πυρετῷ, δεινόν.
Ἄλλ' ἢν τι καὶ ἄλλο
σημεῖον γένηται τὸ προ-
κεκερμυγῶν πονηρῶν εἶδος,
προλέγειν, ὡς ἐν κιν-
δύνῳ εἶναι τὸ ἀνθρώ-
πον.---Ὅσα δὲ τὰ μὲν
ἄλλα πρὸς πλησίως πόν-
ον παρεχουσιν, επαί-
νοντα δὲ, καὶ ἐρυθρήμα-
τα ἐν τῇ φάρυγι ποι-
έουσιν,

re, ut ne à cœnis pro-
hibeatur, neque sitiat.
Venter autem egerat
quotidie, & id quod e-
gestum est sit durum,
copia pro ratione ci-
borum.----Quicumque
hæc omnia habet max-
imè superstes erit, qui
verò nil horum habet,
interitui est proximus.
Prædict. S. 12. L. 2.

2. In omni morbo
mente valere, & bene
se habere ad ea quæ of-
feruntur, bonum. Con-
trarium verò, malum.
Aph. S. 2. No. 33.

3. Fauces exulceratæ
cum febre, horrendæ
sunt. Verum si quod
aliud signum accedat
ex his quæ antea mala
esse dicuntur, in peri-
culo hominem versari
prædicendum est.-----
Quæ verò similiter a-
lioqui dolorem exhi-
bent, attolluntur au-
tem, & in faucibus ru-
bores faciunt, pernici-
osa

έθσιν, ολέθρια μ̃ καρ-
τα̃.

4. Έν μακροῖσιν ο-
λεθροῖσιν ἔδρης ἀλγη-
μα, θανάσιμον.

5. Αἱ ἐν πυρετοῖσιν
ἐκτάσιες Cιγῶσαι μὴ
ἀφώνω, ολέθρια.

osa quidem valde sunt.
Prænot. S. 23.

4. In longis perni-
ciosis morbis sedis do-
lor, lethale est. Co. S.
1. No. 103.

5. In febribus men-
tis emotiones tacitur-
næ in eo qui voce de-
fectus non est, perni-
ciosæ. Co. S. 1. No.
96.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ.

7. **Κ**Υναγχική, ἡ πρὸς τὰ Αριστεῖων ὤν, πρῶτον ἀπὸ γλώσσης ἤρξατο· ἀσαφὴς ἡ φωνή· γλῶσσα ἐρυθρὴ, ἐπεξηράνθη. Τῇ πρῶτῃ, φρικώδης, ἐπεθερμάνθη. Τρίτῃ, ῥίς, πυρετὸς ὀξύς· οἶδημα ὑπέρυθρον, σκληρόν, τραχήλου καὶ ἐπὶ τῇ θοῇ ὅξ ἀμφοτέρων· ἄκρεα ψυχρά, πελιδνά· πνεῦμα μελέων· ποτὸν ἄρῃ ῥινῶν ἐχεῖτο· καλαπίνειν ἐκ ὑδύατο· τὰ ἄνω χωρήματα, καὶ ὕδα ἐπέστη. Τετάρτῃ, πᾶντα παρωξύνθη. Πέμπτῃ, ἀπέθανε, κυανόχικη. 10

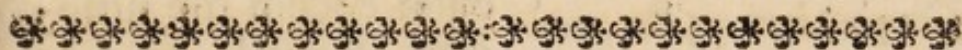
ÆGER SEPTIMUS.

7. **Q**UÆ apud Aristionem erat & anginâ conflictabatur, primùm & linguâ laborare cœpit. Vox obscurè se prodebat, lingua rubens & resiccata erat. Primo die, horruit, incaluit. Tertio, rigor, febris acuta prehendit, colli tumor subruber, durus, & inpectus utrâque ex parte imminebat, extrema frigida, livida, spiratio sublimis, potus per nares refluēbat, neque devorare quicquam poterat, dejectiones & urinæ restiterunt. Quarto, exasperata sunt omnia. Quinto, anginâ periit.

DEMONSTRATIO.

ERrâsse mihi videntur cùm Galenus, tum Valesius, Galeni licèt ubique ferè aliàs pedissequus observantissimus, in hâc tamen ægrotâ immaniter ab eo discrepans. Galenus quidem longiùs vixisse famulam, quàm funesta diei tertii symptomata pollicebantur; Valesius autem, citiùs periisse, quàm morbi ratio postulabat, contendit: Neque ex anginâ omnino, sed ex fortuitâ quâdam evacuationum suppressione mortuam esse. Haud arduum autem videtur probare utrosque hallucinari, nec debito citius tardiùsve ægrotam interiisse. Si tertio die, ut vult Galenus, perire debuisset, primo statim die signa lethalia apparuissent (1); sed cum hæc, viz. livores (2), frigus (3), spiratio sublimis (4), & impotentia bibendi non ante tertium diem invasere (5), proximum diem criticum expectare par erat. Neque ultra hunc diem prolongari concessum est, præsertim cum omnia hæc signa die sequenti magis exasperata sint (6). Omissis autem signis quæ à dierum potentiis sumuntur, nostra de ægrotâ prædictio in libro de Prænotationibus confirmatur, ubi Hippocrates, progressum anginæ illustrans, ait, Si nihil in faucibus (7), neque cervice conspicuum fuerit, dolor nihilominus vehemens sit, & erectâ cervice spiratio, tum eodem die, secundo, tertio, aut quarto peribit ægrotus; sed in hâc linguæ rubor conspicuus erat, nec ante diem tertium erectâ cervice spirabat. Hisce ergo limitibus nequaquam circum-

circumscripta ægrota quartum diem transi-
bit. Morbum verò multo diuturniorem non
fore, ex eodem libro prolata observata pro-
bant. Dicitur enim, si anginæ sint dolen-
tes (8), & in faucibus rubores faciant, perni-
ciosæ valde sunt, verum prioribus magis diu-
turnæ, si rubor fuerit magnus, i. e. pro ra-
tione rubedinis morbus diuturnior erit. Sed
cum tumor tantummodo subruber erat, & sig-
na lethalia die tertio se manifestabant, vitæ
terminum non ultra diem quintum prolongari
consentaneum est.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Ο**Ι δὲ κακοη-
θέταλοι, καὶ
ὅπῃ σημείων δεινότη-
των γινόμενοι, τελαρ-
λαῖοι κλείουσιν, ἢ περὶ-
θρην.

2. Τὰ πελιδνὰ γι-
νόμμενα ἐν πυρετῷ, σύν-
τομον θάνατον ση-
μαίνει.

3. Ἐν τοῖσι μὴ
ἀφαιλείπῃσι πυρελοῖσιν,
ὅν τὰ μὲν ἔξω ψυχρὰ ἦ,
τὰ

1. **M**Alignissimæ ve-
rò, & signis
horrendissimis obori-
entes, quarto die, aut
prius occidunt. Præ-
not. S. 20.

2. Livores oborien-
tes in febribus, brevi
mortem affore signifi-
cant. Co. S. 1. No. 97.

3. In febribus non
intermittentibus, si ex-
terna quidem frigida
sint,

C c

τὰ δὲ ἐνδον καίη), καὶ
δίψῳ ἔχῃ, θανάσιμον.

4. Αἱ δὲ κυνάρχαι
δεινότατοι μὲν εἰσι καὶ
τάχιστα ἀναιρῶσιν, ὅ-
κοσαι μὴ τὸ ἐν τῇ φά-
ρυγι μὴδὲν ἐκδηλον
ποιέουσι, μήτε ἐν τῷ
αὐχενι, πλεῖστον δὲ πό-
νον παρέχουσι, καὶ ὀρ-
θόπνοιαν. Αὐταὶ γὰρ ὡ-
θημερὸν ἀποπνίγουσι, καὶ
δύστεραϊα, καὶ τελάρ-
αι, καὶ τελάρια.

5. Τεράχνηλον ὅπι-
ξεραφῆναι μὴ δύνασθαι,
μηδὲ καλαπίνειν, θά-
νάσιμον ὡς τὰ πολλὰ.

6. Καὶ ἢν ἡ τελάρη
τῇ τρίτῃ ἡμέρῃ ὄργιον
ἔχῃ τί τ' αὐτῶν τέτῳ,
κινδυνώδης ὁ κάμνων
γίνεται.

7. Αἱ δὲ κυνάρχαι
δεινότατοι μὲν εἰσι καὶ
τάχιστα ἀναιρῶσιν, ὅ-
κοσαι μὴ τὸ ἐν τῇ φά-
ρυγι μὴδὲν ἐκδηλον
ποιέουσι, μήτε ἐν τῷ
αὐχενι,

sint, interna verò uran-
tur & fitim habeant,
lethale. Aph. S. 4. No.
48.

4. Anginæ horren-
dissimæ sunt & citissi-
mè occidunt, quæ ne-
que in faucibus quic-
quam conspicuum fa-
ciunt, neque in cervi-
ce, verùm plurimum
dolorem exhibent, &
erectâ cervice spiratio-
nem inducunt. Hæ
enim eodem die suffo-
cant, secundo item, &
tertio, & quarto. Præ-
not. S. 23.

5. Collum conver-
tere non posse, neque
deglutire, plerumque
lethale. Co. S. 2. No.
222.

6. Si quarta dies quid
simile habuerit tertiæ
ex iisdem illis, æger in
periculo versatur. Vict.
Acut. P. 307. No. 175.

7. Anginæ horren-
dissimæ sunt & citissi-
mè occidunt, quæ ne-
que in faucibus quic-
quam conspicuum fa-
ciunt, neque in cervi-
ce, verùm plurimum
dolorem

αυχενί, πλεῖστον δὲ πόνον παρέχουσι, καὶ ὀρθόπνοιαν. Αὐταὶ γὰρ αὐθιμερὸν ἀποπνίγναι, καὶ δευτεράαι, καὶ τριταίαι, καὶ τεταρταίαι.

8. Ὅσαι δὲ τὰ μὲν ἄλλα πρὸς πλησίον πόνον παρέχουσιν, ἐπαίρονται δὲ, καὶ ἐρυθρήματα ἐν τῇ φάρυγγι ποιεῖσιν, ὀλέθρια μὲν κάρτα. Χειριώτεραι δὲ μᾶλλον τῇ περὶ τὸ ἐρυθρὸν μέγα γίνονται.

dolorem exhibent, & erectâ cervice spirationem inducunt. Hæ enim eodem die suffocant, secundo item, & tertio, & quarto. Prænot. S. 23.

8. Quæ verò similiter dolorem exhibent, attolluntur autem, & in faucibus rubores faciunt, perniciosæ quidem valde sunt. Verum prioribus magis diuturnæ, si rubor fuerit magnus. Prænot. S. 23.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΟΓΔΟΟΣ.

8. **Τ**Ο μεράκιον, ὃ καλέκετο ὑπὲρ Ψυδρέων
 αἰσθητῶν, πῦρ ἔλαβεν ἐκ κόπων καὶ πό-
 νων, καὶ δρόμων πρὸς τὸ ἔθνος. Τῇ πρώτῃ,
 5 κοιλὴν ταραχώδης, χολώδεσι, λεπτοῖσι, πολλοῖ-
 σιν· ἔρα λεπτὰ, ὑπομέλανα· ἔχ' ὑπνώσει·
 διψώδης. Δολιέρη, πάντα παρωξύνθη· ἀνα-
 χωρήματα πλείω ἀκαιρέτερα· ἔχ' ὑπνώσει· τὰ
 δ' γνώμης ταραχώδεα· Σμικρὰ ὑφίδρωσε. Τρί-
 10 τη, δυσφύως· διψώδης, ἀσώδης· πῦρ βλη-
 τισμῶς, ἀπείρη· παρέκρυσεν· ἀκρεα πελιδ-
 νὰ, καὶ ψυχρὰ· ὑποχονδρεῖς ἔντασις ὑπολά-
 παρ' ὅς ἀμφοτέρων. Τετάρτῃ, ἔχ' ὑπνώσεν·
 ὑπὲρ τὸ χεῖρον. Εβδόμῃ, ἀπέθανεν. Ηλικίῃ περὶ
 15 ἑτέα εἴκοσιν.

ÆGER OCTAVUS.

8. **Q**UI ad Mendacium forum decumbebat a-
 dolescens, ex lassitudinibus, laboribus ac
 cursibus præter consuetudinem, igne, hoc est,
 febre vehementissimâ correptus est. Primo
 die, conturbata alvus, biliosa, tenuia, multa
 reddidit. Urinæ tenues & nigricantes erant,
 somnum non cepit, sitibundus fuit. Postri-
 die, exasperata sunt omnia; dejectiones plures
 erant & importuniores, neque dormivit, mens
 perturbata fuit, aliquantulum insudavit. Ter-
 tio, inquietè habuit, sitibundus, nauseabun-
 dus, multa corporis jactatio & angustia, deli-
 ravit; extrema livida & frigida, præcordio-
 rum contentio submollis utrinque. Quarto,
 somnum non cepit, pejus habuit. Septimo
 obiit. Ætas erat annorum prope viginti.

DEMON.

DEMONSTRATIO.

Febrem periculosaē plenam aleaē primi diei symptomata ostendunt; nec diu inter vitam & mortem duraturum esse certamen, primo ferè intuitu licet conjicere. Alvi dejectiones, quatenus biliosaē, damnandæ sunt (1); quatenus autem magnâ copiâ (2) & velocitate processerunt (3), summum vitæ discrimen portendunt. Quibus si adjungantur pravus urinæ color (4), reduplicata die postero accessio (5), auctæ dejectiones (6) sine somno (7) cum exiguo sudore & mente turbatâ (8), nec non diei subsequēntis corporis jactationes (9), & extremorum frigus cum livore (10), nihil non lugubre metuendum erit. Nec mors, die quinto, inopinante medico, ægrotum opprimet; hoc enim die, multi antiqui codices mortem evenisse testantur, licet Galenus eorum optimos contendat eam diei septimo assignasse. Ut ut autem valeat manuscriptorum autoritas, si septimam lucem conspexit ægrotus, id evenisse autumo ex hypochondriorum tensione, quâ natura humores noxios à partibus nobilibus inferiora versus protrudere conatur. Sed cū abscessus morbo fuit impar (11), diem unum vel alterum tantummodo vitam prolongavit, mortem non profligavit (12).

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Α**Ι ἐς ἄκρητα τε-
λιδύσασα κα-
θάρσιες, ἐν πᾶσι πα-
ροξυσμικαί.

2. Γένοιτο δ' ἂν καὶ
ὀλέθρια, τὰ μὴ Σμι-
κρά.

3. Καὶ γὰρ τῶν παροξυ-
σμήμα ἀπολυμνίων
ταχύτερα αἱ κρίσεις,
ὅτι ταχέες οἱ πόνοι, καὶ
συνεχέες, καὶ ἰσχυροί.
Τὰ δὲ κείνοια ὅτι τὸ
βέλτιον, μὴ αὐτίκα ὅτι
φαινέτω.

4. Ἐπὶ δὲ τοῖσι μὲν
ἀνδράσι, καὶ τῆσι γυ-
ναξί, τὰ μέλανα τῶν
ἔσθων κάκιστα.

5. Οἱ λαβόντες ἐς τὸ
ἄνερον παροξυσθέντες,
κακόν.

6. Ἐν καύσῳ κοιλίῃ
καλαβράγεισα, θανάσι-
μον.

7. Κά-

1. **Μ**Eracæ desinen-
tes purgatio-
nes, omnibus quidem
exacerbatoriæ sunt.
Prædict. S. 15. L. 1.

2. Perniciosa eva-
dunt, quæ modum ex-
cedunt. M. Pop. P.
686. No. 36.

3. Nam & eorum
quæ statim pereunt ve-
lociores sunt judicatio-
nes, quoniam dolores
continui, & fortes sunt.
Quæ verò ad melius
judicant, non statim
apparere debent. M.
Pop. P. 686. No. 32.

4. At tum in viris,
tum in mulieribus, ni-
græ urinæ pessimæ
sunt. Prænot. S. 11.

5. Qui accessione
correpti postero die
gravius habent, ma-
lum. Co. S. 1. No. 112.

6. In febre ardente
si alvus affatim erupe-
rit, lethale. Co. S. 1.
No. 182.

7. Pessi-

7. Κάκιστον δὲ μὴ κοιμάσθαι, μήτε τ' νυκτός, μήτε τ' ἡμέρας.

8. Οἱ ἐφιδρῶντες ἐν πυρετῷ, κακοήθεις.

9. Οἱ ἐν κρισίμοισιν ἀλυσμοῖς ἀνὸς ἰδεῖν τὸ ψευδύχολον κακόν.

10. Τὰ πελιδνὰ γινόμενα ἐν πυρετῷ, σινοτομον θάνατον σημαίνει.

11. Ἐπὶ τετέοισιν ἀποστάσεις ἐγένοντο, ἢ μείζους, ὥστε ὑποφέρειν μὴ δύνασθαι, ἢ μείους, ὥστε μηδὲν ὠφελεῖν.

12. Ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἀποστήματα μὴ λύόμενα πρὸς τὰς πρώτας κρίσεις, μήκυνάσθαι σημαίνει.

7. Pessimum verò est non dormire, neque nocte, neque interdiu. Præn. S. 9.

8. Qui tenuiter sudant in febre, malignè se habent. Co. S. 1. No. 65.

9. Anxietates in diebus judicatoriis, si in his sine sudore perfrigerantur, malum. Co. S. 1. No. 60.

10. Livores oborientes in febre, brevi mortem affore denunciant. Co. S. 1. No. 97.

11. His abscessus fiebant, aut majores, quàm ut ferre possent; aut minores, quàm ut quicquam prodesse. M. Pop. 660. No. 65.

12. In febribus abscessus in primis judicationibus morbum non solventes, longitudinem morbi significant. Aph. S. 4. No. 51.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΕΝΑΤΟΣ.

9. **Η** Παρὰ Τισαμνίῳ γυνὴ καλέκετο, ἣ
 τὰ εἰλεώδεα δυσφόρως ὤρμησεν· ἐμε-
 5 τοι πολλοί· τὸ ποτὸν καλέχεν ἐκ ἡδυνάτο·
 τὸν πόνον δὲ ὑποχόνδρια· καὶ ἐν τοῖσι κάτω κα-
 τὰ κοιλίῳ, πόνον· τρέφοι ξυνεχέες· ἢ διψώ-
 δης· ἐπεθερμαίνετο· ἄκρεα ψυχρὰ· ἄρ' τέ-
 λεον· ἀσώδης, ἀγρυπνῶ· ἕρα ὀλίγα, λεπτά·
 Ἀσχωρήματα, ὠμά, λεπτά, ὀλίγα· ὠφελείην
 10 ἐκ ἐτι ἡδυνάτο. Απέθανεν.

ÆGER NONUS.

9. **M**ulier ad Tifamerum molestis volvuli-
 casibus appetita fuit, multis vom-
 itionibus conflictabatur, potum continere non
 poterat. Dolores circa præcordia aderant, qui
 in inferioribus secundum ventrem locis cum
 torminibus assiduis urgebant. Non sitiebat,
 incalescebat, extrema perpetuò frigefcebant,
 stomachi fastidio laborabat, vigil erat. Uri-
 nas paucas, tenuēs reddidit. Alvi recrementa
 cruda, tenuia, pauca. Nil ampliùs juvare po-
 terat: defuncta est.

DEMON.

DEMONSTRATIO

AD illustrationem doctrinæ Hippocraticæ morbi præsentis historia nil magni confert; quoniam neque quot dies famula hæc ægrotavit, nec quibus symptomatum mutationes inciderunt, nec quo die mortua est, cognoscimus. Patet autem ex recentitis malis, morbum præcipitis & perniciosæ admodum naturæ fuisse. Vomitiones enim copiosæ cum doloribus fortibus, continuis, & extremorum refrigeratione, ab initio statim invasere.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.

10. **Γ**ΥΝΑΙΚΑ, ἔξ ἀποφθορῆς νηπίου, ἣν Παντιμίδω, τῇ πρώτῃ πῦρ ἔλαβεν· ἡ γλῶσσα ἐπίξηρ· διψώδης, ἀσώδης, ἄλγυπ-
 5 ν· κοιλίη ταραχώδης λεπτοῖσι, πολλοῖσιν, ὠ-
 μγῖσι. Δολιέρη, ἐπερρίγωσε· πυρετὸς ὀξύς· ἀπὸ
 κοιλίης πολλά· ἔχ ὕπνωσε. Τρίτῃ, μείζους οἱ
 πόνοι. Τετάρτῃ, παρέκρυσεν. Εβδόμῃ, ἀπέ-
 θανεν. Ἡ κοιλίη ἀπὸ παντὸς ὑγρῇ, ἀσχωρῇ-
 10 μασι πολλοῖσι, λεπτοῖσιν, ὠμγῖσιν· ἔρεα ὀλίγα,
 λεπτά.

ÆGER DECIMUS.

10. **E**X his quæ circa Pantimiden erant, mu-
 lier quædam ex infantuli fætûs abor-
 tione, primo die igne, hoc est, febre vehe-
 mentissimâ, correpta est. Lingua resiccata,
 fiticulosa erat, æstuabunda cum insomniâ. Al-
 vus conturbata ex multis tenuibus & crudis.
 Postridiè, novo oborto rigore, febris acuta
 prehendit, venter multa reddidit, non dormi-
 vit. Tertio die, inaugebantur dolores: quar-
 to, deliravit: septimo, defuncta est. Alvus
 per totum morbum recrementis multis tenui-
 bus, crudis fluxit, urinæ paucæ, tenues erant.

DEMONSTRATIO.

HUJUS circa Pantimedem fatum ægroti octavi non abfimile. Primo statim die dejectiones fortes & continuæ. Die itidem secundo exacerbata est febris cum vigiliis; quæ tertio increverunt. Et quamvis nihil præter delirium die quarto memoratur, nullus tamen dubito, quin plura & lethalia hoc die & sequentibus supervenerunt: Quæ quidem omisit medicus, aut quòd non adfuit, aut quòd per se manifesta credidit.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ.

II. **Ε** Τέρῳ, ὃς ἀποφθορῆς πρὶ πεντάμηνον,
 πῦρ ἔλαβεν. Αρχομένη δὲ, κομαλώ-
 δης ὤ, καὶ ἀγρυπνῶ πάλιν· ὀσφύῳ ὀδυῖν,
 5 κεφαλῆς βάρῳ. Δούλῃ, κοιλίῃ ἐπεισέχθη
 ὀλίγοις, λεπτοῖς, ἀκρήτοις τὸ πρῶτον. Τρίτῃ,
 πλείω, χείρ· νυκτὸς ἐκ ἐκοιμήθη. Τετάρτῃ,
 παρέκρυσσε· φόβῳ, δυσθυμίῃ· δεξιῶ ἱλλαινε·
 ἴδρωσε, πρὶ κεφαλῇ, ὀλίγῳ ψυχρῷ· ἄκρεα
 10 ψυχρά. Πέμπτῃ, πάντα παρωξύνθη· πολλὰ
 παρέλετο,

ÆGER UNDECIMUS.

II. **A**lteram ex abortivo fœtu circiter
 quintum mensem, ignis, hoc est, fe-
 bris vehementissima,prehendit. Per exordia
 verò sopore rursusque insomniâ detinebatur
 cum lumborum dolore & capitis gravitate.
 Secundo die, alvus turbata est, primùmque
 pauca, tenuia & sincera dejecit. Tertio, plu-
 ra & pejora, nocte nihil dormivit. Quarto,
 mens emota fuit, metus atque animi ægritudo
 inerat, dexter oculus perversus est, sudor pau-
 cus & frigidus circa caput dimanavit, extre-
 mitates frigidaæ. Quinto, exasperata sunt om-
 nia,

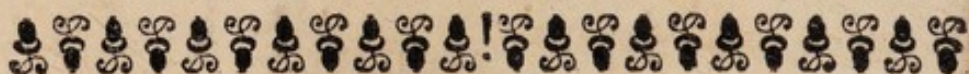
παρέλθε, καὶ πάλιν ταχὺ καλινόφ· δίψα·
 ἄλγυπν· κοιλίη πολλοῖσιν ἀκαίρῃσι θάλα
 τέλε· ἕρα ὀλίγα, λεπλά, ὑπομέλανα· ἄκρεα
 ψυχρά, ὑποπέλιθνα. Ἐκλή, θάλα τ' αὐτῶν. Ἐξ
 δόμη, ἀπέθανεν.

nia, multum deliravit confestimque rursus ad
 intelligentiam rediit; siticulosa erat, inlom-
 nis. Alvus per totum morbum multis & in-
 tempestivis fluxit. Urinae paucæ, tenues, ni-
 grescentes erant: extrema frigida, sublivida.
 Sexto, eadem perseverârunt. Septimo, ex-
 tincta est.

DEMONSTRATIO.

SÆpiùs antea observatum est, vigilias in febribus acutis delirium significare, idque maximè, si capitis afflictionibus adjungantur. Sed & graviùs quid hic loci pertimescendum est, quod lumborum dolores capitis gravitatem præcesserunt (1). Dejectiones sinceræ (2), die secundo subortæ, morbum adhuc vehementiorem futurum demonstrant. Ergo die tertio cum vigiliis ingravescebat; unde die quarto delirium, quod ab initio præfagiendum fuit. Sed, præter delirium, ægrota novam hodie exacerbationem passa est (3), unde morbi impetus etiamnum augetur; & cum hisce malis signa lethalia die quarto supervenerint, viz. oculi distortio (4), sudor frigidus circa caput (5), & extremorum frigus (6), nihil nisi mors die septimo sperandum erit.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Α** Ἰ δὲ ξὺν πυρε-
τι γινόμενα
ὀδύνα πρὸ τοῦ ὀσφύος τε,
καὶ τὰ κάτω χεῖρα,
ἢ

1. **D**Olores cum fe-
bre contingen-
tes circa lumbos & in-
fernas partes, si septum
trans-

ἢν τ' φρενῶν ἀπὼνται,
τὰ κάτω ἐκλείπεται,
ὀλέθρον κάρη. Πε-
σέχειν ἐν δὲ τ' νόον καὶ
τοῖσι ἄλλοις σημεῖοι-
σιν, ὡς, ἢν τὶ καὶ τ' ἄλ-
λων σημεῖων ἐπιγίνῃ
πονηρὸν τι, ἀνέλπις
ὁ ἄνθρωπος.

2. Αἱ ἐς ἀκρητα τε-
λευτῶσαι καθάρσεις, ἐν
πᾶσι παροξυντικαί.

3. Οἱ λαβόντες ἐς τ'
αὐτον παροξυνθέντες,
κακόν.

4. Καὶ τ' ἄλλα ση-
μεῖα σκέπτεσθαι, τὰ τὲ
ἐν τῷ ξύμπαντι σώματι,
καὶ τὰ ἐν τῷ προσώπῳ,
καὶ τὰ ἐν τοῖσιν ὀφθαλ-
μοῖσιν, ἢν γὰρ τ' αὐγῇ
φύγῳσιν, ἢ δακρύῳσιν
ἀπεραιρέτως, ἢ ἄλ-
γες φωνῇ — ταῦτα
πάντα κακὰ νομίζαν
καὶ ὀλέθρα εἶναι.

5. Οἱ ἰδρωῖτες —
κάκις οἱ δὲ οἱ ψυχροὶ
τέ,

transversum attigerint,
infernās partes relin-
quentes, perniciosi
valde sunt. Proinde
aliis quoque signis ani-
mum advertere oportet,
nam si quod etiam
ex aliis signis malum
apparuerit, desperatus
est homo. Prænot. S.
19.

2. Meracæ definen-
tes purgationes, omni-
bus quidem exacerba-
toriæ sunt. Prædict.
S. 15. L. 1.

3. Qui accessione
correpti postero die
gravius habent, malum.
Co. S. 1. No. 112.

4. Itemque alia sig-
na considerare, & in
universo corpore, & in
facie, & in oculis, si
enim lucem fugiant,
aut involuntariè la-
crymentur, aut distor-
queantur---hæc omnia
mala & perniciosa esse
putandum est. Prænot.
S. 2.

5. Sudores----pessi-
mi sunt frigidi, & tan-
tum

τὲ, καὶ μῆνον ὡς ἔ
κεφαλῇ τὲ, καὶ τὸ
πρόσωπον γινόμενοι, καὶ
τὸ αὐχένα. Οὗτοι γὰρ
ἐν μὲν ὀξεί πυρετῷ,
θάνατον προσημαίνου-
σι. Ἐν δὲ πρῶτῳ,
μῆκος νέου.

6. Ἐν τοῖσιν ὀξείσι
νεύμασι ψύξις ἀκρω-
τηριῶν, κακόν.

tum circa caput & fa-
ciem oborientes, & cir-
ca cervicem. Hi enim
cum acutâ quidem fe-
bre, mortem præfig-
nificant; cum mitiori
verò, morbi longitu-
dinem. Prænot. S. 5.

6. In morbis acutis
extremorum perfrige-
ratio, malum. Aph. S.
7. No. 1.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ.

Γῆναῖκα, ἢ τις καλέκετο ὅπῃ Ψύδῶν ἀΐο-
 ρῆ, τότε τεκῆσαν πρῶτον ὅπιπόνως ἄρσεν,
 πῦρ ἔλαβεν. Αὐτίκα ἀρχομένη, διψώδης, ἀσώ-
 δης· καρδίῳ ἐπὶ ἡλῆ· γλῶσσα ὅπιζῆρ· κοι- 5
 λὴ ἐπέλαράχθη λεπτοῖσιν, ὀλίγοισιν· ἐχ ὕπνωσε.
 Δολέρη, ῤικεῖ ἐπερρίγωσε· πυρετὸς ὄξύς·
 μικρὰ πρὶ κεφαλῇ ἰδρωσε ψυχρῶ. Τρίτη,
 ὅπιπόνως ἀπὸ κοιλὴς ὤμα, λεπτὰ, πολλὰ διήλ-
 Τετάρτη, ἐπερρίγωσε· πάντα παρωξύνθη· ἀ- 10
 γρυπν· Πέμπτη, ὅπιπόνως. Ἑκτὴ, ἄρα τ
 αὐτῶν· ἀπὸ κοιλὴς δὲ ἦλθε ὕδα πολλὰ. Εβ-
 δόμη,

ÆGER DUODECIMUS.

12. QUÆ in Mendacium foro decumbebat,
 tum primum laboriosè masculum e-
 nixa, igne, hoc est, febre vehementissimâ,
 correpta est. Statim per exordia sitibunda,
 ex stomachi fastidio & oris ventriculi dolore
 laborabat, lingua resiccata erat, alvus tenui-
 bus, paucis, perturbata fuit, neque somnum
 cepit. Postridie, novo aliquantulum suborto
 rigore febris acutaprehendit, modicus circa
 caput sudor frigidus dimanavit. Tertio, non
 sine dolore ab alvo cruda, tenuia, multa de-
 missa sunt. Quarto, novus obortus est rigor,
 exasperata sunt omnia, pervigil fuit. Quinto,
 molestè habuit. Sexto, eadem perseverarunt.
 Ex alvo verò liquida multa secessere. Septi-
 E c mo,

δόμη, ἐπερρίγωσε· πυρετὸς ὀξύς· δίψα πολλή·
 βλητρισμός· πρὶ δείλῳ, ἰδρωσε δι' ὅλην φυ-
 χρῶ· φύξις· ἀκρεα ψυχρά, ἐκ ἔτι ἀνεθερμαί-
 νετο· καὶ πάλιν εἰς νύκτα ἐπερρίγωσεν· ἀκρεα
 5 ἐκ ἀνεθερμαίνοντο· ἐχ ὕπνωσε· Σμικρὰ πα-
 ρέκρυσε, καὶ πάλιν ταχὺ καλυνέει. Ογδότη,
 πρὶ μέσον ἡμέρης ἀνεθερμάνθη· διψώδης, κο-
 ματώδης, ἀσώδης· ἡμεσε χολώδεα, μικρά,
 ὑπόξανθα· νύκτα δυσφόρος· ἐκ ἐκοιμήθη· ἔρη-
 10 σε πάλιν ἀθρόον, ἐκ εἰδυῖα. Ἐνάτη, ξυνέδωκε
 πάντῃ· κοματώδης πρὸς δείλῳ· Σμικρὰ ἐ-
 περρίγωσεν· ἡμεσε μικρά, χολώδεα. Δεκάτη,
 ρίψας· πυρετὸς παρωξύνθη· ἐχ ὕπνωσεν ἐδ' ἐν·
 πρὶ,

mo, novo suborto rigore febris acuta corri-
 puit, fitis multa aderat, & incontinens corpo-
 ris jactatio. Ad vesperam frigidus toto cor-
 pore diffusus est sudor, perfrixit, extremorum
 frigus, quæ nec jam ad calorem revocari po-
 terant. Iterumque sub noctem oborto rigore
 extrema non recalescebant, neque dormivit,
 aliquantulum deliravit, confestimque rursus ad
 intelligentiam rediit. Octavo, circa meridiem
 recaluit, fitivit, sopore oppressa fuit, nausea-
 bunda. Biliosa, pauca, nonnihil flava vomitio-
 ne refudit, nox inquietus, non dormivit, mul-
 tum confertas urinas reddidit, idque non sen-
 tiens. Nonno, remissa sunt omnia, sopore de-
 tenta est ad occasum, suborto aliquantulum
 rigore, pauca, biliosa, vomuit. Decimo ri-
 gor, febrilis insultus, neque quicquam quievit.
 Manè

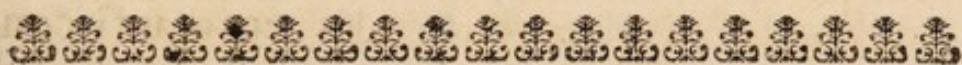
πρωί, ἔρρησε πάλιν, ὑπότασιν ἐκ ἔχον· ἀκρεα
ἀνεθερμάνθη. Ενδεκάτη, ἤμεσεν ἰώδεια, χολώ-
δεια· ἐπερρίγωσεν· ὁ μὲν πάλιν, καὶ πάλιν ἀ-
κρεα ψυχρά· ἐς δαίλιν, ἰδρῶς, ῥίψα· ἤμεσε
πολλὰ· νύκτα, ὀπιπόνως. Δωδεκάτη, ἤμεσε
πολλὰ, μέλανα, δυσώδεια· λυγρὸς πάλιν· δι-
ψα ὀπιπόνως. Τρισκαιδεκάτη, μέλανα, δυ-
σώδεια, πάλιν ἤμεσε· ῥίψα· ὡς δὲ μέσον
ἡμέρης, ἀφών. Τεσσαρεσκαιδεκάτη, αἷμα Ἀφ-
ρινῶν· ἀπέθανε. Ταύτη, Ἀφ' τέλεα, κοιλὴν
ὕδρη· φερκώδης. Ηλικίη, ὡς ἔτεα ἐπ' αὐτῇ
δεκα.

Manè urinam multam, in quâ nulla subsiden-
tia inerant, reddidit, extrema recaluerunt. Un-
decimo, vomuit virulenta, biliosa, non ita
multò post rigore correpta est, rursusque ex-
trema frigescebant. Sub occasum sudor, ri-
gor, vomuit multum, noctem molestè tulit.
Duodecimo, multa, nigra, foetida vomuit,
singultus multus adfuit, & sitis molesta. De-
cimo tertio, rigore correpta, nigra, graveo-
lencia, multa vomitu effudit. Circa meridiem
verò voce defecta est. Decimo quarto, san-
guis per nares effluxit; defuncta est. Huic
per totum morbum alvus lubrica, & horroris
sensus adfuit. Ætas erat annorum ferè septen-
decim.

DEMONSTRATIO.

NUllum magis insigne corporeæ firmitatis exemplum contra morbum gravissimum pugnantis, inter omnes epidemiorum ægrotos reperiundum est. Eo enim impetu invasit febris, ut mortis indicia die statim secundo comparerent; quam tamen renixu animoso ad diem decimum quartum benigna natura distulit. Sudor die secundo subortus pessima præfagit, tum quod parvus (1), tum quod frigidus & solum circa caput (2). Hodie etiam invaluit febris, quæ pridie invaserat (3); & quarto rursus exacerbata est (4), ita ut nulla quies ad vires reficiendas ægrotanti concederetur. Hisce autem malis involuta natura non ignaviter pro aris & focis dimicavit, sed quotidie aliquid hostilium humorum è corpore eliminavit; ad finem quippe historiæ, alvum perpetuò humidam fuisse dicitur. Continua hæc alvi excretio, & ea quæ tertio die sunt demissa morbi impetum, qui die secundo subita adeò & atrocia moliebatur, paululùm remorata sunt. Cruda verò (5), & præmaturè erumpentia (6), haud magnopere morbi ardorem represserunt. Is enim renovatis viribus immaniter die septimo, cum signis lethalibus, recrudescebat; quæ mortem die proximo judicatorio intulissent, ni imperfectæ per alvum & vesicam judicationes (7), morbi mineram minuendo, ultimum supplicium ulterius prorogassent.

rogâssent. Induciis hisce frequentes frigoris cum calore mutationes symbolam suam contulerunt (8). Die nempe secundo riguit, & paulò post recaluit; die quarto novus rigor; septimo bis riguit, nec ante octavum calorem recuperavit; nono etiam paululùm riguit, & undecimo bis riguit. Verisimile est mutationes has frigoris & caloris in causa fuisse, quòd ægrota diem undecimum superavit. Quicquid autem emolumenti contulerunt hi rigores, morbi nihilominus fatalem exitum portendunt (9); quibus cum vomitus foetidi (10), nigri, extremorum frigus, & singultus superinciderunt (11), mortem die proximo judicatorio in procinctu stare, medicus tuto pronuntiabit.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Ο**Ι ἐφιδρῶντες ἐν πυρετῷ, κακοήθεις.

2. Κάκιςτοι δὲ οἱ ψυχροὶ τε, καὶ μένοντες τὸ κεφάλυν τε, καὶ τὸ πρόσωπον γινόμενοι, καὶ τὸ ἀνχένα.

3. Οἱ

1. **Q**UI tenuiter sudant in febre, malignè habent. Co. S. 1. No. 65.

2. Pessimi autem sunt frigidi, & solùm circa caput & vultum oborientes, & circa cervicem. Prænot. S. 5.

3. Qui

3. Οἱ λαβόντες ἐς τὸ
ἐνθρον παροξυνθέντες,
κακόν.

4. Τρίτῳ ἐπιχρόν-
τες, τεταρτῷ παρο-
ξυνθέντες, κακόν.

5. Πεπασμοὶ ταχύ-
τητα κρίσις, καὶ ἀ-
σφαλίῃ ἐς ὑγίαν ση-
μαίνουσιν. Ὡμὰ δὲ, καὶ
ἀπεπτα, καὶ ἐς κακὰς
ἀποστάσεις τρεπόμενα,
ἀκρίσις, ἢ πόνοις, ἢ
χερόναις, ἢ θάνατον, ἢ
τὸ αὐτῶν ὑποστροφάς.
Ὅτι δὲ τούτων ἕσται
μάλιστα, σκέπτεσθαι δε-
ῖται.

6. Τὰ δὲ κρίνοντα
ἐπὶ τὸ βέλτιον, μὴ αὐ-
τίκα ἐπιφανέσθω.

7. Τὰ κρίσιμα μὴ
κρίνοντα, τὰ μὲν θά-
νατωδέα, τὰ δὲ δύ-
σχετα.

3. Qui accessione
correpti postero die
gravius habent, ma-
lum. Co. S. I. No.
112.

4. Quibus tertio die
subsistit accessio, &
quarto ingravescit, ma-
lum. Co. S. I. No.
113.

5. Concoctiones ce-
leritatem judicationis,
& securitatem sanitatis
promittunt. Cruda ve-
rò, & inconcocta, &
in malos abscessus con-
versa, aut imperfectas
judicationes, aut dolo-
res, aut diuturnitatem,
aut mortem, aut eorun-
dem recidivas. Quod
verò ex his potissimum
futurum sit, ex aliis
considerandum est. M.
Pop. P. 661.

6. Quæ verò ad me-
lius judicant, non sta-
tim apparere debent.
M. Pop. P. 686.

7. Judicatoria non
judicantia, partim le-
thalia, & partim diffi-
cilis judicii. M. Pop.
P. 686.

8. Καὶ ὅτε ἐν ὅλῳ
τῷ σώματι μετέβολαι,
καὶ ἢν τὸ σῶμα κατὰ
ψύχεται, ἢ αὐθις θερ-
μαίνεται, ἢ χροῖμα ἐ-
τέρου ἐξ ἑτέρου γίνηται,
μῆνός τε νόσος σημαίνει.

9. Ῥῖγός ἐν σωμα-
τείᾳ, τὸ σῶμα αὖ-
θενέῃ ἤδη ἐόντι, θά-
νάσιμον.

10. Τάχις γὰρ θά-
νατον σημαίνει τὸ πέ-
λιον τῶν ἐμέτων, εἰ ὅσοι
δυσώδες.

11. Ἐπὶ ἀκρήτοις
ἐμέτοις λυγρὸς, κακόν.

8. Et ubi in toto
corpore mutationes fi-
unt, & si corpus per-
frigeretur, aut rursus
calefiat, aut color alius
ex alio oriatur, morbi
longitudinem signifi-
cant. Aph. S. 4. No.
40.

9. Rigor continen-
ter vexans, corpore jam
debili existente, lethali-
lis. Co. S. 1. No. 15.

10. Celerrimam au-
tem mortem significat
lividus vomitus, si gra-
veolens sit. Prænot. S.
12.

11. In sinceris vo-
mitibus singultus, ma-
lum. Co. S. 4. No. 20.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Κατάστασις Λοιμώδης *.

13. **Ε**ΤΟ νότιον, ἔπομβρον· ἀπνοια ἀγὰ
 τέλεον· αὐχμῶν δὲ γρομῶν, τὰς
 5 ὑπὸ πρῶτον χεῖρας ἐπ' ἑαυτὸν, ἐν νοσήσιν, πρὸς
 Ἀρκίαν, ὑδάτα πολλὰ. Φθινόπωρον, Σκιῶ-
 δες, ὀπνέφελον· ὑδάτων πλήθρα. Χειμῶν νό-
 τιον, ὑγρὸς, μαλακός. Μελὰ δὲ ἡλὶς τροπὰς
 ὕστερον

SECTIO SECUNDA.

Status Pestilens.

13. **A**Nnus Austrinus, imbris abundans,
 atque in totum à ventis tranquillus
 fuit. Quum autem paulò superioribus anni
 temporibus, iusto majores siccitates viguissent,
 sub Arcturum, spirantibus austris, multum
 pluit. Autumnus obscurus, nebulosus, cum
 aquarum abundantia, hyems austrina, humida
 & levis. Longo verò post Solis conversio-
 nem

* Λοιμώδης hic non est propriè pestilens & contagiosus, si-
 quidem in his morbis ab Hippocrate descriptis nullum est
 contagii vestigium: sed ut Galenus innuit, aliud non est,
 quàm Ἐπιδημία δαέθρις. Quicumque enim uno in loco mor-
 bus multos simul invaserit, simulque hoc habeat ut multos
 perimat, pestis fit. Com. 3. in 3 Epid. Sed ipse Titulus
 Galeno paululum suspectus est.

ὑπερὸν πολλῶν, πλησίον ἰσημερίας, ὀπιθοχαι-
 μῶνες· καὶ ἤδη πρὶ ἰσημερίῳ, βόρεια, χιονώ-
 δεα, ἐπὶ πάλιν χέρον. Εὐρ πάλιν νότιον, ἀπ-
 νοον· ὑδάτια πολλὰ ἄρ' ἔτελε μέχευ Κυύος.
 Θέρει, αἶθρον, θερμὸν· πνίγεα μεγάλα. Ετη- 5
 σίαυτε Σμικρὰ, διεπασμύως ἐπινύσαν· πάλιν
 δὲ περὶ Ἀρκτῶρον ἐν βορείοισιν ὑδάτια πολλὰ.
 Γενομένη δὲ ἔτετε ὅλα νοτιά, καὶ ὑγρὰ, καὶ
 μαλθακὰ, κατὰ μὲν τὸ χειμῶνα, διήκον ὑψηλῶς,
 πάλιν τὸ φθινωδέων, περὶ ὧν γεγράφετο. 10

14. Πρὸ δὲ ἤρ' ἅμα τοῖσι χειμῶνισι
 ψύχεσιν, ἐρυσιπέλαλα πολλὰ, τοῖσι καὶ μὲν
 περφάσι, τοῖσι δ' ἔ· κακοήθεια, πολλὰς ἐκ-
 ταναν.

nem intervallo, juxta æquinoctium, extremæ
 hyemis frigora adfuerunt, jamque sub æqui-
 noctium ipsum Aquilonares venti cum nivibus
 non ita diu spiravêre. Ver rursus austrinum,
 à flatibus quietum, aquæ multæ & continen-
 tes ad Canem usque. Æstas serena, calida,
 æstus præfocantes magni. Anniversarii venti
 (Etesias vocant) pauci disjunctim spiravêre.
 Sub Arcturum rursus spirantibus Aquilonibus,
 aquæ multæ. Existente igitur anno austri-
 no, humido & leni, hyeme quidem salubriter
 agebant, præter tabidos, de quibus mox scri-
 betur.

14. Ante ver autem unà cum frigoribus con-
 secutis ignes sacri plurimi, partim quidem aliquâ
 de causâ, partim quidem sine eâ contingebant,
 atque hi maligni quidem multos sustulerunt.

F f

Multi

τειναν. Πολλοὶ φάρυγγας ἐπόνησαν· φωνὰ καὶ
 κέρματα· καῦσοι φρενιτικοί· τώματα ἀφθώδεα·
 αἰδοίοις φύματα· ὀφθαλμία· ἀνθρακες. Κοιλία
 ταραχώδεις· ἀπόσιλοι, διψώδεις· οἱ μὲν, οἱ δ' ἄλλοι.
 5 Οὐρα ταραχώδεα, πωλλὰ, κακὰ. Κωμαλίω-
 δεις ὅτι πωλλὴ, καὶ πάλιν ἄρτυπνοι· ἀκροσία
 πωλλαί· δύσκριτα· ὑδρωπες· φθινώδεις πωλ-
 λοί. Τὰ μὲν ὅτι δημήσαντα νησήματα, ταῦτα.
 Ἐκάσθ' δὲ τῶν ὑπολεραμμένων εἰδέων, ἦσαν οἱ
 10 κάμνοντες, καὶ ἔθνησκον πολλοί· ξυνέπιπτε δὲ
 ἐφ' ἑκάστοις τριέων ὥδε. Πολλοῖσι μὲν τὸ ἐρυ-
 σίπελας μὲν περσάσι· ὅτι τοῖσι τυχεῖσι, καὶ
 πάντ' ὅτι Σμικροῖσι πτωμαλίοισιν, ἐφ' ὅλῳ τῷ
 Σώματι· μάλιστα δὲ, τοῖσι πρὸ ἐξήκοντα ἔτεα
 περὶ

Multi ex faucibus laborabant, voces vitiatæ erant, febres ardentes unâ cum phrenitide, serpentia oris ulcera, pudendorum tubercula, lip-pitudines, carbunculi. Alvi perturbatæ, ci-bos averfabantur, & hi quidem partim siticu-losi, partim sine siti erant. Urinæ turbulen-tæ, multæ, malæ reddebantur. Sopore ut plurimum detinebantur, rursusque pervigiles. Morborum solutiones prorsus nullæ partimque difficiles, aquæ inter cutem, tabidi multi. At-que hi quidem morbi populariter vulgabantur. Ex enumeratorum autem generum unoquoque laborabant multi & moriebantur plurimi, eo-rumque singulis hunc in modum accidit. Mul-tis certè ignis sacri occasio ex contemnendis valdeque parvis ulcusculis toto corpore oblata est, præcipuè verò sexagenariis circum caput, vel

περὶ κεφαλῇ, εἰ καὶ Σμικρὸν ἀμεληθείη. Πολλοῖσι δὲ καὶ ἐν θεραπέῃ ἔσσι, μεγάλα φλεγμοναὶ ἐγίνοντο· καὶ τὸ ἐρυσίπελας, πολὺ, ταχὺ πάντοθεν ἐπενέμετο. Τοῖσι μὲν ἐν πλείστοισιν αὐτῶν ἀποξάσιες ἐς ἐμπυήματα Σωέπιπτον· 5
 Σαρκῶν, καὶ νούρων, καὶ ὀστέων ἐκπλώσιες μεγάλας. Ἦν δὲ καὶ τὸ ρεῦμα τὸ ξυσιζάμνον ἐπὶ πύριον ἵκελον, ἀλλὰ Σηπεδῶν τις ἄλλη, καὶ ρεῦμα παλὺ, καὶ ποικίλον. Οἷσι μὲν ἐν περὶ κεφαλῇ τέλειων τι ξυμπίπῃ γίνεσθαι, μαδίσιες τε 10
 ὅλης τῆς κεφαλῆς ἐγίνοντο, καὶ τῶν γυναικῶν καὶ ὀστέων ψιλώματα, καὶ ἐκπλώσιες, καὶ πολλὰ ῥόματα. Ἐν πυρελοῖσιν τε ταῦτα, καὶ ἀνὰ πυρελῶν· ὡς δὲ ταῦτα φοβερώτερα, ἢ κακίω. Οἷ-

σι

vel si quid paululum negligeretur. Nonnullis autem, etiam inter curationes ipsas, magnæ inflammationes contingebant, multumque ignis facer celeriter ubique populabatur. Horum igitur plurimis abscessus ad suppurationes vertebant, carniūque & ossium ac nervorum ex decidentiâ mutilationes magnæ fiebant. Neque verò contracta fluxio puri erat affinis, sed aliud quoddam putredinis & fluxionis multæ ac variæ genus. Quibus itaque circa caput huiusmodi aliquid contigit, totius capitis & menti glabrationes, ossiumque denudationes & prolapsus acciderunt, multæque fluxiones fiebant, istaque partim in febribus, partim sine his aderant. Atque hæc terrorem potius quàm periculum denuntiabant. Quibus namque ta-

σι γὰρ ἐς ἐμπυήμα ὃ τ' τοιούτων ἀφίκριτο πεπασ-
 μέν, οἱ πλεῖστοι τούτων ἐσώζοντο· οἷσι δὲ ἢ μὲν
 φλεγμαίνῃ, καὶ τὸ ἐρυσίπελας ἀπέλθοι, τοιαύτῳ
 δὲ ἀπόσασιν μηδεμίαν ποιήσαιντο, τούτων ἀ-
 πώλλωτο πολλοί. Ομοίως δὲ καὶ ὅποι ἄλλη
 5 τ' ῥύματι πλανηθῇ, ξυνέπιπτε ταῦτα. Πολ-
 λοῖσι μὲν γὰρ βραχίων, καὶ πῆχυς ὅλῃ φειρόμενη·
 οἷσι δ' ὅττι τὰ πλοῦρα ταῦτα ἐκακῆτο, ἢ τ'
 ἐμπεροσθέν τι, ἢ τ' ὀπίθεν· οἷσι δὲ ὅλῃ ὁ μη-
 10 ρός, ἢ τὰ πρὸ κνήμῳ ἐψιλῆτο, καὶ πᾶς ὅλῃ.
 Ἦν δὲ πάντων χαλεπώτατον τ' τοιούτων, ὅτε
 περὶ ἕβῳ, καὶ αἰδοῖα γηνοίατο. Καὶ τὰ μὲν
 περὶ ἑλκεα, καὶ μὲν περὶ φάσι τοιαῦτα. Πολ-
 λοῖσι δὲ ἐν πυρελοῖσι, καὶ πρὸ πυρελῶ, καὶ ὅττι
 πυρελοῖσι

lium maturatione res ad suppurationem deve-
 nit, eorum plerique superstites evadebant. At
 verò quos inflammatio quidem facerque ignis
 reliquerat, nullumque hujusmodi abscessum
 creaverat, ii frequentes periere. Similiter quo-
 que & quâcunque corporis parte oberrârunt,
 ista contigerunt. Multis siquidem brachium
 ac cubitus totus defluebat. Nonnullis verò
 ista latera malè vexabant, aut anteriorum aut
 posteriorum aliquid. Est ubi etiam femur in-
 tegrum, aut tibia, aut pes totus denudabantur.
 Horum autem omnium gravissimè urgebant quæ
 circum pubem pudendaque contingebant. At-
 que ea quidem fuit eorum, quæ cum ulcere
 aut occasione aliquâ externâ contigerunt, con-
 ditio. Multis autem unâ cum febribus ipsis,
 aut ante febrem, atque etiam post febres ip-
 sas

πυρελοῖσι ξυνέπιπλεν. Ἦν δὲ καὶ τέτων ὅσα μὲν
 ἀπόσασιν ποιήσαιο. Ἀλλὰ ἔκπυμάλο, ἢ κατὰ
 τὰ κοιλὴν ταραχή τις ὀπίκαιο, ἢ χρητῶν
 ἔρων. Ἀλάδοσις γρόιλο, Ἀλλὰ τέτων λελύα· οἷσι
 δὲ μηδὲν τέτων ξυμπιπλοῖ, ἀσήμως δὲ ἀφανίζο- 5
 μῶν, θανατώδεα γίνεα. Πολὺ μὲν ἐν τοῖσι
 πλείστοις ξυνέπιπλε τὰ περὶ τὸ ἐρυσίπελας, ἔ-
 ῆε· παρείπετο δὲ καὶ Ἀλλὰ ἔθέρεο, καὶ ὑπὸ
 φθινόπωρον. Πολλὴ δὲ ταραχή τιςι, καὶ τὰ
 περὶ τὸ φάρυγγα φύματα, καὶ φλεγμαὶ γλωσ- 10
 σης, καὶ τὰ παρ' ὀδόντας ἀποστήματα. Φωναί-
 τε πολλοῖσιν ἐπεσήμενον, κακέρημα, καὶ κα-
 τίλλασα *· πρῶτον μὲν φθινώδεσιν ἀρχομῆγοι-
 σιν,

fas inciderunt. Illud verò ipsis inerat, ut quæ-
 cunque per suppurationem abscederent, si vel
 insignis aliqua alvi perturbatio, aut probarum
 urinarum transmissio extitisset, per ea ipsa so-
 lutio procederet : sin quibusdam nihil horum
 contigisset, temerèque & sine ullâ solutionis
 significatione evanescerent, ea mortem infere-
 bant. Longè igitur plurimos facer ignis verè
 appetivit, qui & per æstatem & sub autumnum
 consequeretur. Magna verò perturbatio qui-
 busdam inerat, & ad fauces tubercula, linguæ-
 que inflammationes, & quæ secundum dentes
 abscederent. Multisque vocis vitiatæ & præ-
 peditæ facta est significatio, potissimè quidem
 his

* Alii legunt κατελλασσαι, aut κατελλαιναι, alii κατελλασσαι.
 Vide Foësum,

σιν, ἀτὰρ καὶ τοῖσι καυσώδεσι, καὶ τοῖσι φρε-
νιτικοῖσιν.

15. Ἡρξάντο μὲν οἱ καῦσοι, πρὸ δ' ἤρθε,
καὶ τὰ φρενίτικα, μὲν τὰ γρόμματα ψύχρα· καὶ
πλείστοι τήνικαῦτα διενόησαν· ὅξέα δὲ τέτοισι
5 καὶ θανατώδεα, ξυνέπιπτεν. Ἦν δὲ ἡ καλὰ-
σσις τῶν γρόμμάτων καύσων, ὧδε· ἀρχόμνοι κω-
μαλώδεες, ἀσώδεες, φρικώδεες· πυρετὸς ἰξύς· ἢ
διψώδεες λίλυ, ἢ πῦράληροι· ἀπὸ ῥινῶν ἔσταξε
μικρά. Οἱ παροξυσμοὶ τοῖσι πλείστοισιν, ἐν
10 ἀρρίησι. Περὶ δὲ τὰς παροξυσμοὺς, λήθη, καὶ
ἄφρονη, καὶ ἀφωνία· ἀκρεὰ τε τέτοισιν, αἰεὶ μὲν
ψυχρότερα ποδῶν καὶ χειρῶν, πάλιν δὲ περὶ
τὰς παροξυσμοὺς μάλιστα· πάλιν τε βραδέως,
καὶ

his qui tabescere cœpissent, atque etiam febre
ardente detentis & phreneticis.

15. Cœperunt itaque febres ardentes & phre-
nitides ante ver, post ea quæ præcesserunt fri-
gora, plurimique tunc diu ægrotârunt gravi-
busque & lethalibus casibus conflictati sunt.
Erat autem febrium ardentium quæ obvene-
rant, constitutio hujusmodi. Per initia fopo-
re detinebantur cum stomachi fastidio & hor-
roris sensu, febris acuta, neque magnopere fi-
tiebant aut delirabant. Ex naribus paucus stil-
lavit sanguis. Plurimos accessiones diebus pa-
ribus invadebant. Atque sub ipsas accessiones
oblivio, membrorum exolutio & vocis defectio
contingebant. His quidem pedes summi &
manus frigidiores evadebant, multoque maxi-
mè circa accessiones; deinde verò lentè nec
probè

καὶ ὁ καλῶς ἀνεθερμαίνοντο· καὶ πάλιν καλε-
 νόον, καὶ διελέγοντο. Καλεῖχε δὲ ἢ τὸ κῶμα
 ξυνεχές, ἔχ' ὑπνώδες· ἢ μὲν πόνων ἀγρυπνοί.
 Κοιλία ταραχώδεις τοῖσι πλείστοις τούτων,
 ἀναχωρήμασιν ὠμῶσι, λεπτοῖσι, πολλοῖσιν· 5
 ἔρα πολλά, λεπτά, κρείσμον, ἔδ' ἐχρηστον ἔδ' ἐν
 ἔχοντα. Οὐδὲ ἄλλο κρείσμον ἔδ' ἐν τοῖσιν ἔτως
 ἔχουσιν ἐχέτο, ἔτε γὰρ ἡμετέραν καλῶς, ἔτε τις
 ἄλλη τ' εἰσισμῶν ἀπόστασις ἐγένετο κρείσμον·
 ἐθνησκόν τε ἕκαστον, ὡς τύχοι πεπλανημένως τὰ 10
 πολλά, πρὸς τὰς κρείσας. Ἐκ πολλῶν δὲ τινες
 ἄφωνοι, ἰδρωῖνες πολλοί. Τοῖσι μὲν ὁλεθρίως ἔ-
 χουσι, ξυνέπιπτε ταῦτα. Παραπλήσια δὲ καὶ
 τοῖσι

probè recalescebant, rursusque ad intelligen-
 tiam redibant & loquebantur. Eos autem aut
 perpetuus sopor non somnolentus detinebat,
 aut vigiliæ cum laboribus. Horum plerisque
 alvus retrimētis crudis, tenuibus, multis tur-
 babatur. Urinæ multæ, tenues, neque judi-
 catorii neque boni quicquam habebant. Ne-
 que aliud quicquam in ita affectis decerne-
 bat, neque enim ritè sanguis è naribus pro-
 fluebat, neque aliud quicquam eorum, quæ
 abscedere nata sunt, judicatione tentabatur,
 moriebaturque unusquisque, uti fors ferebat,
 vago & incerto ordine, plerunque circa judi-
 cationes, quidam verò longiùs producti cum
 vocis defectiōne, nonnulli etiam cum sudori-
 bus. Quæ quidem his, qui perniciosè habe-
 rent, contingebant. Quin & similia phrene-
 tics

τοῖσι φρενιτικοῖσιν * ἀδιφοι δὲ πάνυ ἔτοι ἦσαν·
 ἔδ' ὄξεμάνη τ' φρενιτικῶν εἰδείς, ὥσπερ ἐπ' ἄλ-
 λοισιν * ἀλλ' ἄλλη τινὶ καίλαφορῇ κακῇ νωθρῇ,
 βαρέως ἀπώλλυντο.

- 5 16. Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι πυρετοὶ, πρὶ ὧν γε-
 γράφετο. Στόμαλα πολλοῖσιν ἀφθώδεα, ἐλ-
 κώδεα * ρόυμαλα πρὶ τὰ ἀγδοῖα πολλά * ἐλκώ-
 μαλα, φύμαλα, ἔξωθεν, ἔσωθεν * τὰ πρὶ βιβῶ-
 νας * ὀφθαλμίας ὕδαϊ, μακροχρόνια, μτ' πό-
 10 νων * ὀπιφύσιες βλεφάρων ἔξωθεν, ἔσωθεν, πολ-
 λῶν φθειρόντες τὰς ὀφθίας, αἷς Σῦκα ἐπονομάζε-
 σιν. Εφύετο δὲ καὶ ὅπ' τ' ἄλλων ἐλκέων πολ-
 λά, καὶ ἀγδοίοισιν * ἀνθρακες πολλοὶ κατὰ θέ-
 ρα, καὶ ἄλλα, αὐτὰς (ὡς) καλέετο, ἐκθύμαλα με-
 γάλα *

ticis fiebant. Atque hi omnino sine fiti erant. Neque phreneticorum quispiam vehementer insanivit, sicut in cæteris usuvenire solet, sed ex malâ aliâ quâdam & languidâ in somnum degradatione graviter peribant.

16. Aliæ insuper etiam febres viguerunt, de quibus mox scribetur. Multis os serpentibus ulceribus affectum ulcerosumve fuit, fluxiones ad pudenda multæ, exulcerationes, tubercula intus & extrâ circum inguina. Lippitudines humentes, longæ, diuturnæ, non sine doloribus, palpebris foris & intus adnascebantur quædam, quæ multorum aciem perderent, Ficos nominant. Enascebantur verò cùm aliis in ulceribus multa, tum in pudendis. Carbunculi æstate multi, atque alia quæ putredinis nomine donantur, pustulæ magnæ. Serpentia ul-
 cera

γάλα· ἔρπητες πολλοῖσι μεγάλοι. Τὰ δὲ καὶ
 τὰ κοιλίῳ πολλοῖσι πολλά, καὶ βλαβερά
 συνέβαινε. Πρῶτον μὲν τενεσμοὶ πολλοῖσιν ἐπι-
 πόνως· πλείοσι δὲ παιδίοισι, καὶ πᾶσιν,
 ὅσοι πρὸ ἥβης· καὶ ἀπώλλωτο τὰ πλείστα τῶν
 τῶν. Λεινερκοὶ πολλοί, δυσεντερκοί· ἔδ'
 ἔτοι λίῳ ἐπιπόνως· τὰ δὲ χολώδεα, καὶ λι-
 παρά, καὶ λεπτά, καὶ ὑδαλώδεα. Πολλοῖσι
 μὲν αὐτὸ τὸ νόσημα ἐς τῆτο κατέσκηψεν, ἀνδρ τε
 πυρετῶν, καὶ ἐν πυρετοῖσι. Μετὰ πόνων τέρ- 10
 φοι, καὶ ἀνελήσιες κακοήθειες· τὶ πολλῶν ἐνό-
 των τε καὶ ἐπιχόνιων διέξοδοι· τὰ τε διεξιόν-
 τα, πόνους ἐλύνοντα. Τοῖσι δὲ πρὸς φερερμύοισι
 δυσκόλως ὑπακόντα· καὶ γὰρ αἱ καθάρσιες τὰς
 πλείους

cera plerisque magna. Quantum autem ad al-
 vum spectabat, plerisque circa eam multa &
 noxia evenere. Primum quidem crebrae &
 inanes egerendi voluntates multis molestæ, im-
 primis verò pueris atque iis omnibus qui pu-
 bertatem nondum attigerant, eorumque plu-
 rimi peribant. Multi intestinorum lævitate
 vexabantur, quidam difficultate intestinorum,
 neque hi admodum molestè. Alvus autem bi-
 liosa, & pinguis, & tenuis, & liquida demitte-
 bat, ac multis quidem eo morbus ipse decubuit,
 tum circa febres, tum in febribus. Tormina
 cum doloribus aderant, itemque convolutiones
 malignæ. Multis in corpore existentibus ac
 suppressis exitus. At neque exeuntia dolores
 tollebant. Atque ad ea quæ adhibebantur non
 facilè habebant. Purgationes nempe plurimos

πλείους προσέβλαπτον. Τῶν δὲ ἔτιωσ ἔχόντων,
 πολλοὶ μὲν ὀξέως ἀπώλλυντο· πολλοῖσι δὲ καὶ
 μακρότερα διήγεν. Ὡς δ' ἐν κεφαλαίῳ εἰρήδης,
 πάντες καὶ οἱ τὰ μακρὰ νοσέοντες καὶ οἱ τὰ ὀξέα,
 5 ἐκ τῷ κατὰ κοιλίαν ἀπέθνησκον μάλιστα· πάν-
 τας γάρ, κοιλίῃ Κυωαπήνεσκεν. Απόσιτοι δὲ
 πάντες μὲν ἐχθρόνιο καὶ ἐπὶ πᾶσι τοῖσι περγε-
 γραμμένοισιν, οἷς ἐγὼ ἐδεπώποτε ἐνέτυχον·
 πολλοὶ δὲ μάλιστα αὐτοί, καὶ οἱ ἐκ τοιούτων·
 10 καὶ ἐκ τῷ ἄλλων δὲ, οἱ καὶ ὀλεθρείως ἔχοιεν.
 Διψώδεις, οἱ μὲν, οἱ δὲ ἕ· τῷ ἐν πυρελοῖσι καὶ
 τοῖσιν ἄλλοισιν, ἐδεῖς ἀκαίρως, ἀλλ' ὡς κατὰ
 ποτὸν Ἀχαιῶν, ὡς ἤθελες. Οὖρα δὲ πολλὰ μὲν,
 τὰ διεξιόντα ὡς, ἕκ ἐκ τῆς προσφερυμένων πο-
 τῶν,

magis offendebant. Eorum verò qui ita ha-
 bebant plerique quidem subito moriebantur,
 multi etiam diutius perdurabant. Atque ut
 semel absolvam, tum qui diuturnis, tum qui
 acutis tentabantur morbis, ex ventris vitio om-
 nes ferè periere. Omnes namque venter pari-
 ter sustulit. Omnes autem in quos sanè inci-
 di, ob præscriptos omnes morbos quibus vexa-
 bantur, cibos equidem averfabantur. Plerique
 verò præcipuéque hi ipsi, & qui eodem mo-
 do affecti erant, sed & ex aliis qui etiam per-
 niciosè haberent. Siticulosi partim quidem
 erant, partim verò siti vacui. Ex his quos
 febris aliaque vexabant, nullus intempestivè
 potum sumpsit, sed quoad potionem, licebat
 eam instituire vivendi rationem quam velles.
 Urinæ autem copiosæ prodibant, neque po-
 tionī

τῶν, ἀλλὰ πολλὸν ὑπερβάλλοντα. Πολλὴ
 δὲ τις καὶ τῆς ἔριος κακότης ὡς τῆς ἀπιόντων·
 ἔτε γὰρ πᾶσι, ἔτε πεπασμῶν, ἔτε καθάρ-
 σιας χρηταὶ εἶχεν. Ἐπὶ πολλοῖσι γὰρ αἱ κατὰ
 κύστιν καθάρσιες χρηταὶ γινώσκονται, ἀγαθόν· ἐ- 5
 σήμανον δὲ τοῖσι πλείστοις, Κυώτηξιν, καὶ τα-
 ραχίω, καὶ πόνος, καὶ χρένος, καὶ ἀκρεσίας.
 Κωμῶδες δὲ μάλιστα οἱ φρενιτικοί, καὶ οἱ
 καυσώδες ἦσαν· ἀτὰρ καὶ ὅτι τοῖσιν ἄλλοις
 νοσήμασι πᾶσι τοῖσι μεγίστοις, ὅτι μὲν πυρε- 10
 τὸ γίνοιτο. Διὰ πάντος δὲ τοῖσι πλείστοις,
 ἢ βαρὺ κῶμα παρείπετο, ἢ μικρὸς καὶ λεπτὸς
 ὕπνος κωμῶδες.

17. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα πυρετῶν ἐπεδήμη-
 σεν εἶδεα, τριταίων, τεταρταίων, νυκτερινῶν, ξυμε- 15
 χέων,

tioni ingestæ respondebant, verùm plurimùm
 superabant, multùmque etiam vitiosæ erant uri-
 næ redditæ. Nam neque crassitudinem, neque
 concoctionem habebant, neque probè expur-
 gabantur. In multis namque probæ per vesi-
 cam expurgationes bono sunt. Plurimis verò
 colliquationem perturbationemque, & dolores,
 & moram, & judicationis cessationem porten-
 debant. Sopore autem detinebantur, impri-
 mis quidem phrenetici & qui febre ardente la-
 borabant, quinetiam cæteris in omnibus maxi-
 mis morbis, quòd cum febre contingerent.
 Omnino verò pleròsque aut gravis sopor co-
 mitabatur, aut tenues & parvi fomni.

17. Multa alia præterea passim vulgata sunt
 febrium genera, tertianæ, quaternæ, nocturnæ,
 G g 2 assiduæ,

χέων, μακρῶν, πεπλανημένων, ἀσωδέων, ἀκα-
 παστάτων· ἅπαντες δὲ ἔτοι, μᾶλλον πολλῆς ἐγίνον-
 το ταραχῆς. Κοιλία τε γὰρ τοῖσι πλείστοις τα-
 ραχώδεις· φρενώδεις· ἰδῶντες ἔσσειμιγρι· καὶ
 5 τὰ τῇ ἕρῳ, ὡς ὑπογέγραπται. Μακρὰ δὲ τοῖσι
 πλείστοις τυχῶν· ἔδὲ γὰρ αἱ γινόμεναι τυχέοισιν
 ἀποστάσεις ἔκρινον, ὥπερ ἐπὶ τοῖσιν ἄλλοις.
 Δύσκριτα μὲν πᾶσι πάντῃ ἐγένετο, καὶ ἀκρεσία,
 καὶ χερόνια· πολὺ δὲ μάλιστα τυχέοισιν. Ἐκρινε
 10 δὲ τυχῶν ὀλίγοις, πλεῖστον ὀγδοήκοντα· τοῖσι δὲ
 πλείστοις, ὡς ἔτυχεν, ἔξελιπεν. Εθνησκον δὲ
 τυχῶν ὀλίγοι ὑπὸ ὕδατος, ὀρθοτάδην. Πο-
 λοῖσι δὲ καὶ ἐπὶ τοῖσιν ἄλλοις νουήμασιν, οἰδή-
 ματα παρώχλη· πολὺ δὲ μάλιστα τοῖσι φθινώ-
 15 δεσι, 18. Μέ-

assiduæ, diuturnæ, incertæ & vagæ, implaci-
 dæ, inconstantes. Atque hæ omnes non sine
 multâ perturbatione contingebant. Plerisque
 etenim alvus cum horroris sensu turbabatur,
 sudores nihil decernebant, urinæque, quales
 suprà descripsimus. Eorum verò plerisque hæc
 erant diuturna. Neque enim decernebant quæ
 iis ipsis abscedebant, quod cæteris usu venire
 solet. Omnino quidem omnibus difficiles e-
 rant judicationes, aut nullæ, aut diuturnæ, his
 verò quàm maximè. Atque horum pauci cir-
 ca octogesimum diem judicatione absolveban-
 tur, magnâ autem ex parte iis temerè defece-
 runt. Horum etiam pauci ex aquâ inter cu-
 tem moriebantur erecti & stantes. Plerosque
 verò etiam præter alios morbos tumores agita-
 bant, ac præ cæteris tabidos.

18. Maximè

18. Μέγιστον δὲ καὶ χαλεπώτατον, καὶ πλεί-
 στες ἐκλείνε τὸ φθινῶδες· πολλοὶ γὰρ τινες ἀρξά-
 μῃροι κατὰ χειμῶνα, πολλοὶ μὲν κατεκλίθησαν·
 οἱ δὲ αὐτέων ὀρθοτάδην ὑπέφερον. Τὸ πρῶτον
 δὲ τῷ ἥρῳ ἐθνησκον οἱ πλείστοι τῶν κατεκλιθέν- 5
 των· τῶν δὲ ἄλλων, ὅξελιπον μὲν αἱ βῆχες ἐδενί,
 ὑφίεσαν δὲ κατὰ θέρῃ· ὑπὸ δὲ τὸ φθινόπωρον,
 κατεκλίθησαν πάντες, καὶ πολλοὶ ἐθνησκον· μα-
 κρὰ δὲ τέτων οἱ πλείστοι διενόσεον. Ἡρξάτο μὲν
 ἐν τοῖσι πλείστοις τέτων ὀξείφνης ἐκ τέτων, 10
 κακῶς· φρικώδεις πυκνά· πολλάκις πυρετοὶ
 ξυνεχέες, ὀξέες· ἰδρωτές τε ἀκαίρι· πολλοὶ ψυ-
 χροὶ ἄρ' ἐτέλεον, πολλὴ φύξις· καὶ μέγιστοι πάλιν
 ἀναθερμαγνόμενοι. Κοιλία ποικίλως ἐφετά-
 μῃραι, καὶ πάλιν ταχὺ καθυστερνόμεναι· καὶ τῶν 15
 πρῶτον

18. Maximè autem & gravissimè afflixit ta-
 bes, plurimosque interemit. Nempe cùm
 multis ad hyemem cœpisset, hi magnâ ex par-
 te decubuerunt, partim verò erecti & stantes
 pertulerunt. Ineunte autem vere eorum qui
 decubuerant plerique perierunt, reliquorum
 verò nullum tussēs reliquerunt, verùm æstate
 remisferant. At sub Autumnum omnes decu-
 buerunt, multique interierunt, eorum verò ple-
 rique diu traxerunt. Horum itaque plurimi,
 ex his derepente pessimè affligi cœperunt, cre-
 bri erant horrores, plerumque febres assiduæ,
 acutæ, sudores etiam intempestivi, multi, con-
 tinenter frigidi, refrigeratio multa, vixque re-
 calescebant. Alvi variis modis subsistentes,
 rursusque illico lubricæ, atque eorum quæ
 pulmones

ὡς πλούμωνα πάντων ἀγέδοσις κάτω. Πλήθος
 ἔρων, ὃ χρητῶν· ξυλήξιος κακαί· αἱ δὲ βήχες
 ἐνῆσαν μὲν ἀγὰ τέλεος πολλά, καὶ πολλὰ ἀ-
 νάσσαι πέπονα, καὶ ὕδα· μὲν πόνων δὲ ὃ λίω.
 5 Ἀλλ' εἰ καὶ ὑπεπόνεον, πάνυ πρηέως πᾶσιν ἢ
 κάθαρσις ἢ ἀπὸ πλούμωνα ἐγένετο· φάρυγγες ὃ
 λίω δακνώδεις, ὃδὲ ἀλμυρίδες ὃδὲν ἠνώχλεον·
 τὰ μέντοι γλίχρα, καὶ λούκα, καὶ ὕδα, καὶ
 ἀφρώδεα πολλὰ ἀπὸ κεφαλῆς καλήη. Πολύ δὲ
 10 μέγιστον κακὸν παρείπετο καὶ τέτοισι καὶ τοῖ-
 σιν ἄλλοις τὰ ὡς τὸ ἀποσιλίω, καθάπερ ὑπε-
 γέγραπτο· ὃδὲ γὰρ πότων μὲν τροφῆς ἠδέως εἶχον,
 ἀλλὰ πάνυ διῆλον ἀδίφως. Βάρος· Σώματι·
 κωμα-

pulmones offendebant per inferna transmissio.
 Urinarum illaudatarum abundantia, corporis
 extenuationes malæ. Tusses autem omninò
 quidem multæ aderant, multaue cocta & li-
 quida educebant, neque verò admodum labo-
 riosè. Quod si etiam quadantenus laborarent,
 rursus tamen valde placidè & molliter omnis
 ex pulmone purgatio procedebat, fauces non
 admodum mordebantur, neque falsugines quic-
 quam infestabant. Viscida nihilominus & al-
 ba, liquidaque & spumosa multa ex capite
 descendebant. Longè verò maximum malum
 tum hos tum etiam cæteros comitabatur, ci-
 borum fastidium, uti paulò antè scriptum est.
 Nam neque ad potionem neque ad cibum ala-
 criter habebant, sed valde siti vacui degebant.
 Corporis gravitas inerat, & sopore detineban-
 tur.

καυμάδες· τοῖσι πλείστοισιν αὐτέων οἶδημα,
καὶ ἐς ὕδρωπα πείσαστο· φρεκώδες, πύλαλη-
ραι πρὶ θάνατον.

19. Εἶδος δὲ τῶν φθινωδέων ἡ, τὸ λεῖον, τὸ
ὑπόλευκον, τὸ φακώδες, τὸ ὑπέρυθρον, τὸ χα- 5
ροπὸν, λοικοφλεγματία, πτερυλώδες, καὶ γυν-
αῖκες ἔτω· τὸ μελαγχολικόν τε, καὶ ὑφαμνον.
Οἱ καῦσοι, καὶ τὰ φρενιτικά, καὶ τὰ δυσεντερνώ-
δεα τῶν ἡπείλο· τενεσμοὶ νέοισι· φλεγματώ-
δεσιν αἱ μακρὰ διάρροια· καὶ τὰ δερμέα δια- 10
χωρήματα, καὶ λιπαρὰ πικροχόλοισιν.

20. Ἦν δὲ πᾶσι τοῖσιν ὑπογεγραμμένοις,
χαλεπώτατον μὲν, τὸ ἔαρ, καὶ πλείους ἀπέκ-
τεινε·

tur. Ac ferè omnes tumoribus corripiebantur, & in aquam inter cutem evadebant. Horrore concutiebantur, & sub mortem delirabant.

19. Erat autem tabidorum species ex iis qui glabri erant, subalbidi, lentis colorem referentes, subrubri, cæsiis oculis, pituitâ albâ redundantes, & quibus scoptula operta alarum instar à tergo extabant atque prominebant, mulieresque eodem modo se habebant. Itidem & qui ad atram bilem generandam essent idonei, & subsanguinei. Atque hos febres ardentes & phrenitides, & intestinorum difficultates tentabant. Juvenes crebræ & inanes egerendi cupiditates, pituitosos longa alvi profluvia, acria & pingua ventris recrementa biliosos vexabant.

20. Omnibus autem quos paulò suprâ descripsimus, ver quidem erat molestissimum plurimosque

ταίνε· τὸ δὲ θέρεον ῥήϊτον, καὶ ἐλάχιστοι ἀπώλ-
 λυντο· ἔδ' ἐφθινοπώρῃ, καὶ ὑπὸ Πληιάδα πά-
 λιν ἐβνησκον οἱ πολλοὶ τελαριῶρι. Δοκέει δέ
 μοι προσωφελῆσαι κατὰ λόγον τὸ γρόμνον θέ-
 5 ρεον· τὰς γὰρ θερινὰς νόσους χειμῶν ἐπιγρόμνον
 λίδ· καὶ τὰς χειμερινὰς θέρεον ἐπιγρόμνον
 μεθίστησι. Καί τοι αὐτόγε ἐπὶ ἐαυτῷ τὸ γρό-
 μνον θέρεον, ἐκ ἐσταθὲς ἐγέρετο, ἀλλ' ἔξαίφ-
 νης θερμὸν, καὶ νότιον. Καὶ ἀπνοον· ἀλλ' ὁμως
 10 πρὸς τὴν ἄλλω καλῶτασιν μελαλλάξαν, ὠφέ-
 λησε.

21. Μέγα δὲ μέρεον ἡγεῦμαι τὴν τέχνης ἐπὶ
 τὸ δυνάμει σκοπεῖν, καὶ πρὸς τὴν γεγραμμένων
 ἐρῶς· ὁ γὰρ γνῶς, καὶ χρεόμενον τέττοις, ἐκ ἂν
 15 μοι δοκῇ μέγα σφάλλεως ἐν τῇ τέχνῃ. Δεῖ
 δὲ

rimosque sustulit. Æstas verò placidissima,
 minimèque multi perierunt. Per autumnum
 rursus & sub Vergilias, multi interierunt quar-
 tanâ febre detenti. Mihi porrò videtur æstas
 illa meritò multum profuisse. Æstivos nam-
 que morbos succedens bruma solvit, & bru-
 males adveniens æstas dimovit. Quamquam
 quæ tunc fuit æstas ex sese non satis suæ na-
 turæ constabat, verum derepente calida, au-
 strina, & à ventis filens fuit, nihilominus ta-
 men ad aliam temporis conditionem mutata
 profuit.

21. Per verò magni in arte æstimo posse de
 iis, quæ scripsimus, cogitationem rectè susci-
 pere. Eorum namq; usum qui calluerit, is mihi
 non magnoperè videtur in arte aberrare posse.
 Exactè

δὲ καλῶς ἀκριβῶς ἢ καλᾶσιν ἢ ὠρέων ἐπάσιν, καὶ τὸ νόσημα· ἀλῆθιν ὃ, τι κοινὸν ἐν τῇ καλᾷ, ἢ ἐν τῇ νόσῳ· κακὸν ὃ, τι κοινὸν ἐν τῇ καλᾷ, ἢ ἐν τῇ νόσῳ· μακρὸν ὃ, τι νόσημα, καὶ θανάσιμον· μακρὸν ὃ, τι, καὶ 5 ὡς ἐκ τῆς τάξεως· ὅξυ, ὃ, τι θανάσιμον· ὅξυ, ὃ, τι ὡς ἐκ τῆς τάξεως· ἢ ἐκ τῶν (κοπιᾶς, καὶ ὡς ἐκ τῶν ἐκ τῶν ὑπορεῖ). Εἰδότες δὲ τῶν ἐκ τῶν ἐκ τῶν, ὅς, καὶ ὅτε, καὶ ὡς δὲ ἀκριβῶς.

IO

E K K A I

Exactè autem tenere oportet propriam cuiusque temporum anni conditionem, & statum, morbumque ipsum, & quidnam boni commune sit constitutioni cum morbo, quidnam & mali constitutio, aut morbus inter se commune habeant. Et quisnam morbus diuturnus sit & exitium afferat, aut quisnam diuturnus & ex quo ægri evadant: Et quisnam præceptum & exitialis, aut quisnam præceptum & salutaris. Atque ex his ipsis tum judicatoriorum dierum series observanda est, tum etiam prædicendi facultas suppetit. Ac in his exercitatio proclive est instituendæ victus rationis tempus & modum cognoscere, & quibusnam ea præscribenda sit.

H h

ÆGROTI

ΕΚΚΑΙΔΕΚΑ ΑΡΡΩΣΤΟΙ.

Π Ρ Ω Τ Ο Σ.

22. **Ε**Ν Θάσῳ τῷ Ἰ Παρώνῳ, ὃς κατέκειτο
 ὑπὲρ Ἀρλεμισίᾱ, πυρετὸς ἔλαβεν
 5 ὀξύς· κατ' ἀρχὰς δὲ ξυνεχὴς· καυσώδης, δι-
 ψώδης· ἀρχόμενῳ κωμώδης, καὶ αὐθις ἁ-
 Ἰουπνῳ· κοιλίῃ ταραχώδης ἐν ἀρχῇσιν· ἔρα-
 λδικά. Ἐκτῇ, ἔρησεν ἐλαιῶδες· παρέκρυσεν.
 Ἐβδόμῃ, παρωξύνθη πάντῃ· ἔδεν ἐκοιμήθη·
 10 ἄλλ' ἔρα τε ἔργια, καὶ τὰ τῇ γνώμῃ ταραχώ-
 δεα· ἀπὸ δὲ κοιλίης, χολώδεα, λιπαρὰ διήλ-
 θεν. Εἴτα τῇ ὕδρῃ, σμικρὸν ἀπὸ ῥινῶν ἔ-
 σταξεν·

ÆGROTI SEXDECIM.

P R I M U S.

22. **P**Arii filius in Thaso, qui supra Dianæ
 fanum decumbebat, febre acutâ cor-
 reptus est, statim quidem assiduâ, ardente, fi-
 ticulosâ. Per exordia sopore detinebatur, rur-
 susque vigiliis vexabatur. Alvus inter initia
 turbulenta, urinæ albæ. Die sexto, oleosam
 urinam reddidit, deliravit. Septimo, exacer-
 bata sunt omnia, non dormivit. Quin & uri-
 næ similes & mens perturbata. Ex alvo verò
 biliosa & pinguis prodiere. Octavo deinceps,
 parum ex naribus stillavit, vomitione refusa
 sunt

ἔαξεν· ἡμέσεν ἰώδεια, ὀλίγα· Σμικρὰ ἐκοιμή-
 θη. Ἐνάτη, Ἀγὰ τῆς αὐτῶν. Δεκάτη, πάντα
 ξυώδωκεν. Ἐνδεκάτη, ἰδρωσεν, ἐ δὲ ὅλα·
 παύεψυξε μὲν, ταχὺ δὲ πάλιν ἀνεθερμάνθη.
 Δωδεκάτη, πυρετὸς ὕψους, Ἀσχωρήματα χο-
 λώδεια, λεπτά, πολλὰ· ἔρισιν, ἐναιώρημα·
 παρέκρυσεν. Ἐπτακαίδεκάτη, ἐπιπόνως· ἔτε
 γὰρ ὕπνοι, ὅτε πυρετὸς ἐπέτεινεν. Εἰκοστῇ, ἰδρω-
 σε δὲ ὅλα· ἄλγυπνῳ· Ἀσχωρήματα χολώ-
 δεια· ἀπόσιλῳ, κωμαλώδης. Εἰκοστῇ καὶ τε- 10
 τάρτῃ, ὑπέστρεψε. Τριακοστῇ καὶ τετάρτῃ, ἄ-
 πυρῳ· κοιλίῃ ἐ Σωίσατο· καὶ πάλιν ἀνε-
 θερμάνθη. Τεσσαρακοστῇ, ἄπυρῳ· κοιλίῃ ξυ-
 ἔστη χερόν· ἐ Συχνόν· ἀπόσιλῳ· Σμικρὰ πάλιν

sunt virulenta, pauca, aliquantulum quievit.
 Nono, eadem perseveravêre. Decimo, cuncta
 remiserunt. Undecimo, sudor, sed non toto
 corpore dimanavit. Corporis quidem summa
 perfrixerunt, sed mox recaluit. Duodecimo,
 graviter febricitavit, alvi recrementa biliosa,
 tenuia, copiosa. In urinis suspensum quid in
 medio innatans inerat, deliravit. Decimo sep-
 timo, permolestè habuit. Nam neque somni
 aderant, & febris intendebatur. Vigesimo,
 sudor undique profluxit, pervigil fuit, deje-
 ctiones biliosæ, cibum averfabatur, sopore de-
 tentus est. Vigesimo quarto, recidiva contigit.
 Trigesimo quarto, à febre immunis fuit, alvus
 non substitit, moxque recaluit. Quadragesimo,
 sine febre, alvus non diu substitit, cibum averfa-
 batur, rursus aliquantulum febricitavit, idque

λιν ἐπύρεσσε, καὶ Ἀγὰ παντὸς πεπλανημένως
 ἄπυρε, τὰ μὲν, τὰ δ' ἔ. Εἰ γὰρ τοι Ἀγαλῆ
 ποι καὶ Ἀγκυφίσεν, πάλιν ὑπέστρεφε. Σι-
 ταρίοισι τε πολλοῖσι, καὶ φαύλοισι προσεχρή-
 5 το· ὕπνοι κακοὶ πρὶ τὰς ὑπερφοὰς· παρ-
 κρυσεν. Οὐρα πᾶχ' μὲν ἔχοντα ἔρη τηνικαῦ-
 τα, ταραχώδεα δέ, καὶ πονηρά· καὶ κατὰ
 κοιλίῳ Συμφάρματα, καὶ πάλιν Ἀγλυόματα·
 πυρέτια ξυεχέα· Ἀγχωρήματα πολλά,
 10 λεπτά. Εν δὲ τῇ ἑκατοστῇ καὶ εἰκοστῇ ἡμέρῃ,
 ἀπέθανε. Τέτω κοιλίῃ ξυεχέως ἀπὸ τῆ πρώ-
 τῃς ὑγρῇ χολώδεσιν, ὑδατοῖσι, πολλοῖσιν ὠν, ἢ
 ξυμφάρμακον ἐν ζέοσι, καὶ ἀπέπτοισιν· ἔρα Ἀγὰ
 τέλε' κακά· κωμώδεα τὰ πλεῖστα μὲν πρὸς
 15 γων· ἄρτυπνον, ἀπόσιλον· Συεχέως Καῦσον.

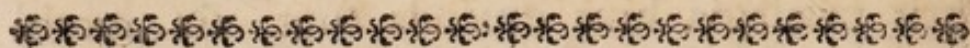
perpetuò inordinatè, partim quidem à febre li-
 ber, partim verò non. Nam si quando intermit-
 teret allevaretque, statim repetebat. Cibariis eti-
 am multis, vilibus & vitiosis utebatur. Circa
 recidivas somni mali, deliravit. Urinàs tunc
 reddebat crassas quidem, verùm turbulentas
 & pravas. Ex alvo coacta, moxque diffllen-
 tia demittebantur. Febriculæ assiduæ aderant,
 dejectiones multæ, tenues. Centesimo & vi-
 gesimo die, defunctus est. Huic alvus ab ini-
 tio continenter biliosis, liquidis, multis diffllu-
 ebat, aut si consisteret, fervida & cruda deji-
 ciebat. Urinæ per totum morbum malæ. So-
 pore ferè detinebatur, nec sine doloribus, erat-
 que infomnis, cibos averfabatur, assiduèque fe-
 bris ardens vexabat.

DEMON-

DEMONSTRATIO.

IN hoc ægroto qui quatuor menses duravit, paucorum tantummodo dierum symptomata numerantur. Ergo non nisi generalia febris præfagia hinc eruenda sunt, viz. morbi periculum, diuturnitas, & exitus. Periculum morbi imprimis ostendunt vigiliæ (1) & coma cum alvo liquida (2); nec fausta magis indicia de se præbuit urina continuò mala, alba scilicet (3), vel oleosa (4), vel turbida (5). Idem resonat alvi status, humida nempe (6), biliosa, & aquosa; vel si constitit, fervida & cruda demittentis (7). Ejusdem omnino pro-
 sapia est appetitus prostratio (8). Nec toto morbi decursu, minimum bonæ spei symptoma, præter ea quæ morbi diuturnitatem præ se ferebant, illuxit, viz. frequentes indicationes imperfectæ (9), ut alvi fluxus sæpe repententes, vomitus & sudores. Idem crebræ frigoris & caloris mutationes denotant (10). Undecimo perfrixit, & rursus statim recaluit; vigesimo remisit febris, vigesimo quarto revertit; trigesimo quarto ἀπύρεσιν, rursus recaluit; quadagesimo ἀπύρεσιν, rursus febricitavit; & ab hoc tempore inordinatè omnino morbus processit. Mutationes autem non tantum ratione frigoris & caloris, sed universim ferè in reliquis phænomenis obtinebant, viz. urina nunc alba (11), nunc oleosa, & crassa, & turbida; alvus nunc fluida, nunc consistens; & ut uno verbo dicam, vigiliæ & co-
 ma

ma alternatim præsidebant. Ex dictis patet, morbi longitudinem & periculum prævideri potuisse; nec dubito, quin eâdem certitudine prævidenda fuisset fatalis dies, si quotidiana symptomata ad finem usque recensita fuissent: Die enim legitimo, & decretoriorum ultimo, ægrotus animam efflavit.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. ΥΠΝΟΣ, ἀγρυπνίη,
ἀμφοτέρω τῷ
μετρίῳ μᾶλλον ἡρό-
μῳ, κακόν.

2. Οἷσι κῶμα γίνεῃ,
ἐπάφρων προσδιελθόν-
των, πυρετὸς παρο-
ξύει ὅξυς.

Καὶ τοῖσι κωμαλώ-
δεσι νεωθροδύμοις ὑ-
γρὸν διαχώρημα, κά-
κιζον.

3. Ὅκοσοισιν ἔρα
διαφάνεια, λευκά, πο-
νήρα. Μάλιστα δὲ ἐν
τοῖσι φρενιτικοῖσιν ὁπ-
φαίνει.

4. Καὶ τὰς λιπαρό-
τητας δὲ τὰς αἰαί εἰφι-
σταμύνας, ἀραχνοειδέας,
μέμφεαι.

1. **S**Omnus, vigiliæ,
utraq. modum
excedentia, malum.
Aph. S. 2. No. 3.

2. Quibus sopor fit
spumosis prodeunti-
bus, his febris exacer-
batur acuta. Prædict.
S. 12. L. 1.

Et soporosis torpe-
factis liquida egestio,
pessima est. Co. S. 6.
No. 39.

3. Quibus urinæ
pellucidæ albæ, malæ.
Maximè autem in
phreniticis observan-
tur. Aph. S. 4. No. 72.

4. Sed & pinguetu-
dines supernè instantes,
araneorum telis similes,
damnare

μέμφεσθαι. Εωτήξει
ἡ σημεῖα.

5. Πάνυ ἡ τὰ δασέα ἔρα, καὶ ἀναλεία-
εσθῆναι, σημεῖον ἀκε-
βές κεφαλαλγίας, καὶ
πασμῶ, καὶ θάνατος.

6. Αἱ ἀποχρέμψιες
αἱ ἐν τοῖσι πυρετοῖσι
μὴ ἀφαιλεῖσιν αἱ πε-
λιδναί, καὶ αἱμαλώδες,
καὶ δυσώδες, καὶ χο-
λώδες, πᾶσαι κακαί.
Ἀποχωρεῖσαι δὲ κα-
λῶς, ἀγαθαί. Καὶ κα-
τὰ τὰς ἀφαιρήσεις,
καὶ κατὰ τὰ ἔρα.

7. Πεπασμὸς ταχύ-
τητα κρίσις, καὶ ἀ-
σφαλίως ἐς ὑγίαν ση-
μαίνουσιν. Ὡμὰ δὲ, καὶ
ἀπεπία, καὶ ἐς κακὰς
ἀποστάσεις πρεπόμηναι,
ἀκρίσιαι, ἢ πόνος, ἢ
χρόνος, ἢ θάνατος, ἢ
τῶν αὐτῶν ὑποστροφάς.
Ὅτι δὲ τῶν ἑσῶ
μάλιστα, σκέπτεον ἢ
ἄλλων.

8. Ἐν

damnare oportet. Col-
liquationis enim sunt
signa. Prænot. S. 12.

5. Omnino enim den-
sæ & conturbatæ uri-
næ certum signum sunt
doloris capitis, convul-
sionis, & mortis. M.
Pop. P. 874.

6. Excreationes in
febribus non intermit-
tentibus lividæ, & cru-
entæ, & graveolentes,
& biliosæ, omnes ma-
læ sunt. At probè se-
cedentes, bonæ. Et
eadem ratio est quoad
alvi egestionem, & quoad
urinas. Aph. S. 4.
No. 47.

7. Concoctiones ce-
leritatem judicationis,
& securitatem sanitatis
promittunt. Cruda ve-
rò, & inconcocta, &
in malos abscessus con-
versa, aut imperfectas
judicationes, aut dolo-
res, aut diuturnitatem,
aut mortem, aut eorun-
dem recidivas. Quod
verò ex his potissimum
futurum sit, ex aliis
considerandum est. M.
Pop. P. 661.

8. In

8. Ἐν πάσῃ νόσῳ
τὸ ἐρρῶδες ἢ Ἀγνοίαν,
καὶ εὖ ἔχειν πρὸς τὰς
περσφοράς, ἀγαθόν. Τὸ
δὲ ἐναντίον, κακόν.

9. Κρίσιες δὲ καὶ
ἀφέσιες τῶν καυσόν ση-
μαίνοντων, μακρότερα
ἢ νόσος.

10. Καὶ ὅτε ἐν ὅλῳ
τῷ σώματι μελάβοιαι,
καὶ ἢν τὸ σῶμα κατὰ
ψύχῃται, ἢ αὐθις θερ-
μαίνεται, ἢ χρώμα ἐ-
τερον ἢ ἑτέρον γίνῃ,
μῆκος νόσου σημαίνει.

11. Ἐν τοῖσι πυρε-
τοῖσιν εἰαν μελαβολὰς
ἔχῃ τὸ ὕδρον, χρόνον τε
σημαίνει, καὶ ἀνάγκη
τῷ ἀσθενέοντι μελαβάλ-
λειν καὶ ὅτι τὰ χείρω,
καὶ ὅτι θάλασσα.

8. In omni morbo
mente valere, & bene
se habere ad ea quæ of-
feruntur, bonum est.
Contrarium verò ma-
lum. Aph. S. 2. No. 33.

9. Judicationes & re-
missiones eorum quæ
febrem ardentem signi-
ficant, longiorem mor-
bum faciunt. Judicat.
S. 4.

10. Et ubi in toto
corpore mutationes fi-
unt, & si corpus per-
frigeretur, aut rursus
calefiat, aut color alius
ex alio oriatur, morbi
longitudinem signifi-
cant. Aph. S. 4. No.
40.

11. In febribus si
mutationes habuerit
urina, diurnitatem
significat, & necesse
est ægrotum mutari &
ad deteriora, & ad al-
teram partem. Judicat.
S. 7.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

23. **Ε**Ν Θάσῳ, ἣ καλακερμύνῳ ὡρᾷ τὸ ψυ-
 χρὸν, ἐκ ἑ τὸκε θυγατέρα τέκῃσαν,
 καὶ καθάρσιον μὴ γινομῆναι, πυρετὸς ὕψος φει-
 κώδης τελαιῶν ἔλαβεν. Ἐκ χροῖος δὲ πολλῶν
 πρὸ ἑ τὸκε, πυρετώδης ὡς καλακλινῆς, ἀπό-
 σιτον· μὲν δὲ τὸ γρόμῳον ῥιόν, ξυνεχέες,
 ὀξέες, φρικώδεις οἱ πυρετοί. Ογδόῃ, πολλὰ
 πᾶρεκρῆσε, καὶ τὰς ἐχομῆνας, καὶ ταχὺ πάλιν
 καλινόν· κοιλίῃ ταραχώδης, πολλοῖσι, λεπτοῖ- 10
 σιν, ὑδατοχόλοισιν· ἀδιψόν. Ενδεκάτῃ, κα-
 τινόν· κωμαλώδης δὲ ὡς· ἕρα πολλὰ, λεπτὰ,
 καὶ μέλανα· ἀγρυπνόν. Εικοστῇ, ῥμικρὰ,
 ὡριέψυξε;

ÆGER SECUNDUS.

23. **Q**UÆ in Thaso ad frigidam decumbebat,
 ubi filiam enixa est, nec purgationes
 irent, eam tertio die, febris acuta cum hor-
 roris sensu corripuit. Ex longo tamen ante
 partum intervallo ex febre decumbebat, ci-
 bumque fastidiebat. Post rigorem autem fe-
 bres fuerunt assiduæ, acutæ, cum horrore.
 Octavo, proximisque diebus multum deliravit,
 statimque ad intelligentiam rediit. Alvus per-
 turbata, multa, tenuia, aquosa, bile permixta
 demisit, absque siti erat. Undecimo, mente
 constabat, sopore tamen detinebatur, urinas
 multas, tenues & nigras reddidit, pervigil erat.
 I i Vigesimo,

πεινέφυξε, καὶ ταχὺ πάλιν ἀνεθερμάνθη· Ὁμι-
 κρὰ παρέλεγεν· ἀγρυπνῶ· τὰ κάτω κοιλίης,
 ὅπῃ τ' αὐτῶν· ἔρα ὑδαλώδεια, πολλὰ. Ἐβδό-
 μη καὶ εἰκοστῇ, ἄπυρρον· κοιλίη ξυνέστη· ἔ-
 5 πολλῶν δὲ χροῖνι ὕφερον, ἰχίον δεξιῶν ὀδυνη ἰχυ-
 ρή, χροῖνον πολλῶν· πυρετοὶ πάλιν παρεί-
 ποντο, καὶ ἔρα ὑδαλώδεια. Τεσσαρακοστῇ, τὰ
 μὲν πρὸς τὸ ἰχίον, ἐπεκέφισε· βῆχες δὲ ξυμεινέες,
 ὑγραί, πολλαί· κοιλίη ξυνέστη· ἀπόσιλον· ἔρα
 10 ὅπῃ τ' αὐτῶν· οἱ δὲ πυρετοὶ, τὸ μὲν ὅλον ἐκ
 ἐκλείποντες, πεπλανημένως δὲ παροξυνόμενοι,
 τὰ μὲν, τὰ δ' ἔ. Ἐξηκοστῇ, αἱ μὲν βῆχες ἀσήμεως
 ἐξέλιπον, ἔτε γὰρ τις πλύαλων πεπασμὸς ἐγίνε-
 το,

Vigesimo, corporis summa paulum perfrixerunt, moxque calor rediit, nonnihil mente mota est, pervigilavit. Alvi dejectiones eadem perseverarunt, urinæ dilutæ, multæ. Vigesimo septimo, à febre immunis fuit, alvus substitit. Non longè verò post ad coxendicem dextram vehemens enatus dolor diu tenuit, febres rursus subsecutæ, & urinæ aquosæ. Quadragesimo, circa coxendicem dolores allevârunt, sed tussēs assiduæ, humidæ, multæ tenuerunt, alvus suppressa est, cibum fastidiebat, urinæ eadem. Febres verò in totum quidem non desinebant, sed errabundas & incertas habebant accessiones, & partim quidem sic, partim verò non prehendebant. Sexagesimo, tussēs absque ullâ judicationis significatione defecerant. Neque enim ulla sputorum concoctio

το, ἔτε ἄλλη τ' εἰθισμῶν ἀπόστασις. Σιαγὼν
 δέ, ἡ ἐκ τ' ὑπὲρ δεξιᾶ, κατεσπάρθη· κωμῶδης·
 παρέλεγε πάλιν, καὶ ταχὺ καλενός· πρὸς δὲ
 τὰ γόμματα, ἀπνευνομηδύως εἶχεν· ἡ Σιαγὼν μὲν
 ἐπανῆκεν· ἡ κοιλίη δὲ, χολώδεα, μικρὰ διέ- 5
 δωκεν· ἐπύρευσεν ὀξύτερος· φρικώδης· καὶ τὰς
 ἐχομδίας ἀφῶν· καὶ πάλιν καλενός, καὶ διε-
 λέγετο. Καὶ ὀγδοηκοστῇ, ἀπέθανε. Ταύτη τὰ
 τ' ἔρων Ἀφ' ἑτέλε· ὡς μέλανα, καὶ λεπτὰ, καὶ
 ὑδαλώδεα· καὶ κῶμα παρείπετο· ἀσιτῶ, ἀθυ- 10
 μῶ, ἀγρυπνῶ· ὀργαί, δυσφορίαι, τὰ πρὸς τ'
 γνώμην μελαγχολικά.

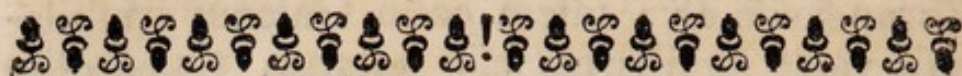
coctio extitit, neque aliud quicquam eorum,
 quæ abscedere solent. Maxilla dextra convul-
 sa est, sopore detinebatur, rursus deliravit, sta-
 timque ad mentem rediit. Cæterum à cibis
 averſo erat animo, maxilla quidem loco resti-
 tuta est, alvus autem biliosa pauca transmisit,
 febris intensior fuit, nec sine horrore, proxi-
 misque diebus voce defecta est, rursusque ad
 intelligentiam rediit & fermocinata est, octo-
 gesimoque expiravit. Urinæ huic perpetuò
 nigrae, tenues & dilutæ fuerunt, soporque co-
 mitabatur, cibos non sumebat, animum de-
 ſpondebat, pervigil, iracunda, implacida, mens
 atrâ bile tentabatur.

DEMONSTRATIO.

HUJUS ægrotæ *ὑπογαστρίᾳ* eodem, quo præcedens, defectu laborat; ex octoginta quippe quibus febricitavit, octo solummodo dierum symptomata recensentur. Magna quoque inter utriusque morbi genium similitudo fuit. Vigiliæ & sopores, alvus aquosa, biliosa, vel dura, urinæ perpetuò malæ, symptomatum vicissitudines, frequentes judicationes imperfectæ, & *ἀποσιτία* ambobus communia erant. Horum igitur ratio ex præcedenti historiâ petenda est, quæ verò huic propria erant, ulteriùs adhuc expendenda sunt.

Puerpera hæc melancholica diu ante partum ex febre decubuit, unde non mediocre periculum (1). Sed cum toto illo tempore *ἀποσιτία* quoque fuit, proculdubio non leviter mace-
rabatur; ideoque plurimum metuendum est, vel abortum vel partum periculosum subeundum esse (2). Ab ipso igitur partu lochia defuerunt, unde febris acuta cum urinis nigris (3), tenuibus (4), aquosis, cum haud multò melioris notæ dejectionibus. Nigra verò hæc excreta non mortis instantis erunt signa, quoniam puerpuris admodum aliena non sunt; & nonnunquam (cæteris ritè procedentibus) febrem solvunt (5). Observavit etiam Galenus in morbis puerperarum urinas omnibus infectas, quasi fuligo quæpiam in eas incidisset; novitque quandam mulierem quæ, talibus urinis magnâ copiâ evacuatis, multum juvabatur.

juvabatur. Sed præterea hæc mulier atrabilaria fuit, eoque minùs adhuc urina nigra reformidanda est; talem enim Galenus atrabilaris valde familiarem esse testatur. Quod olim innuisse videtur Hippocrates, cum ait, In erroneis febribus nubeculæ nigræ quartanam indicant (6); quartanæ autem, veterum ferè omnium consensu, ab atrâ bile oriuntur. Hinc patet necessitas doctrinam Hippocraticam accuratiùs cognoscendi. Magnis enim erroribus obnoxius erit medicus, qui non nisi perfunctoriè hos fontes libaverit; talis quippe, ex urina nigrâ die undecimo redditâ, mortem in decimum quartum pronunciare non dubitâset. Multa quoq; sunt alia, quæ ejusdem farinæ medicis spem vitæ falsam excitâssent, viz. cum humores, qui die octavo delirium inducebant, paulò post, cum remissione delirii, ad intestina divergerent; dein die vigesimo septimo materia febrilis, relictis intestinis, coxendicem cum ἀπυρεξία invasit; postea cum maxilla priùs convulsa restituebatur; & demum, cum post vocis privationem rursus sermocinata est, & ad intelligentiam rediit; hæc materiæ morbificæ mutationes cum levamine in doctrinâ Asclepiadum minùs versato redituræ salutis spem fecissent. Sed ex hisce ipsis tam faustis signis, medicus verè Hippocraticus & solus futuri præsciens spem blandam immotus rejecisset: Probè doctus, periculosos esse humorum atrabilariorum à loco ad locum decubitus (7), & levamina hæc non secundum rationem evenisse, nec quicquam proinde ex his mutationibus, præter morituræ precariam ampliationem, sperandum fuisse.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Γ**ΥΝΑΙΚΙ ΕΝ ΓΑΣΤΡΕΙ ΕΧΘΗ ΑΠΟ ΤΙΝΟΣ ΤῆΣ ΟΞΕΩΣ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ ΛΗΘΕΝΑΙ, ΣΑΝΑΤΙΜΟΝ.

2. ΟΚΟΘΑΙ ΕΝ ΓΑΣΤΡΕΙ ΕΧΘΗ ΑΠΟ ΠΥΡΕΤΩΝ ΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ, ΚΑΙ ΙΧΥΕΩΣ ΙΧΝΑΙΝΟΝΤΑΙ ΑΝΔΡΕΣ ΠΡΟΦΑΣΙ ΦΑΝΕΡΗΣ, ΤΙΧΙΣΙ ΧΑΛΕΠΩΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΚΙΝΔΥΝΩΣ, ΚΑΙ ΕΚΤΙΤΕΩΣΚΕΘΑΙ ΚΙΝΔΥΝΩΣΙ.

3. ΕΣ Τ' ΑΝ ΔΕ ΠΥΡΡΟΝ ΤΕ ΕΪΗ ΤΟ ΞΕΡΟΝ ΚΑΙ ΛΕΠΤΟΝ, ΣΗΜΑΙΝΕ ΤΟ ΝΟΣΗΜΑ ΑΠΕΠΤΟΝ ΕΙ. Ἦν δὲ πρὸς πυρρὸν εἶη τοιῦτον εἶναι, κίνδυνος μὴ ἀδωθήσεται ἄνθρωπος. Διὰ τὸν χρόνον εἰς τὸν περὶ ταύτην ἢ νόσον. Θαλάσσιον δὲ εἶρα

1. **M**ULIEREM IN UTERO GERENTEM AB ACUTO ALIQUO MORBO CORRIPi, LETHALE. Aph. S. 5. No. 30.

2. Quæcunque in utero gerentes à febris corripuntur, & vehementer attenuantur absque manifestâ causâ, difficulter & periculose pariunt, aut abortientes periclitantur. Aph. S. 5. No. 55.

3. Quamdiu verò fulva fuerit urina & tenuis, morbum inconcoctum esse significat. Si verò & diuturna fuerit talis, periculum est ne sufficere homo non possit donec urina concocta fuerit. Lethaliores

ὑαλῶδες ἔρα δὲ τῶν ἔ-
ρων τὰ τὲ δυσώδεα, καὶ
ὑδαλῶδεα, καὶ μέλανα,
καὶ παχέα.

4. Ὅσοι δ' ἂν ἔρα
λεπτὰ καὶ ὠμὰ ἐρέσι
πυλὸν χρόνον, ἢν τ'
ἄλλα ὡς περὶ συμφο-
ρῶν σημεῖα ἢ τέτοιαι,
ἀπόστασιν δεῖ προσδέ-
χεσθαι εἰς τὰ κάτω τῶν
φρενῶν χώρα.

5. Γυναὶ δὲ ἐκ τό-
κου ἐβόη καθαρίσας ἐπὶ
ἡ, ἐκ ὀμαρέως χωρεῖ.
---Εὐμβήσεια ὥστε μὴ
πυρεταίνειν. --- Ἡμέρη
δὲ πέμπτη, ἢ ἐβδόμη
ἔστιν, ὅτε ἡ κοιλία τα-
ράσσεται, καὶ ὑποχω-
ρεῖ μέλανα, καὶ κά-
κοσμα κάρτα ἄλλοτε
καὶ ἄλλοτε, καὶ ὡς ὁ-
νειον ἔστιν. Καὶ ἢν ὑ-
πέλθῃ, δοκεῖ οἱ ρηίτε-
ρον εἶναι, καὶ μελεδαι-
νομένη ἐν τάχει ὑγιὲς
γίνεσθαι.

6. Τὰ δὲ ἐν πλά-
γῳσι πυρετοῖσι μέ-
λανα

ores autem sunt urinæ
fætidæ, & aquosæ, &
nigræ, & crassæ. Præ-
not. S. II.

4. Quicunque urinas
tenues & crudas min-
gunt multo tempore, si
alia veluti superstitionibus
futuris signa fuerint,
his abscessum expecta-
re oportet ad locos in-
fra septum transver-
sum. Prænot. S. II.

5. Quum puerperæ
purgatio non facili
procedit.---Continget
ipsam febricitare.-----
Postea die quinto aut
septimo aliquando ven-
ter turbatur, & sece-
dunt nigra, & valde
graveolentia aliàs atq;
aliàs, & urina velut asi-
nina. Et si secesserint,
videtur sibi melius ha-
bere, & curata brevi
sana fit. Morb. Mulier.
P. 452. S. 6.

6. At in febribus er-
roneis nigræ nubecu-
læ,

λανα νεφέλια τέλαρ-
λαίη.

lae, quartanam indi-
cant. Coac. S. 5. No.
50.

7. Τοῖσι μελανχο-
λικοῖσι νουήμασιν ἐς
τὰ δὲ ὀπκίνδυνοι αἱ
ἀποσκήψεις, ἢ ἀποπλη-
ξίῳ τὸ σῶμα, ἢ
πασμὸν, ἢ μανίῳ, ἢ
τύφλωσιν σημαίνουσι.

7. In morbis melan-
cholicis ad hæc peri-
culosi sunt humorum
decubitus, aut corpo-
ris siderationem, aut
convulsionem, aut in-
faniam, aut cæcitatem
significant. Aph. S. 6.
No. 56.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

24. **Ε**Ν Θάσῳ, Πυθίωνα, ὃς κατέκειτο ὥς
 εἶνῳ & Ἡρακλείῳ, ἐκ πόνων, καὶ
 κόπων, καὶ Ἀφαίτης γρομῆς ἀμελῆς, ῥίγῃ
 μέγα, καὶ πυρετὸς ὅξυς ἔλαβε. Γλῶσσα ὅπῃ-5
 ξηρῇ· διψῶδης, χολώδης, ἔχ' ὑπνωσεν· ἔρα
 ὑπομέλανα, ὀναιώρημα μελέων· ἔχ' ἰδρυτο.
 Δευτέρῃ, πρὶ μέσον ἡμέρης, φύξις ἀκρέων, τὰ
 πρὶ χείρας καὶ κεφαλῇ μᾶλλον· ἀναυδῇ,
 ἄφωνῃ, βραχύπνοῃ ὅπῃ χρόνον παλιν· ἀνε-10
 θερμάνθη· δίψα· νύκτα δι' ἡσυχίης, ἰδρωσε πρὶ
 κεφαλῇ Σρικῆ. Τρίτῃ, ἡμέρῃ δι' ἡσυχίης,
 ὄψθ

ÆGER TERTIUS.

24. **P**Ythionem in Thaso, qui supra Hercu-
 lis fanum decumbebat, ex laboribus &
 lassitudinibus negligenterque subductâ victûs
 ratione, rigor vehemens & febris acuta pre-
 hendit. Lingua resiccata erat, siticulofus, bile
 abundans, somnum non cepit. Urinæ nigri-
 cantes, sublime quid in medio suspensum ha-
 bebant, neque subsidebant. Altero sub meri-
 diem die corporis extremorum frigus cepit,
 præcipuèque circa manus & caput, sermone
 & voce defectus est, longo intervallo brevem
 spiritum traxit, revocatus est calor, sitiit, noc-
 tem quietam duxit, sudor circa caput parùm
 motus est. Tertio die, quietè habuit, ad ve-
 speram

ὄψε δὲ ἡλίου δυσμάς, ὑπεψύχθη *Σμικρά*. τα-
 ραχή νυκτὸς ὀπιπόνως· ἔδεν ὑπνώσεν· ἀπὸ δὲ
 κοιλῆς, *μικρά*, ξυωετηκότα κόπρανα διήλθε.
Τετάρτη, πρὸ δὲ ἡσυχίης, πρὸ δὲ μέσον ἡμέρης
 5 πάντα παρωξύνθη· ψύξις· ἀναυδῶ, ἀφωνῶ·
 ὅππ τὸ χεῖρον· ἀνεθερμάνθη· μὲν χερόν, ἔρησε
 μέλανα, ἐναιώρημα ἔχοντα· νύκτα δὲ ἡσυχίης·
 ἐκοιμήθη. *Πέμπτη*, ἔδοξε κενιδύωαι· κατὰ δὲ
 κοιλῆν, βάρῃ μὲν πόνος· διψώδης· νύκτα ὀπι-
 10 πόνως. *Ἑκτὴ*, πρὸ μὲν δὲ ἡσυχίης, δείλης δὲ οἱ
 πόνοι μείζους· παρωξύνθη· ἀπὸ δὲ κοιλῆς ὄψε
 κλυσμαλίῳ καλῶς διήλθε· νυκτὸς, ἐκοιμήθη. *Ἑβ-*
δόμη, ἡμέρη, ἀσώδης, ὑπεδυσφόρη· ἔρησεν
 ἐλαιώδες.

speram verò sub Solis occasum aliquantulum
 perfrixit, perturbatio cum nocte laboriosâ,
 nihil dormivit. Ex alvo verò pauca stercora
 coacta transmissa sunt. Quarto, manè quievit,
 sub meridiem autem exasperata sunt omnia,
 perfrixit, sermone & voce destitutus est, de-
 terius habuit, tandem recaluit. Urinas reddi-
 dit nigras suspensum quiddam in medio innatans
 habentes, noctu placidè habuit, & somnum
 cepit. Quinto, allevari visus est, cæterum
 in ventre gravitas cum dolore tenuit, sitibundus
 fuit, nox molesta. Sexto, manè quidem placidè
 se gessit, sub occasum verò dolores intenderunt,
 gravius habuit. Vesperī autem ex parvo per
 alvum infuso venter probè reddidit, noctu somnum
 cepit. Septimo die, magnâ corporis æstuatione
 & stomachi fastidio conflictabatur, & quâdam
 corporis implacitate

ἐλαιῶδες· νυκτὸς ταραχὴ πολλή· παρέλεγεν·
 εἰδὲν ἐκοιμᾶτο. Ογδόη, πρωὶ μὲν, ἐκοιμήθη
 Σμικρὰ· ταχὺ δὲ, ψύξις, ἀφωνία, λεπτὸν πνεῦ-
 μα καὶ μινυθῶδες· ὅψι δὲ πάλιν ἀνεθερμάνθη·
 παρέκρυσεν· ἤδη δὲ πρὸς ἡμέρῳ Σμικρὰ ἐκ- 5
 φίσθη· Ἀσχωρήματα ἀκρητα, Σμικρὰ, χολώ-
 δεα. Ἐνάτη, κωμαλώδης, ἀσώδης· ὅτε διεγεί-
 ροιτο, ἐλίω διψώδης· πρὶ δὲ ἡλίου δυσμάς,
 ἐδυσφόρη, παρέλεγε· νύκτα κακὴν. Δεκάτη,
 πρωὶ, ἀφωνία· πολλὴ ψύξις, πυρετὸς ὀξύς, 10
 πολὺς ἰδρῶς· ἔθανεν. Ἐν ἀγρίῃσιν οἱ πόνοι
 τέτρω.

ciditate tentabatur, oleosam urinam reddidit,
 noctu turbatio multa, delirabat, somnum nul-
 lum capiebat. Octavo, manè quidem aliquan-
 tulùm dormivit, confestimque perfrixio cepit
 & vocis defectio, spiratio exilis & imminuta,
 ad vesperam autem calor rursus rediit, delira-
 vit. Jam verò appetente die paulò leviùs ha-
 buit, alvi recrementa sincera, pauca, biliosa.
 Nono, sopore detinebatur, aestuatione & sto-
 machi fastidio tentabatur cùm excitaretur,
 neque valdè sitibundus erat. Sub Solis autem
 occasum magnâ corporis inquiete tenebatur;
 deliravit, nox prava. Decimo, manè vox de-
 fecit, frigus multum, febris acuta, magna su-
 doris copia; defunctus est. Hic diebus pari-
 bus graviùs habebat.

DEMONSTRATIO.

Febbris hæc ex laboribus nimis (1) & incautâ diætâ longè ante insultum præfagienda fuit (2). Exorta autem primo die symptomata de periculo monent, viz. rigor vehemens (3), lingua arida (4), vigiliæ (5), urina subnigra (6), ejusque *ἐναίωρημα μετέωρον* (7). Die secundo paroxysmus immaniter adeò ingravescebat (8), ut parùm abfuit quin ægrotus penitus opprimeretur. Caput & manus refrigerabantur (9), non sermonis tantùm, sed & vocis usum amisit anhelosus (10); ita ut ne verba deperdita deplorare potuit infelix, sed, intar syderati, planè sine calore & vix respirans jacet. Et proculdubiò, ni eodem ipso die recaluisset (11), more apoplectico succubuisset. Noctis & diei sequentis tranquillitas revertenti feбри debetur, sed debilior erat quàm quæ perfectam solutionem conciliaret (12). Idcirco die tertio frigus iterùm occupat; & die quarto omnia in pejus eunt (13); sed denudò revertens calor novas inducias inivit, ita ut nocte quietè dormivit, & quinto levare visus est ægrotus. Debile autem hoc auxilium Herculeo morbo impar fuit; nec natura quem exorsa est abscessum (gravitate alvi laboriosâ) pertexuit. Ideoque die sexto ne humores pridie protrusi recurrerent, injectum est enema. Frustra autem, invitâ Minervâ, Hippocrates ipse medicamenta adhibet; nihil quicquam præter

præter stercus secessit: Abscessûs verò materia ventriculo nauseam & capiti delirium infligens recurrit. Quàm periculosi verò sunt hujusmodi recessus (14), fufius ab Hippocrate docemur, præsertim cum relictis partibus inferioribus, superiora petunt. Quamvis autem abscessus iste imperfectus morbum non solve- rat, boni tamen quiddam attulit, quòd vitam aliquantisper protraxit (15); horrenda enim diei quarti symptomata ægrum die sexto interemissent, ni vis vitæ morbificam materiam versus intestina die quinto propulisset, ibique aliquandiu retinisset. Ruptis autem vinculis materia hostilis, die septimo, vitæ arcem de- nuò invasit; & octavo crudelissima rabiei suæ vestigia impressit. Tenuis & imminuta respi- ratio (16) cum delirio (17) conclamatum ferè esse ægrotum vociferatur; & ex perniciosis hisce signis circa diluculum levamen (18), ex- tra omnem redituræ salutis aleam positum esse testatur. Non moriturum autem solummodo cognoscimus, sed & mortis diem, scilicet de- cimum, quoniam morbus diebus paribus exa- cerbatus erat (19).

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Α**ΠΟ δὲ ξυμμέ-
τρων πόνων, κί-
παι κινέει. Ὁκο-
λαν δὲ πλείων τῶ και-
ρῷ πόνου ἢ, ὑπερξεραι-
νει τὴ σάρκα, κενωθείσα
δὲ τῷ ὑγρῷ θερμαίνεται,
καὶ ἀλγέει, καὶ φρίσσει,
καὶ εἰς πυρετὸν καθί-
σταται μακρότεραν, ἢν
μὴ τις ἐκθεραπεύσῃ ὀρ-
θῶς.

2. Ὁκοι ἂν τροφῇ
πλεονάζουσαν φύσιν πλείων ἐ-
σέλθῃ, τῷτο νόσον ποι-
εῖ. Δῆλοι δὲ ἢ ἰησις.

3. Οὐκ, οἷσιν ἂν ῥί-
γαι γένηται, τετάρτοιςιν
ὀξύτατος πυρετός ἐκ-
λάμπει;

4. Γλῶσσαι αὔραι δὲ
ἀπὸ ἐκκαύσεως λιγνυ-
ώδεις καὶ μητρῶς μο-
εῖς.

Αἱ δασεῖαι κατάξη-
ροι, φρενιτικαί.

5. Κε-

1. **A** Moderato la-
bore lassitudo
non movetur. Quum
verò major quàm o-
portet labor fuerit, car-
nem superexsiccat, e-
vacuato autem humore
caro calefit, & dolet,
& horret, & ad febrem
perducitur longiorem,
si quis non rectè curet.
De Diætâ. L. 2. S. 47.

2. Ubi cibus præter
naturam copiosior fue-
rit, id morbum facit.
Ostendit autem sana-
tio. Aph. S. 2. No. 17.

3. Nonne quibus ri-
gor contigit, his acu-
tissima febris relucet?
De Vet. Medicin. S.
29.

4. Linguae siccae ab
ardore fuliginoso & u-
terinâ parte. M. Pop.
P. 810. No. 28.

Linguae asperæ re-
siccatae, phreniticae
sunt. Co. S. 2. No. 150.

5. Pessi-

5. Κάκιζον δὲ μὴ κοιμάσθαι μήτε τῇ νυκτὶ, μήτε τῇ ἡμέρῃ.

6. Ἐν δὲ τοῖσι μὲν ἀνδράσι καὶ τῇσι γυναιξὶ τὰ μέλανα τῷ ἔρω, κάκιζα.

7. Σκοπεῖν δὲ χρὴ τῇ ἔρω ὅν οἷσιν αἱ νεφέλαι, ἢν τὸ ἄνω, ἢν τὸ κάτω ἔωσι, καὶ τὰ χρώματα ὅκοῖα ἴχθῃσι. Καὶ τὰς μὲν κάτω φερομένας ξυὺ τοῖσι χρώμασιν οἷσιν εἶρηται, ἀγαθὰς εἶη νομίζαν καὶ ἐπανέαν, τὰς δὲ ἄνω ξυὺ τοῖσι χρώμασιν οἷσιν εἶρηται, κακὰς εἶη καὶ μέμφεσθαι τὰ τοιαῦτα.

8. Οἱ λαβόντες ἐκ τῆς αὐτοῦ παροξυνθέντες, κακόν.— Ἡ ῥὰ γὰρ καὶ φρενιτικοὶ οἱ τοιοῦτοι παροξυσμοί;

9. Κεφαλὴ δὲ καὶ πόδες καὶ χεῖρες ψυχρὰ ἔοντα, κακόν, τῇ δὲ κοιλίῃ

5. Pessimum verò est non dormire, neque noctu, neque interdiu. Prænot. S. 9.

6. At in viris & mulieribus nigræ urinæ; pessimæ. Prænot. S. 11.

7. Considerare verò oportet in urinis in quibus nubeculæ fiunt, an supernæ an infernæ sint, & quales habeant colores. Et quæ quidem deorsum feruntur cum coloribus relatis, eas bonas esse putare ac laudare, quæ verò sursum feruntur cum coloribus relatis, malas esse & tales damnare. Prænot. S. 12.

8. Qui accessione correpti postero die gravius habent, malum.---Ac metus est ne hujusmodi accessiones phrenitidem inducant. Co. S. 1. No. 112.

9. Caput & manus & pedes si frigida sint, malum, ubi & venter &

κοιλίης καὶ τῶν πλάν-
των θερμῶν ἐόντων.

10. Ἐν ἀφωνίᾳ πνεύ-
μα, οἷς τοῖσι πνιγομένοι-
σιν, πρὸ χειρὸς, πονή-
ειν. Ἡ ῥὰ γὰρ καὶ πα-
ρακρηστικόν;

11. Ἐν τοῖσιν ἀπο-
πληκτικοῖσιν ἐπὶ τῇ δυ-
σφορίᾳ τῇ πνιγνύμενῃ
ἰδρὸς ἐπιγρῶμνός, πα-
νάσιμον. Ἐν αὐτοῖσι δὲ
πάλιν τέτοισιν ἢν πύ-
ρεξιν ἐπιγρῶμνῃ, λύσις.

12. Τὰ ὀξείφνης ἀ-
ποπληκτικά λευκιδίως
ἐπιπυρεθνάνια χεῖνω,
ὀλέθρια.

13. Τρίτην ἐπιχόν-
τας, τελέριον παροξυσ-
μῶν, κακόν. Ἡ ῥὰ γὰρ
καὶ φρενιτικοὶ οἱ τοιοῦτοι
παροξυσμοί;

14. Αἱ δὲ ἀποτρί-
βες αἱ ἐς τὰ σκέλεα
ἐν τῇσι πνιγνύμενῃσι
τῇσιν

& latera calida sunt.
Prænot. S. 8.

10. In vocis defecti-
one spiritus, velut his
qui strangulantur, con-
spicue elatus & visui
expositus, malum est,
& metus est ne delirium
accerfat. Co. S. 2. No.
173.

11. In syderatis ex
magnâ spirandi mole-
stia obortus sudor,
mortem indicat. Rur-
sus autem in his ipsis si
febris sit, solutio fit.
Co. S. 3. No. 320.

12. Syderationes su-
bitaneæ, si insuper fe-
bris, exolutiones in
modum, contingat quæ
diutius trahat, perni-
ciem minatur. Co. S.
3. No. 322.

13. Quibus tertio
die subsistit accessio &
quarto ingravescit, ma-
lum. Et metus est ne
hujusmodi accessiones
phrenitidem inducant.
Co. S. 1. No. 113.

14. Cæterum ab-
scessus ad crura in pul-
monis inflammationi-
bus

τῇσιν ἰχυρῆσι τὲ καὶ
ὀπκινδύωσι, λυσιτέ-
λεες μὲν πᾶσι.---- Ἦν
δὲ ἀφανίζων) καὶ πα-
λινδρομέωσι αἱ ἀποσά-
σιες, τῷ πλῆλει μὴ
ἐκχωρέοντι, καὶ τῷ
πυρετῷ ἔχοντι, δεί-
νον. Κίνδυνος γὰρ μὴ
παρεφρονήσῃ, καὶ ἀπο-
θάνῃ ὁ ἄνθρωπος.

15. Ἐν τοῖσι πυρε-
τοῖσιν ἀποστήματα μὴ
λυόμενα πρὸς τὰς πρε-
τὰς κρίσεις, μήκος νά-
σθ σημαίνει.

16. Πνεῦμα--- κά-
κιτον καὶ πλήσιον θά-
νάτῃ--- τὸ ἐκλείνον, καὶ
καλεπείνον, καὶ ἀμυ-
ρόν.

17. Ὅκεν ἐν πυρε-
τῷ μὴ ἀγαλείποντι
δύσπνοια γίγνεται καὶ
παρεφροσύνη, θανάσι-
μην.

18. Τὰ ὀλέθρια ἀ-
σήμεως ῥαγισθήσαντα, θά-
νατον σημαίνει.

19. Τὰ

bus fortibus & pericu-
lofis, omnes quidem
utiles sunt.----- At si
evanescant & recur-
rant abscessus, sputo
non prodeunte, febre-
que permanente, hor-
rendum est. Pericu-
lum enim est ne deliret
homo, & moriatur.
Prænot. S. 18.

15. In febribus ab-
scessus in primis judi-
cationibus morbum
non solventes, morbi
longitudinem signifi-
cant. Aph. S. 4. No.
51.

16. Spiratio--- pes-
sima & morti propin-
qua---- ea quæ exten-
dens est, & quæ urgens,
& quæ obscura est. Co.
S. 2. No. 189 ad 195.

17. Ubi in febre non
intermittente difficul-
tas spirandi & delirium
accesserit, lethale est.
Aph. S. 4. No. 5.

18. Perniciosa sine
signis levantia, mortem
indicant. Prædict. S.
6. L. 1.

L 1

19. Quæ

19. Τὰ δὲ παροξυ-
νόμῳ ἐν ἀρτίῃ κείμεν
ἐν ἀρτίῃσιν. Ὡν δὲ αἱ
παροξυσμοὶ ἐν πᾶσι
σι, κείμεν ἐν πᾶσι
σι. — Δεῖ δὲ προσέχειν
τὴν νῦν καὶ εἰδέναι ἐν
τοῖσι χερνίοις τέτοις
τὰς κρίσεις ἐσόμεναι
ἢ σωτηρίαν, ἢ ὀλε-
θρον, ἢ ῥοπὰς ἢ τὸ
ἀμεινον, ἢ τὸ χεῖρον.

19. Quæ paribus di-
ebus exacerbantur, pa-
ribus judicantur. Quo-
rum autem exacerba-
tiones in imparibus
fiunt, in imparibus ju-
dicantur. ---- Oportet
autem animadvertere,
& nosse in his tempo-
ribus judicationes fu-
turas esse ad salutem,
aut perniciem, aut in-
clinationes ad melius,
aut deterius. M. Pop.
P. 672.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

25. **Ο** Φρενίτικὸς τῇ πρώτῃ κατὰ κλιθεὶς, ἤ-
 μεσεν ἰώδεα, πολλά, λεπτά· πυ-
 ρετὸς φρεκώδης· πολὺς ἰδρῶς, ξυσεχὴς, δι' ὅλα
 κεφαλῆς, καὶ τραχήλου βάρος, μετ' ὀδυῖνός· 5
 ἕρα λεπτά· ἐναιωρήματα σμικρὰ, διεσπασ-
 μένα· ἔχ' ἰδρυτο· ἀπὸ δὲ κοιλῆς ἐξεκόπρισεν
 ἀθρόα· πολλά παρέκρυσεν· ἔθεν ὑπνωσε.
 Δολιέρη, πρῶτ', ἀφών· πυρετὸς ὀξύς· ἰδρω-
 σεν· ἔ' διέλιπε· παλμῶν δι' ὅλα δ' ὤματι· 10
 νυκτὸς, πασμῶν. Τρίτῃ, παρωξύνθη πάντα,
 Τετάρτῃ, ἀπέθανεν.

ÆGER QUARTUS.

25. **Q**UI ex Phrenitide laborans primo die
 decubuit æruginosa & virulenta, mul-
 ta, tenuia, vomitione refudit, febris horroris
 sensu insignisprehendit, sudor copiosus, assiduus,
 toto corpore dimanavit, capitis & cervicis
 gravitas non sine dolore. Urinæ tenues,
 in quibus sublimia quædam in medio suspensa,
 parva, dispersa inerant, neque subsistebant. Ex
 alvo stercora affatim prodierunt, multum deliravit,
 nihil dormivit. Postridie manè vox defecit,
 febris acuta invasit, sudavit, non intermisit.
 Totum corpus palpitationes occuparunt,
 nocte convulsiones. Tertio die, graviora evaserunt omnia. Quarto, mortuus est.

DEMONSTRATIO.

Galenus, aliique omnes post illum commentatores, quos videre licuit, phrenitide acutissimâ & malignâ laborâsse hunc ægrotum autumarunt; quamvis nulla (exceptis delirio & febre) symptomata phrenitica præfenti morbo ullatenus congruunt. Nullus furor, vociferatio, oculorum torvitas, corporis jactatio, nulla diaphragmatis tensio vel dolor, nec quid extra febris malignæ genium hujc contigit. Præterea si, sicut hi voluerunt, phrenitis hæc subito invasisset, hujusmodi quid dixisset Hippocrates, persuasum habeo, viz. erectum & ambulans subito invasit Phrenitis, ut Critonem pedis dolor, Calvum fæmoris dolor, Herophytum capitis dolor, mulierem in Thaso insomnia & ciborum fastidium, &c. Sed in hoc ægroto alia & planè diversa est oratio; ait enim, Phreniticus, primo quo decubuit die, vomuit, &c. Ergo diu ante decubitum Phreniticus erat, & morbus præfens pro transitu à Phrenitide in febrem ardentem habendus est. Sed (quòd magis mihi arridet) forsan Phreniticus pro Phrynicus, vel alio quodam nomine proprio, errore graphico scriptus erat. Sed utrum horum mavis, morbus, de quo jam agitur, non nisi febris maligna, vel ardens nuncupandus est; cujus natura, duratio, & exitus, & intelligi & prævideri possunt. Sed & ipsa morbi historia Phrenitidi planè repugnat, dicitur enim hic ægrotus

ægrotus capitis & colli gravitatem dolorificam sensisse; at phrenitici dolores minimè sentiunt. Hoc ex Hippocrate colligendum (1), uberiùs autem ex ipso Galeno; cujus hæc sunt verba latinè reddita. Atque dispositione dolorificâ affecti, vel acriùs premente aliquo eum haudquaquam sentiunt, vide de Loc. affect. L. 5. Cap. 3. si acerrimum igitur dolorem Phrenitici non sentiunt, quomodo capitis & colli gravitatem dolorificam percepisset noster ægrotus? Porro denique si phrenitide laborasset, delirii meminisse supervacaneum fuisset, quoniam in ipsa phrenitidis idea comprehenditur. Posthabitâ igitur phrenitide, febrium acutarum legibus de ægro decernamus.

Mala & ærumnosa ominatur vomitus, tum quòd æruginosus (2), tum quòd copiosus (3), & in morbi principio (4), & sine levamine (5). Vehemens hinc delirium, subitusque & fatalis morbi exitus portenduntur. Denunciatum statim aderat delirium, quo nil magis horrendum (6). Supervenientibus autem die secundo ἀφωρία (7), sudore non judicante (8), palpitationibus (9) & convulsionibus (10), primùm quaternionem non superaturum ægrotum statutum est (11).

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Ο** Κοσοι πονέον-
τες τὴν τῆς
Cώματι, τὰ πολλὰ
τῶν πόνων ἐκ αἰσθάνον-
ται, τετέοισιν ἢ γνώ-
μη νοσέει.

2. Τὰ ἐν κεφαλαλ-
γίῃσιν ἰώδεα ἐμέσματα
μὲν κωφώσι ἀγρυπ-
νώδεα, ταχὺ ἐκμαίνει.

3. Ἐμεῖ δὲ ὥφε-
λιμώλια ὁ φλέγμα-
τὸ καὶ χολῆς ξυμμε-
μίσγεται ὡς μάλιχα,
καὶ μὴ παχὺς κάρια,
μήτε πηλὺς.

Τὰ κρείσιμα—ἐργί-
οιτο δ' αὖ καὶ ὀλέθρια,
τὰ μὴ Cμικρά.

4. Καὶ γὰρ τῶν πα-
ραχρηῖμα ἀπληυρῶν
ταχύτεραι αἱ κρείσιες
ὅτι ταχέες οἱ πόνοι, καὶ
Cυνεχέες, καὶ ἰχυροί.
Τὰ

1. **Q**Uicunque ali-
quâ corporis
parte dolentes, dolo-
rem ferè non sentiunt,
his mens ægrotat. Aph.
S. 2. No. 6.

2. Vomitus in capi-
tis dolore æruginosus
cum surditate & vigi-
liis, citò insaniam affo-
re denunciant. Prædict.
S. 2. L. 1.

3. Vomitus commo-
dissimus est ex pituita
ac bile quàm maximè
permixtus, & non cras-
sus valde, neque mul-
tus. Prænot. S. 12.

Judicatoria---perni-
ciosa evadunt, si mo-
dum excedant. M. Pop.
P. 686.

4. Nam & eorum
qui statim intereunt,
velociores sunt judica-
tiones, quoniam velo-
ciores sunt dolores, &
continui, & fortes.
Quæ

Τὰ δὲ κείμενα ὅτι τὸ
βέλτιον, μὴ αὐτίκα
ὁπφαινέσθω.

5. Ἐν τῇσι παρ-
αχῇσι τῇ κοιλίῃ, καὶ τοῖ-
σιν ἐμέτοισι τοῖσιν αὐ-
τομάτως γινομένοιςιν,
ἢν μὲν, οἷα δὲ καθαι-
ρέας, καθαίρων, ξυμ-
φέρει τὸ καὶ εὐφώως φέ-
ρουν. ἢν δὲ μὴ, τε-
νάνιον.

6. Τῇσι δ' ἐν ἀρ-
αχῇσι τῇ πυρετῶν, ἢν
τὸ παρὰ φρεσύνῃ, ἢν τὸ
ἀπόπληξις τῇ μελέων
τινός, εἰδέναι τὸ ἀνθρω-
πον ἀπολλυμένον, ἢν μὴ
πανιάπασιν ἢ τὸ καλ-
λίστων τὸ σημεῖον ὅτι
γῆν, ἢ σώματι ἀ-
ρέτη ὑποκείν.

7. Αἱ μὲν ἀφωνίαι
ἐκστάσεις, ὁλέθρια.

8. Τὰ κείμενα μὴ
κείμενα, τὰ μὲν θα-
ναλώδεια, τὰ δὲ δι-
σχευα.

Quæ verò ad melius
judicant, non statim
apparere debent. M.
Pop. P. 686.

5. In perturbationi-
bus alvi, & vomitibus
spontè evenientibus,
siquidem, qualia opor-
tet purgari, purgen-
tur, confert & facilè
ferunt. Sin minus, con-
trà. Aph. S. 1. No. 2.

6. Cæterùm in prin-
cipiis febrium, sive de-
lirium accesserit, sive
alicujus membri syde-
ratio, perituum ho-
minem sciendum est, si
non omnino aut ex op-
timis signis aliquod ac-
cedat, aut corporis vi-
res adsint. Prædict. S.
23. L. 2.

7. Mentis emotio-
nes cum vocis inter-
ceptione, perniciosæ.
Co. S. 2. No. 177.

8. Judicatoria non
judicantia, partim le-
thalia sunt, partim dif-
ficilis judicii. M. Pop.
P. 686.

9. Καὶ οἱ παλμοὶ
ἐν τῇσι χέρσι πολυ-
χερονίᾳ πυρετῷ σημεῖ-
ον, ἢ κρείσις ἐκνέμε-
τον, καὶ ἐπὶ τὸ κάκιον, καὶ ἐπὶ
τέττων τὰ πλεῖστα ἀ-
περ εἰς θάνατον.

10. Ἐν μὴ Ἀγαλεί-
πονι πυρετῷ, ἢν χεῖ-
ρα, ἢ ὄφρυς, ἢ ὄφθαλ-
μος, ἢ ρίς Ἀγατσαφῆ,
ἢν μὴ βλέπη, ἢν μὴ
ἀκὴ, ἢ δὴ ἀσθενέῃ ἐ-
ονί, τὸ σῶμα, ὃ
τὶ ἂν τέττων γήνηται,
ἐγγύς ὁ θάνατος.

11. Τῶν πυρετῶν οἱ
κακοηθέντες, καὶ ἐπὶ
σημείων δεινολάων γι-
νόμηναι, τετραγῶναι κλεί-
νουσιν, ἢ περὶ αὐτὸν.

9. Palpitationes in
manibus diuturnæ fe-
bris signum sunt, aut
subitæ judicationis in
deterius, & in his ple-
raque quæ ad mortem
tendunt. Judicat. S. 8.

10. In febre non in-
termittente, si labium,
aut supercilium, aut
oculus, aut nasus per-
vertatur, si non videat,
si non audiat, corpore
jam debili existente,
quicquid horum fiat,
in propinquo mors est.
Aph. S. 4. No. 49.

11. Malignissimæ fe-
bres & signis horren-
dissimis contingentes,
quarto die occidunt,
aut prius. Prænot. S.
20.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.

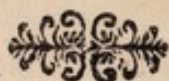
26. **Ε**Ν Λαρίσση, φαλακρός μηρόν δεξιόν ἐπόνησεν ὀξείφνης· τὸ δὲ περσφερμένων ἐδὲν ὠφέλη. Τῇ πρώτῃ, πυρετὸς ὀξύς, καυσώδης· ἀτρεμέως ἔχεν· οἱ δὲ πόνοι παρείποντο. Δολιέρῃ, ὅ μῃ μὲ ὑφίσταν οἱ πόνοι, ὁ δὲ πυρετὸς ἐπέτεινεν· ὑπεδυσφόρη· ἐκ ἐκοιμάτο· ἀκρεα ψυχρά· ἔρων πλῆθος διήρ ἐχρηστῶν. Τρίτῃ, ὅ μῃ μὲ ὁ πόνος ἐπαύσατο· πῶρακοπή δὲ τὴ γνώμης, καὶ ταραχή, καὶ ἰοπολὺς βλητρισμός. Τετάρτῃ, πρὸ μέσον ἡμέρας, ἔθανεν ὀξυτάτως.

ÆGER QUINTUS.

26. **C**Alvum in Larissâ, ex femore dextro dolor derepente occupavit, nihilque adhibitis remediis est profectum. Primo die, febris acuta, ardens, sensimprehendit, comitabanturque dolores. Postridie femoris quidem dolores remiserunt, febris autem intensa est, implaciditate quâdam corporis tenebatur, somnum non capiebat, corporis summa frigebant, urinarum copia profluxit, sed nec eæ laudabiles erant. Tertio die, femoris quidem dolor cessavit, verum mentis alienatio perturbatioque adfuit, & multa corporis incontinentia jactatioque. Quarto, sub meridiem celerrimè periit.

DEMONSTRATIO.

SUbitus & vehemens hicce femoris dolor, five abscessum, five gangrænam, vel syderationem nuncupaveris, luctuosum morbi exitum denunciat. Si syderationis nomine insigniatur, minatur perniciem quod in morbi principio incidat (1). Sin autem pro abscessu habeatur, nihilo melius actum erit cum ægroto, quoniam die secundo, cum extremorum frigore & febris intensione, remisit (2); & die tertio, cum mentis alienatione omnino cessavit (3). Rationi verò magis consentaneum videtur, dolorem hunc syderationis signum fuisse, diversum licet censeat Galenus; quoniam cum sine tumore invasit, haud facile crediderim, sufficientem humorum copiam, quæ retrocurrendo functiones vitales tam velociter opprimeret, colligi potuisse: Sed qualitate deleteriâ, quali imbuta est materia gangrænarum potius, quam quantitate retrocedente, ægrotanti nocuit. Si verò supponatur abscessum ex gangrænosio humore formari, tum non magni refert, quo præcipuè nomine distinguatur; cum quantitati qualitas etiam maligna sit adjuncta, quæ mortem intra præscriptos limites intulisset.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Τ**ῆσι δ' ἐν ἀρ-
χῇσι τῆς πυ-
ρετώσῃ, ἢν τὲ πρῶτον
σύνῃ, ἢν τὲ ἀπόπληξις
τῆς μελέων τινός, εἰδέ-
ναι τὸ ἄνθρωπον ἀπολλυ-
μένον, ἢν μὴ παντάπα-
σιν ἢ τῆς καλλίστων τι
σημεῖον ὁππῆνῃ, ἢ σώ-
ματι ἀρέλῃ ὑποκένῃ.

2. Ἐν τοῖσι μὴ ἀγ-
λείπτει πυρελοῖσιν, ἢν
τὰ μὲν ἔξω ψυχρὰ ἢ,
τὰ δὲ ἐνδον καίῃ, καὶ
δίψῃ ἐχῇ, θανάσιμον.

3. Αἱ δὲ ἐν πυρε-
τῇ γινόμεναι ὁδύνας περὶ
τὸ σπλῆν τε, καὶ τὰ κά-
τω χεῖρα, ἢν τὸ φρε-
νῶν ἀπώλῃ, τὰ κάτω
ἐκλείπτει, ὁλέθριον
κάρσιον. Περσέχειν ἔν
δὲ τὸ νόον καὶ τοῖσιν ἄλ-
λοισι σημεῖοισιν, ὥς, ἢν
τί καὶ τὸ ἄλλων σημεί-
ων ὁππῆνῃ πονηρὸν τι,
ἀνέλπιτος ὁ ἄνθρωπος.

1. **C**Æterum in prin-
cipiis febrium,
five delirium accesserit,
five alicujus mem-
bri syderatio, peritu-
rum hominem scien-
dum est, si non omnino
aut ex optimis signis
aliquod accedat, aut
corporis vires adsint.
Prædict. S. 23. L. 2.

2. In febribus non
intermittentibus, si ex-
terna quidem frigida
sint, interna verò uran-
tur & sitim habeant, le-
thale. Aph. S. 4. No. 48.

3. Dolores cum fe-
bre contingentes circa
lumbos & infernas par-
tes, si septum transver-
sum attigerint, infer-
nas partes relinquentes,
perniciosi valde sunt.
Proinde aliis quoque
signis animum adver-
tere oportet, nam si
quod etiam ex aliis sig-
nis malum apparuerit,
desperatus est homo.
Prænot. S. 19.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΕΚΤΟΣ.

27. **Ε**Ν Αβδήροισι, Περικλέα νῦσθ' ἔλα-
 βεν ὄξυς, ξυνεχὴς, μὲν πόνος· δίψα
 πολλή, ἄση· ποτόν κατέχειν ἐκ ἡδυνάτο· ὡς
 5 δὲ ὑπὸ πληνός τε, καὶ καρηβαρικός. Τῇ περ-
 τῇ, ἡμορράγησεν ἐξ ἀριστερῆ πηλὴ· ὁ μὲν τοι
 πυρετός ἐπέτεινεν· ἔρησε πολὺ, θολερὸν, λευ-
 κόν· κέρμαρον ἐ καθίστατο. Δευτέρῃ, πάντα
 παρωξύνθη· τὰ μέντοι ἔρα, παχέα μὲν ὡς, ἰδρυ-
 10 μένα δὲ μᾶλλον· καὶ τὰ πρὸς τὸ ἄσπιν ἐκέρ-
 σεν·

ÆGER SEXTUS.

27. **A**Bderæ Periclem febris acuta, conti-
 nua, cum doloreprehendit, sitis mul-
 ta, æstuatío & stomachi fastidium aderat, po-
 tum continere non valebat. Aliquantulum au-
 tem tum ex liene tum ex capitis gravitate la-
 borabat. Primo die, sanguis multus ex nare
 sinistrâ profluxit. Febris tamen intensior erat,
 urinas reddidit multas, turbulentas, albas, quæ
 nec depositæ subsidebant. Postridie graviora
 evaserunt omnia. Ac certè urinæ quidem cras-
 sæ erant, verùm quæ magis subsiderent, sto-
 machi fastidium & æstuatío allevata est, dor-
 mivit.

σεν· ἐκοιμήθη. Τρίτη, πυρετός ἐμαλάχθη·
 ἔρων πλεῖστα· πέποινα, πολλὰ ὑπόσασιν ἐ-
 χοντα· νύκτια δὲ ἡσυχίης. Τετάρτη, πρὶ μέσον
 ἡμέρης ἴδρωσε πολλῶ θερμῷ, δι' ὅλα· ἄπυρρον,
 ἐκρίθη· ἔχ ὑπόσρεψεν. 5

mivit. Tertio die, febris remissa est, urinæ
 copiosæ, concoctæ, in quibus multum subsi-
 debat, profluxerunt, noctem quietam habuit.
 Quarto, sub meridiem sudor multus, calidus
 toto corpore dimanavit, à febre judicatione est
 absolutus, nec recidivam passus est.

DEMONSTRATIO.

QUamvis febris hæc vehemens admodum
 & acuta fuit, ut ipse testatur Hippocra-
 tes, attamen medicus præceptorum memor,
 de morbi exitu haud diu pendulus hærebit.
 Sanguinis fluxus fausta & læta primo quidem
 intuitu pollicetur, tum quod largus (1), tum
 quod è directo lienis (2), viz. nare finistrâ,
 effluxit; ideòque addidit Hippocrates, κατὰ
 τὴν σπλῆνῃ, & aliquantulum lienosus erat, uti-
 litatem nempe hæmorrhagiæ quo innueret.
 Confitendum verò est, primo die res ægroti in
 dubio esse videri, quod sanguis nimis citò (3)
 & sine signis coctionis erupit (4); præsertim
 cum febris postea intensior evasit. Hucusque
 ergo medicus nullam certam prognosin statue-
 re potuit, hinc largâ sanguinis effluxione &
 κατὰ τὴν σπλῆνῃ lætus, illinc celeritate judicationis
 & humorum cruditate perterritus. Die verò
 secundo, signa incipientis coctionis cum re-
 missione symptomatum scrupulum eximunt, ut
 quæ maximè secundum rationem fuerunt (5).
 Et die tertio plenæ coctionis signa (6) (cæte-
 ris quoque feliciter procedentibus) faustam &
 expeditam judicationem haud ambiguè vatici-
 nantur.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Η**N δὲ παθη-
μαλα τὸ καύ-
σων. Οἷσι μὲν καλῶς
καὶ δαφιλέως ἐκ ῥινῶν
ἡμorrhάγησε, ἀλλὰ τέττε
μάλιστα σώζεται. Καὶ
ἐδένα οἶδα, εἰ καλῶς
ἡμorrhάγησεν ἐν τῇ κα-
ταστάσει ταύτῃ, ἀποθά-
νοντα.

2. Τὰ ἀνάπαλιν ἡ-
μorrhαγούοντα, κακόν.
Οἷον ὅτι σπλυνὶ μεγά-
λῳ ἐκ δεξιῶ ῥύεντα, καὶ
τὰ καθ' ὑποχόνδριον
ὡσαύτως.

3. Τὰ δὲ κρίνοντα
ὅτι τὸ βέλτιον, μὴ αὖ-
τίκα ὁπφαινέσθω.

4. Πεπασμὸς ταχύ-
τητα κρίσις, καὶ ἀ-
σφαλίῃ εἰς ὑγίειαν ση-
μαίνουσιν. Ὡμὰ δὲ, καὶ
ἀπεπτα, καὶ ἐς κακὰς
ἀποστάσεις πρεπόμενα,
ἀκρί-

1. **I**Nerant verò in fe-
bribus ardentibus
affectiones hujusmodi.
Ut qui bene & largiter
sanguinem è naribus
effudissent, ii vel ex eo
maximè servati vide-
rentur. Neque ullum
novi, cui modo sanguis
bene profluxisset, hoc
in statu mortuum. M.
Pop. P. 663.

2. Sanguinis erupti-
ones è contrario, malæ
sunt. Velut in splene
magno si ex dextrâ na-
re fluat; & circa præ-
cordia eodem modo se-
res habet. Prædict. S.
18. L. 1.

3. Quæ verò ad me-
lius judicant, non sta-
tim apparere debent.
M. Pop. P. 686.

4. Coctiones cele-
ritatem judicationis,
& securitatem sanitatis
significant. Cruda ve-
rò, & inconcocta, &
in malos abscessus con-
versa, aut imperfectas
judi-

ἀκρίσιας, ἢ πόνους, ἢ
 χεῖρους, ἢ θάνατους, ἢ
 τῶν αὐτῶν ὑποτροπὰς.
 Ὅτι δὲ τούτων ἕσται
 μάστιγα, Κέπλεον δὲ
 ἄλλων.

5. Τοῖσι μὴ κατὰ
 λόγον κεφίζουσιν ἢ δεῖ
 πιστεύειν, ἢ δεῖ φοβεῖσθαι
 λίαν τὰ μηχανηρὰ γινώ-
 μματα πᾶσι γινώσκως. Τὰ
 γὰρ πολλὰ τῶν τοιούτων
 εἰσιν ἀβέβαια, καὶ ἢ
 πάνυ τοὶ ἀφαιμένειν,
 ἢ δεῖ χερνίζειν εἰώθε.

6. Αἱ πεπάνσιες τῶν
 ὕδρων κατὰ μικρὸν ἐκ-
 πεπαινόμματα, ἐν τοῖσι
 κρισίμοις εἰάν πεπανθῶ-
 σι, λύουσι τὸ νόσον.

judicationes præfagi-
 unt, aut dolores, aut di-
 uturnitatem, aut mor-
 tem, aut eorundem re-
 cidivas. Quod verò
 ex his potissimum fu-
 turum sit, ex aliis con-
 siderandum est. M.
 Pop. P. 661.

5. His quæ non se-
 cundum rationem le-
 vant credere non oportet,
 neque timere val-
 de quæ præter ratio-
 nem fiunt prava. Mul-
 ta enim horum sunt in-
 constantia, nec admo-
 dum permanere, nec
 durare solent. Aph. S.
 2. No. 27.

6. Coctiones urina-
 rum paulatim maturef-
 centes, si in judicato-
 riis diebus concoctæ
 fuerint, morbum sol-
 vunt. Judicat. S. 5.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ.

28. **Ε**Ν Αβδήρισι τὸ παρθένον, ἢ καλέκετο
 ὅπῃ τὸ ἱερὸς ὁδῶ, πυρετὸς καυσώδης
 ἔλαβεν· ὡς δὲ διψώδης, καὶ ἀγρυπνῶ· κα-
 τέβη δὲ τὰ γυναικεῖα πρῶτον αὐτῇ. Ἐκτη, 5
 ἄση πολλή, ἐρόθυ· φρικώδης, ἀλύεσσα. Ἐβ-
 δόμη, *Δγ* τὸ αὐτῶν· ἕρα λεπτά μ, εὐχερα δέ·
 τὰ πρὶ τὸ κοιλῖν ἐκ λυγρόχλφ. Ὀγδόη, κώφω-
 σις, πυρετὸς ὀξύς· ἀγρυπνῶ, ἀσώδης, φρικώ-
 δης· καλινός· ἕρα ὄμγια. Ἐνάτη, *Δγ* τὸ αὐ- 10
 τῶν, καὶ τὰς ἐπομύγας· ἔτω ἢ κώφωσις παρ-
 μύγε. Τεσσαρεσδεκάτη, τὰ τὸ γνώμης ταρα-
 χώδεα· ὁ πυρετὸς ξυνέδωκεν. Ἐπτακαιδεκάτη,
Δγ

ÆGER SEPTIMUS.

28. **A**Bderæ, virginem, quæ ad viam sacram
 decumbebat, febris ardensprehendit.
 Sitibunda autem erat & pervigil, eique tum pri-
 mùm muliebria profluxerunt. Sexto die, vehe-
 mens stomachi fastidium adfuit, rubor, horror,
 cum molestâ corporis jactatione. Septimo, ea-
 dem perseverârunt. Urinæ tenues quidem, ve-
 rùm probati coloris erant, alvus commodè ha-
 bebat. Octavo, surditas, febris acuta cepit,
 insomnis, æstuabunda, cum horroris sensu,
 mentis erat compos, urinæ eædem. Nono, ac
 proximis diebus eadem perseverârunt, atque
 adeò permanfit surditas. Decimo quarto, men-
 tis perturbatio, febris remissio. Decimo sep-
 timo,

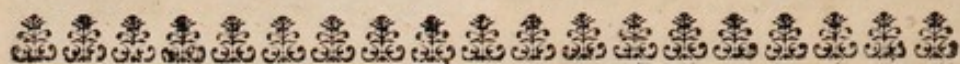
Ἀπὸ τῶ ῥινῶν, ἐρρύη περὶ· ἡ κώφωσις, Σμικρὰ
 ξυνέδωκε· καὶ τὰς ἐπομύας, ἄση· κωφότης
 ἐνὶ, καὶ πρῶτης. Εἰκοστῇ, ποδῶν ὀδυνη,
 κωφότης, πρῶτης· ἀπέλιπεν· ἡμῶν ἄγνησε
 5 μικρὰ Ἀπὸ ῥινῶν· ἰδρωσεν, ἄπυρ. Εἰκοστῇ
 καὶ τετάρτῃ, ὁ πυρετός ὑπέστρεψε· κώφωσις
 πάλιν· ποδῶν ὀδυνη· παρέρμενε πρῶτης.
 Εἰκοστῇ καὶ ἐβδόμῃ, ἰδρωσε πολλά· ἄπυρ·
 ἡ κώφωσις ἔξέλιπεν· ἡ τῶ ποδῶν ὑπέμνην
 10 ὀδυνη. Τὰ δ' ἄλλα τελείως ἐκέρθη.

timo, multum ex naribus profluxit, furditas
 nonnihil est levata, proximisque diebus sto-
 machi fastidium & furditas aderat, & delira
 erat. Vigesimo, pedum dolor cepit, furditas
 & delirium intermisit, paucus ex naribus san-
 guis prorupit, sudoribus à febre liberata est.
 Quarto & vigesimo, febris repetiit, rursusque
 furditas, pedum dolor perseveravit, mens emo-
 ta est. Septimo & vigesimo, copiosis obor-
 tis sudoribus, à febre immunis fuit, furditas
 reliquit, pedum dolor aliquantulum tenuit. In
 reliquo verò, perfectâ judicatione absoluta est.

DEMONSTRATIO.

IN duobus hisce epidemiorum libris, quatuor ægroti sine memoratâ præcedenti coctione judicati reperiuntur, viz. ægrotus decimus tertius libri primi, septimus, undecimus, & duodecimus hujus libri, omnes nempe mulieres. Prima trimestri foetu gravida, quæ imprimis sudore, & tandem vomitione cum sudore liberata fuit. Attamen cum nihil post diem sextum de urinis memoratur, an crudæ vel coctæ ante crisin fuerant, incertum omnino restat. Tres subsequentes ægrotæ hæmorrhagia narium, vel uteri potissimum servari videntur. Sed quod ad hanc attinet ægrotam, ex urinâ bene coloratâ, & alvi statu laudabili conjicere licet, præsentem morbum quantitati, potius, quàm vitiatæ sanguinis qualitati ortum suum debuisse; ideòque coctione tantillum immutati humores non indigebant. Hoc tum primum erumpentia catamenia, & narium fluxus die decimo septimo cum aliquali febris remissione, uberius indicant. Ut ut autem exigua fuerunt cruditatis signa, huic tamen cruditati febris (1), quod diutius multo, quam pro magnitudine morbi par erat, protraheretur, acceptum refert. Nec largæ hæmorrhagiæ, nec sudori (die vigesimo) cessura esset, ni pedum insuper abscessus molestus humores crudos incarceratos retinuisset, quo restauratis demum viribus, natura inimicum morbum per portas cuticulares abigeret. Usque adeò ve-

rum est illud Hippocraticum, si urinæ diu crudæ permanferint (2), ægrotus non nisi mediante ad inferiora abscessu liberabitur.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Π**Επασμῶν ταχύ-
τητα κρείσσει,
καὶ ἀσφαλίῃ εἰς ὑγίαν
σημαίνουσιν. Ὡμὰ δὲ,
καὶ ἀπεπτα, καὶ ἐς κα-
κὰς ἀποστάσεις τρεπέ-
μυα, ἀκρεσίας, καὶ
πόνους, ἢ χερόνους, ἢ θα-
νάτους, ἢ τῶν αὐτῶν
ὑποσφοφάς. Ὅτι δὲ
τετέων ἔσται μάλιστα,
κρίπτεον ὅξ ἄλλων.

2. Ὅκοσοι δ' ἂν ἔρα-
λεπὰ καὶ ὥμὰ ἐρέεσι
πυλὸν χερόνον, ἢν τ'
ἄλλα ὡς περὶ αἰσθημάτων
σημεῖα ἢ, τετέοισιν
ἀπόστασιν δεῖ προσδέ-
χεσθαι ἐς τὰ κάτω τῶν
φρενῶν χώρας.

1. **C**Octiones celeri-
tatem judica-
tionis, & securitatem
fanitatis promittunt.
Cruda verò, & incon-
cocta, & in malos ab-
scessus conversa, aut
judicationis sublatio-
nem, aut dolores, aut
diuturnitatem, aut
mortem, aut eorundem
recidivas. Quod verò
ex his potissimum fu-
turum, ex aliis confi-
derandum. M. Pop. P.
661.

2. Quicunque urinas
tenues & crudas min-
gunt multo tempore, si
alia velut superstitionibus
futuris signa fuerint,
his abscessus expecta-
re oportet ad locos in-
fra septum transver-
sum. Prænot. S. II.

APPΩΣΤΟΣ

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΟΓΔΟΟΣ.

29. **Ε**Ν Αβδήρισιν, Αναξίωνα, ὃς κατέκειτο
 πρὸς τὰς Θρηϊκίας πύλας, πυρετὸς
 ὁξὺς ἔλαβε. Πλευρῶ ὑδῶν δεξιᾷ Συεχῆς
 ἔβησε ξηρὰ, ἐδ' ἐπῆυε τὰς πρῶτας· διψώδης, 5
 ἀγρυπνῶ· ἔρα εὐχροα, πολλὰ, λεπτά. Ἐκλή,
 πρῶτης· πρὸς δὲ τὰ θερμάσματά, ἐδ' ἐν
 ἐνεδίδε. Ἐβδόμη, ὀππὸνως· ὁ γὰρ πυρετὸς ἐπέ-
 τεινεν, οἷτε πόνοι ἐ ξυωεδίδοσαν, αἶτε βῆχες
 ἠνώχλιν· δύσπνοός τε ἦν. Ογδῶν, ἀκῶνα ἔτε- 10
 μιν· ἐρρύθη πολλόν, οἷ δ' αἶ· ξυωέδωκαν μὲ οἱ
 πόνοι, αἳ μὲν τοι βῆχες, ξηρὰ παρείποντο. Εν-
 δεκάτῃ, ξυωέδωκαν οἱ πυρετοί· Σμικρὰ πρὸ
 κεφαλῇ

ÆGER OCTAVUS.

29. **A**Bderæ Anaxionem ad Threicias por-
 tas decumbentem, febris acuta pre-
 hendit, lateris dextri dolor continens tenebat,
 tussis erat sicca, neque quicquam primis diebus
 expuebat. Siti cruciabatur atque infomniâ,
 urinæ probè coloratæ erant, copiosæ & tenu-
 es. Sexto die, deliravit. Fetus verò nihil
 profecerunt. Septimo, molestè habuit. Nam
 & febris intendebatur, neque dolores remise-
 rant, & tussēs infestabant, & difficilis spiratio
 inerat. Octavo, sectâ in cubito venâ, multus san-
 guis, prout debuit, effluxit, dolores certè remi-
 serunt, verùm tussēs siccæ perseverârunt. Un-
 decimo, leniores fuerunt febres, paucus sudor
 circa

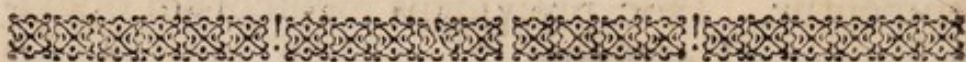
κεφαλῇ ἰδρωσεν· ἔτι βῆχες, καὶ τὰ ἀπὸ πνεύ-
 μων ὑγρότερα. Ἐπικαίδεκάτῃ, ἤρξατο Ἰμι-
 κρά, πύονα, πύειν· ἐκσφίθη. Εἰκοστῇ, ἰδρω-
 σεν, ἄπυρ· μὲν δὲ κρείσιν ἐκσφίθη· διψώδης
 5 δὲ ὡς, καὶ τὸ ἀπὸ πνεύμων· ἢ χρηστὰ αἱ κα-
 θάρσιες. Εἰκοστῇ ἐβδόμῃ, ὁ πυρετός ὑπὲρ ρεφεν·
 ἔβησεν, ἀνῆγε πύονα πολλά· ἔροισιν ὑπὲρ
 τασίς πολλή, λούκη· ἀδιψ· ἐγέρτο, εὐπνο·
 Τρηκοστῇ τελέσθη, ἰδρωσε δι' ὅλα, ἄπυρ·
 10 ἐκέρθη πᾶντα.

circa caput prodiit, etiamnum tussēs tenebant,
 & quæ ex pulmone prodibant liquidiora erant.
 Decimo septimo, cœpit pauca & concocta ex-
 puer, allevatus est. Vigesimo, sudore obor-
 to febre liber fuit, à judicatione verò melius
 habuit. Sitis autem vexabat, nec probæ pul-
 monis expurgationes erant. Septimo & vi-
 gesimo, rediit febris, tussivit, concocta pluri-
 ma eduxit, in urinis alba, multa subsidebant,
 sine siti erat, bene spirans. Trigesimo quar-
 to, sudore per totum corpus diffuso, febre li-
 beratus, & prorsus est judicatione absolutus.

DEMONSTRATIO.

Pleuritis sicca, quâ noster ægrotus laboravit, inter pessimas lateralis morbi species ab Hippocrate recensetur (1). Tussis aridæ prolixiorē fore morbum promittunt (2), præfertim cum nulla lethalia signa celerem exitum minentur. Hoc prævidens medicorum oculatissimus, ad octavum usque diem venæ sectionem distulit, coctionis signa ex bono urinarum colore prius expectans. Sexto autem die cum deliravit ægrotus, nec fomentationes quicquam profecerunt, febris verò sine signis coctionis vel remissione doloris, accedente insuper dyspnæâ, increvit, venæ sectionem die octavo, quam minimè credulus postero celebravit. Hinc dolores remiserunt, lentis tamen (ut prædictum est) passibus processit morbus, statisque recreatus diverforiis, non ante diem trigessimum quartum designatum confecit iter. Respondeant jam coctionis & dierum criticorum contemptores, cur febris post copiosam sanguinis missionem nil remisit, quandoquidem hæmorrhagiæ spontaneæ die legitimo contingentes, eodem ipso die febres solvunt? Respondeant, aio, cur neque nono, nec decimo morbus mitescebat? Et cur duodecimum non expectavit? Cur itidem sputa non ante undecimum humescebant? Cur die decimo septimo, potius quàm decimo sexto vel decimo octavo, prima coctionis vestigia apparebant? Et cur vigesimo, potius quàm decimo octavo vel decimo nono, morbus judicatus est? Imperfecta fuit
crisis,

crisis, quia pauca tantum die decimo septimo concocta expuebat. Die verò vigesimo septimo copiosæ coctionis tum in sputis, tum in urinis, signa absolutam die proximo judicatorio solutionem induxerunt. Præsenti itaque historiâ nil luculentius, nil uberius diebus criticis tum potentiam, tum dignitatem conciliat.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Α**Ι ξηραὶ τῶν πλιδριτίδων καὶ ἀπύται, χαλεπώταται.

2. Πτύαλον δὲ ἐν τοῖσι πλιδριτίκοισι τριταίῳ μὲν ἀρχόμηνον πεπαίνεσθαι καὶ πύεσθαι, θάσσας ποιέει τὰς ἀπολύσεις. Ὑστερον δὲ, βραδυτέρας.

1. **P**leuritides siccae & sine sputo, difficillimæ sunt. Co. S. 3. No. 126.

2. Sputum in pleuriticis tertio die maturari ac expui incipiens, citiores solutiones facit. Verum posterius, tardiores. Co. S. 3. No. 132.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΕΝΑΤΟΣ.

30. **Ε**Ν Αβδήραις Ηρόπυθος, κεφαλῇ ὀρθοτάδην ὑππόνως εἶχεν· ἔ πολλὰ δὲ χεὶρ ὕψερον, κατεκλίθη· ὥκη πλησίον τῆ ἀνω αἵωγης. Πυρετὸς ἔλαβε καυσώδης, ὀξύς· ἐμεῖοι τὸ κατ' ἀρχάς, πολλῶν χολωδέων· διψώδης· πολλὴ δυσφορία· ἔρα λεπτὰ, μέλανα· ἐναιώρημα μελέων ὅτε μὲν, ὅτε δ' ἔ· νύκτι ὑππόνως· πυρετὸς ἄλλοτε ἄλλοίως παροξυνόμενος· τὰ πλεῖστα ἀτάκτως. Περὶ δὲ τεσσαρσκαυδεκάτῃ, κώφωσις· οἱ πυρετοὶ ἐξέτεινον·
ἔρα

ÆGER NONUS.

30. **A**Bderæ, Heropythus rectus & obambulans ex capite doluit, neque verò multò post decubuit. Is habitabat ad superiorem tractum, febris erat ardens, acuta. Statim initio plurima biliola vomitione refusa sunt, fitis aderat & magna corporis jactatio & incontinentia. Urinæ tenues, nigrae, in quibus interdum quidam suspensum quiddam in medio innatans sublime erat, interdum verò non. Nox laboriosa, febrium accessiones subinde variæ, ac plerumque inordinatæ. Sub decimum verò quartum diem obsurduit, febres

ἔργα Ἀλλὰ τὰ αὐτῶν. Εἰκοστῇ, πολλὰ παρέκρυσ-
 σε, καὶ τὰς ἐπομυγίας. Τεσσαρακοστῇ, Ἀλλὰ ῥι-
 νῶν ἡμορροάγησε πάλιν, καὶ καλινὸς μᾶλλον· ἢ
 κώφωσις ἐν τῷ μῦ, ἦσαν δέ· οἱ πυρετοὶ ξυνέδω-
 5 καν· ἡμορροάγη τὰς ἐπομυγίας, πυκνά, καὶ κατ'
 ὀλίγον. Περὶ δὲ τὴν ἑξηκοστὴν, αἱ μὲν αἱμορροαγίαι
 ἀπεπαύσαντο· ἰσχίον δὲ δεξιὸν ὀδυνητὸν ἰσχυρῶς, καὶ
 οἱ πυρετοὶ ἐπέτεινον· ὁ πολλὸς δὲ χρόνος ὕφε-
 ρον, πόνοι τὸ κάτω πάντων. Ξυνέπιπτε δὲ ἡ
 10 τὰς πυρετοὺς ἔτι μείζους, καὶ τὴν κώφωσιν πολ-
 λῶς· ἢ ταῦτα μὲν ὑφίεναι, καὶ κερφίζειν, τὸ δὲ
 κάτω πρὸς ἰσχίον μείζους ἔτι τὰς πόνας. Ἦδη δὲ
 πρὸς τὸν ὀγδοηκοστὴν, ξυνέδωκε μὲν πάντα· ξυνέ-
 λιπε

brēs intendebantur, urinæ eadem. Vigesimo,
 itemque proximis diebus permultū delira-
 vit. Quadragesimo, multus ē naribus sanguis
 erupit, magisque ad sese rediit, surditas inerat
 quidem, verū minū vexabat, remiserunt fe-
 bres. Consequentibus diebus crebrò & paula-
 tīm sanguis ē naribus profluxit. Ad sexage-
 simum verò diem, defierunt quidem sanguinis
 ē naribus eruptiones, verū coxendicis dextræ
 vehemens dolor tenuit, ac febres intendeban-
 tur. Neque verò multò pòst, inferiorum om-
 nium partium dolores exorti sunt. Contigit
 autem ut aut febres majores essent, surditasque
 juncta, aut ista quidem remitterent & alleva-
 rent, verū inferiorum ad coxendices parti-
 um graviores fierent dolores. Jam verò ad
 octogesimum remiserunt quidem omnia, ve-
 rū

λιπε δὲ ὑδέν· ἔρα τέ γδ' εὐχρα, καὶ πλείους
 ὑποστάσιαι ἔχοντα κατέβαιναν· οἱ πρῶτα δὲ αὖτε
 μέγας ἦσαν. Περὶ δὲ ἐκατοστῷ, κοιλίῃ πολ-
 λοῖσι χολώδεσιν ἐπέλαρχθη· καὶ ἦν χρόνον ἐκ
 ὀλίγον πολλά τοιαῦτα· καὶ πάλιν δυσεντερνώ-
 δεα μὲν πόνε, τὸ δὲ ἄλλων ῥατῶν. Τὸ δὲ
 Σιώλον οἱ τε πυρετοὶ ὀξέλιπον, καὶ ἡ κώ-
 φωσις ἐπαύσατο. Ἐν ἐκατοστῇ εἰκοστῇ, τελέως
 ἐκέρθη.

rūm nihil dereliquit. Nam & urinae probati
 coloris, in quibus plura subsidebant, prodie-
 runt, & deliria sunt imminuta. Circiter cen-
 tesimum, alvus biliosis multis perturbata est,
 nec paucō tempore talia multa procedebant,
 tandemque intestinorum difficultas cum dolo-
 re vexavit, cætera commodè habebant. In
 totum autem, tum febres reliquerunt, tum
 surditas desiit. Centesimo vigesimo, prorsus
 judicatione absolutus est.

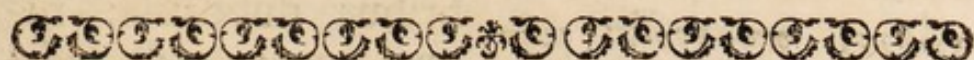
DEMONSTRATIO.

EXemplum præbet Heropythus febris ardentis acutæ, ejusmodi stipatæ symptomatis, quæ morbos præcipientes & lethales solent comitari, viz. vomitibus copiosis (1), biliosis, & urinis nigris; quæ nihilominus in longum spatium protracta est, nec exitum habuit infauftum. Quamvis autem non constat, quo naturæ beneficio in tantum contractæ sint morbi vires, ut erroneo modo ad quatuor menses extenderetur, non tamen dubito, quin difficultas penitus dirimeretur, si, quo ordine, & quibus diebus incidissent hæc phænomena, nosceremus: Vel si respirationem (2), corporis robur, & tolerantiam ægroti delineasset Hippocrates. Hæc enim non minùs ad vitam tuendam, quam ad diruendam altera illa valent. Nec prætereundum est, quod aliàs observavit Hippocrates, nempe urinas nigras in febribus erroneis non mortem semper, sed transitum in alium morbum significare (3).

Ad reliqua quod spectat, patet, multa in hoc morbo medico sagaci præfagienda fuisse. Imprimis, morbi longitudinem, ex mutationibus in urinis (4), & motu febris vago (5); deinde, manente post diem vigesimum capitis dolore (6), & urinâ crudâ (7), prænovit medicus, morbum non nisi fluxu sanguinis è naribus, vel abscessu ad inferiora judicandum fore; &, ex dolore capitis ante febris invasionem, docemur, mineram morbi in cerebro latitare (8). Quot verò dies post vigesimum dura-

tura

tura fit febris, nullæ nec Hippocratis, nec recentiorum observationes hæcenus propalarunt, nec nisi cognitis ægroti viribus, & morbi tolerantiâ, locus conjecturæ datur.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Ε** Μετὰ δὲ ὥφελιμώτατον, ὁ φλέγματ' καὶ χολῆς συρμεμίσγυν' ὡς μάλιτα, καὶ μὴ παχὺς κάρια, μητέ' πωλὺς. Οἱ γὰρ ἀκρητέστεροι, κακίως εἰσιν.

2. Εὐπνοίαν δὲ χρηνομίζεν κάρια μεγάλῃ δυνάμει ἔχειν ἐς σωτηρίῃ ἐν ἅπασιν τοῖσιν ὅξεσι νοσήμασιν, ὅσα σὺν πυρετοῖσιν ἔστι, καὶ ἐν τεσσαρτάκοντα ἡμέρησι κείνον.

Ἐν πάσῃ νόσῳ --- εὖ ἔχειν πρὸς τὰς προσφορὰς, ἀγαθόν. Τὸ δὲ ἐναντίον, κακόν.

Ἐστὶ

1. **V**omitus commodissimus est ex pituitâ & bile quàm maximè permixtus, & non crassus valde, neque multus. Meraciores verò, deteriores sunt. Prænot. S. 12.

2. Bonam verò respirationem putare convenit magnam vim habere ad salutem in omnibus acutis morbis, qui cum febribus sunt, & in quadraginta diebus judicantur. Prænot. S. 4.

In omni morbo --- bene se habere ad ea quæ offeruntur, bonum est. Contrarium verò, malum. Aph. S. 2. No.

33.

Bona

Ἐστὶ δὲ τὰ μὲν ἀγαθὰ
τάδε, ὑπετέως φέρειν
τὸ νύσσημα, εὐπνεῖν ἔτι).

3. Τὰ δὲ ἐν πλανώδεσι πυρετοῖσι μέλανα νεφέλια, τεταρταία.

4. Ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἔαν μελαβολὰς ἔχη τὸ ἔρον, χρόνον τε σημαίνει, καὶ ἀνάγκη τῷ ἀδενέοντι μελαβάλλειν καὶ ὅτι τὰ χείρω, καὶ ὅτι θάτερα.

5. Καὶ ὅκω ἐν ὅλῳ τῷ σώματι μελάβολα, καὶ ἢν τὸ σῶμα κατὰ φύχεται, ἢ αὐθις θερμαίνεται, ἢ χροῖμα ἑτερον ἢ ἑτέρω γίνηται, μῆκος νύσσε σημαίνει.

6. Κεφαλῆς δ' ὁ δύναμις ἰχυραὶ τε καὶ σῶμα χέει ξὺν πυρετῷ, ἢν μὲν τὸ πρὸ θανάτου δέων σημείων προσγίνοιτο, ὀλέθρον κάρη. Εἰ δὲ ἄτερ πρὸ τοιστέων σημείων ἢ ὀδύνη ὑπεράλλοι εἰκοσιν ἡμέρας,

Bona autem sunt hæc, facile ferre morbum, bene spirare. Prænot. S. 14.

3. At in erroneis febribus nubeculæ nigrae, quartanam indicant. Co. S. 5. No. 50.

4. In febribus si mutationes habeat urina, diuturnitatem significat, & necesse est ægrotum mutari & ad deteriora, & ad alteram partem. Judicat. S. 7.

5. Et ubi in toto corpore mutationes fiunt, & si corpus perfrigeretur, aut rursus calefiat, aut color alius ex alio oriatur, morbi longitudinem significat. Aph. S. 4. No. 40.

6. Capitis dolores fortes & continui cum febre, siquidem lethaliū signorum quid accesserit, perniciosi valde sunt. Si verò absque talibus signis dolor viginti dies transmiserit,

ρας, ὁ τὲ πυρετὸς ἐχοί, ὑποσκέπτειν χρηὲς αἵμα-
τος ῥῆξιν. Διὰ ῥινῶν, ἢ
ἄλλῳ τινὰ ἀπόστασιν
εἰς τὰ κάτω χωρία.

7. Ὅκοσοι δ' ἂν ἔρα-
λεπὰ καὶ ὠμά ἐρέεσι
παλὺν χρόνον, ἢν τ'
ἄλλα ὡς περὶ εὐνομοῖσι
σημεῖα ἦ, ταῦτοισιν ἀ-
πόστασιν δεῖ προσδέ-
χεσθαι εἰς τὰ κάτω τῶν
φρενῶν χωρία.

8. Ἀτὰρ ἢν καὶ προ-
πεπονηκὸς τί ἢ πρὸ τοῦ
νοσήειν, ἐνταῦθα ση-
εῖται ἢ νόσος.

rit, & febris tenuerit,
sanguinis è naribus e-
ruptionem, aut absces-
sum aliquem ad infernas
partes expectare oportet.
Prænot. S. 22.

7. Quicunque urinas
tenues & crudas min-
gunt multo tempore, si
alia velut superstitibus
futuris signa contin-
gant, his abscessum ex-
pectare oportet ad lo-
cos infra septum trans-
versum. Prænot. S. 11.

8. Sed & si quid do-
luerit ante morbum,
ibi se figit morbus.
Aph. S. 4. No. 33.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.

31. **Ε**Ν Αβδήροισι, Νικόδημον, ὃς ἀφροδι-
 σίων καὶ ποσίῳν, πῦρ ἔλαβεν. Αρ-
 χόμενος δὲ τοῦ ἀσώδους, καὶ καρδζαλγικός, δι-
 5 ψώδης· γλῶσσα ἐπεκαύθη· ἔρα λεπτὰ, μέλανα.
 Δολιτέρη, ὃ πυρετὸς παρωξύνθη· φρικώδης, ἀ-
 σώδης· ἐδὲν ἐκοιμήθη· ἡμεσε χολώδεα, ξανθὰ·
 ἔρα ὄμνια· νύκτα δὲ ἡσυχίης· ὑπνωσι. Τρίτῃ,
 ὑφῆκε πάλιν, ρατῶν δὲ τοῦ· πρὸς ἡλίου δυσμάς,
 10 πάλιν ὑπεδυσφόρη· νύκτα ὀπιπύονως. Τετάρτῃ,
 ῥίψας, πυρετὸς πάλιν, πόντοι πάλιν· ἔρα
 λεπτὰ·

ÆGER DECIMUS.

31. **A**Bderæ, Nicodemus ex venere & potu
 febre correptus est. Per initia au-
 tem, stomachi fastidio & oris ventriculi do-
 lore cum siti conflictabatur. Lingua exusta
 est, urinæ tenues ac-nigræ. Postridie febris
 invasit cum horroris sensu & stomachi fasti-
 dio, nihil dormivit, biliosa, flava, vomitione
 sunt refusa, urinæ eadem perseverabant,
 noctem quietam transegit, somnum cepit.
 Tertio die, imminuta sunt omnia, & tran-
 quillitas adfuit. Sub Solis occasum rursus cor-
 poris implaciditate aliquantulum tentatus est,
 noctem permolestè tulit. Quarto, rigor ce-
 pit, febris magna, omnium dolores aderant,
 urinæ tenues erant, ac suspensum quiddam in
 medio

λεπτὰ· ἐναιώρημα. Ἐκλή, παρέκρυσσε πολλά.
 Ἐβδόμη, ρατῶνη. Ογδὼν, τὰ ἄλλα ξυνέδωκε
 πάντα. Δεκάτῃ, καὶ τὰς ἐπομύνας, ἐνῆσαν μὲν
 οἱ πόνοι, ἦσαν δὲ πάντες. Οἱ δὲ παροξυσμοί,
 καὶ οἱ πόνοι τελέω. Ἀγὰ τέλει ἐν ἀρρίησιν ἦσαν 5
 μᾶλλον. Εἰκοτῇ, ἔρησε λούκον, πᾶχος εἶχε,
 κείμηνον ἐκ καθίγατο· ἴδρωσε πολλά· ἔδοξεν
 ἄπυρος γνέσθαι, δείλης δὲ πάλιν ἐθερμάνθη, καὶ
 οἱ αὐτοὶ πόνοι· φρίκη, δίψα· Σμικρὰ παρέ-
 κρυσεν. Εἰκοτῇ τελάρη, ἔρησε πάλιν, λούκον, 10
 πολλὰ ὑπότασιν ἔχον· ἴδρωσε πολλῶν θερ-
 μῶν δι' ὅλα. Ἀπυρος, ἐκέρθη.

medio innatans habebant. Sexto, multum de-
 liravit. Septimo, allevatio fuit. Octavo, cæ-
 tera remiserunt omnia. Decimo, sequentibus-
 que diebus dolores quidem tenuerunt, verum
 leviores erant. Accessiones verò & dolores
 hunc perpetuò diebus ferè paribus invaserunt.
 Vigesimo, urinam reddidit albam, cui crassi-
 tudo inerat, nec deposita subsidebat, copioso
 sudore profuso visus à febre liber esse. Sub
 vesperam autem rursus incaluit, iidemque do-
 lores vexârunt, horror adfuit, sitis, nonnihil
 deliravit. Quarto & vigesimo, copiosam uri-
 nam albam reddidit, in quâ multa subsidebant.
 Sudore calido copioso per totum corpus diffu-
 so, à febre judicatione est absolutus.

DEMONSTRATIO.

IN hoc ægroto, respirationis & virium corporis enarratio desideratur; hisce enim multum depravatis, vix diem quartum vel quintum superaturum ægotantem speraverim: Sed cum secus res cecidit, verisimile est integras admodum fuisse vires, & respirationem non magnoperè læsam. Hoc si conceditur, urina nigra minus metuenda erit, quæ, licet signum admodum lethale sit, salutaribus tamen hisce non leviter compensatur; namque vel in morbis gravissimis, respiratio inculpata (1) & robur corporis spem faciunt (2). Huic etiam conjecturæ vomitus laudabilis (3), nox quieta, & somnus cum remissione symptomatum suffragantur (4), nec post auspicata hæc signa, urina nigra rursus invaluit. Tenuis enim cum enaioremate die quarto evasit, quæ quidem mutatio non improbanda fuit, licet phrenitidem indicavit (5), quoniam nigra existens mortem minata est, & omnes mutationes bonæ sunt (6), si non ad pejora mutantur. Quantum profecit vomitus ille criticus, ex jam dictis constat; morbo autem in statu cruditatis amovendo omnino fuit impar. Ergo die quarto renovata est febris, & sexto delirium, quarto indicatum, aderat. Retusam fuisse morbi aciem post diem sextum, sequentium dierum imminuti dolores demonstrant. Febrilem verò ignem nec copiosus die vigesimo subortus sudor extinxit, nec vigesimo quarto renovatus pugnam diremisset, ni coëtrices copię in auxilium insuper properassent.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Ε**Υπνοίαν δὲ χρη-
νομίζειν κάρλα
μεγάλῃ δυνάμει ἔχειν
ἐς σωτηρίῳ ἐν ἅπασι
τοῖσιν ὅξεσι νησήμασιν,
ὅσα σὺν πυρετοῖσιν ἔστι,
καὶ ἐν τεσσαρσέκοντα
ἡμέρησι κρίνον.

Ἐν πάσῃ νύσῳ—ὅ-
τι ἔχειν πρὸς τὰς πρὸς-
φορὰς, ἀγαθόν. Τὸ δὲ
ἐνάντιον, κακόν.

Ἐστὶ δὲ τὰ μὲν ἀγαθὰ
τάδε, ὑπετέως φέρειν
τὸ νύσημα, εὐπνεῖν ἔτι.

2. Τῇσι δ' ἐν ἀρχῇσι
τῶν πυρετῶν, ἢν τὸ πα-
ραφροσύνη ὁπλήσῃ, ἢν
τὸ ἀπόπληξις τῶν μελέων
τινός, εἰδέναι τὸ ἀνθεω-
πον ἀπολλυμένον, ἢν μὴ
παντάπασις ἢ τὸ καλ-
λίστων τὸ σημεῖον ὁπ-
λήσῃ, ἢ σώματι α-
ρῆτη ὑποκείῃ.

1. **B**Onam verò respi-
rationem putare
convenit magnam vim
habere ad salutem in
omnibus acutis morbis,
qui cum febribus sunt,
& in quadraginta die-
bus judicantur. Præ-
not. S. 4.

In omni morbo ----
bene se habere ad ea
quæ offeruntur, bonum
est. Contrarium verò,
malum. Aph. S. 2. No.
33.

Bona autem sunt
hæc, facile ferre mor-
bum, bene spirare.
Prænot. S. 14.

2. Cæterum in prin-
cipiis febrium, si ve
lirium accesserit, si ve
alicujus membri syde-
ratio, perituum ho-
minem sciendum est, si
non omnino aut ex op-
timis signis aliquod ac-
cedat, aut corporis vi-
res adsint. Prædict. L.
2. S. 23.

3. Ἡ,

P p 2

3. Si,

3. Ἦν, οἷα δ' αἶ καθαίρεσθαι, καθαίρωνται, συμφέρει τὲ, καὶ εὐφρόως φέρουσι. Τὰ δ' ἐναντία, δυσχερῶς.

4. Ἄν ὧ νοσήματι ὑπνὸς πόνον ποιέει, θανάσιμον. Ἦν δ' ὧπνὸς ἀφελή, ἢ θανάσιμον.

5. Ὅκοσοισιν ἔρα ἀσφανεῖα λευκὰ, πονηρὰ. Μάλιστα δ' ἐν τοῖσι φρενιτικοῖσιν ὁπφαίνεσθαι.

6. Αἱ μελαβολαὶ ὧφελέουσιν, ἢν μὴ ἐς πονηρὰ μελαβάλλῃ.

3. Si, qualia oportet purgari, purgentur, confert, & facile ferunt. Si verò contraria, difficulter. Aph. S. 1. No. 25.

4. Quo in morbo somnus laborem facit, lethale. Si verò somnus juvet, non lethale. Aph. S. 2. No. 1.

5. Quibus urinæ pelucidæ albæ, malæ. Maximè autem in phreniticis observantur, Aph. S. 4. No. 72.

6. Mutationes juvant, si non ad prava mutantur. M. Pop. P. 690.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ.

32. **Ε**Ν Θάσῳ, γυνὴ δυσήνιχτος, ἐκ λύπης
 μὲν περὶ φασίῳ ὀρθοτάδῳ ἐγχετο ἄ-
 γρυπνός τε, καὶ ἄσιχτος· καὶ διψώδης ὤν, καὶ
 ἀσώδης· ὥκη δὲ πλησίον τῆς Πυλάδας, ὅπῃ τῆς 5
 Λείας. Τῇ πρώτῃ, ἀρχομένης νυκτός, φόβοι, λεί-
 γοι πολλοί, δυσυμνία, πυρέτιον λεπτόν· περὶ
 πασμῶν πολλοί· ὅτε δὲ ἀγαλίποιν οἱ πασμῶν
 οἱ πολλοί, παρέλεfen, ἡχεομύθη· πολλοὶ πό-
 νοι, μεγάλοι, ξυεχέες. Δευτέρῃ, ἀπὸ τῆς αὐ- 10
 τῶν· ὅθεν ἐκοιμάτο· πυρετός ὀξύτερος. Τρί-
 τη,

ÆGER UNDECIMUS.

32. **M**ulier quædam in Thaso austera & aspe-
 ra, ex mœrore manifesto recta adhuc
 & obambulans, infomniâ & ciborum fastidio ten-
 tata est, fiti & magnâ corporis æstuatione pre-
 mebatur. Habitabat autem ad Pyladis ædes in
 Plano. Primo die, appetente nocte, metus,
 sermones multi, animi ægritudo, febricula le-
 vis cepit, manè convulsiones multæ vexârunt.
 Ac sicubi convulsiones illæ multæ intermit-
 terent, delirabat, obsœna loquebatur, dolo-
 res multi, vehementes & continentes aderant.
 Postridie eadem perseverârunt, somnum non
 cepit, febris ingravescibat. Tertio, convul-
 siones

τη, οἱ μὲν πασμοὶ ἀπέλιπον, κῶμα δὲ καὶ καταφορὴ, καὶ πάλιν ἔεργετο· ἀνήϊσε, καλέχεν ἐκ ἡδυνάτο, παρέλεγε πολλά· πυρετὸς ὀξύς. Εἰς νύκτα δὲ ταύτῃ ἰδρωσε πολλῶν θερμῶν δι' ὅλην· ἄπυρρον· ὑπνωσε, πάντα καλενός, ἐκέρθη. Περὶ δὲ τὴν τρίτῃ ἡμέρῃ, ἔρα μέλανα, λεπλά· ἐναιώρημα δὲ ἐπὶ πολὺ στρογγύλον· ἐχ' ἰδρυτο. Περὶ δὲ κρείσιν, γυναικεῖα πολλά καλέβη.

fiones certè cessârunt, sopor verò atque in somnum degravatio tenuit, rursusque expurgata est, exiliit, neque sese continere poterat, multum delirabat, febris erat acuta. Eâdem autem nocte sudor copiosus, calidus, toto corpore dimanavit, à febre immunis fuit, somnum cepit, omnino ad sese rediit, judicatione est absoluta. Ad tertium verò diem, urinæ nigræ, tenues erant, habebantque in medio suspensum quiddam innatans, rotundum admodum; neque subsidebat. Sub judicium autem muliebria copiosa profluxerunt.

DEMONSTRATIO.

Constat mulierem hanc melancholicam fuisse, atque ex retentis mensibus gravia & periculosa hæc symptomata excitata esse, sanguine nempe sibi exitum quærente. Iisdem etiam causis, viz. melancholiæ & menstruis obstructis, urinæ nigræ debentur, quas in tali casu innocuas esse sæpe etiam antea observavimus; ut & febres hinc ortas non feliciter solummodo, sed & sine prægressa coctione, judicatas fuisse. Non inficias eo, quin in hujusmodi morbis difficile admodum sit medico vel prudentissimo eventum prælagire. Nec horrenda hæc symptomata Hippocrate minùs perspicax quispiam immotus spectâset; ille verò nec in rebus angustissimis cultores suos deferit, sed è tenebris tantis aliquid saltem luminis extollit. Animadvertendum igitur est, ægrotam nostram diu morosam & mœstitiæ deditam fuisse, quam cùm ferinum delirium subito invasit cum corporis & animi summâ perturbatione, hæmorrhagiâ aliquâ salutarî liberari posse (1), non temerè suspicandum est. Febricula quoque levis, primo exorta die, conceptam spem auget; quæ cum die secundo increvit, non solutionem solummodo convulsionum (2), sed & solutionis diem delineavit (3). Tertio itaque convulsionibus evanescebant, & mox, profuso sudore & largâ menstruum eruptione, delirium, cæteraque animi pathemata penitus fugantur.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Τ**Α ὀξείφνης πα-
ρακράσαντα
άλυσμῶ, αἰμορραγικά.

2. Σπασμὸς λυλίκιν
πυρετὸς ὀπιγρόμυρ
ὀξύς, μὴ πρότερον γε-
γονώς. Εἰ δὲ εἴη πρό-
τερον γεγονώς, παρ-
ξυθείς.

Καὶ τετάνος ἔχον-
τα, καὶ σπασμὸς, πύρ
ὀπιγρόμυρ, ἀγαθόν.

Ὑπὸ σπασμῶ, ἢ τε-
τάνος ἐνοχλησμένῳ, πυ-
ρετὸς ὀπιγρόμυρ λύει
τὸ νόσημα.

3. Ἀπὸ σπασμῶ πυ-
ρετὸς ἢν ὀπιλάβῃ, παύ-
εται αὐθημέρον, ἢ τῇ
ὑπεραίῃ, ἢ τῇ τρίτῃ
ἡμέρῃ.

1. **Q**Uibus in mor-
bis subita fit
mentis perculsio cum
inquietâ corporis jac-
tatione, iis sanguinis
eruptionem fore spes
est. Co. S. 2. No. 45.

2. Convulsionem sol-
vit febris superveniens
acuta, quæ prius non
fuit. Si verò prius fuit,
jam exacerbata. Co. S.
3. No. 84.

Et tetano, & con-
vulsione occupante,
igneum ardorem super-
venire, bonum. Morb.
L. I. P. 8. No. 14.

A convulsione, aut
tetano occupato, febris
superveniens morbum
solvit. Aph. S. 4. No.
57.

3. A convulsione si
febris invaserit, seda-
tur eodem die, aut se-
quenti, aut omnino ter-
tio. De Locis in Ho-
mine. S. 48.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ.

33. **Ε**Ν Λαρίσση, παρθένον πυρετὸς ἔλαβε
καυσώδης, ὀξύς· ἄρτυπνον, διψώδης·
γλῶσσαι λιγνυώδης, ξηρὴ· ἔρα εὐχρα μὲν, λεπτὰ
δέ. Δευτέρῃ, ὀπιπόνως· ἔχ ὑπνωσε. Τρίτῃ, 5
πολλὰ διήλθεν ἀπὸ κοιλῆς, ὑδατόχρα· καὶ
τὰς ἐπομύνας διήλθ' τοιαῦτα δύσως. Τετάρτῃ,
ἔρησε λεπτόν, ὀλίγον· ἔχεν ἐναιώρημα μελέων,
ἔχ ἰδρυτο· παρέκρυσεν ἐς νύκτα. Ἐκτῇ, ἄρα
ῤινῶν λαῦρον ἐρρύη παλὺ· φέξασα, ἰδρωσε 10
πολλῶ

ÆGER DUODECIMUS.

33. **L** Ariffæ, virginem quandam febris ar-
dens & acutaprehendit, pervigil erat,
sitibunda, lingua fuliginosa, arida. Urinas
probatiquidem coloris reddidit, tennes tamen.
Postridie molestè habuit, non dormivit. Ter-
tio die, alvus aquosa multa transmisit, proxi-
misque diebus talia commodè prodierunt.
Quarto, urinam tenuem, paucam reddidit,
quæ suspensum quid in medio innatans sublime
habebat, neque subsidebat, sub noctem delira-
vit. Sexto, ex naribus sanguis abundè mul-
tus effluxit, atque ubi inhorruisset, sudore co-
pioso

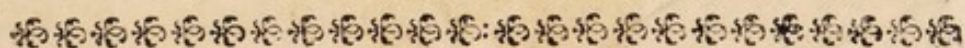
πολλῷ θερμῷ δι' ὅλην ἀπυρεσίαν, ἐκέρθη. Ἐν
 δὲ τοῖσι πυρελοῖσι, καὶ ἤδη κεκερμαίνων, γυναι-
 κεία κατέβη τότε πρῶτον· παρθένοι γὰρ ὡς.
 Ἦν δὲ ἄρα παντὸς ἀσώδης, φρενὸς· ἐρδύθη
 5 προσώπῃ, ὀμμάτων ὀδυῖν· καρηβαρική. Τάι-
 τη ἐχ ὑπέστρέψεν, ἀλλ' ἐκέρθη. Οἱ πόνοι ἐν
 ἀρρίησιν.

piofo calido per totum corpus diffuente, ex
 febre immunis judicatione liberata est. In fe-
 bribus autem, jamque peractâ judicatione, tum
 primùm muliebria descenderunt, quòd illibatae
 virginitatis esset. Prorsus verò stomachi fa-
 stidio laborabat, horrebat, faciei rubor aderat,
 oculorum dolor & capitis gravitas. Huic
 morbus non repetiit, sed judicatione est abso-
 luta. Dolores diebus paribus invadebant.

DEMONSTRATIO.

EX mensibus diutiùs quàm par erat remora-
tis, & tandem difficulter prodeuntibus,
febris hæc originem duxit; & præcedentis in-
star, sudore & sanguinis fluxu sine coctione
judicata est. Licet symptomata mitius in hac
ægrâ processerint, attamen ex vigiliis (1), lin-
guâ aridâ (2), & urinis tenuibus impendens de-
lirium medicum sagacem non effugiet (3).
Quod tamen excretiones alvi aquosæ cum le-
vamine (4), magnopere metuendum vetant. Ca-
pitis quoque gravitas (5) cum vigiliis & faciei
rubore (6), morbum hæmorrhagiâ aliquâ cri-
ticâ judicandum fore non leviter pollicetur.
Quonam verò die crisis prædicta prævalebit,
ex dictis non constat. Rarissimè enim die
sexto febres feliciter judicantur, ideòque nar-
rationi notam subnectit Hippocrates, **NON**
REVERTIT MORBUS, sed judicatione est solu-
tus. Quasi demiratus esset febrem die tam in-
fausto terminari. Quinetiam ut rationem red-
deret insuetæ admodum sine recidivâ solutio-
nis, ait, In febribus autem, jamque peractâ
judicatione, tum primùm muliebria descen-
derunt (7).

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Η** Γὰρ ἐπὶ ὁ-
δῶν τὲ καὶ
πόνων ἀγρυπνίη, ἢ πα-
ραφροσύνη

1. **A**UT enim præ
dolore & af-
flictionibus vigiliæ ad-
sunt,
Q q 2

εαφεροσύνη ἔσται ἀπὸ
ταυτέων τῶν σημείων.

2. Αἱ δασεῖαι κα-
τάξηρει γλῶσσαι, φρε-
νιτικαί.

3. Ὀκόσοισιν ἔσται
Ἀσφάνεα λόδια, πο-
νηρά. Μάλιστα δὲ ἐν
τοῖσι φρενιτικοῖσιν ὁπ-
φαίνεσθαι.

4. Ἦν, οἷα δὲ κα-
θαίρεσθαι, καθαίρων, ὅ-
ξυμφέρει τὰ καὶ εὐφώ-
ρως φέρουσι. Τὰ δὲ ἐναν-
τία, δυσχερῶς.

5. Οἱ καρνηβαρκοί,
κατὰ βρέγμα ὀδυώ-
δες, ἄλγυπνοι, ἀμυγδα-
λικοί.

6. Τῶν πυρεσόντων
οἷσι μὲν ἐρυθρήματα ὁπ-
πρωσώπων, καὶ πόνος
κεφαλῆς ἰσχυρὸς, καὶ
σφυγμὸς φλεβῶν, ἄμα-
τὸς ῥύσις τὰ πολλὰ
γίνεσθαι.

7. Τὰ ἐγκατάλιμ-
πανόμυρα ἐν τῇσι νῆ-
σοισι μετὰ κρείσιν, ὑπο-
στρεφὰς ποιεῖν εἴωθεν.

sunt, aut delirium ade-
rit ab hoc signo. Præ-
not. S. 9.

2. Asperæ & relin-
catae linguæ phreniti-
dem denunciant. Co.
S. 2. No. 150.

3. Quibus urinæ
pellucidæ albæ, malæ.
Maximè autem in
phreniticis observan-
tur. Aph. S. 4. No. 72.

4. Si, qualia purga-
ri oportet, purgentur,
confert & faciliè ferunt.
Contraria verò, diffi-
cultius. Aph. S. 1. N. 25.

5. Capite gravati,
juxta sinciput dolen-
tes, insomnes, sangui-
nem fundunt. Prædict.
S. 19. L. 1.

6. Febrientibus qui-
bus rubores sunt in fa-
cie, & dolor capitis
fortis, & venarum pul-
sationes, his sanguinis
fluxus plerumque fit.
Co. S. 1. No. 199.

7. Quæ in morbis
post crisin relinquun-
tur, recidivas facere so-
lent. Aph. S. 2. No. 12.

APPΩΣΤΟΣ

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΣ. 33

34. **Α**Πολλώνιος, ἐν Αβδήρισιν, ὀρθοτά-
 δως ὑπεφέρετο χρόνον πηλὺν. Ἦν
 δὲ μεγαλόπλασχνος· καὶ πρὶ ἥπαρ ξυνήθης
 ὀδυῖν χρόνον πηλὺν παρείπετο, καὶ δὴ τότε
 καὶ ἰκτερώδης ἐγίμετο· φυσώδης, χειρὶς τ' ὑπε-
 λούκη. Φαγὼν δὲ βόειον, καὶ πινὼν ἀκαιροτέρως,
 ἐθερμάνθη σμικρὰ τὸ πρῶτον, κατεκλίθη· γά-
 λαξι δὲ χρησάμενος ἐφθοῖσι καὶ ὠμῶσι, πολ-
 λοῖσιν, αἰθείοις καὶ μηλείοις, καὶ Ἀγαίτῃ κακῇ, ^{ΙΟ}
 πάντων αἱ βλάβαι μεγάλαι. Οἷτε γὰρ πυρετοὶ
 παρωξύνθησαν, κοιλίῃ τε τ' ὡροσενεχθέντων
 ἔδεν δίδωκεν ἄξιον λόγον· ἔρα τε λεπτά, καὶ
 ὀλίγα

ÆGER DECIMUS TERTIUS.

34. **A**Bderæ Apollonius, diu rectus & ob-
 ambulans morbum sustinuit. In tu-
 morem autem ei elata erant viscera, & consue-
 tus hepatis dolor longo tempore perseveravit,
 ac tunc sanè etiam auriginosus factus est, fla-
 tibus abundabat, & colore erat subalbido. Ex
 intempestiviorè verò potu & bubulæ esu, ali-
 quantulum primùm incaluit, decubuit. De-
 inde cùm lacte usus esset copioso crudo &
 cocto, caprillo & ovillo, vitiosâque victûs ra-
 tione, insignes omnes offensiones factæ sunt.
 Nam & febres exasperatæ sunt, neque memo-
 rabile aliquid ex ingestis alvus reddidit, urinæ
 tenues

ἑλίφα δὲ δὴ • ὕπνοι ἐκ ἐνῆσαν • ἐμφύσημα κακόν,
 πάλυ δὲ ψῶ • κωμαλώδης • ὑποχονδρείῃ δεξιᾷ
 ἔπαρμα ξυὸ ὀδυῶν, ἄκρεα πάνλοθεν ὑπόφυχα.
 Σμικρὰ παρέλεξε • λήθη πάντων, ὅ, τι λέλοι.
 5 παρεφέρετο. Περὶ δὲ τεσσαρεσκαίδεκάτῳ, ἀφ'
 ἧς ῥιγώσας ἀπεθερμάνθη, κατεκλίθη, καὶ ἔξε-
 μάνη * • βοή, ταραχή, λόφοι πολλοί, καὶ
 πάλιν ἰδρυσις • καὶ τὸ κῶμα τῷ καὶ ταῦτα περ-
 σῆλθε. Μετὰ δὲ ταῦτα, κοιλίῃ ταραχώδης,
 10 πολλοῖσι, χολώδεσιν, ἀκρήτοισιν, ὠμῶσιν • ἔρε-
 μέλανα, Σμικρὰ, λεπτά • πολλὴ δυσφορή •
 τὰ τ' ἀσχωρημάτων ποικίλως • ἢ γ' μέλανα,
 καὶ

tenues & paucæ, neque somnum capiebat, ma-
 la inflatio aderat, sitis multa, sopore detine-
 batur, præcordia dextra cum dolore intumue-
 rant, extrema undiquaque frigefcebant, ali-
 quantulum delirabat, omnium quæ dixisset ca-
 piebat oblivio, mente emovebatur. Ad deci-
 mum quartum diem, ex quo suborto rigore in-
 caluit, decubuit, vehementer insanivit, cla-
 mor, perturbatio, sermo multus, mox contrà
 repressus est, atque tum sopor invasit. Dein-
 de verò alvus perturbata, copiosa, biliosa, fin-
 cera & cruda demisit, urinæ nigrae, paucæ,
 tenues erant, magna corporis implaciditas, al-
 vi recrementa varia. Nempe vel nigra, pauca
 &

* Ita vulgò legitur. Sed certè iis, quæ in principio hu-
 jusce Historiæ narrantur, meliùs responderet, si sic legatur,
 ἀφ' ἧς ῥιγώσας ἀπεθερμάνθη καὶ κατεκλίθη, ἔξεμάνη.

καὶ Σμικρὰ, καὶ ἰώδεα, ἢ λιπαρὰ, καὶ ὠμά,
καὶ δακνώδεα· κατὰ δὲ χρόνος ἐδόκεε καὶ
γαλακτώδεα δίδοναι. Περὶ δὲ εἰκοστῷ τεύχε-
τι, Ἀφ' παρηγορίας, τὰ μὲν ἄλλα ὅτι τ' αὐ-
τῶν· Σμικρὰ δὲ καλεονόησεν (ὅξ' ἔδ' καλεκλιθῆ, 5
ἐδενὸς ἐμνήσθη·) πάλιν δὲ ταχὺ παρηνόη· ὥρ-
μητο πάντα ὅτι τὸ χεῖρον. Περὶ δὲ τριηκο-
στῷ, πυρετὸς ὀξύς· Ἀσχωρήματα πολλὰ,
λεπτά· πρῶτ' ἀλγος, ἄκρα ψυχρά· ἄφωνον.
Τριηκοστῇ τεύχετι, ἀπέθανε. Τελέω Ἀφ' τέ- 10
λεον, ὅξ' ἔδ' καὶ ἐγὼ οἶδα, κοιλίῃ τεραχώδης,
ἔρα λεπτά, μέλανα· κωμαλώδης, ἄρτυπνον·
ἄκρα ψυχρά· πρῶτ' ἀλγος Ἀφ' τέλεον.

& virtulenta, vel pinguia, cruda & mordacia
dejecit, ac tandem etiam lacti similia reddere
visus est. Sub vigesimum quartum diem, alle-
vatio fuit, in reliquo quidem eadem perseve-
raverat, verum aliquantulum ad intelligentiam
rediit (ex quo namque decubuerat, nihil me-
minit) statimque rursus desipiebat, atque in
deterius omnia tendebant. Circa trigesimum
verò diem, febris acuta invasit, alvi recremen-
ta copiosa & tenuia, delirus fuit, extrema per-
frixerunt, vox defecit. Quarto & trigesimo,
vitâ defunctus est. Ex quo eum vidi, huic
perpetuò alvus turbulenta fuit, urinæ tenues,
nigræ, sopore detentus & insomnis, extremi-
tates frigida, per totum morbum deliravit.

DEMONSTRATIO.

AD criticam acutorum prædictionem, huius ægroti historia parùm vel nil confert; quoniam febris ipsa symptomatica, & quasi catastrophe affectionis diuturnæ videtur. Nam à primo morbi insultu, actum esse de ægroto, nulli non medico prævidere licet, cum ex tam longâ & fixâ viscerum obstructione morbum provenisse repererit (1).

Jecur, ventris inferioris viscus nobilissimum, vitæque salubriter producendæ apprime necessarium, præcipuè fuit affectum; ergò vehementia febris erit pro ratione partis læsæ (2), unde originem duxit. Pervigil itaque ab initio fuit, soporofus, ad extrema frigidus, & delirus. Excreta ejusdem penitus profapiæ fuerunt, urina nigra, alvus nunquam non turbata, cum pessimæ notæ excrementis (3), viz. biliosis, nigris, sinceris, virulentis, pinguibus, crudis, mordentibus, & aliquando lacti similibus; quæ tantum aberant à levando, ut inde potius febres exasperatæ fuerint. Morituro ergò ægroto omnia suffragantur, nec præterquam quod tam diu supererat, ulla præfagienti difficultas oritur. Sed & hoc quoque ex varietate excrementorum quodammodo possit intelligi (4). Trigesimo autem die imminere mortem, excrementa copiosa cum vocis privatione testantur (5), ægroto jam olim soporoso (6) & deliro existente (7).

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Ε**Ν δὲ τῷ ἡμι-
 τριταίῳ καλέ-
 ομῶν συμπίπτει μὲν
 καὶ ὄξεια νοσήματα γί-
 νεσθαι, καὶ ἔστι τῆς λοι-
 πῶν ὅτι θάνατωδέστα-
 τόν. Ἀτὰρ καὶ φθι-
 νώδεες, καὶ ὅσοι ἄλλα
 μακρότερα νοσήματα
 νοσήουσιν, ὅπῃ τετάρτῳ
 μάλιστα νοσήουσι.

2. Οὐ γὰρ λαμβάνει
 πυρετὸς ἰχυρὸς ἀδυνα-
 τήτων τῆς χερῶν.

3. Ὑδαρὲς δὲ καρ-
 τὰ, ἢ λευκόν, ἢ χλω-
 ρόν, ἢ ἐρυθρὸν ἰχυρῶς,
 ἢ ἀφρώδες ἀσχωρῆεν,
 πονηρὰ ταῦτα πάντα.
 Ἐπὶ δὲ πονηρὸν, καὶ σμι-
 κρὸν τὸ ἐόν, καὶ γλίχρον,
 καὶ λευκόν, καὶ ὑπό-
 χλωρον, καὶ λεῖον. Τε-
 τάρτῳ δὲ θάνατωδέστε-
 ρα ἂν εἴη τὰ μέλανα,
 ἢ

1. **A**T in semitertia-
 na appellata con-
 tingit quidem & acu-
 tos morbos fieri, & est
 hæc præ cæteris maxi-
 mè lethalis. Sed tabi-
 di, & quicunque ex
 aliis longis morbis æ-
 grotant, ex hoc maxi-
 mè ægrotant. M. Pop.
 P. 671.

2. Non enim corri-
 pit febris vehemens lo-
 cis impotentibus. Ju-
 dicat. S. 11.

3. At verò aquosum
 valde, aut album, aut
 pallidum, aut viride, aut
 vehementer rufum, aut
 spumofum stercus ege-
 rere hæc omnia mala
 sunt. Malum insuper
 est, quod exiguum est,
 & viscosum, & album,
 & subpallidum aut sub-
 viride, & læve. His ve-
 rò magis lethalia sunt
 stercorea nigra, aut pin-
 R r guia,

ἢ λιπαρά, ἢ πέλεια, ἢ
ἰώδεια, ἢ κάκοσμα.

4. Τὰ δὲ ποικίλα,
χρονιώτερα μὲν τῶν
ὀλέθρια δὲ ἔδεν ἥσσον.

5. Οἷσι φωνὰ ἅμα
πυρετοῖσιν ἐκ λείπεται
μὲν κρίσιν, τρομάδες
καὶ κωματώδεις τελού-
ται.

6. Αἱ μετ' ἐκλύ-
σιος καλῶς ἀφωνία,
ὀλέθρια.

7. Αἱ μετ' ἀφωνίης
ἐκτάσεις, ὀλέθρια.

guia, aut livida, aut
æruginoſa, & malè o-
lentia. Prænot. S. 10.

4. Quæ verò varia
ſunt, diuturniora his,
nihilò verò minùs per-
niciòſa. Prænot. S. 10.

5. Quibus voces cum
febris deficiunt poſt
judicationem, hi tre-
mentes & ſoporofi mo-
riuntur. Præd. S. 12.
L. 1.

6. Vocis intercepti-
ones cum exolutione
ſtupore detinente, per-
niciòſæ. Prædict. S.
12. L. 1.

7. Mentis emotiones
cum vocis interceptio-
ne, pernicioſæ. Co. S.
12. No. 177.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΤΕΣΣΑΡΕΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΣ.

35. **Ε**Ν Κυζίκῳ, γυναικὶ δυσγαίερας τεκῆσθαι
 διδύμους, καὶ δυστοκησάσθαι, καὶ ἐ
 πάνυ καθαρθεῖσθαι, τὸ μὲν πρῶτον ἐπῆλθε πυρε-
 τὸς φρεκώδης, ὅξυς· κεφαλῆς, καὶ τραχήλου βά-
 ρος, μετ' ὀδυῖνός. Αἰσχυρῶς δὲ ἀρχῆς, Κυ-
 ζώσα δὲ, καὶ Κυθροπῆ, καὶ ἐ πειθομένη·
 ἔρα λεπία, καὶ ἄχρα· διφώδης, ἀσώδης τὸ
 πάλυ· κοιλίῃ πεπλανημένως ταραχώδης, καὶ
 πάλιν ξυμψαμένη. Ἑκτη, ἐς νύκτα πολλά
 παρέλεγεν·

ÆGER DECIMUS QUARTUS.

35. **M**ulierem in Cyzico, gemellas laborio-
 sè enixam, cùm non admodum par-
 tus purgamenta processissent, primùm quidem
 febris corripuit horroris sensu insignis & acu-
 ta, capitis & cervicis gravitas non sine dolore
 tenuit. Inter exordia insomniâ vexata est,
 taciturna autem erat, tetrico & supercilioso
 vultu, & quæ nullis persuasionibus flecti po-
 terat. Urinas tenues & decolores reddidit, siti
 premebatur, ac ut plurimùm stomachi fastidio
 laborabat, alvus inordinatè quidem & incon-
 stanter perturbabatur, rursusque consistebat.
 Sexto die, sub noctem multùm deliravit, som-

παρέλεξεν· ἔδ' ἐν ἐκοιμήθη. Περὶ δὲ ἐνδεκάτῳ
 ἔβ̃σα, ὄξεμάνη, καὶ πάλιν καλινόφ· ἔρα μέ-
 λανα, λεπλά, καὶ πάλιν Ἀχλείποντα, ἐλαιώ-
 δεα· καὶ κοιλίῃ πολλοῖσι, λεπτοῖσι, ταραχώ-
 5 δεσι. Τεσσαρακοστῇ, πασσὶ πολλοῖ, ἀκρεα
 ψυχρά· ἔδ' ἐν ἔτι καλινόφ· ἔρα ἐπέστη. Ἐκλή
 καὶ δεκάτῃ, ἄφωνοι. Ἐπτακαδεκάτῃ, ἀπέ-
 θανεν.

num non cepit, circaque undecimum vehe-
 menter insaniit, ac rursus ad intelligentiam re-
 diit. Urinas nigras, tenues, moxque ubi ali-
 quantulum intermisissent, oleosas reddidit, &
 ab alvo multa, tenuia & turbulenta prodiere.
 Decimo quarto, convulsionibus multis appe-
 tita est, extrema erant frigida, neque amplius
 ad mentem rediit. Urinae restiterunt. Deci-
 mo sexto, voce defecta est. Decimo septimo,
 periit.

DEMONSTRATIO.

Utrum lochiorum retentio ex febre, vel febris ex horum suppressione exorta sit, non magni interest; utcunque enim res processerat, capitis & colli gravitas laboriosa, deficientibus immaturè lochiis, maximum ægrotae periculum denunciat, translato scilicet ad superiora sanguine excrementitio. Tales metastases perniciosas (1), vel saltem periculi plenas esse sæpiùs præmonemur. Quod non ita multò post *Κυθελωπίν*, & vigiliis uberius demonstratur, quippe quæ humoris malignitatem (2), & delirium (quod die sexto invasit, & septimo ad insaniam exarsit) indicaverunt (3). Hisce verò superincidente urinâ tenui, nigrâ (4), & oleosâ (5), augeri vim morbi consentaneum est. Non succubuit autem ægrota die decimo quarto, quoniam die judicatorio, viz. undecimo, mutatio quædam in melius acciderat (6), ad se rediit nempe quæ priùs insaniverat. Sæpiùs itidem mutatae sunt urinæ, tenues, nigræ, & postea aliquantulum oleosæ. Hæc, & hujusmodi in dejectionibus inconstantia morbum ultra decimum quartum diem protraxerunt; at cum decimo quarto nova insuper mala accesserunt; viz. convulsiones (7), extremorum frigus (8), suppressio urinæ (9), &c. instare fatum die proximo judicatorio consentaneum erat.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Ε**Ι δ' ὀρμηθεῖν
 γυναῖκί λο-
 χεῖν καθαροῖς ὡς ἐς κε-
 φαλήν, σωρηκὰ τὲ, καὶ
 πλόμωνα, γίνεται γὰρ
 καὶ τὸτο, θνήσκουσι
 πολλὰκις ὧντίκα, ἢν
 ἔρχεται.

2. Προσώπε εὐχρῶσα,
 καὶ τὸ λίλυ σκυθεσπὸν,
 πορνεόν.

3. Κάκιζον δὲ μὴ
 κοιμᾶσθαι, μήτε τ' νυκ-
 τὸς, μήτε τ' ἡμέρας. Ἡ
 γὰρ ὑπὸ τ' ὀδύνης τὲ καὶ
 πόνων ἀγρυπνίη, ἢ πα-
 ραφροσύνη ἔσται ἀπὸ
 τούτων τῶ σημεῖα.

4. Θανατωδέστερα
 δὲ τῶν ἔσων, τάτε δυ-
 σώδεα, καὶ μέλανα,
 καὶ πάχέα.

5. Καὶ τὰς λιπαρό-
 τητας δὲ τὰς ἀνω ἐπι-
 γαμύνας, ἀραχνοειδέας,
 μέμφεσθαι. Ζωοτήξιν
 γὰρ σημεῖα.

6. Καὶ ὅκε ὅν ὅλω
 τῷ σώματι μελάβολαι,
 καὶ ἢν τὸ σῶμα κατὰ
 ψύχεται,

1. **S**I verò mulierē,
 purgatio puer-
 perii ad caput, thora-
 cemque, & pulmonem
 impetum fecerit, (fit
 enim & hoc) moriun-
 tur sæpe statim, si illic
 detineatur. Morb. Mu-
 lier. L. 1. S. 69.

2. Faciei bonus co-
 lor, & vehemens torvi-
 tas, malum. Prædict.
 S. 6. L. 1.

3. Pessimum verò
 est non dormire, neque
 noctu, nec interdiu.
 Vigiliæ enim præ do-
 lore & afflictionibus
 adsunt, aut delirium
 aderit ab hoc signo.
 Prænot. S. 9.

4. Lethaliores verò
 sunt urinæ fætidæ a-
 quosæ, & nigrae, &
 crassæ. Prænot. S. 11.

5. Sed & pinguetu-
 dines supernè instantes,
 aranearum telis similes,
 damnare oportet. Col-
 liquationis enim sunt
 signa. Prænot. S. 12.

6. Et ubi in toto
 corpore mutationes, &
 si corpus perfrigeretur,
 aut

ψύχεται, ἢ αὐθις θερ-
μαίνεται, ἢ χροῖμα ἐ-
τερον ἢ ἐτέρου γένους,
μῆκος νέου σημαίνει.

Τεκμαίρεται δὲ ἐκ τῶν
ἔρων τὸ μέλλον ἔσται.
Ἦν μὲν γὰρ παχύτερα καὶ
ώχρεότερα ἢ, βελτίω.
Ἦν δὲ λεπτότερα καὶ
μελάντερα, πονηρότερα.
Ἦν δὲ μελαβολὰς ἔχῃ,
χρόνον σημαίνει.

7. Ἐν μὴ ἀγαλεί-
πονι πυρετῶ, ἢν χεί-
λος, ἢ ὄφρυς, ἢ ὄφθαλ-
μος, ἢ ρίς ἀσφαλεῖς,
ἢν μὴ βλέπη, ἢν μὴ
ἀκὴ, ἢδε ἀδένειος ἔ-
οντος τοῦ σώματος, ὅ
τι ἂν τέττονος γίνηται,
ἐγγὺς ὁ θάνατος.

8. Ἐν τοῖσι μὴ ἀγα-
λείπῃσι πυρελοῖσιν, ἢν
τὰ μὲν ἔξω ψυχρὰ ἢ,
τὰ δὲ ἐνδον καίμῃ, καὶ
δίψῃ ἔχῃ, θανάσιμον.

9. Αἱ ἐκ καταψύ-
ξεως ἔρων ἀπολήψεις,
κάκιστον.

aut rursus calefiat, aut
color alius ex alio fiat,
morbi longitudinem
significat. Aph. S. 4.
No. 40.

Conjectare verò ex
urinīs oportet id quod
futurum est. Si enim
crassiores & pallidiores
fuerint, meliores sunt.
Si verò tenuiores & ni-
griores, deteriores sunt.
Sin autem mutationem
habent, temporis diu-
turnitatem significat.
Vict. Acut. S. 46.

7. In febre non in-
termittente, si labium,
aut supercilium, aut
oculus, aut nasus per-
vertatur, si non videat,
si non audiat, corpore
jam debili existente,
quicquid horum fiat,
in propinquo mors est.
Aph. S. 4. No. 49.

8. In febribus non
intermittentibus, si ex-
terna quidem frigida
sint, interna verò uran-
tur & sitim habeant, le-
thale. Aph. S. 4. No. 48.

9. Ex perfrigeratio-
ne urinam intercipi,
pessimum est. Co. S. 1.
No. 5.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑΤΟΣ.

36. **Ε**Ν Θάσῳ, Δεάλκης γυνῶκα, ἡ καλέ-
 κειτο ἐπὶ τῷ Λαίῳ, πυρετὸς φρικώδης,
 ὅξυς, ἐκ λύπης ἔλαβεν. Ἐξ ἀρχῆς δὲ πρὶς ἑλ-
 5 λετο· καὶ Ἀφ' ἑτέρας αἰεὶ Σιγῶσα, ἐψηλάφα,
 ἔτιλλεν, ἔγλυφεν, ἔτριχολόγη· δάκρυα, καὶ
 πάλιν γέλως· ἔκ ἐκοιμάτο. Ἀπὸ κοιλῆς ἐ-
 ρεθισμῶ, ἐδὲν διή· μικρὰ ὑπομιμνησκόντων,
 ἔπινεν· ἔρα λεπτὰ, Σμικρὰ· πυρετοὶ πρὸς χεῖ-
 10 ρα λεπτοὶ, ἀκρέων ψύξις. Ἐνάτῃ, πολλὰ πα-
 ρέλεγε, καὶ πάλιν ἰδρύνθη Σιγῶσα. Τεσσα-
 ρεσκαυδεκάτῃ, πνεῦμα ἀραιὸν, μέγα, Ἀφ'
 χερσίν,

ÆGER DECIMUS QUINTUS.

36. **D**Ealcis uxorem in Thaso, quæ in Pla-
 no decumbebat, febris horroris sensu
 insignis & acuta ex mœroreprehendit. Ab
 initio autem pannis contegebatur, & ad finem
 usque semper taciturna fuit, manibus palpa-
 bat, evellebat, scalpebat, floccos legebat, la-
 crymas fundebat: moxque ridebat, somnum
 non capiebat, alvus irritata nihil demittebat,
 parum nec nisi commonefacta bibebat. Uri-
 næ tenues & paucæ erant, febres ad manus
 contactum leves apparebant, summa corporis
 frigefcebant. Nono die, multum deliravit, ac
 mox composita fuit & taciturna. Decimo
 quarto, spiratio rara, magna, longo tempore
 tenuit,

χρόνῳ, καὶ πάλιν βραχύπνοϞ. ἘπακαίδεϞ
 κατῇ, ἀπὸ κοιλίης ἐρεθισμῷ ταραχώδης· ἔπειτα
 αὐτὰ τὰ ποτὰ διήρῃ, ἔδεν ὧς αὐτῷ· ἀναιδήτως
 εἶχε πάντων· δέρματι Ϟείτασι καρφαλέῃ.
 Εἰκοστῇ, λόφοι πολλοί, καὶ πάλιν ἰδρυώθη· ἀ-
 φωνϞ, βραχύπνοϞ. Εἰκοστῇ πρῶτῃ, ἀπέ-
 θανεν. Ἦν ταύτῃ Ἀφ' τέλει Ϟ, πνεῦμα ἀραι-
 ὄν, μέγα· ἀναιδήτως πάντων εἶχεν· αἰεὶ πε-
 Ϟέλλετο· ἢ λόφοι πολλοί, ἢ ὧσα Ἀφ' τέ-
 λεϞ.

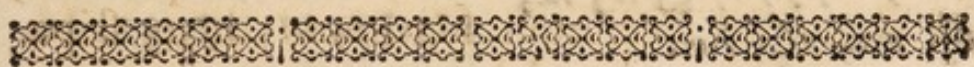
tenuit, rursusque brevis. Decimo septimo,
 irritatione turbulentâ commota est alvus, de-
 inde potus ipsi pertransibant, neque consiste-
 bant, omnium sensum perdiderat, cutis erat
 distenta & arida. Vigesimo, multum oblo-
 quebatur, ac mox composita fuit, vox defe-
 cit, & brevem spiritum trahebat. Primo &
 vigesimo, defuncta est. Huic perpetuò ad fi-
 nem usque spiratio rara & magna aderat, nihil
 omnino sentiebat, semper pannis contegebatur,
 aut sermones multos fundebat, aut ferè usque
 taciturna erat.

DEMONSTRATIO.

LUctuofam & planè desperatam effe hanc febrem, docent graviffima hæc fymptomata nervofa, vellicationes fcilicet & floccorum collectiones (1), quæ à principio ufque ad finem durârunt, ita ut, manentibus illis, reliqua obfervare ferè fupervacaneum fit. Indagandum autem reftat, cur tam diu fupervit ægrota, cui lethales hæ notæ cum extremorum frigore & vigiliis in principio morbi evenerunt; præfertim cùm nullæ excretiones infignes farcinam morbofam vel excutere, vel imminuere faltem molitæ fint? In hisce plerumque anguftiis, vel ætas ægroti juvenilis, vel corporis robur refugium eft. Sed cum nihil quicquam vel de ætate vel viribus ægrotæ literis mandetur, medico incumbit rationem ex defcriptis phænomenis depromptam investigare. Proinde notandum imprimis eft, febrem fuiſſe debilem ad manum, nullam corporis jactationem, nullum fudorem, urinam paucam, & alvum ad decimum feptimum diem ftipatam: Nullos ergo labores, nec excretiones habuit, quæ corporis molem vel vires diffiperent. In febribus autem non levibus nil minui corpus (2), diuturnitatis fignum eft. Forfitan autem regeretur, ægrotantem eo citiùs fuffocari debuiſſe, quod materiæ morbificæ nil excerneretur. Argumentum quidem irrefragabile, fi plethorâ adfuiffet, vel fanguis magno impetu per vafa tumultuaretur; fed neutrum horum hic obtinuit. Non plethorâ,
quia

quia ex mœrore febris invasit; non impetus sanguinis, quia febris ad manum debilis erat. Constat ergo morbum alia præbuisse lumina, quibus, sine ætatis vel virium hypothefi, diuturnitas febris prævideri potuiffet; ideòque cessat miraculum Galeno, Foefio, Valesio, aliisque commentatoribus ita stupendum. Utinam dierum criticorum dignitas tam nullo negotio, quàm morbi diuturnitas, defendi posset. Peritiffimus enim doctrinæ Hippocraticæ Galenus, diem vigesimum primum, quo nostra ægrota obiit, è numero criticorum penitus delet, licèt ab Hippocrate, in libro maxime genuino, pro legitimo agnoscat (3). At quod ad me attinet, non video cur vigesimus primus (licèt vigesimo summo critico succedat) minùs judicet, quàm quintus qui quartum, vel decimus quintus qui decimum quartum sequitur, quos (viz. quintum & decimum quintum) Galenus, & omnes doctrinæ Hippocraticæ cultores pro veris criticis recipiunt, licèt quarto & decimo quarto potentiâ minores sint.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

Ι. ΠΕρὶ δὲ χείρων
φορῶν τὰ δεχρὴ
γινώσκειν. Οκόσοισιν
ἐν πυρετοῖσιν ὕξει, ἢ
πυρετοῖσιν ὕξει, ἢ
πυρετοῖσιν ὕξει, ἢ
πυρετοῖσιν ὕξει,
σι,

Ι. A T de manuum
lationibus sic
sentio. Quæ in febris
acutis, aut peripneumoniis, aut in phrenitide, aut capitis dolore,
S f 2

σι, πρὸ τῆ προσώπῃ
φερομένης, καὶ μύας θη-
ρούσας ἄλ' αὖ κενῆς, καὶ
ἀποκαρφολογέσας, καὶ
κερκίδας ἀπὸ τῆς ἱμα-
τίων ἀπολιλλέσας, καὶ
ἀπὸ τῆ τοίχῃ ἀχυρα
ἀποπώσας, πᾶσας ^{ἐπὶ}
κακὰς καὶ θαναλώδεις.

2. Τῶν πυρεσέντων
μὴ παντάπασιν ὅτι πο-
λαίως, τὸ ἀφαιρῆναι καὶ
μηδὲν ἐνδιδόναι τὸ σῶ-
μα, ἢ καὶ Κυψήκεως
μᾶλλον τῆ κατὰ λό-
γον, μολιθεόν. Τὸ μὲν
γὰρ μῆκος νύκτε σημαί-
νει, τὸ δὲ ἀδένειαν.

3. Τῶν δὲ ἐν πεισο-
σῇσι κρινόντων πεισό-
δων, α, γ, ε, ζ, θ, ια,
ιζ, κα, κζ, λα.

lore, ante faciem fe-
runtur, & frustra ve-
nantur, & festucas le-
gunt, & floccos de ve-
stitibus evellunt, & de
pariete paleas detra-
hunt, eas omnes malas
esse & lethales. Prae-
not. S. 4.

2. Febricitantium
non omnino leviter,
permanere & nihil re-
mittere corpus, aut e-
tiam magis quam pro
ratione colliquefieri,
malum est. Illud enim
morbi longitudinem,
hoc verò infirmitatem
indicat. Aph. S. 2. No.
28.

3. Ex circuitibus in
imparibus diebus judi-
cantibus, 1, 3, 5, 7, 9,
11, 17, 21, 27, 31. M.
Pop. P. 672.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΕΚΚΑΙΔΕΚΑΤΟΣ.

37. **Ε**Ν Μελιβοίῃ, νενίσκη, ἐκ πολλῶν καὶ ἀφροδισίων πολλῶν παλὺν χρόνον θερμανθεὶς, κατεκλίθη· φρικτῶδης δὲ καὶ ἀσώδης ὢν, ἀγρυπνῶ, καὶ ἀδιψῶ. Ἀπὸ δὲ κοιλῆς, τῇ πρώτῃ, πολλὰ κύπρανα διήλθε, Συὼν πρὸς ῥέω πολλῶν· καὶ τὰς ἐπομύχας, ὑδατόχολα πολλὰ διήλθε. Οὖρα λεπτὰ, ὀλίγα, ἄχερα· πνεῦμα ἀραιόν, μέγα, ἄφ' χρόνου ὑποχονδρεῖα ἐντασις ὑπολάπαρ, πρὸς ἀμμήκης δὲ ἀμφοτέρων· καρδίας παλμός, ἄφ' τέλεος ξυνεχής· ἔρησεν ἐλαιῶδες· παρέκρυσεν ἀτρεμέως, κόσμιός τε, καὶ ἥσυχος· δέρμα καρφαλέον, καὶ ὥριον· ταμνόν·

ÆGER DECIMUS SEXTUS.

37. **M**Elibœæ, adolescens quidam, ex comestationibus, liberaliore potu ac venere, longo tempore incaluit & decubuit. Horrorem autem sentiebat & æstuabundus erat, pervigil, neque siti premebatur. Alvus primo die, stercora multa demisit cum magno humorum affluxu, proximisque diebus aquæ similia plurima prodiere. Urinas reddidit tenues, paucas, decolores. Spiratio erat rara, magna, ex longis intervallis. Præcordiorum contentio submollis aderat, utrinque promissa, perpetua & continens cordis palpitatio, urinam minxit oleosam. Decimo, paulatim mente motus est, compositusque erat & taciturnus, cutis resiccata

ταμνίον· Αχχωρήματα πολλά, καὶ λεπτά, ἢ
 χολώδεα, λιπαρά. Τεσσαρεσκαίδεκάτη, πάν-
 τα παρωξύνθη· παρεκρέσθη, πολλά παρελέ-
 γεν. Εικοτῇ, ὀξυμάνη· βλητρισμός· ἐδὲν ἔρψ·
 5 μικρὰ ποτὶα καλείχεται. Τῇ εἰκοτῇ τελέσθη,
 ἀπέθανε. *

resiccata & distenta, alvi recrementa vel mul-
 ta & tenuia, vel biliosa & pinguia. Decimo
 quarto, exasperata sunt omnia, mente motus
 est, valde deliravit. Vigesimo, vehementer
 insanivit, corporis incontinentia & jactatio
 aderat, nihil minxit, potionem vix contine-
 bat. Quarto & vigesimo, periit.

* Hos sedecim ægrotos, non morbis iis, qui in statu Pe-
 stilentiali suprâ enarrati sunt, sed plurimum diversis laborasse
 scribit Galenus. In quo certè fallitur: quippe omnes, ne
 excepto quidem Pleuritico cap. 29. Febre ardente, aut Phre-
 nitide correpti sunt; quod utrumque morbi genus Hippocra-
 tes cap. 15, 16, 17. verbis disertissimis explicuit.

Id etiam obiter notandum, multos eosque haud fanè in-
 eruditos homines in eâ fuisse opinione, quòd hâc secundâ
 sectione non modò Pestilentiam propriè dictam, sed illam
 etiam ipsam, quæ eâ ætate Athenas pervasit, describendam
 suscepit Hippocrates. Quos in hanc fortè sententiam in-
 duxit Titulus ille, quem hæc præ se fert, ab Hippocrate de-
 scripta, Constitutio. Sed quanto ii in errore versentur, cum
 aliàs, tum hinc maximè percipi potest, siquis cum Thucydide,
 qui Pestem Atheniensem literis mandavit, hunc Hippocratis lo-
 cum contulerit: nam, utrisque perlectis, quod quidem ad
 morbi speciem pertineat, nihil quicquam inter eos commu-
 ne esse videbit. Imò facilè sentiet, Pestis illius Historiam
 ita parum esse ab Hippocrate pertractatam, ut is nullâ qui-
 dem de Peste his in libris sermonem habuerit.

DEMONSTRATIO.

VITÆ libidinofæ & diffolutæ terminum, potiùs quàm naturâ aëris epidemicâ exortam febrem Hippocrates recenset. Diu quippe ante febris insultum hecticus decubuit, febris autem non ante horrorem invasit, à quo tempore omnia in exitium ruunt. Alvus excretiones non judicantes (1), copiofas, confestim demisit (2); nec minùs vesicæ, quàm alvi, aquosæ cruditates humorum pravitatem propalant (3). Vigiliæ (4), & spiratio rara delirium præ se ferunt (5); idque pessimæ quidem notæ, quod taciturnitati conjunctum fuerat (6). Auctis denique die decimo quarto iisdem judicatoriis non judicantibus cum delirio ingravescenti, in præcipiti esse ægrotum, nemini non clarum est. Ex recensitis autem symptomatis non patet, cur decem adhuc dies, atrocibus adeo malis circumdatus, adolescens vim morbi sustinuit. Hoc verò forsan non minus liquido constaret, si specifica cujuslibet diei symptomata descripta fuissent; quòd non factum tam hic loci, quàm aliàs, sæpiùs dolui. Nihil enim pulchrius, nil jucundius in medicinâ conspiciendum esset, quàm motus naturæ & morborum tam accuratè delineati, ut utriusque vim & eventum longè ante peractum cursum (infallibiliter penè dixeram) discernere licuisset.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ.

1. **Τ**Α κρείσιμα μὴ
κρίνοντα, τὰ
μὲν θανατώδεα, τὰ δὲ
δύσχερα.

2. Τὰ δὲ κρίνοντα
ὅτι τὸ βέλτιον, μὴ ἀν-
τίκα ὅτι φαίνεται.

3. Θανατωδέστερα
δὲ τῶν ἕρων--καὶ ὕδα-
τώδεα.

4. Κάκιζον δὲ μὴ
κοιμάσθαι, μήτε τὴ νυκ-
τός, μήτε τὴ ἡμέρας. Ἡ
γὰρ ὑπὸ ὀδυῖνός τε καὶ
πόνων ἀγρυπνίη, ἢ πα-
ραφροσύνη ἔσται ἀπὸ
τῶν τῶν σημείων.

5. Πνεῦμα---μέγα
δὲ ἀναπνεόμενον, καὶ
ἀπὸ πολλῶν χρόνων, πα-
ραφροσύνην δηλοῖ.

6. Αἱ ἐν πυρετοῖσιν
ἐκστάσεις σιγῶσαι μὴ
ἀφώνως, ὀλέθρια.

1. **J**Udicatoria non
judicantia, par-
tim lethalia, par-
tim difficilis judicii.
M. Pop. P. 686. No. 35.

2. Quæ verò ad me-
lius judicant, non sta-
tim apparere debent.
M. Pop. P. 686.

3. Ex urinis lethalio-
res sunt--aquosæ. Præ-
not. S. 11.

4. Pessimum verò
est non dormire, neque
noctu, neque die. Aut
enim præ dolore ac af-
flictionibus vigiliæ ad-
sunt, aut delirium ade-
rit ab hoc signo. Præ-
not. S. 9.

5. Spiritus---mag-
nus qui expiratur, &
per multum temporis
intervallum, delirium
indicat. Præn. S. 4.

6. In febribus men-
tis emotiones cum ta-
curnitate in eo qui
voce privatus non est,
perniciosa. Co. S. 1.
No. 96.

ERRATA.

Praefat. pag. xiii. lin. 19. pro proximi, lege proximè.
Pag. Lin.

- 15. 6. p. noxiam, l. noxam.
- 16. 4. p. noxiam, l. noxam.
- 17. 12. p. successus, l. secessus.
- 25. 8. p. Heraclide, l. Heraclidi.
- 33. 15. p. πυρέτῃσιν, l. πυρέτῃσιν.
- 64. 11. p. Ουδίη, l. Ουδόη.
- 106. 25. p. reliquentes, l. relinquentes.
- 107. 3. p. σημείοισι, ως, l. σημείοισιν, ως.
- 115. 25. p. bilioforum, l. biliosum.
- 121. 27. p. morituro, l. morituræ.
- 123. 21. p. προδόκιμος, l. προσδόκιμος.
- 124. 28. p. δ' εκρίνοντα, l. δὲ κρίνοντα.
- 137. 19. p. novo, l. nova.
- 140. 21. { p. ἔρρωμένοι, l. ἐρρώμεναι.
- 144. 11. }
- 141. 4, 5. p. Ηη, l. Ην. p. προγένεται, l. προσγένεται.
- 183. 18. p. ἢν αὖν, l. ἢν αὖ.
- 187. 1, 2. p. naturá, discordiá, l. natura, discordia.
- 225. 12. p. circa febres, l. fine febribus.
- 227. 13. p. κοιῶσθαι, l. κοιῶσθαι.
- 232. 7. p. dimovit, l. dimovet.
- 233. 12. p. exercitatio, l. exercitatio.
- 238. 10. p. νεωθρευμένοισι, l. νεωθρευμένοισιν.
- 239. 6. p. καὶ, l. καί.
- 244. 2. p. præcedens, l. præcedentis.
- 246. 22. p. urina concocta, l. morbus concoctus.
- 252. 10. p. refrigerabantur, l. refrigerabantur.
- 256. 20. p. exolutiones, l. exolutionis.
- 260. 15. p. fæmoris, l. femoris.
- 308. 5. p. τεσσαρακοστῇ, l. τεσσαρεσκαίδεκατῇ.

N. B. Aliquando, perraro tamen, ω pro ο, η pro ε, χ pro κ,
& vice versa occurrent, errata hæc lector eruditus & candidus
corrigere, & typographo ignoscere dignabitur.

ERRATA

1. In the title, the word "and" should be inserted after "the".

2. In the first line of the text, the word "the" should be inserted before "first".

3. In the second line of the text, the word "the" should be inserted before "second".

4. In the third line of the text, the word "the" should be inserted before "third".

5. In the fourth line of the text, the word "the" should be inserted before "fourth".

6. In the fifth line of the text, the word "the" should be inserted before "fifth".

7. In the sixth line of the text, the word "the" should be inserted before "sixth".

8. In the seventh line of the text, the word "the" should be inserted before "seventh".

9. In the eighth line of the text, the word "the" should be inserted before "eighth".

10. In the ninth line of the text, the word "the" should be inserted before "ninth".

11. In the tenth line of the text, the word "the" should be inserted before "tenth".

12. In the eleventh line of the text, the word "the" should be inserted before "eleventh".

13. In the twelfth line of the text, the word "the" should be inserted before "twelfth".

14. In the thirteenth line of the text, the word "the" should be inserted before "thirteenth".

15. In the fourteenth line of the text, the word "the" should be inserted before "fourteenth".

16. In the fifteenth line of the text, the word "the" should be inserted before "fifteenth".

17. In the sixteenth line of the text, the word "the" should be inserted before "sixteenth".

18. In the seventeenth line of the text, the word "the" should be inserted before "seventeenth".

19. In the eighteenth line of the text, the word "the" should be inserted before "eighteenth".

20. In the nineteenth line of the text, the word "the" should be inserted before "nineteenth".

21. In the twentieth line of the text, the word "the" should be inserted before "twentieth".

22. In the twenty-first line of the text, the word "the" should be inserted before "twenty-first".

23. In the twenty-second line of the text, the word "the" should be inserted before "twenty-second".

24. In the twenty-third line of the text, the word "the" should be inserted before "twenty-third".

25. In the twenty-fourth line of the text, the word "the" should be inserted before "twenty-fourth".

26. In the twenty-fifth line of the text, the word "the" should be inserted before "twenty-fifth".

27. In the twenty-sixth line of the text, the word "the" should be inserted before "twenty-sixth".

28. In the twenty-seventh line of the text, the word "the" should be inserted before "twenty-seventh".

29. In the twenty-eighth line of the text, the word "the" should be inserted before "twenty-eighth".

30. In the twenty-ninth line of the text, the word "the" should be inserted before "twenty-ninth".

31. In the thirtieth line of the text, the word "the" should be inserted before "thirtieth".

32. In the thirty-first line of the text, the word "the" should be inserted before "thirty-first".

33. In the thirty-second line of the text, the word "the" should be inserted before "thirty-second".

34. In the thirty-third line of the text, the word "the" should be inserted before "thirty-third".

35. In the thirty-fourth line of the text, the word "the" should be inserted before "thirty-fourth".

36. In the thirty-fifth line of the text, the word "the" should be inserted before "thirty-fifth".

37. In the thirty-sixth line of the text, the word "the" should be inserted before "thirty-sixth".

38. In the thirty-seventh line of the text, the word "the" should be inserted before "thirty-seventh".

39. In the thirty-eighth line of the text, the word "the" should be inserted before "thirty-eighth".

40. In the thirty-ninth line of the text, the word "the" should be inserted before "thirty-ninth".

